

PROTECTORUL

(*Guardian*, 1993)

- John Saul -

1

Era exact o zi de felul celor care o deprimau, chiar dacă se trezea dimineața cu bună dispoziție. Impresia dezastrului iminent i se accentuase astăzi, pe măsură ce temperatura urca vertiginos și aerul umed și fierbinte o înfășura ca o haină prea strânsă pe corp. Avea un vag sentiment de panică, care o înșfăcase în ghearele lui încă de la scolare.

Era august în Canaan, New Jersey. Temperatura: 43° Celsius. Umiditatea: 97 la sută și amândouă continuau să crească.

În Canaan, New Jersey, nu existau decât două săptămâni mai pașnice pe an, una în primăvară, cealaltă la sfârșitul toamnei. În restul timpului, era ori prea fierbinte și umed, ori frig de-ți înghețau oasele.

Mary Anne Carpenter se născuse în Canaan. Aici crescuse, aici se măritase și tot aici devenise, la rândul ei, mamă. Se gândea uneori, cu ironie amară, că locul ăsta avea să-i fie și mormânt.

Asta numai dacă nu cumva murise deja, căci în dimineața aceasta sentimentul i se părea mai aproape ca oricând de realitate. "Poate nici n-ar fi atât de rău *să fi murit*", reflectă ea în timp ce-și sorbea cafeaua care se răcise în cana ciobită. Numai că, dacă s-ar fi întâmplat așa, însemna că ea se afla acum în Rai și atunci îi era hărăzită pentru veșnicie o existență într-o casă amărată, înconjurată de o firavă fâșie de pajiște maronie, cu o curticica în spate, îngustă cât să nu încapă decât un grătar, niște mobilă de plastic și un leagăn pe care niciunul din copiii ei nu-l mai folosiseră de col puțin doi ani.

I se părea evident, dacă murise, că un astfel de loc nu era Raiul. Probabil că păcătuiseră mult mai mult decât își dădea ea seama.

Ușa din spate se deschise cu zgomot, întrerupându-i șirul gândurilor.

— N-a venit încă tati? întrebă fata ei.

Mary Anne se stăpâni cu greutate să nu-i dea răspunsul acru ce-i venise pe buze. Se hotărâse demult să nu lase ca furia și neîncrederea ei în omul cu care se măritase să deterioreze relația dintre Alison și tatăl ei.

— A zis că vine pe la amiază, dar știi cum e tatăl tău. Dacă întârzie o oră, se cheamă că e punctual, nu-i așa?

Alison își răsuci inconștient o șuviță din părul castaniu în jurul degetului. Mary Anne observase acest obicei al fetei imediat ce se despărțise de Alan. Fata se uită la ceas, apoi se trânti într-un scaun, vizavi de maică-sa.

— Deci mai întârzie, vreo patruzeci și cinci de minute..., oftă ea. Așa i-am spus și lui Logan.

Se apucă să se joace cu mușamaua de pe masa din bucătărie.

— Mami? Pot să te întreb ceva?

Faptul că Alison n-o privise în ochi o avertiză pe Mary Anne că întrebarea nu-i va produce nici o plăcere, însă de când fata împlinise treisprezece ani, se obișnuise să facă față unor întrebări incomode. Așa că se înarmă cu curaj și încuviință din cap.

— Știi că poți să mă întrebi oricând orice vrei, dragostea mea, rosti ea.

Alison trase aer în piept.

— Ei bine, eu și Logan ne tot întrebăm dacă tu și tati o să vă împăcați?

"Ei, cum naiba să-i răspund la chestia asta?" Își zise Mary Anne. "Cum să-i explic că ultimul lucru pe care aş vrea să-l fac ar fi să trăiesc din nou cu Alan Carpenter?"

Numai că a o lua de la capăt cu Alan *nu era* chiar ultimul lucru care merita făcut. Poate că era singurul lucru pe care-l *putea face* în circumstanțele date. Își dădu seama acum că se gândise toată dimineața la problema asta și nu găsisese încă nici un răspuns, nici pentru Alison, nici pentru ea. Nimic nu era clar. În sufletul ei, nu era decât o harababură de sentimente total confuze.

Și confuzia asta nu era numai de natură sentimentală, ci și economică, iar Mary Anne știa că latura economică nu constituia baza propriu-zisă a căsătoriei.

Oare, nu citise ea toate articolele din revistele pentru femei care glorificau iubirea?

Nu citise ea toate istoriile alea despre cuplurile sărace care-și găsiseră fericirea unul în celălalt și se înălțaseră astfel deasupra mizeriei în care trăiau?

Și romanele despre femei care se măritaseră pentru bani numai ca să descopere iubirea adevărată în brațele șoferului, ale grădinarului sau îngrijitorului piscinei?

Toată lumea știa că dragostea și banii nu trebuie să fie puse în aceeași oală.

Odată, își aruncase privirea de jur-împrejur prin casă și intrase la griji. Zugrăveala de pe zidul exterior începuse să se cojească, iar tapetul din living se deteriorase în asemenea hal încât urmele degetelor mânjite ale lui Logan nu se mai puteau curăța cu nici un chip.

Îl sunase atunci pe Alan ca să-l roage să-i dea niște bani pentru un tapet nou, iar el îi replicase:

— Nu ți-am spus că ar fi trebuit să zugrăvești totul din capul locului? Dacă te-ai fi gândit puțin atunci, n-aveai nevoie acum decât de o simplă văruială. Pur și simplu, n-am acum bani pentru un tapet nou.

"Dar ai avut bani ca s-o duci pe micuța domnișoară Blondie în Bermude, nu-i așa?" îi replicase Mary Anne, cu amărăciune, în gând, trântindu-i telefonul.

Avusese tot restul zilei o dispoziție neagră, însă a doua zi se calmase suficient ca să își dea seama că Alan *n-avusese* de unde să ia bani pentru a o duce pe Eileen Chandler, sau pe oricine altcineva, în Bermude. Probabil că Eileen își plătise drumul singură.

Gândul acesta îi întunecase iarăși buna dispoziție și își petrecuse restul acelei zile măcinată de durerea pierderii soțului ei în favoarea unei femei mai tinere, mai drăguțe și care avea o grămadă de bani.

Cel mai rău o chinuia furia pe ea însăși pentru că nu văzuse din timp tragedia. Cât de încrezătoare și proastă fusese! Cât de naivă fusese ca să creadă fiecare vorbă a lui Alan când îi povestea că muncea până noaptea târziu ca să fie promovată.

O promovare care le-ar fi îngăduit să se mute într-o casă mai mare dintr-un cartier mai spălat. O promovare care le-ar fi oferit posibilitatea primei vacanțe adevărate după mulți ani și care le-ar fi dat ocazia să-și economisească ceva bani așa încât să nu se îndatoreze până în gât când aveau să meargă copiii lor la școală.

Oarbă! Fusese îngrozitor de orbă, până într-o noapte de acum șase luni când Alan a sosit acasă târziu și, fără să-și ceară scuze sau să-și exprime vreun regret, și-a făcut valiza și a anunțat-o că se mută la altă femeie.

— Nu-ți pot explica, i-a spus el în timp ce ea stătea pe marginea patului, holbându-se la el, incapabilă de a scoate vreo vorbă, cu lacrimile șiroindu-i pe față. Pur și simplu așa a fost să fie. A venit într-o zi la noi ca să discute ceva cu

un arhitect și atunci a apărut o reacție magică între noi. A fost un sentiment imposibil de controlat.

S-a așezat, într-un târziu, lângă ea, a înconjurat-o protector cu brațele și a continuat să-i vorbească încetitor. Vocea lui caldă și ochii căprui o consolau, în același timp în care cuvintele lui îi sfâșiau sufletul. Când a plecat de lângă ea, Mary Anne era convinsă că totul se întâmplase din vina ei.

A doua zi, a trebuit să le explice lui Alison și lui Logan că tatăl lor s-a dus să locuiască "în altă parte" pentru o vreme. Reușise să ocolească cu eleganță întrebările lor firești într-o astfel de situație, spunându-le doar că astfel de situații apar câteodată între adulți, așa că n-aveau de ce să-și facă griji. Se va rezolva totul cu bine.

Până la sfârșitul săptămânii, își dăduse seama cât de idioată fusese. Alan nu putea fi promovat dacă nu se apuca din nou de școală. Era adevărat că era un proiectant excelent, poate cel mai bun din companie, dar ca să înainteze în grad, trebuia să posede o diplomă în arhitectură. Oare de ce nu-i venise gândul acesta în lunile pe care el și le petrecuse culcându-se cu Eileen Chandler?

Pentru că nici nu dorise măcar să se gândească la așa ceva, bineînțeles! Pentru că nu voise să creadă că bărbatul acesta, căruia îi acordase încredere totală în cei cincisprezece ani de căsnicie, putea fi capabil de o trădare așa de cumplită. Din clipa în care l-a întâlnit, căldura zâmbetului lui și limpezimea privirii au convins-o că n-avea s-o mintă niciodată.

Acum, însă, o făcuse.

Și, totuși, de-a lungul lunilor care au urmat, ea a refuzat să vadă adevărul în întregime. A tot crezut că e un coșmar din care se va trezi, evitându-se astfel un divorț inevitabil. Coșmarul s-a transformat în realitate în seara când a zărit-o pe cealaltă femeie, blondă, mignonă, foarte elegant îmbrăcată și învăluită protector de brațul puternic al lui Alan.

Ieșea dintr-un restaurant de lux, un local mult peste posibilitățile modeste ale lui Alan Carpenter.

Și-ar permite cineva, în aceste condiții, s-o judece cu ușurință pentru că se bucurase când Susan Weinstock a sunat-o cu o lună în urmă și i-a comunicat:

— Ia ghici! Micuța domnișoară Blondie l-a aruncat pe Alan în stradă!

Susan continuase, entuziasmată:

— Ai crede că e vorba de un alt bărbat? Se pare că simpatica Miss Chandler a decis că Alan nu era chiar omul de care avea ea nevoie. Așa că l-a tradus pentru un exemplar mai bogat. Un tip cu două nume la mijloc, un număr roman la sfârșit și un cont de nabab! Nu-i nemaipomenit?

Așa a fost, numai o clipă în care a simțit o dulce răzbunare totală, care a umplut-o de fericire și satisfacție. Senzația i s-a preschimbat însă în confuzie când a sunat-o Alan și i-a comunicat că:

— ...lucrurile n-au ieșit cum trebuie cu Eileen, așa că a fost nevoie să mă mut.

— Zău? i-a replicat ea.

Avusese grijă să nu dea la iveală nimic din ceea ce aflase, sperând ca tonul ei neutru să-i mascheze frământările din suflet. Simțea o nevoie cruntă să uite, să ierte și să-l primească înapoi, dar și o dorință aprigă să-l pedepsească pentru suferința pe care i-o produsese.

— Ce s-a întâmplat? s-a interesat ea în continuare.

Alan ezitase:

— A fost... ei bine, cauza ai fost tu, iubito, s-a hotărât el să spună în cele din urmă, cu pocăință în glas. Eu..., mă rog, eu n-am fost în stare să mi te scot din minte și am ajuns la concluzia că tu ești cea pe care o iubesc și nu Eileen.

Altă minciună. Închisese, fără comentarii, telefonul, simțind cum optimismul se scurge încet din ea.

Pe Alan, însă, îl apucă agitația. Începu s-o sune zilnic, târguindu-se să i se dea o nouă șansă, implorând-o să-l ierte, jurând că toată afacerea fusese o greșeală îngrozitoare și că așa ceva n-avea să se mai întâmple niciodată. Mary Anne a admis să-l întâlnească din nou abia după ce el a catadicsit să recunoască că Eileen l-a aruncat ca pe o măsea stricăță.

De atunci, senzația de confuzie nu făcuse decât să i se accentueze, își pierduse încrederea în el. Era teribil de furioasă pe ceea ce făcuse el. Cu toate astea, se simțea la fel de atrasă de el ca la început și la fel de sensibilă la farmecul lui masculin care o vrăjise din primul moment.

În plus, mai era, bineînțeles, și chestiunea materială.

Și totuși, deși își dorea cu disperare ca familia să i se reântregească, nu era pregătită să-l accepte înapoi.

Nu încă.

Poate n-o va putea face niciodată.

Într-un târziu, însă, fusese de acord cu această primă petrecere de familie, cu o săptămână înainte de Ziua Muncii, întrebarea lansată de fie-sa atârna încă în aerul fierbinte și umed.

— O să vă împăcați, tu și tati?

În timp ce Mary Anne căuta răspunsul, sună clopoțelul de la intrare. O clipă mai târziu prin ușa din spate se năpusti Logan.

— E tati! strigă băiețelul de zece ani. A venit mai devreme!

Mary Anne își aruncă ochii pe ceas și un început de zâmbet îi miji la colțurile buzelor. Întârziase numai jumătate de oră, ceea ce pentru Alan era un adevărat record de punctualitate.

La urma urmei, poate că se schimbase și-i părea, într-adevăr, rău pentru cele întâmplate.

Sau poate că își închipuise că e mult mai ieftin să se întoarcă acasă.

Mary Anne se ridică să-și întâmpine soțul, încă nesigură dacă să se bucure că-l vede sau nu.

* * *

La mai mult de două mii de mile depărtare de atmosfera înăbușitoare din Canaan, New Jersey, Ted Wilkenson se postă pe veranda din față a casei sale din Sugarloaf, Idaho, și aspiră adânc aerul tare de munte. Era o zi minunată. Căldura verii începuse să se potolească, iar cerul, de un albastru intens, forma un acoperiș, fără nici o pată noroasă pe el, deasupra văii aceleia din munții Sawtooth în care Sugarloaf se cuibărea precum un sat pierdut din secolul anterior. Valea era Shangri-la-ul¹ său personal.

Potrivit obiceiului său zilnic, Ted admiră priveliștea savurându-și norocul de a fi descoperit acest tărâm cu aproape paisprezece ani în urmă. Pe atunci, zona nu era decât un ținut necercetat al munților de la nord de Valea Soarelui. Cei care se refugiaseră acolo venind din Los Angeles nu își dădeau nici acum seama că la o aruncătură de băț de ceea ce considerau ei a fi paradisul, se afla Valea Edenului. Totodată problema era s-o mențină în stadiul acesta, fiindcă în ultimii cinci ani veneau tot mai mulți exploratori ca să amenajeze pârtii de ski pe pantele munților care înconjurau Sugarloaf, construindu-și în acest scop propriile lor locuințe din cărămidă și lemn. Alături de câțiva prieteni, Ted se

¹ *Shangri-la* — vale la podișul Tibet considerată paradisul pe pământ.

pornise pe cumpărat pământ și plantase tăblițe de interdicție a accesului pentru a proteja frumusețea originală a locului.

Ferma lui Ted crescuse astfel de la o suprafață de trei sute de acri la mai mult de o mie. Chiar mâine avea să încheie o tranzacție care-i va suplimenta proprietatea cu încă două sute de acri. Era un petic de pământ traversat de Sugarloaf Creek, pârâul care se vărsa în Salmon River la zece mile mai încolo, acolo unde Valea Sugarloaf se deschidea către orizontul imens al Văii Sawtooth. Tranzacția avea să-l îndepărteze pe Chuck Deaver, "Devious"¹ Deaver după cum îl porecleau localnicii, cu câteva palme mai în spate. Cu acest gând în minte, Ted porni să traverseze pajiștea largă ce separa deșirată siluetă a casei cu un etaj, din bârne, de șopronul acoperit care constituia singura construcție rămasă pe proprietate de la începuturi. Pe lângă satisfacția că bloca planurile unora de a folosi acest teren ca inimă a unui proiect edilitar grandios, achiziția îi va mulțumi și pe Audrey și pe Joey. Atât nevastă-sa cât și fiul său se rugaseră un an de zile de el ca să cumpere acest petic de pământ. Audrey voia să protejeze ținutul de continua înaintare a exploratorilor, iar Joey era nerăbdător să pescuiască în propriul său râu. De mâine, o porțiune bună a cursului de apă va fi protejată de buldozerele lui Deaver, iar Ted, ajutat de Bill Sikes, va putea ridica un gard nou pentru a include noua palmă de pământ în sălbăticia protejată a fermei.

Domnea sălbăticia, fiindcă El Monte nu era decât o zonă în care natura rămăsese sălbatică. Nici Ted și nici Audrey nu cultivaseră mai mult pământ decât le era necesar pentru a obține furajul celor trei cai, singurii ocupanți ai șopronului. Scopul acestei ferme era de a păstra valea în starea ei naturală. Atât Ted cât și Audrey înțeleseră ironia vieții. Traiul lor primitiv de acum era rezultatul direct al experienței anterioare a lui Ted privind înalta tehnologie practică în "mlaștina" superdezvoltată din Silicon Valley² Utilizau, acum, profiturile rezultate din succesul companiei de software durate de Ted în California pentru a-și proteja natura ținutului din Idaho.

Ted și Audrey descoperiseră împreună Sugarloaf, la numai o lună după ce se descoperiseră unul pe altul. Audrey lucrase toată vara ca ospătăriță la Hanul Valea Soarelui. Ted a venit acolo pentru un week-end, ca să mai respire o gură de aer curat după presiunea la care era supus în funcția sa de manager și patron al "Softworks"-ului, ce ajunsese deja una din cele mai importante firme americane de software, cu trei sute de programatori salariați, în ciuda faptului că Ted avea numai douăzeci și cinci de ani. O întâlnise pe Audrey în prima noapte în care sosise acolo. Iar până la urmă, rămăsese la hanul acela tot restul verii, conducând firma prin telefon. Cu această ocazie a descoperit că nu era chiar atât de indispensabil companiei pe cât își imaginase el.

În ultima duminică a verii, ea i s-a alăturat la micul dejun luat pe terasa dintre han și patinoar. Înainte de prânz, au plecat împreună spre vârful Galena pentru a se minuna de priveliștea văii Sawtooth, întinsă la picioarele lor ca o comoară ascunsă. Fundul văii, înconjurată de piscuri maiestuoase care o protejau de lumea înconjurătoare, era o mare de iarbă și flori de câmp punctată din loc în loc cu pâlcuri de ploi și tulpini de bumbac. Mlaștinile din capul văii constituiau izvoarele a câtorva pârâiașe șerpuitoare, care se uneau ceva mai încolo pentru a forma râul Salmoa, ce se îndrepta mai departe spre Stanley, orașelul ce se întindea la piciorul văii. Admirară o bună bucată de vreme, în tăcere, versanții munților, îmbrăcați la poale cu o pătură groasă de copaci și

¹ *Devious* — al dracului (n. tr.).

² *Silicon Valley: Valea Siliciului* — celebră zonă americană a industriei electronice (n. tr.).

indecent de golași spre crestele colțuroase care botezaseră, prin forma lor, ținutul¹.

— Asta e..., murmurase Ted într-un târziu. Aici e paradisul. Nu trebuie decât să ne găsim și noi un locșor ideal.

Au coborât în vale și au început să cerceteze clădirile dărăpănate din Stanley, după care au luat-o înapoi, urmând toate potecile ce șerpuiau către poalele versanților muntoși până ce au dat de Valea Sugarloaf, o versiune miniaturală a imensei Sawtooth, despărțită de aceasta la capătul dinspre est de masivul zdrențuit Sugarloaf.

Au dat, în apropiere de gura văii, de un sat care părea desprins dintr-un film *western*, cu trotuare de lemn legând între ele construcții cu fațade aparente ce flancau drumul nepavat. Între acest mic orașel și peretele masivului muntos, valea se ridica abrupt. Sălbăticia ei era întreruptă din loc în loc de câteva loturi de pământ cultivat și de poteci încâlcite ce duceau spre cele câteva ferme de-abia vizibile, singurele indicii ale civilizației umane.

La capătul drumului au dat peste un indicator care anunța că sunt scoase la vânzare trei sute de acri de pământ, un șopron și construcțiile aferente.

— Asta e! exclamase Ted, satisfăcut.

— Ce? se mirase Audrey.

— Aici o să locuim după ce ne căsătorim, replicase Ted, ca și cum i s-ar fi părut cel mai natural lucru să-i ceară mâna acestei femei pe care o cunoștea de numai o lună, luând în același timp și decizia să se stabilească la o fermă izolată, la sute de zile depărtare de restul civilizației.

— Mi se pare o alegere justă, se auzise Audrey că spune. Crezi că ar trebui să aruncăm o privire asupra casei, sau o cumpărăm imediat?

— Hai s-o cumpărăm imediat, hotărâse Ted.

O jumătate de oră mai târziu, tranzacția a fost perfectată.

După ce au achiziționat ferma, au pornit-o înapoi spre Valea Soarelui. Însă pe drum s-au gândit că nu există nici un motiv pentru care să nu termine treaba începută, așa că au traversat stațiunea și au ajuns în Hailey, unde s-au prezentat în fața ofițerului stării civile. Înainte de cină, erau căsătoriți.

— Ești sigură că nu vrei să vină cineva la nuntă? a întrebat-o Ted în ultima clipă.

Ea n-o avea decât pe Mary Anne, prietena ei din copilărie, rămasă încă cea mai apropiată amică. Mary Anne, însă, se afla la două mii de mile depărtare.

— Nu, a răspuns Audrey.

Apoi, ca și cum ar fi izbit-o brusc un gând:

— Dar tu, ești sigur că nu vrei să-ți chemi măcar păruții? Hohotul de râs al lui Ted umpluse mașina.

— Categoric. Maică-mea m-a lăsat în plata Domnului la o săptămână după ce tata și-a luat tălpășița. De atunci nu i-am mai văzut pe nici unul. În plus, n-am de gând să-mi stric cel mai bun week-end din viață încercând să-i găsesc.

În timp ce-și înlănțuiseră mâinile în fața magistratului și repetau jurămintele sacre ale căsătoriei, Audrey și-a dat seama că n-avusese timp într-o lună să afle prea multe despre Ted Wilkenson. Întrucâtva, însă, simțea că nu mai contează. După ce părinții ei fuseseră înjunghiați de un vagabond care-i spintecase pe treptele propriei lor case din New York's Upper West Side, Audrey se simțise la fel de părăsită în mijlocul lumii pe cât se simțise și Ted după ce-l abandonase maică-sa. Din fericire, în cele patru săptămâni trecute de la întâlnirea lor, ajunseseră să simtă amândoi că se cunoșteau de când lumea.

¹ *Sawtooth* — strungăreață (n. tr.).

Acel sentiment nu se schimbaseră nici în ziua de azi, cel puțin în ceea ce-l privea pe Ted.

La mai puțin de un an după cununie, s-a născut Joey. Curând, Ted și-a restrâns la minim activitatea de la Softworks. Se ducea pe acolo numai cât să-și expună ideile asupra unor noi programe și să-i pună la lucru pe programatori.

În locul vechii ferme, care a fost dăruită, a fost ridicată o cabană din bușteni.

Treptat, domeniul lor s-a extins și cei doi Wilkenson s-au trezit angrenați în structura orașului.

Erau amândoi conștienți că o soartă ciudată făcuse ca fiecare să găsească în celălalt partenerul perfect.

Așa se face că Ted, care nu împlinise încă patruzeci de ani, trăia acum în sânul paradisului său, cu o nevastă care-i era și cel mai bun prieten și cu un fiu pe care-l creștea departe de necazurile orașului.

Fiul său.

"E singura pată pe cerul mulțumirii mele" — își zise el cu amărăciune, dar regretă imediat gândul. Își aminti că Joey părea să se comporte mai bine în ultima vreme. De fapt, băiatul n-avea nevoie decât de disciplină, iar taică-său i-o administrase din plin. Joey nu fusese niciodată un copil rău, însă cădea, uneori, într-o stare de prostrație și uitare de sine. Uneori, nu vorbea ore în șir sau dispărea de acasă câte o zi întreagă.

Cu câțiva ani în urmă, Ted pusese piciorul în prag.

— Nu mai e un bebeluș, îi explicase el nevastei sale când îl bătea pentru prima oară pe Joey cu cureaua la fund. Am încercat să-l creștem în felul tău și n-a mers. Acum o să încercăm în felul meu.

După acea primă bătaie, Joey bombănise morocănos vreo două ore, până ce Ted îl lămurise că, dacă va continua așa, va primi o nouă pedeapsă. Băiatul reacționase imediat la amenințare. Curând după aceea, Joey începu să se ferească de a se mai lăsa pradă toanelor sale.

Cu toate acestea, cu o zi în urmă, Joey dispăruse după micul dejun, lăsându-și treburile neterminate și fără să spună nimănui încotro se duce. A apărut înapoi la apusul soarelui. Imediat, Ted l-a înșfăcat și l-a dus în șopron, explicându-i pe drum că tot ce avea să se întâmple e spre binele lui. Ajuns acolo, Ted și-a scos cureaua, în timp ce Joey se chircise de frică. Bărbatul își aminti acum cu satisfacție că băiatul nu se opusese pedepsirii și nici nu se dusesese să i se plângă mamei-sii. În schimb, îi povestise lui Audrey că hrănise caii cot la cot cu taică-su. Cu asta, incidentul se încheiase.

Băiatul nu plânsese și nici nu bombănise.

Devenea, în sfârșit, bărbat.

Când Ted trecu pragul șopronului pentru a scoate bălegarul din grajd, corpul îi fu inundat de o senzație de bine.

O duse pe Sheika, iapa neagră de un pur sânge arăbesc care era favorita lui, către iesle, o priponi, apoi începu să curețe locul de murdărie. Abia reușise să încarce roaba cu gunoi că Sheika necheză nervoasă și izbi cu copita în pământ.

— E-n regulă, Sheika, îi strigă Ted.

În loc să se liniștească, calul lovi podeaua încă o dată, apoi încercă să-și elibereze capul din hamurile care o țineau pe loc.

— Hei, calmează-te, bătrânico! Încercă el s-o tempereze, îndreptându-se spre ea.

Sheika nu-i dădu atenție. Își ținea privirea fixată pe ușa deschisă a șopronului. Urechile și le lipise de cap și pufnea cu nervozitate.

— Ce-i, fetițo? Ce s-a întâmplat?

Ted aruncă o privire spre ușă, dar strălucirea luminii soarelui îl orbi și nu fu capabil să distingă nimic.

— Joey? Sikes? E cineva acolo? strigă el.

Știa însă că fiu-său plecase la pescuit și-l văzuse pe Bill Sikes, îngrijitorul, îndreptându-se spre oraș. Ce naiba se întâmpla?

Se simți brusc neliniștit. De câțeva vreme, la fermă aveau loc tot felul de evenimente ciudate. Caii erau înspăimântați și uneori îl încerca și pe el o senzație deloc confortabilă că este urmărit de niște ochi nevăzuți. Cu numai două seri înainte, anunțând-o pe Audrey că simte nevoia unei guri de aer proaspăt, ieșise să cerceteze zona. În noaptea aceea, caii erau agitați în grajdurile lor, dar se calmaseră imediat ce le vorbise el. Nu descoperise nimic ciudat în șopron.

Și totuși, pe când se întorcea spre casă, avusese senzația clară că, de undeva, îl urmăreau niște ochi ascunși în beznă.

Cu toate că noaptea era caldă, pe șira spinării îi trecuse un fior de frig. Descoperise surprins că mărise inconștient pașii către lumina din casă.

Avea acum, în plină zi, aceeași senzație de disconfort. Strigă din nou:

— Cine e? E cineva acolo?

Nu primi nici un răspuns. Se întoarse cu feța spre iapă și-și întinse mâna dreaptă pentru a apuca de unul dintre hamuri în timp ce mângâia animalul cu stânga. Pentru o fracțiune de secundă, calul păru că e pe cale să se calmeze, însă un sunet venind dinspre ușă îl sperie. Își ridică brusc capul, smulgând hamul din mâna lui Ted. Instinctiv, bărbatul se întoarse să vadă cine intrase în șopron, dar nu izbuti să zărească decât o mișcare fulgerătoare înainte ca iapa să necheze încă o dată cu putere și să se ridice pe picioarele din spate, începând să izbească aerul cu copitele din față pentru a se apăra împotriva prezenței nedorite.

Copita din dreapta îl pocni pe Ted Wilkenson în ceafă, trântindu-l instantaneu la pământ. Omul rămase întins acolo, conștient încă. Înainte de a se dezmetici pentru a se rostogoli din fața pericolului, calul reveni pe toate picioarele, nechezând cu putere în timp ce silueta din ușă se trase mai aproape.

Copita din stânga, potcovită proaspăt cu numai o zi în urmă, îi sfărâmă lui Ted tâmpla dreaptă. Sub imensa greutate a animalului, osul omului cedă.

Calul se ridică din nou pe picioarele dinapoi, reuși să se elibereze din hamuri și sări peste grilajul boxei. Copitele îi ropotiră pe dușumelele groase ale șopronului când se porni să galopeze către ușă.

O clipă mai târziu, iapa dispăru, traversând în fugă câmpul, către pădurea din spate.

Ceilalți doi cai rămași în șopron intrară și ei în panică, nechezând furioși și ridicându-se pe picioarele dindărăt. Ca reacție la pericolul brusc ivit, începură să lovească pereții boxelor cu copitele. Imediat, însă, prezența misterioasă se făcu nevăzută, la fel de repede pe cât de brusc apăruse, așa că animalele se liniștiră, mulțumindu-se să lovească podeaua cu nervozitate când dădeau de vreo urmă de miros neobișnuit în aer.

Ted Wilkenson rămăsese întins pe jos, cu capul odihnindu-se într-o baltă de sânge.

* * *

Mary Anne Carpenter se zgâi prin fereastra bucătăriei, cu mâna suspendată în aer deasupra amestecului de apă și săpun din chiuvetă. Pentru oricine, priveliștea de afară părea un tablou obișnuit al unei după-amieze în familie. Alison strângea ultimele farfurii murdare de pe masa de afară, iar jăratecul de sub grătar se stingea încet. Doar un ușor fuior de fum trăda faptul că sub grilaj rămăsese și altceva în afară de cenușă.

Logan și Alan stăteau față în față, fiecare la câte un capăt al micii peluze din spate, și-și aruncau unul altuia o minge de baseball. O făceau de parcă asta ar fi fost ocupația lor dintotdeauna. Pentru copii, era ca și cum tatăl lor n-ar fi fost niciodată plecat. Reveniseră cu ușurință la vechile lor obiceiuri, întrecându-se unul pe celălalt pentru a capta cât mai mult din atenția tatălui lor. Chiar și Mary Anne începuse să coboare garda, întrebându-se cu seriozitate dacă nu cumva era adevărat că Alan se schimbase.

Din nefericire, îi era foarte greu să-și privească soțul din nou cu încredere. În ciuda asigurărilor constante ale lui Alan cum că dorința lui adevărată era să se reîntoarcă în sânul familiei, cine îi putea garanta ei că Alan n-ar fi galopat bucuros înapoi la Eileen Chandler dacă aceasta i-ar fi făcut un semn? Cum să mai fie convinsă că el n-ar fi fugit înapoi la locuința celeilalte femei, cu sala ei de gimnastică bine echipată, pe care, cu siguranță, o folosise și el, dacă judecai după silueta zveltă, și cu piscina ei elegantă, în care Eileen refuzase cu obstinație să-i lase pe Alison și pe Logan?

Și totuși, în ciuda suspiciunilor ei, Mary Anne trebuia să admită că îi făcuse plăcere ziua aceasta și se bucurase de confortul de a-l avea pe Alan acolo ca să se ocupe de grătar și să scoată cele mai bine pregătite fripturi cu puțință. Corvoada aceasta o obosea întotdeauna peste măsură, iar rezultatul eforturilor ei nu era niciodată destul de bun, indiferent de cât de minuțios pregătea totul. Descoperise, la un moment dat, că se lăsase antrenată într-o discuție asupra îmbunătățirilor ce trebuiau aduse locuinței din clipa în care el avea să se mute înapoi.

— Și ce-o să faci, o să-ți obții avansarea aia ca să plătim toate angaralele? nu se putuse ea abține să nu remarce cu ironie.

El nu mușcase din momeală și avusese bunul-simț să roșească stingherit și să admită că merita înțepătura.

Iar acum se juca cu Logan, de parcă relația lor ar fi fost la fel ca la început. Expresia de fericire de pe fața fiului ei îi frângea inima Mary Annei.

Contemplarea îi fu întreruptă de intrarea lui Alison prin ușa din spate. Ducea într-o mână o stivă de farfurii în echilibru instabil, iar în cealaltă ținea strânse la un loc patru pahare. Neliniștită, fata o întrebă:

— Mamă? O să-i dai voie lui tati să vină acasă, de aci înainte?

Întrebarea o aduse pe Mary Anne cu picioarele pe pământ. Își introduse mâna în apa murdară și pescui de acolo grătarul pe care prăjise cartofii folosiți ca garnitură la fripturile lui Alan.

— N-nu sunt sigură, răspunse ea, ezitând, ca să nu-i distrugă fetei speranțele. Mai sunt multe de discutat înainte de chestia asta.

Alison așeză cu grijă paharele pe scurgătorul de lângă chiuvetă.

— Dar n-ar fi mai ușor de discutat atâta vreme cât suntem cu toții aici? i-o întoarse ea, evitând din nou să-și privească mama în ochi. Vreau să spun că eu și Logan îi ducem dorul și...

— Și eu n-am chef să vorbesc despre asta acum, clar? i-o reteză Mary Anne.

Vocea îi sunase mai aspră decât îi fusese intenția, așa că reluă pe un ton mai domol:

— Ceea ce se întâmplă între tatăl tău și mine este o chestie foarte complicată. Eu... eu nu pot, pur și simplu, să am o discuție cu tine pe tema asta acum.

— Atunci cu cine să discuți? insistă Alison, cu o voce din care răzbătea iritarea. Dacă n-o poți face cu mine, atunci cu cine ai putea s-o faci?

"Audrey" — își zise Mary Anne. "Aș putea să discut cu Audrey, numai că ea e la mii de mile depărtare și nici n-ar înțelege! Eu mă mărit cu un om pe care îl testez doi ani și el sfârșește prin a mă înșela, iar ea se mărită cu un individ pe care-l cunoaște de mai puțin de o lună și totul iese de minune. Nu e drept!"

Se reculese, dându-și seama că ea era cea care nu judeca drept. Nimeni altcineva în afară de Audrey, cea mai bună prietenă a ei încă din copilăria petrecută împreună în Canaan, nu putea înțelege mai bine prin ce trecea ea acum.

— Mătușa Audrey, rosti ea cu voce tare, zâmbindu-i lui Alison. De fapt, cred că am s-o sun mâine ca să văd ce are și ea de zis.

Alison făcu ochii mari.

— Zău? Promiți?

Mary Anne dădu din cap, intrigată.

— Ia spune-mi, tânără domnișoară, ce te face să fii așa de încântată?

— Mătușa Audrey e înnebunită după tati, așa că va fi de partea noastră.

— De partea? repetă Mary Anne, arcuindu-și sprâncenele a mirare. De când faceți tu și Logan opinie separată?

— N-am vrut să se înțeleagă așa ceva, bătu Alison urgent în retragere. Am intenționat să-ți spun că eu și Logan vrem teribil de mult să vă vedem din nou împreună pe tine și pe tati. Asta-i tot.

Dintr-o dată, prin ușa din spate se strecura Alan, urmat de băiatul lui care se ruga de taică-său să se mai joace cu e măcar cinci minute în plus.

— Nu crezi că ar fi mai bine s-o ajut pe maică-ta la spălat vasele? replică Alan, apucând un prosop și începând să șteargă vesela pusă la uscat în rastel.

— Dar... insistă Logan.

— Fără nici un "dar" 5 i-o reteză Alan, prefăcându-se că azvârle prosopul spre băiat. Și acum șterge-o de aici și lăsa-n pe mine și pe maică-ta să petrecem și noi o bucată de timp împreună singuri, ai înțeles?

Băiatul deschise larg gura să mai spună ceva, dar soră-sa îl înșfacă de braț și-l trase spre living.

— Taci din gură, Logan! exclamă ea. Încearcă măcar dată în viața asta tâmpită a ta să nu spui o neghiobie!

— Alison, nu vorbi așa cu fratele tău! o admonesta instinctiv Mary Anne.

Ușa bucătăriei, însă, se închisese deja în urma copiilor înainte de a-și da seama ce se petrece, femeia se surprinsr înlănțuită în brațele lui Alan, care începuse să-i sărute gâtul ciupindu-i carnea cu buzele. Deși simți cum se înalță un val de protest din ea, căldura familiară a atingerii lui îi amuți riposta.

— A fost rău astăzi? îi susură Alan la ureche. Hai, iubito, recunoaște că ți-a plăcut să mă vezi aici la fel de mult pe cât mi-a plăcut mie să fiu aici. Episodul cu Eileen s-a sfârșit. Kaput. A fost îngropat. Nu-i nimeni mai important pentru mine ca tine, și așa va fi mereu de aici înainte. N-am decât să-mi împachetez hainele și o să fim împreună din nou.

Mary Anne dorea să-i spună să tacă, s-o lase în pace, să-i dea o șansă de a-și pune gândurile în ordine, însă vorbele lui i se înfipseră în creier, iar brațele lui o țineau atât de strâns încât ea se gândi că, dacă ar fi fost capabilă să uite de

anul care trecuse, să și-l scoată pur și simplu din minte, lucrurile s-ar putea așeza pe același făgaș tihnit dinainte.

Alan o răsuca spre el și-i apăsa buzele peste ale ei. Pe măsură ce el forța intrarea în cuibul gurii, ea își dădu seama cât de mult îi lipsise el.

— Lasă-mă să stau, șopti Alan. Cel puțin lasă-mă să rămân la noapte.

Mary Anne simți cum i se topește și ultima fărâmbă de fermitate. Cu toate astea, înainte de a i se abandona în întregime, își promise că a doua zi dis-de-diminează va da curs promisiunii făcute lui Alison.

O va suna pe Audrey Wilkenson.

Audrey o va ajuta să-și dea seama ce trebuia făcut.

2

Audrey Wilkenson se apropie de intrarea în El Monte când umbrele aruncate de munții Sawtooth începuseră să acopere deja valea. Își amintea și acum, ca și cum n-ar fi trecut paisprezece ani, clipa în care zărise acest locșor. Desigur că intrarea pe proprietate nu mai arăta ca atunci când ea și Ted pășiseră prima oară pe pământul acesta. Pe vremuri, aici nu erau decât trei șiruri lăbărțate de sârmă ghimpată, țintuite din loc în loc de stâlpi păraginiți, în care era practică o deschizătură blocată de o apărătoare, din lemn putrezit, pentru vite. În locul lor, acum era un gard solid din bârne de lemn, de patru picioare înălțime¹, care, dinspre șosea, părea că se înfundă în pădure în ambele direcții. Apărătoarea de vite fusese înlocuită cu o poartă legată de doi stâlpi masivi de piatră și încununată în partea de sus de un arc mare de lemn pe care era înscris numele fermei.

Chiar și pădurea de lângă șosea se schimbaseră. În primii doi ani după ce s-au stabilit acolo, ea și Ted au înlăturat buruienile și au curățat copacii de uscături. Acum, cei mai semeți dintre ei își dezvăluiau coroana ramurilor nestânjeniți de hățișul de plante care invadaseră odinioară locul.

Poarta de la intrare era deschisă. Primul lucru pe care îl făcuseră cei doi fusese să scoată vitele la vânzare. Deciseseră să lase terenul să revină cât mai mult la starea lui inițială de pășune sau pădure. Încet, încet, imperceptibil de la an la an, pământul își revenise din starea lui de teren cultivat. Acum nu mai erau plantate decât două mici loturi, necesare pentru hrana cailor. El Monte devenise în timp o rezervație naturală privată, un refugiu tihnit nu numai pentru cei trei Wilkensoni, ci și pentru animalele sălbatice care hoinăreau pe acolo. Cele câteva garduri rămase nu erau destinate să păzească și să împiedice intrarea sau ieșirea ci să-i înștiințeze pe eventualii vizitatori asupra limitelor proprietății.

Încetinind mersul Range Roverului pe drumul șerpuitor către casă, Audrey anticipă cu plăcere sentimentul familiar de satisfacție care o inunda de fiecare dată când se întorcea la fermă, indiferent de perioada de timp cât fusese plecată. De data asta însă, senzația obișnuită întârzie să apară, chiar și când depăși ultima curbă și văzu odihnitoarea priveliște a cabanei de bârne.

În locul ei, își făcu loc o vagă senzație de neliniște, ca și cum în lipsa ei s-ar fi întâmplat ceva rău.

Trase Roverul în fața verandei largi. Deschise portiera, descinse din mașină pe pietrișul aleii și închise portiera trântind-o, lăsând cheile în contact, așa cum proceda aproape toată lumea în Sugarloaf. Se opri, inexplicabil, și se holbă la

¹ 1 picior = 0,31 m (n. tr.).

cabană. Fruntea i se încruntă în efortul de a identifica cu precizie ce o irita. Nu reuși. Nimic nu lăsa să se vadă că se întâmplase ceva.

Casa arăta la fel ca întotdeauna, cu cele două aripi ale ei plecând din centrul cu două niveluri, formând astfel un V plăcut. Scuturându-și capul, ca pentru a se debarasa de neliniște, Audrey urcă cele trei trepte ale verandei, o traversă, și împinse larg ușa cabanei.

— Ted? Joey? strigă ea. E cineva acasă?

Tăcere.

"Ceea ce nu e chiar neobișnuit" — reflectă ea punându-și poșeta pe lavița veche de lemn de lângă ușă. Era posibil ca Joey să fie încă la pescuit, iar Ted se îngrijea, cu siguranță, de animale în șopron.

Și totuși... Senzația de neliniște n-o părăsea cu nici un chip. Cutele de pe frunte i se adânciră pe măsură ce explora camerele de la parterul ambelor aripi ale casei. O porni pe scări în sus către etaj.

Pe cea de a treia treaptă, se opri brusc. Intuiția îi spunea că etajul era la fel de pustiu ca și primul nivel.

Neliniștea devenise obsedantă. Audrey părăsi locuința și traversă curtea spre șopron, aruncând între timp o privire spre câmp și spre pădurea din marginea lui.

Câmpul era pustiu.

Nu se vedea nici urmă de Ted sau de Joey, nici măcar de Bill Sikes.

Se opri în fața ușii deschise a șopronului și trase cu urechea la zgomotele făcute de caii care se agitau în grajdurile lor.

Dacă nici Ted și nici Joey sau Sikes nu erau înăuntru, atunci de ce erau ușile deschise?

Iar dacă Ted *se afla* acolo, de ce nu-l auzea vorbindu-le cailor, așa cum proceda mereu pentru a-i calma când erau nervoși?

Neliniștea i se transformase în frică. Intuiția o avertiză că motivul neliniștii sale se găsea în șopron. Își făcu singură curaj și trecu pragul.

Îl zări întins pe spate. Capul îi era răsucit în chip nefiresc spre dreapta, iar părul i se năclăise într-o masă întunecată de sânge încheșat.

— Ted?

Numele lui îi scăpase șovăitor de pe buze. Minte refuza să accepte semnificația imaginii din fața ochilor. Brusc amortită, făcu un pas înainte.

— Ted!

Se porni dintr-o dată să alerge către el, strigându-i numele. O clipă mai târziu, se prăbuși pe podeaua grajdului.

— Ted! Ted, spune ceva.

Îl apucă de umeri. Capul bărbatului căzu într-o parte și ea îi văzu ochii larg deschiși privind-o. Pentru o clipă cât o străfulgerare de lumină, Audrey se simți ușurată.

Nu pățise nimic!

Căzuse și se lovise la cap, dar nu pățise nimic!

Audrey se agăță de firul ăsta firav de speranță, însă când se uită mai bine la el, o apucă disperarea.

În ochii lui, de un albastru intens, se oglindea rigiditatea morții.

Femeia încremeni cu privirea ațintită pe soțul ei și încercă să priceapă ce se întâmplase.

Când își ridică ochii împăienjeniți de lacrimi văzu fâșiile rupte de piele care spânzurau inerte de stâlpii din colțurile grajdului.

— Nu..., șopti ea.

Nu-i venea să creadă că se putuse întâmpla așa ceva.

Nu lui Ted.

Nu era posibil să i se întâmple lui Ted.

Avea un fel al lui de a se purta cu animalele, ca și cu orice altă creatură vie, care inspira încredere și care o impresionase și pe ea din clipa în care îl întâlnise.

Era de ajuns să-i vorbească animalului, sau să-și pună mâna ușurel pe el, și...

Înăbușindu-și în piept un suspin de durere, Audrey se luptă cu ea ca să se ridice în picioare și o porni împleticindu-se spre ușă. I se păru o veșnicie până ce ajunse acolo. Cu fiecare pas făcut, cleștele din piept o strângea mai tare. După ce ieși din șopron, chinul acumulat izbucni năvalnic și un urlet de disperare țâșni din ea, zguduind din temelii liniștea începutului de seară.

De cealaltă parte a câmpului, ieșind din pădure cu undița de pescuit aruncată pe umărul drept și cu năvodul în mâna stingă, Joey se opri brusc la auzul țipătului agonizant al maică-sii. La picioarele lui, dogul german, prietenul său constant, își ciuli urechile și se lipi de genunchii băiatului ca pentru a-și proteja stăpânul de acea creatură care scosese acel sunet nepământesc. O clipă mai târziu, Audrey țipă din nou, strigând de data aceasta după ajutor. Într-un târziu, Joey reveni la viață.

— Du-te Storm, îi porunci câinelui, du-te la ea!

Supunându-se de îndată la porunca stăpânului său, imensul câine o zbughi la fugă, traversând în goană câmpul spre Audrey, care căzuse în genunchi și-și acoperise fața cu palmele, căzută pradă durerii copleșitoare din sufletul ei.

Abia după ce animalul se aruncă asupra femeii și începu s-o lingă pe față încercând s-o liniștească, se deșteptă și Joey și o porni în fugă, traversând la rândul lui câmpul care-l despărțea de maică-sa cu mișcările grațioase ale unui animal sălbatic. La fel ca o sălbăticiune, băiatul se opri brusc la câțiva pași de ea, ezitând din pricina prudenței.

Joey ascultă tăcut relatarea dezlânată a maică-sii asupra celor întâmplate. Ascultă cuvintele ei fără a scoate vreo vorbă și înțelegând cu limpezime un singur lucru.

Tatăl lui n-avea să-l mai bată niciodată.

* * *

Deși părea că trecuse o veșnicie, doar o oră și jumătate o despărțea pe Audrey de clipa în care descoperise cadavrul soțului ei. Stătea acum într-o încăpere mai ferită de lângă șopron și privea în gol. Creierul înregistra fără voie fragmente din conversațiile purtate de lumea din jurul ei.

— Ceva trebuie s-o fi speriat...

— N-are sens...

— Sheika nu e genul de cal care să...

— Nu-mi vine să cred... În nici un caz Ted.

Și totuși lui Ted i se întâmplase totul.

N-avea să uite niciodată cum fața lui Joey se făcuse pământie când îi povestise despre nenorocire, după cum nu va uita nici masca întunecată care i se lăsase băiatului pe față în timp ce asculta fără să lase să-i scape vreun gest, tragedia care se abătuse peste tatăl său. La sfârșit, când ea rămăsese fără grai, el se răsucise pe călcâie și o pornise către șopron, ca și cum n-ar fi acceptat adevărul până ce nu s-ar fi convins cu proprii lui ochi.

— N-nu face asta, îngăimase ea cu un horcăit. Nu te duce înăuntru, Joey. Caută-l pe Bill Sikes.

Joey a ezitat în acel moment, și ea a reușit să mai spună ceva:

— Du-te după Sikes, Joey. Tu nu poți îndrepta nimic acolo.

Cu privirea ațintită la ea, băiatul se îndepărtase, totuși, de lângă ea, continuând să se îndrepte spre șopron. Audrey reușise să se ridice în picioare abia când el ajunsese la ușa pe jumătate deschisă a șopronului. Se grăbise să ajungă și ea acolo pentru a-și îmbrățișa fiul care manifesta o tăcere bizară.

— Haide, îi șoptise, răsucindu-l pe loc pentru a nu-și vedea tatăl mort. Avem nevoie de ajutor, Joey. Nu putem rămâne pur și simplu așa, aici.

Ca aflată în transă, îl dusesese pe Joey înapoi în casă și-l chemase pe Bill Sikes, care se afla în coliba lui la un sfert de milă depărtare de ei. Biroul șerifului din Custer County se afla în Challis, la mai mult de șaptezeci de mile depărtare, dar biroul adjunctului său, Rick Martin, era mai aproape, în Sugarloaf. Ca și ceilalți din oraș, și Martin le era prieten. El trebuia să știe ce era de făcut.

— A avut loc un accident, îl pusese ea rapid în temă când îi auzise vocea la celălalt capăt al firului. I s-a întâmplat lui Ted.

Nu-și mai amintea acum prea multe din cele ce urmaseră acestui apel telefonic. La câteva minute după aceea, sosise mașina poliției și o ambulanță, iar, mai târziu, curtea dintre casă și șopron începuse să se umple de lume pe măsură ce relatarea celor întâmplate zbura din gură în gură în toată valea.

Ținându-l strâns de mână pe Joey, ea se lăsase condusă de Rick Martin în camera în care se afla acum. Polițistul îi spusese că e mai bine să stea acolo.

— În casă nu pot ține lumea la distanță de tine, Audrey, îi vorbise el cu blândețe. E mai bine să stai aici. N-o să mai vină nimeni la tine până ce nu-mi vei spune tu.

Audrey încuviințase mută, se scufundase în canapeaua îmbrăcată în piele, singura piesă de mobilier din încăperea, și se pusese pe așteptat, alături de Joey, în tăcere. Își dăduse toată silința să răspundă la întrebări, dar fusese incapabilă să-i spună lui Rick Martin mai multe decât văzuse cu proprii ei ochi.

Cu o jumătate de oră în urmă, după ce se făcuseră poze din cele mai inimaginabile unghiuri, cadavrul lui Ted fusese introdus în ambulanță și luat de acolo.

Acum, Rick Martin se așezase, în sfârșit, pe podea, în fața ei.

— Audrey? o chemă el cu o voce care abia dacă pătrunse prin ceața ce-i învăluia creierul. Pot să-ți vorbesc, Aud?

"Să-mi vorbești? Ce-ai putea să-mi spui? Ted e mort. E mort și nimic nu-l mai poate întoarce la viață."

Simți cum o inundă un val de panică.

"Ce-am să mă fac? Ce-am să mă fac fără el?"

Simți nevoia să se arunce în brațele cuiva, să-și strige deznădejdea, să moară sau să se predea în fața durerii care o strângea cu brațe metalice, înăbușind-o.

"Ajută-mă, Ted! Te rog, ajută-mă!"

Auzi în minte ecoul implorării ei, deși de pe buze nu-i ieși nici un sunet.

Din ceața care o înconjură, un singur cuvânt se detașă cu limpezime.

Joey!"

Din ghemul de emoții care o cuprinsese pe Audrey Wilkenson, răsări imaginea fiului ei. Brusc, mintea i se limpezi.

Respiră adânc, apoi se așază dreaptă pe canapea și își concentra atenția asupra ajutorului de șerif.

— Ce s-a întâmplat, Rick? îl întrebă ea cu o voce calmă și tare. Ai vreo idee?

Martin dădu neajutorat din cap.

— Nimic precis. Din ce am văzut, curăța grajdul iepei. Probabil că a priponit-o pe Sheika ca să nu-l încurce la treabă. Ceva trebuie să fi speriat animalul. Când

Ted a încercat s-o calmeze, Sheika s-a ridicat pe picioarele din spate, l-a lovit, aruncându-l la pământ, apoi a căzut cu copita pe capul lui. A fost un accident, pur și simplu un accident stupid.

Audrey simți un nou val de emoție urcând în ea, dar reuși să-l stăpânească.

— Ce-ar fi putut-o speria pe Sheika? se interesă ea. Rick Martin înălță din umeri.

— Nu știu. Putea fi orice, sau putea fi doar o iluzie. Din câte îmi dau seama, putea fi și un șobolan care să fi trecut atunci pe acolo sau o bufniță care să fi zburat în acea clipă prin zonă. Știi cum sunt caii. Practic, îi sperie orice dacă îi ia prin surprindere.

Audrey încuviință, tăcută, spusele polițistului, apoi întrebă din nou:

— Ce-i cu Sheika? A găsit-o cineva până acum?

— Nu încă. Am trimis doi inși s-o caute, dar poate fi oriunde. Când o s-o găsim...

Vocea i se stinse și privirea i se mută spre Joey, care înțepenise ghemuit lângă maică-sa.

— O s-o împușcați, nu-i așa? zise băiatul cu glas poruncitor.

Rick Martin își plimbă nervos limba peste buza de jos:

— Mă tem că nu prea avem de ales, Joey. Ea...

— Ea n-a făcut-o intenționat! luă foc băiatul.

Sări în picioare. Ochii săi îl fixară furioși pe ajutorul de șerif, iar părul îi căzu peste frunte, făcându-l să arate mult mai tânăr decât cei treisprezece ani ai săi.

— Poate că n-a fost vina ei! se avântă el. Poate că a intrat cineva în șopron și a speriat-o intenționat! Nu poți s-o ucizi! Nu poți!

Se răsuci pe călcâie și țâșni afară din încăpere, lăsându-i pe Rick și pe maică-sa să se holbeze neputincioși după el.

— Îmi pare rău, Audrey, rupse Rick tăcerea care urmă după plecarea bruscă a lui Joey. Nu m-am descurcat prea bine.

Oftând, Audrey se sculă de pe canapea.

— E-n regulă, Rick. Știi și tu cum e Joey. A avut mereu o afecțiune deosebită pentru animale. Chiar și când îl apucau cele mai negre stări se ducea întotdeauna lângă ele.

— Exact ca și Ted, o completă Rick.

Își dori să nu fi rostit nimic când văzu expresia de durere de pe fața ei.

— Î... Îmi pare rău... asta a fost o...

Audrey dădu însă din cap.

— E-n regulă. Să știi, însă, că nu-i seamănă lui Ted. E altfel. Ted putea ține totdeauna caii liniștiți. Cu Joey, însă, e vorba de altceva. Uneori mi se părea că e-n stare să comunice cu ei.

Rick se mișcă, stânjenit, pe loc. Știa că nu mai poate face nimic aici, la fermă, dar nu era sigur că o putea lăsa pe Audrey singură.

— Să știi că i-am expediat pe toți în afară de Bill Sikes, o informă el. Mi-am imaginat că, dacă o să ai nevoie de cineva, o să chemi tu persoana respectivă. Acum, însă, n-ai nevoie ca locuința ta să mișune de lumea din oraș.

Audrey nu-i replică nimic, așa că el continuă:

— Aș putea s-o chem pe Gillie, dacă vrei. Eu sunt de serviciu în seara aceasta, așa că ea ar putea să urce până aici ca să îți țină companie.

— E frumos din partea ta, Rick, dar cred că în seara asta ar fi mai bine dacă Joey și cu mine am rămâne singuri.

Ținându-se de brațul lui, ea se lăsă condusă înapoi, prin șopron. Când trecu pe acolo evită cu grijă să privească zona unde descoperise corpul lipsit de viață al bărbatului ei, cu mai puțin de două ore în urmă. Bill Sikes era încă acolo,

descurcându-se cum putea mai bine pentru a îngriji cei doi cai rămași încă în grajdurile lor.

— O să am eu grijă de tot, doamnă Wilkenson, o anunță el pe Audrey când aceasta trecu pe lângă el. Încercați să vă odihniți un pic, bine? Cel mai greu lucru la moartea lui Minnie a fost să încerc să dorm.

Audrey se opri, zâmbindu-i îngrijitorului. Fața lui ridată îl făcea să arate mai bătrân decât cei șaiszeci de ani ai lui, însă corpul lui uscățiv emana încă forța unui bărbat cu douăzeci de ani mai tânăr.

— Mulțumesc, Bill, îi răspunse ea. O să fie bine. O să reușim să trecem cumva și prin asta.

— Așa va fi, o asigură Bill. Dacă aveți nevoie de ceva la noapte, chemați-mă. Nu se știe niciodată ce jivină mai colindă noaptea pe aici. În ultima vreme, simt așa, ca o neliniște, de parcă ne-ar urmări cineva de acolo de sus, din munți.

Audrey încercă să nu țină seamă de vorbele lui Bill. Un fior îi scutură, totuși, corpul.

— Sunt sigură că n-o să pățesc nimic, zise ea, dând cuvintelor o notă mult mai convingătoare decât simțea în realitate.

— Bine, oftă Sikes, dându-și seama că n-avea rost să se certe cu ea. Cu toate astea, chemați-mă când doriți. La orice oră.

— Promit c-așa am să fac.

Dar ea știa deja că n-avea să-l cheme indiferent ce ar fi.

La noapte, după ce Joey se va culca, se va așeza singură în cămăruța favorită a lui Ted și va încerca să se obișnuiască cu nenorocirea ce se abătuse pe capul ei, după care va căuta să descopere o cale de a-și continua drumul vieții fără el.

Viața fără el.

Era o perspectivă la care nu se gândise niciodată din clipa în care îl întâlnise pe Ted. Nici măcar când începuseră... problemele.

Trebuia acum, pentru prima dată, să se gândească serios la această chestiune.

N-avea altă alternativă.

* * *

Știrile de la ora zece se terminaseră. Închizând televizorul, Audrey își dădu seama că nu pricepuse nici măcar un cuvânt. Se uitase o jumătate de oră la ecran fără să vadă nimic. Fusesse vag conștientă de imaginea unei blonde drăguțe și de chipul de ceară al bărbatului care citea știrile venite de la Tele Promp Ters. Nu reușise, însă, să rețină nici măcar o silabă din ceea ce spusese ei.

O copleșise epuizarea. Își ridică picioarele pe canapea și închise ochii cu speranța deșartă că o să adoarmă.

Însă mintea i se umplu cu imagini ale lui Ted.

Îl văzu lucrând în pădure, gol de la brâu în sus, cu corpul lui musculos licărind de sudoare; galopând peste câmp cu Sheika și sărind cu grație peste obstacolele pe care le plantau amândoi când se gândeau să se apuce serios de călărie; așezat în balansoarul de lângă canapea, cu o carte deschisă în poală, așa cum proceda aproape în fiecare seară de când ridicaseră casa.

Apoi îi apăru altă imagine a lui.

Îl lovea pe Joey.

Nu se întâmplase decât o singură dată. "O singură dată", își spuse ea. Numai că acea singură dată fusese de ajuns. Își mai amintea încă oroarea și șocul

acelei zile. Se întâmplase cu aproape doi ani în urmă.

Când Joey coborâse la micul dejun, știuseră amândoi că pe băiat îl apucase una din crizele lui ciudate. Era tăcut și abia dacă îi răspundea maică-sii când aceasta îl întreba ceva direct. După micul dejun, Joey dispăruse, pur și simplu, cu Storm la o hoinăreală prin pădure. Nu se întorsese acasă decât la o jumătate de oră după asfințitul soarelui. Până atunci, Audrey devenise extrem de îngrijorată.

În seara aceea, Ted îl luase cu el pe Joey în șopron și-l bătuse cu cureaua. Chestia asta o uluise pe Audrey. O duruse sufletul când văzuse privirea din ochii lui Joey în clipa când el trecuse din nou pragul casei.

— N-o să mai tolerez chestia asta, îi spusese Ted. N-are dreptul să iasă pe afară fără să ne anunțe. În plus, a fost cocoloșit prea mult.

— Dar e numai un băiețel! protestase ea.

— Nu mai e așa de mic, replicase Ted cu o asprime neobișnuită în voce. E destul de mare ca să-și asume responsabilitatea pentru acțiunile sale!

— Dar să-l croiești cu cureaua pentru asta...

Ted se întunecase.

— Câteva lovituri n-o să-i facă rău, Audrey!

Numai că nu fuseseră "câteva lovituri". Fusesse o serie de dungi roșii peste spatele și fesele băiatului. Joey își dăduse toată silința să le ascundă față de ea.

"A fost o singură dată", își repetă ea acum, "o singură dată". Însă nu era capabilă să înlăture gândul care-i dădea târcoale.

Au mai fost și alte dați?

Au mai existat și alte bătăi de care ea n-a aflat? De câte ori ar fi putut să-l ia Ted pe Joey în șopron și...

Audrey se forță să elimine imaginea din minte. Rănile de pe urma morții lui Ted erau prea proaspete. I se părea o blasfemie să se gândească la defectele dovedite de soțul ei pe parcursul ultimilor doi ani.

"Du-te la culcare", își porunci sieși. "Dacă o să stai aici, o să te chinui toată noaptea și mai ai încă un fiu care are nevoie de tine. Nu ai voie să cedezi și să mori, indiferent cât de mult ți-ai dori asta!"

Întărită psihic, își înfipse picioarele în podea, se ridică de pe canapea și porni să stingă luminile și să închidă ușa de afară.

"Împotriva cui?"

Altă poveste care începuse de vreo doi ani. Uneori, noaptea, i se părea că era cineva pe afară. Era ceva de nevăzut pentru ei și de care nu puteau fi niciodată siguri că există. Cu toate astea, și ea și Ted începuseră să încuie casa pe timpul nopții. Ea procedă și acum după obiceiul stabilit de amândoi, traversând camerele, încuind toate ușile și zăvorind toate ferestrele.

Când ajunse la piciorul scării, sesiză o mișcare deasupra ei. Se uită în sus și-l văzu pe Joey, încă îmbrăcat, începând să coboare scara, cu Storm lipit de picioare.

— Dragule? De ce nu ești în pat?

— Șopronul, răspunse Joey. Ușa de la șopron e închisă.

Audrey dădu din cap nedumerită.

— Dar e închisă totdeauna în timpul nopții.

— Cum rămâne atunci cu Sheika? Dacă se întoarce?

Joey ajunsesese jos. I se uita maică-sii în ochi cu o privire îngrijorată.

— Ei, atunci o să stea pe afară până dimineată, dragul meu. Unde mai pui că s-ar putea ca să nici să nu se întoarcă la noapte? Dacă s-a speriat tare, putea s-o țină într-o goană mile întregi.

Joey își scutură capul.

— O să se întoarcă, se încăpățână el. Știu eu c-așa o să facă.

Fața lui avea acea expresie de încăpățânare care o avertiza pe Audrey că băiatul e în stare să se certe ore întregi. Femeia își dădu seama că n-avea nici o șansă să se lupte cu el în noaptea aceasta.

— Bine, cedă ea. O s-o lăsăm deschisă. Trebuie să ne asigurăm, însă, că boxele sunt închise. Ultimul lucru de care mai avem nevoie acum e ca să descoperim mâine că ne-au dispărut și ceilalți cai.

Ieșiră împreună pe ușa din față, lăsând-o deschisă în spatele lor. Luna era sus pe cerul fără nori. O briză ușoară adia dinspre munții de deasupra lor. Audrey își întinse mâna și-l apucă pe Joey de mână. O porniră spre șopron. Pentru prima oară după multă vreme, el nu se trase de lângă ea din pricina înțelegerii faptului că era adolescent. Când ajunseră la jumătatea drumului prin curte, băiatul se opri brusc, se smulse din mâna maică-sii și-i arătă ceva cu degetul întins.

— Privește! E acolo!

Privind prin beznă, Audrey își concentra atenția spre pădure. La început nu zări nimic. O clipă mai târziu, ceva se mișcă acolo și ea văzu silueta masivă a iepei ieșind de sub umbra pădurii și pătrunzând în lumina clară a lunii. Animalul se opri și își înclină capul ca să pască câteva smocuri de iarbă, dar își ciuli imediat urechile când o strigă Joey. Se uită înspre băiat și își arcui grațios coada în sus.

— Sheika? o strigă Joey. Sheika! Vino-ncoace, Sheika!

Joey o rupse la fugă spre ea, cu Storm alergându-i pe urme.

— Joey, stai! Îl strigă maică-sa. E suficient să deschidem șopronul!

Sub ochii ei, însă, iapa se făcu nevăzută printre copaci.

— Fă rost de un căpăstru, mamă! țipă Joey. Eu o să caut să n-o pierd din vedere!

Audrey rămase pironită locului, uluită de nefirescul situației. Ce căutau ei pe afară în mijlocul nopții, la câteva ore după ce murise Ted? Să prindă un cal?

Era o nebunie!

Era ridicol!

Era...

Atunci își dădu seama.

Procedau exact cum și-ar fi dorit Ted ca ei să procedeze. Aproape că-l auzeau spunând: "Tu trăiești încă, Audrey. La fel și Joey. Du-te și prinde-o!"

Simți cum oboseala i se scurge din corp. Mintea ei reuși, în sfârșit, să depășească șocul descoperirii cadavrului lui Ted. Audrey trase adânc aerul nopții în piept, apoi alergă spre șopron, trase de ușă ca s-o deschidă și se strecură înăuntru. Găsi, în camera din spate, un căpăstru și o lanternă. Părăsi, apoi, șopronul și o luă la goană, peste câmp, înspre Joey.

Îl prinse din urmă la marginea pădurii. Băiatul striga animalul pe nume, apoi asculta cu atenție orice sunet care ar fi dezvăluit mișcările iepei prin întunericul dintre copaci.

Câinele nu se vedea nicăieri.

— Unde-i Storm? întrebă Audrey, cu voce coborâtă, deși erau singuri acolo.

— L-am trimis s-o găsească pe Sheika, răspunse Joey.

Câteva secunde mai târziu, auziră un lătrat ascuțit de undeva din pădure. Imediat, tonul lătratului se schimbă când câiile începu să ia urma calului.

— Haide! exclamă Joey.

Țâșni înspre copaci, croindu-și drum prin hățişul de bălării care nu fuseseră niciodată înlăturate din această parte a pădurii.

Audrey aprinse lanterna în direcția în care pornise fiul ei, deși acesta

dispăruse deja din raza vederii în goana lui către câinele care continua să latre. Când Storm tăcu, Audrey își încetini mersul. Se opri dintr-o dată când ajunse la o bifurcație a cărării, la o sută de metri mai încolo.

Pe care drum apucase Joey?

Își ciuli urechile ca să audă hămăitul lui Storm.

Nimic.

— Joey? strigă ea. Joey, unde ești?

Așteptă, dar nu primi nici un răspuns. O clipă se simți cuprinsă de panică, dar scăpă repede de senzația aceasta când își aduse aminte unde se afla. Deși cărarea se despărțea în acel loc cele două ramuri se reuneau din nou la câteva sute de metri mai sus, acolo unde poteca se termina abrupt pe o creastă ce domina întreaga vale. Poteca din dreapta era mai ușoară, iar cea din stânga era mai scurtă. Pe oriunde ar fi luat-o, alte cărări nu se mai formau din poteca principală, iar bălăriile de pe marginile ei erau mult prea dense pentru ca Joey sau Sheika să o părăsească. Deci, pe oricare drum ar fi apucat, până la urmă ar fi ajuns să dea oricum peste fiul ei, și peste iapă.

Oftând, Audrey începu cățărarea, alegând cărarea din dreapta. Se mișca cât putea de rapid, oprindu-se din când în când pentru a-i striga pe Joey și pe Storm. Din păcate, era ca și cum i-ar fi înghițit noaptea.

Mai avea o sută de metri până la creastă când începu să se îngrijoreze.

Ce li se întâmplase?

Trebuia să-i fi auzit apelurile până acum!

Oare îi juca Joey vreo farsă sinistră, alegându-și tocmai noaptea asta deosebită?

Dar dacă nu era așa?

Își grăbi pasul. Îngrijorarea i se transformă în frică.

Se opri brusc, sesizând o prezență în apropierea ei.

Joey?

Storm?

Dacă nu era nici unul dintre ei?

Dacă era un urs?

Îngheță ascultând.

Tăcere.

Îi strigă încă o dată și din nou nu primi decât tăcere ca răspuns. Deși vântul făcea frunzele să foșnească ușor, ea își dădu seama dintr-o dată că nu auzea sunet de păsări agitându-se în somnul lor și nici de insecte bâzâind prin întuneric.

Pericol.

Îl simți de jur-împrejurul ei. Se întoarse automat pe loc. Instinctul o avertiză s-o ia la goană la vale către siguranța casei.

Nu putea, însă, s-o facă! Joey se mai afla încă acolo!

Își continuă drumul, refuzând să accepte ca panica s-o cuprindă în cleștii ei. La fiecare câteva secunde, striga, însă nu auzea nimic drept răspuns. Când oboseala începu să-i dea târcoale, ea ieși din pădure pe creastă. Și atunci frica i se diminua. Nu o mai înconjurau copacii, iar lumina lunii pline invadea valea de dedesubt cu o strălucire argintie. De acum era posibil ca, în orice clipă, Joey, Storm, Sheika sau toți trei la un loc să iasă și ei din pădure pe cealaltă cărare. După aceea o vor porni înapoi cu toții spre oraș.

Făcu un pas pe marginea crestei, cuprinzând cu privirea panorama văii. Înspre capătul îndepărtat, luminile satului Sugarloaf licăreau în întuneric. Ici și colo, ca niște pete pe un covor, se puteau vedea luminile de la casele dintre El Monte și orașel.

Oare de câte ori venise aici cu Ted când era lună plină?

De câte ori nu stătuseră aici împreună...

Încremeni, căci își dădu seama că avea o companie.

— Joey?

O clipă, numele fiului ei păru că rămâne suspendat în aer, apoi muri, înecat în tăcerea din jur.

Auzi ceva, ca un freamăt ușor în spatele ei.

Se întoarse, rugându-se cerului să dea peste ceva cunoscut.

O formă întunecată se furișa spre ea, aproape invizibilă în umbra adâncă a potecii.

Audrey căscă gura de uimire, nesigură de identitatea acelei forme bizare, dar sesizând pericolul emanat de ea.

Făcu un pas înapoi pentru a se distanța, instinctiv, de acea creatură.

Creatura făcu atunci un salt către ea, ieșind din întuneric. Amenințarea deveni de-a dreptul palpabilă.

Audrey scoase un urlet de groază. Se clătină înapoi. Mișcarea bruscă o dezechilibra. Își dădu seama, o secundă prea târziu, că sub piciorul ei nu se mai găsea nimic solid.

Se legănă o clipă, luptându-se să-și regăsească un sprijin pe sol. Se rostogoli tipând peste marginea crestei. Unghiile de la mâini zgâriară desperate fața golașă a stâncii în căutarea unui ultim sprijin. Simți cum alunecă rapid în golul de sub ea.

Urletul ei se stinse brusc, când corpul i se izbi violent de rocile aflate la șaizeci de metri mai jos.

3

Mary Anne Carpenter se ridică în capul oaselor. Ochii i se deschiseră mari când un țipăt i se răsuci în creier. Se simți o clipă complet dezorientată. Vocea care o deșteptase era perfect identificabilă.

Audrey.

Audrey Wilkenson.

Dar era o tâmpenie. Audrey se afla în Idaho!

Trebuia să fi fost altceva. Un sunet de altă natură. Poate fusese sunetul unei sirene de poliție de pe stradă. Ceva care se auzise ca geamătul unei pisici și care era, totuși, de natură umană.

Vru să se dea jos din pat, dar deveni conștientă, cu o uluire ce ținu o secundă, de prezența lui Alan, care dormea profund lângă ea. Cearșaful care îi acoperea pe amândoi i se răsucise până la mijloc, iar un braț îi stătea îndoit pe pernă.

De ce nu se trezise și el?

Se strecură în tăcere afară din pat, își puse pe ea halatul și părăsi dormitorul, lăsând ușa ușor întredeschisă pentru ca sunetul clanței să nu-i trezească soțul.

Se duse până în living, lăsând luminile stinse, și se lăsă să cadă pe canapea.

N-ar fi trebuit să-i permită lui Alan să rămână.

Ar fi trebuit să-l expedieze acasă când se duseseră copiii la culcare, ca să nu complice și mai mult situația confuză în care se găsea, dându-i voie să o seducă.

De fapt, exact asta fusese: o seducție.

O ajutase la vase, apoi le propusese tuturor o partidă de Monopoly. Aproape că gemuse de plăcere când auzise de așa ceva. Îți ani trecuseră oare de când

ei patru nu se mai așezaseră la o masă să facă o partidă împreună? Nici nu-și mai amintea măcar. Și totuși, când Alan sugerase că avea să fie "ca pe vremuri", ea îl crezuse. La ce vremuri se referise el, însă?

La vremurile în care ei patru se așezau în fața televizorului, ca toată lumea, holbându-se la ecran și pretinzând că remarcile făcute asupra spectacolelor reprezentau o conversație? Le luase copiilor o jumătate de oră numai ca să găsească jocul de Monopoly, pentru numele Domnului! Pe cine crezuseră ei că păcălesc?

Și totuși, trecuse cu vederea, bucurându-se de intimitatea atât de rară a familiei, permițându-și luxul de a uita că o seară fără televizor, ca și fără inevitabila ceartă dintre Alison și Logan pe această temă, era o întâmplare rară odinioară, care nu se va mai repeta, cu siguranță, dacă avea să-i dea voie lui Alan să se mute înapoi. Probabil că afacerea va fi luată din nou de la capăt, cu televizorul umplând timpul dintre cină și culcare. Era posibil ca Alan să reînceapă să muncească până târziu.

Să muncească până târziu!

Poate că ăsta era motivul țipătului care o deșteptase. Poate că în mintea ei ceva strigase un protest față de faptul că ea se lăsa atrasă înapoi în mrejele unei căsătorii care părea definitiv sfârșită nu mai departe decât cu o zi în urmă. Rezistase până ce Alan începuse s-o sărute pe gât în fața chiuvetei, apoi, după ce copiii se duseseră la culcare, el își începuse campania de convingere pentru a-și petrece noaptea acolo.

Și-i mersese.

Oh, Doamne, cum îi mai mersese!

Chiar și acum, stând în beznă, ea mai simțea încă dogoarea trupului lui strâns într-al ei, atingerea degetelor lui pe carnea ei, și...

"Încetează!" își comandă ea sieși. "Oprește-te!"

Strigătul din noapte nu îi aparținea ei.

Vocea nu fusese a ei; fusese a lui Audrey!

Își dădu, bineînțeles, seama că nu fusese chiar prietena ei.

— "A fost propriul meu strigăt", își zise ea recâștigându-și controlul de sine. Probabil că mintea ei somnoroasă i-l atribuisese lui Audrey pur și simplu pentru că nu voia să-și analizeze starea de confuzie, în care se găsea, până la capăt. Avea nevoie, cu adevărat, de o discuție cu Audrey. Și asta nu de dimineață, când subconștientul va fi avut o noapte întreagă la dispoziție pentru a lucra și a o determina să creadă că dracul nu e chiar atât de negru pe cât i se părea ei acum.

Ei bine, de ce nu? Ce o putea opri?

Se ridică de pe sofa, hotărâtă. Se duse în bucătărie, aprinse lumina și se uită la ceasul de deasupra chiuvetei. Era unu și jumătate, ceea ce însemna că în Idaho era unsprezece treizeci.

Chiar dacă se băgase în pat, era imposibil ca Audrey să fi adormit deja.

Mary Anne apucă receptorul și formă numărul din memorie. Aparatul de la celălalt capăt începu să sune. La cel de-al optulea semnal se auzi un declic și pe fir se ivi vocea lui Audrey.

Era vocea ei înregistrată, care informa că nu putea să vină la aparat acum și ruga să-i fie lăsat mesajul. După beep-ul electronic, Mary Anne dădu drumul la un șuvoi de vorbe ca un ropot nervos:

— Eu sunt Aud, Mary Anne. Știu că e o prostie, dar am o senzație ciudată. De fapt o groază de ciudățenii mi se întâmplă acum. Așa că am vrut să vorbesc cu tine, chiar acum. Deci am sunat, dar tu nici nu ești măcar acasă. Ce tâmpenie, nu-i așa? Oricum, să știi că simt nevoia să vorbesc cu tine. E în legătură cu...

Alan și cu mine. El... Oh, la dracu', urăsc mașinile astea! Sună-mă dimineată, da?

Când închise telefonul, auzi ușa de la bucătărie deschizându-se. Se răsuci pe călcâie și-l văzu pe Alan, gol, stând în cadrul ușii, orbit de strălucirea luminii din încăpere.

— Mary Anne? Ce faci? Știi ce oră e?

Ea se forță să zâmbească, gândind cu febrilitate.

— Eu... E o chestie tipic feminină. M-am deșteptat cu impresia că Audrey are nevoie de mine, așa că am sunat-o.

Alan își strâmbă buzele batjocoritor.

— Audrey are nevoie de tine, da? rosti el cu vocea mimând amărăciunea. De ce ar avea nevoie de tine cineva care s-a măritat cu o sută cincizeci de milioane de dolari?

Gura femeii căpătă o expresie de severitate. Imediat, Alan își dădu seama de greșeala comisă.

— Iartă-mă, iubito, se scuză el, cu un ton înmuiat. N-am vrut să spun ceva rău. N-am vrut decât să...

— Poate că ar fi mai bine să pleci acasă, i-o reteză Mary Anne. N-am înțeles niciodată cum poți să urăști un om pe care nici măcar nu-l știi!

— Dar nu-l urăsc, protestă Alan. Însă, trebuie să admiti că nu prea există probleme pentru Audrey pe care banii lui Ted să nu le rezolve.

— Ba da, replică Mary Anne, cu privirea sfredelitoare. Ce zici de o altă femeie? Cum ar putea banii lui să rezolve o problemă ca asta?

Alan adoptă deodată o mutră pocăită.

— Ai dreptate, admise el încetitor. Cred că am meritat-o. Mai cred că merit și altele. Să știi, însă, că vreau să îndrept lucrurile, Mary Anne. Zău că vreau. Am greșit cu Eileen și singura mea speranță e ca tu să mă poți ierta cândva.

"Nu-l asculta", își spuse femeia. "Nu-l crede! a mărturisit, fără să vrea, totul când a zis chestia aia despre banii lui Ted. A dezvăluit mai mult despre sine decât își dă seama."

— Acum nu vreau să vorbesc despre asta, Alan, rosti ea cu glas tare. Vreau ca tu să...

— Lasă-mă să stau, o imploră Alan. Te rog. Azi-noapte și ieri a fost minunat. Ne-am distrat bine. Hai să nu stricăm ce a fost, bine? Hai să ne întoarcem în pat și o să vorbim dimineată. O să-i trimitem pe copii la joacă și o să rămânem singuri să vorbim. O să fim numai noi doi, Mary Anne. Dacă o să încercăm, sunt convins că o să ne putem reface viața împreună.

Își petrecu brațele în jurul ei. Mary Anne îi simți încă o dată forța, cunoscută de ea, a corpului și nota reconfortantă a vocii.

Și încă o dată, hotărârea ei de a-l expedia i se diminua.

— Bine, oftă ea, mai mult din resemnare decât din acceptare. Hai înapoi în pat. Însă mâine vorbim, să știi. O să punem pe tapet totul.

Cu toate astea, douăzeci de minute mai târziu, după ce Alan recăzu într-un somn adânc, Mary Anne se dădu jos din pat din nou, se duse în living, aprinse lumina și se apucă să citească o carte.

În ciuda orei înaintate, ultimul lucru la care se gândea era să se culce.

* * *

— Cred că ar fi mai bine să vii cu mine, Gillie, îi spuse Rick Martin nevastei sale în timp ce-și trăgea pe el uniforma pe care și-o scosese cu numai câteva ore mai înainte. Nu știu ce se întâmplă acolo, dar Joey părea înspăimântat, iar

Bill Sikes nu e acasă.

Pe cât era el de mare, pe atât era Gillie de mică. Avea părul blond spre deosebire de al lui, care era închis la culoare. I-o luase înainte cu îmbrăcatul, încă de când ascultase sfârșitul conversației soțului ei cu Joey Wilkenson. Până să termine și Rick de îmbrăcat, ea prepară pentru amândoi câte o ceașcă de cafea. În timpul acesta, Rick sună la birou și-i vorbi ajutorului său, Tony Moleno, chemându-l să se întâlnească cu el la ferma El Monte. Nevastă-sa îi dădu o ceașcă aburindă. Pe fața lui nu se putea citi nimic.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Nu știu, răspunse Rick.

Luă o înghițitură de cafea și puse ceașca pe marginea măsuței de noapte. Se răsuci ca să-și tragă cizmele în picioare.

— Joey era atât de necăjit încât abia mai putea vorbi. Mi s-a părut, însă, că spunea ceva despre faptul că ieșiseră s-o aute pe Sheika și Audrey a dispărut.

Gillie căscă gura uimită.

— Dar asta e...

Lăsa restul frazei în suspensie. Încerca, zbuciumându-se să găsească logica vorbelor lui Rick.

— E o idioțenie, o completă bărbatu-său cu o expresie de duritate pe față. De ce mama naibii căutau ei un cal la ora asta? Și cum putea Audrey să fi dispărut așa, pur și simplu?

Își prinse centura cu pistolul legat de ea și, înșfăcând cana cu cafea, porni spre ieșire, zicând:

— Oricum, nu vom afla nimic precis până ce nu ajungem acolo, nu?

Peste zece minute, jeepul vopsit în negru și alb, care-i servea lui Rick ca mașină de patrulă, trecu porțile fermei. Rick trebui să încetinească la trecerea de la drumul asfaltat la alea pietruită, care șerpuia printre copaci pentru a se pierde în spațiul deschis în care se aflau casa, șopronul și câmpul familiei Wilkenson. În fața casei, era deja parcată o mașină de patrulă. Când Rick trase jeepul său alături de aceasta, ușa de la intrare se deschise și pe verandă se ivi Tony Moleno.

— Joey e în bucătărie, anunță el. Nu știe ce s-a întâmplat dar... ei bine, dar crede că maică-sa e moartă.

— Sfinte Dumnezeule! se înfiora Gillie.

Îl dădu la o parte pe Moleno și se grăbi să intre în casă pentru a face tot ce-i stătea în puteri pentru Joey.

— Ce ți-a spus? întrebă Rick, oprindu-l cu mâna pe celălalt bărbat de a intra în casă.

— Ți-am spus deja, nu prea multe. Cam ce mi-ai povestit tu mie. Căutau iapa. S-au despărțit și a auzit-o pe maică-sa țipând, dar n-a reușit s-o găsească, așa că s-a întors aici și te-a sunat.

— Bine, rosti Rick.

Își pusese deja mintea la lucru.

— Vreau să te duci până la cabana lui Bill Sikes. Vezi dacă tipul e acolo. Nu mi-a răspuns la telefon dar asta nu înseamnă nimic, căci putea să se fi îmbătat criță și să fi adormit.

— Sikes n-a luat un strop de băutură în gură de zece ani..., începu Moleno, dar Rick îi tăie urgent avântul.

— Dar azi i-a murit stăpânul așa că cine știe ce-a fost în stare să facă, nu-i așa? Oricum, vreau să-l găsești și apoi să aduni câțiva oameni. Dacă i s-a întâmplat ceva lui Audrey și zace pe undeva cu vreun picior rupt, vreau s-o găsesc cât mai repede. După ce verifici cabana lui Sikes, vino înapoi aici. Între

timp eu o să văd ce pot să mai aflu de la Joey.

Dând din cap în semn că înțelesese ordinele celui alt, Moleno coborâ în fugă treptele verandei către mașina sa, iar Rick intră în casă, închizând ușa în urmă.

— Joey? strigă el o clipă mai târziu, când pătrunse în bucătăria mare, unde băiatul se ghemuise pe un scaun lângă teigheaua barului, urmărind-o pe Gillie cum prepară un ibric cu cafea. Ce s-a întâmplat? Poți să-mi povestești?

La picioarele băiatului, Storm mârâi un avertisment contra polițistului, dar se calmă imediat ce Joey îl bătu ușurel cu palma pe cap.

— Nu știu, se văicări Joey, ștergându-și dărele de lacrimi de pe obraji cu mâneca de la cămașă, apoi suflându-și nasul într-un șervețel pe care-l pescuise dintr-o cutie de lângă el. Am văzut-o pe Sheika pe câmp și atunci mama și cu mine am încercat s-o prindem, dar Sheika a intrat în pădure, așa că, până să vină mama cu o frânghie, l-am trimis pe Storm s-o urmărească.

Încet, cu vocea tremurătoare, reuși să închege o poveste. El și maică-sa se despărțiseră și apoi el a auzit ceva în pădure. Câinele fusese lângă el și acel ceva din pădure îl înspăimântase și pe Storm, așa că Joey nu răspunsese la chemarea maică-sii când o auzise.

— Eram prea înfricoșat, admise el. Adică, era ca și cum cineva voia să mă vâneze și, dacă i-aș fi răspuns maică-mii, m-ar fi putut descoperi.

— Dar nu ți-a trecut prin minte că mama ta putea intra la griji dacă nu-i răspundeai? îl întrerupse Rick.

Privirea lui Joey se mută nervoasă înspre Gillie, de parcă băiatul i-ar fi cerut ajutorul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Rick, interveni femeia, dacă ai bănuî că ești vânat de ceva din pădure, în mijlocul nopții, ai începe să urli? Bineînțeles că nu!

Rick simți cum îi ia foc fața când își dădu seama că ea avea dreptate.

— Și atunci te-ai întors? îl chestiona el mai departe pe Joey. Băiatul clătină din cap.

— Storm și cu mine am rămas acolo unde eram și, după o vreme, n-am mai auzit nimic. Apoi însă...

Vocea i se frânse și trebui să-și înăbușe un suspin.

— Apoi însă a fost țipătul ăla. A fost cumplit, ca și cum...

Tăcu. O lacrimă i se scurgea pe obraz.

— Ca și cum ce, fiule? insistă Rick, temându-se de ceea ce avea să spună băiatul în continuare.

— ...ca și cum ar fi căzut..., murmură Joey, înecându-se în cuvinte.

Gillie înconjură teigheaua pentru a-l liniști pe băiat, dar Rick o opri cu un gest.

— Unde te găseai atunci, Joey?

Nu primi nici un răspuns, așa că insistă mai mult.

— Unde erai când ai auzit strigătul mamei tale?

Joey privi în sus, încercând să înghită nodul care i se formase în gât.

— Eram pe cărarea spre creastă, șopti el într-un târziu. Și... și după ce l-am auzit, Storm și cu mine ne-am dus s-o căutăm.

Se uită la câinele imens care ședea întins pe podea, cu botul între labele din față. Ca și cum ar fi simțit privirea stăpânului ațintită asupra lui, dogul german se uită în sus, în expectativă.

— l-am spus s-o găsească pe mama, șopti Joey. Am crezut că asta aștepta și el. A început să dea din coadă și a luat-o la fugă. A trebuit să fug și eu ca să țin pasul cu el. Când am ajuns, însă, pe vârful crestei...

Vocea i se stinse.

— Ce, Joey? insistă mai departe Rick. Ce ai găsit când ai ajuns în vârful

crestei?

— Lanterna, suflă Joey. Cea pe care a luat-o din șopron.

Joey își privi câinele. Ca și cum ar fi sesizat starea mizerabilă a stăpânului său, Storm se ridică și începu să-i lingă mâna. Rick îl privi pe băiat în ochi.

— Cred că ar fi mai bine să arunc o privire la baza crestei, zise el.

Plecă din casă și o porni pe câmp către micul pâlc de pini care creșteau la baza versantului abrupt al muntelui Sugarloaf. Luna era încă sus pe cer. Putea vedea limpede tăpșanul larg aflat la șaizeci de metri deasupra nivelului văii. Se putea ajunge acolo ușor dacă mergeai pe poteca de pe partea sudică a câmpului. Își aminti acum că ajunsese, când avea optsprezece ani, alături de doi prieteni, în vârf, escaladând versantul pe fața peretelui de granit. Se folosiseră atunci de pitoane și de corzi alpine și se rugaseră lui Dumnezeu să nu fie prinși în cursul aventurii.

Orientându-se cu ajutorul lanternei, își croi drum cu repeziciune printre pini, apoi se cațără pe bolovanii presărați peste pământul de la piciorul crestei.

În câteva minute, descoperi corpul femeii, contorsionat și cu oasele rupte, zăcând cu fața în jos la baza unuia dintre bolovani. Deși nu mai era nici o îndoială că ea murise, Rick o cercetă căutând o urmă cât de mică de puls. După aceea, apucă stația de emisie-recepție:

— Am găsit-o, Tony, anunță el în aparat. Mă găsesc la baza masivului Sugarloaf. Vino și tu aici cât de repede poți.

Peste douăzeci de secunde, văzu farurile mașinii lui Moleno îndreptându-se înspre el, apoi privi cum urmează mașina meandrele drumului de la casa lui Bill Sikes și cum se îndreaptă, după aceea, spre el, direct peste câmp.

— Sikes era acolo? strigă el când Tony ieși din păduricea de pini și începu urcușul peste bolovani.

— Mda, răspunse Moleno. Ai avut dreptate. Era beat ca un porc. Arăta ca...

Privirea îi căzu deodată pe corpul femeii și cuvintele i se opriră în gât.

— Isuse, șopti el. Bietul copil.

— Du-te să ceri ajutor, îi ordonă Rick, mascându-și șocul și tristețea prin asprime. Eu va trebui să mă întorc la ei acasă.

Porni să traverseze câmpul încă o dată, cu pași măsurați, întrebându-se cum îi va spune lui Joey Wilkenson că nu numai taică-su murise în ziua aceea, ci și maică-sa. Era o problemă delicată, numai dacă nu cumva băiatul știa deja. Bănuiala aceasta îl cuprinse când era pe punctul de a deschide ușa de la bucătărie. I se părea imposibil ca Joey să nu fi știut exact ce se întâmplase când auzise țipătul pe care îl scosese Audrey în cădere.

Când intră în casă, Gillie se uită întrebătoare la el. Rick clătină din cap.

— Mă gândesc că ar fi bine dacă ai chema pe cineva din familie, rosti el.

Înțelegând cu limpezime sensul cuvintelor lui, Gillie icni și-și petrecu brațele protector în jurul lui Joey.

— Îmi pare rău, Joey, continuă Rick. Am... am găsit-o pe mama ta. Bănuiesc... ei bine, bănuiesc că a alunecat.

Îl urmări pe băiat cu atenție pentru a descoperi și cea mai vagă notă de falsitate în reacțiile lui, dar nu observă nimic anormal.

Joey se mulțumi să se uite la el. Când vorbi, vocea îi sună găunos:

— Mă striga... Dacă i-aș fi răspuns...

Gillie îl trase mai aproape de ea.

— Nu te mai gândi la asta. N-a fost vina ta. A fost un accident.

Joey o privi.

— Dar dacă n-a fost așa? Dacă...

— Trebuie să chemăm pe cineva, Joey, îl întrerupse femeia.

Își dorea să poată proteja băiatul de năvala gândurilor negre care-i treceau prin minte.

— Ai vreun unchi favorit? Sau vreo mătușă?

Joey răspunse cu o voce stinsă:

— Nu am pe nimeni. N-avem nici un fel de rude cu excepția mătușii Mary Anne.

— Mătușa Mary Anne? repetă Gillie cu blândețe. Cine e?

— Nașa mea, răspunse Joey. E prietena cea mai bună a mamei mele, încă din copilărie.

— Știi pe unde e numărul ei?

— În carte, răspunse Joey cu ochii ațintiți în podea. Sub Carpenter. Acolo, lângă telefon.

Gillie văzu, clipind, lumina de pe aparatul telefonic abia după ce luase deja în mână carnetul cu adrese al lui Audrey. Robotul telefonic modern se odihnea pe tejgheaua din bucătărie. Fără a se gândi, femeia apăsă butonul de redare. Câteva clipe mai târziu, tonul bizar al vocii Mary Armei umplu încăperea. Rick și Gillie ascultară tăcuți mesajul pe care cea mai bună prietenă a lui Audrey îl lăsase la nu mai mult de zece sau cincisprezece minute după ce Audrey murise.

"Te face să te întrebi", își zise Gillie în timp ce forma numărul de New Jersey găsit în carnet. "Te face să te întrebi dacă mai poți pricepe ceva din ce se petrece în lumea asta."

* * *

— Zău că asta-i o adevărată tâmpenie! exclamă Alan.

Nici măcar nu încerca să-și mascheze furia în timp ce o urmărea pe Mary Anne aruncându-și hainele într-o valiză.

— Ai idee cât e ceasul?

Femeia se uită fioros la el.

— Bineînțeles că știu cât e ceasul, se stropși ea. E aproape patru dimineața, iar eu trebuie să fiu la aeroport la cinci și jumătate! Ei, ai de gând să mă ajuți sau nu? Asta pentru că dacă nu vrei, atunci te poți duce acasă. Eu o să-mi chem un taxi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Mary Anne nu crezi că ar trebui să discutăm un pic în legătură cu asta?

Mary Anne lăsă să-i cadă în valiză perechea de blugi pe care o ținea în mână și se întoarse pentru a-i arunca o privire severă lui Alan.

— Ce avem de discutat? Cea mai bună prietenă a mea a murit, Alan. A murit și Ted! Cum aş putea să nu mă duc?

— Dar ce poți tu să faci? argumentă bărbatul, ridicând din nou aceeași problemă cu care o pisase pe Mary Anne la cap din clipa în care ea îl trezise după apelul telefonic venit din Sugarloaf. Nu-i poți învia!

Mary Anne trase aer în piept. De ce nu înțelegea? Doar îi explicase până acum de cel puțin o duzină de ori. Cu toate astea, încercă încă o dată.

— Joey nu mai are pe nimeni, în afară de mine, Alan. Ted n-a mai aflat nimic de părinții lui de când era copil; cât despre familia lui Audrey, știi și tu bine ce a pățit. Cine să aibă grijă de Joey în aceste condiții?

— Dar trebuie să mai existe o groază de lume pe acolo, se încăpățână Alan. Cristoase, trebuie să fie cineva care să ia copilul...

— Joey! silabisii Mary Anne, cu asemenea forță că-l reduse pe Alan la tăcere. Numele lui e Joey, iar eu i-am făcut o promisiune lui Audrey cu mulți ani în

urmă, înainte de a se naște el. Îți amintești că am fost amândouă însărcinate în același timp? Ea era cu Joey, iar eu cu Alison. Atunci ne-am făcut reciproc o promisiune. Am jurat că, dacă se va întâmpla vreodată ceva, să avem grijă fiecare de copiii celeilalte. Ei bine, iată că s-a întâmplat ceva, Alan! Ea a murit! Au murit amândoi! Capul ăla tare al tău nu poate pricepe chestia asta?

Deși încercaseră amândoi să discute cu voce coborâtă pentru a nu-i trezi pe copii, la ușa dinspre hol își făcură apariția și Alison și Logan.

— Mami? întrebă Logan. Ce s-a întâmplat?

Copilul văzu valiza și îngrijorarea din ochii ei se transformă în frică.

— Pleci? se tângui el.

Brusc, emoțiile zăgăzuite în ea năvăliră la suprafață. Mary Anne se trânti pe pat, suspinând. Și, imediat, amândoi copii o înconjură, împletindu-și brațele în jurul ei. Ea îi trase mai aproape, apoi se luptă să recâștige controlul asupra lacrimilor.

— S-a întâmplat ceva, îi informă ea, forțându-se ca vocea să-i sune calmă. Unchiul Ted și mătușa Audrey au avut un accident și eu trebuie să plec până în Idaho ca să am grijă de Joey.

Alison înțelese sensul vorbelor maică-sii.

— A., adică au murit?

Vocea îi tremura și ochii ei se umpluseră deja cu lacrimi. Mary Anne își mușcă buza și dădu din cap.

— Dar de ce trebuie să ai grijă de el? întrebă Logan.

Trecu un minut până ce Mary Anne socoti că e în stare să răspundă.

— Pentru că nu se găsește altcineva, dragul meu. Sunt nașa lui Joey, așa cum Audrey a fost nașa voastră. Asta înseamnă că e de datoria mea să am grijă de el acum.

Logan arăta de parcă era pe punctul de a izbucni în plâns.

— D-dar cine o să aibă grijă de noi? Nu putem merge cu tine?

Mary Anne întinse mâna și îndepărtă o șuviță de păr blond din ochii fiului ei.

— Mă tem că nu, dragul meu. N-o să fiu plecată pentru multă vreme.

Îl privi pe Alan peste capul lui Logan.

— Cât timp o să stau acolo, de voi o să se ocupe tati. O să se mute înapoi de dimineață, după ce mă va duce la aeroport. De fapt, dacă vă îmbrăcați și voi rapid, o să puteți merge și voi cu noi, după care o să vă opriți pe drumul de întoarcere să-l ajutați pe tati la bagaje. Cum vi se pare propunerea mea?

Logan se învioră de îndată.

— Zău? Tati o să stea din nou aici?

— Păi cine altcineva să aibă grijă de voi în lipsa mea? răspunse Mary Anne, evitând o angajare directă.

Logan se năpusti spre camera pe care o împărțea cu soră-sa. Alison rămase, însă, pe loc.

— Tati se întoarce? ceru ea să afle, uitându-se când la maică-sa, când la taică-său. O să fim din nou împreună?

Simțindu-se privită din două părți, Mary Anne căută disperată un răspuns, dar nu găsi nici unul.

— Nu știu, admise ea după o clipă lungă de tăcere. Nu-ți pot spune acum, draga mea. Rămâne să vedem ce se mai întâmplă, bine?

Alison ezită, apoi dădu scurt din cap și părăsi încăperea. O clipă mai târziu, Mary Anne și Alan își auziră fiica trimitându-l pe Logan la baie cât timp se îmbrăca.

— Dar e și camera mea! protestă Logan. Nu poți să mă azvârli afară așa, pur și simplu!

— Pot, cât timp sunt mai mare decât tine, îi aminti Alison.

Se auzi o ușă trântită când Logan ieși furios din dormitor, apoi altă ușă izbită când intră în baie bombănind.

Mary Anne se întoarse la bagajul ei în tăcere. Simțea privirea lui Alan ațintită asupra ei.

— Va trebui să izbândim și în încercarea asta, iubito, rosti Alan, începând, în sfârșit, s-o ajute la împachetatul hainelor întinse pe pat. Când o să te întorci, vom decide ce-i de făcut. Dacă o să fim din nou împreună și eu o să scap de apartamentul meu, atunci o să fim în stare să ne permitem luxul de a-i face o cameră lui Logan. Are zece ani. Ar trebui să aibă o cameră a lui proprie.

Mary Anne își așază ultimele haine în valiză, o închise și încuie broaștele.

— Când mă întorc, zise ea cu fermitate. Nu vreau să discut despre nimic până mă întorc. Abia atunci...

Ezită, apoi înălță, neajutorată, din umeri.

— Abia atunci o să vedem ce și cum.

Alan deschise gura să mai zică ceva, dar Mary Anne îl opri cu un gest al mâinii.

— Nu spune nimic. Nu mă întreba nimic și nu-mi cere explicații suplimentare asupra motivelor plecării mele. Eu nu-ți datorez nici o lămurire, în timp ce tu ai de lămurit multe.

Când coborâ din mașină, la aeroport, ea și Alan ajunseseră din nou în situația de a schimba cu greu câteva vorbe.

4

— De ce continuați să vă certați, tu și cu mami?

Alan ieși din debaraua dormitorului, din apartamentul pe care îl închiriasse după ruptura cu Eileen Chandler, cu cele trei costume ale sale și cu câteva cămăși, atârinate încă pe umerăș, ținute pe brațul stâng. Simțea tensiunea cu care Alison aștepta răspunsul la întrebare, deși fata părea că e concentrată cu împachetarea hainelor lui în geamantanul de pe pat.

— Așa se întâmplă uneori, zise el într-un târziu.

Deși îi stătea pe limbă, nu adăugă că mama ei era căpoasă și nu voia să-i mai acorde încă 6 șansă.

— Chiar te-a azvârlit în stradă micuța domnișoară Blondie? chițăi Logan.

— Logan! scrâșni Alison. N-ai voie să-i zici așa! Nu avem voie nici măcar să știm că mami și Susan o...

Își puse degetele pe buze și se întoarse spre taică-său.

— Micuța domnișoară Blondie? repetă Alan.

Nu știa dacă să râdă sau să se înfurie de porecla pe care nevastă-sa i-o atribuisse fostei sale amante. Văzu în ochii copiilor săi că le era frică de o reacție violentă din partea lui și asta îl făcu să chicotească.

— Ei bine, Eileen e micuță, e blondă și e încă singură, așa că eu zic că i se potrivește, nu?

Copiii se simțiră ușurați. El începu să-și așeze costumele și cămășile în valiză. Încercă să se debaraseze de neplăcerea pe care o simțea printr-o înălțare din umeri.

— În plus, cred că toată afacerea a fost o greșeală prostescă. Oricum s-a terminat. Acum nu vreau decât să îndrept lucrurile dintre mine și mama voastră și să mă mut înapoi acasă, ca totul să fie ca înainte.

— Atunci de ce nu-ți împachetezi totul? sugeră Logan. Așa când o să vină

mama acasă, tu o să fii deja acolo. Adică tu o să fii oricum acolo, nu?

Alan îi ciufuli părul fiului său.

— Aș vrea să fie atât de simplu, replică el.

Însă când aruncă o privire de jur-împrejurul camerei mizerabile în care dormise aproape o lună, începu să ia propunerea în serios. De ce nu? Chiria pe septembrie fusese aproape lichidată. Era mult mai de bun-simț să se mute acum decât să mai rămână în locul ăsta deprimant. Mobila din living, nimic altceva decât niște dărăpănături tapisate cu o țesătură grosolană, verde, care amenința să-i jupoaie pielea de pe degete de fiecare dată când o atingea, ar fi trebuit de mult aruncată la gunoi. Nici patul desfundat nu era mai bun. Nu exista o bucătărie, în adevăratul sens al cuvântului, ci numai o debara convertită la o astfel de destinație, în care cu greu încăpea o singură persoană. În plus, bănuia că livingul fusese sufrageria unui apartament mult mai mare de pe vremea în care imobilul era proaspăt construit.

Așa că de ce să nu se mute înapoi? Chiar dacă Mary Anne i-ar fi tras din nou un șut în fund când s-ar fi întors, putea, cu siguranță, să-și găsească și atunci un loc mai bun ca ăsta unde să locuiască până ce ei i-ar fi revenit judecata sănătoasă.

În plus, nu-i propusese chiar Mary Anne să se mute? Ce să facă în următoarele câteva zile, să vină mereu aici de fiecare dată când avea nevoie de ceva?

— Știi ceva, Logan? Ai dreptate! declară el, brusc decis. Hai până în pivniță să luăm niște cutii și să împachetăm totul.

Având în față perspectiva revenirii tatălui lor acasă pentru totdeauna, starea de spirit a copiilor se modifică imediat, de la tăcerea tensionată în care stătuseră înspre și de la aeroport, într-o bucurie zgomotoasă. Douăzeci de minute mai târziu, treaba era încheiată. Cele câteva lucruri pe care le achiziționase Alan de când o părăsise pe Mary Anne, umpleau cu greu două cutii mari de carton. După ce înghesui cutiile și geamantanul în mașină, Alan îi lăsă un bilet administratorului, anunțându-l că părăsea apartamentul. Introduse biletul și cheia locuinței într-un plic pe care-l strecură pe sub ușa administratorului.

Douăzeci de minute mai târziu, se găsea înapoi în propria sa casă. Geamantanul i se odihnea, deschis, pe pat. *Tei* puse costumele pe braț și se îndreptă spre dulapul care fusese întotdeauna suficient de mare pentru a adăposti atât hainele lui cât și pe cele ale nevastei lui. Dădu la o parte câteva rochii de-ale ei pentru a le face loc hainelor lui.

Se trezi holbându-se la o cămașă sport necunoscută, cu cel puțin două măsuri mai mari decât ale lui.

— Alison? o chemă el pe fie-sa. Alison?

O clipă mai târziu, fata lui apăru în cadrul ușii. După expresia ce i se întipări pe față când zări cămașa pe care el o strângea în mână, fu clar că pricepuse întrebarea nerostită.

— Ce mama dracu' s-a întâmplat aici? se rățoi el. Ce a făcut maică-ta, și-a adus prietenul imediat ce am plecat?

Încremenită, cu frate-su înghesuit în spatele ei, Alison urmări cum Alan trânteste cămașa de podea, apoi cum o izbește de perete. Din obișnuință, fata se grăbi să o ridice de pe jos.

— E... e a lui Bob, murmură ea. Cred că el...

Vocea i se stinse când zări furia din ochii tatălui ei.

— Cine dracu' e Bob? tună Alan. Ce s-a petrecut aici?

Logan se agăță, înspăimântat, de mâna sorei lui. În ochii ei licăriră câteva

lacrimi.

— E-el nu e nimeni, tati, îngăimă ea. E un tip cu care mami a ieșit de câteva ori în oraș. Asta-i tot.

— De câte ori? repetă Alan cu voce spartă. Dacă n-a făcut altceva decât să iasă cu el de câteva ori, atunci ce mama naibii caută cămașa lui în dulapul meu?

— Și eu de unde vrei să știu? izbucni, brusc, Alison.

Se înfuriase.

— Poate că a uitat-o acolo, tati! Poate că a ajutat-o pe mami la grădină și ea i-a spălat cămașa!

— Da, da, sigur! scuipă Alan cu amărăciune.

Luase foc.

— Ascultă, mă crezi tâmpit?

Alison dădu înapoi de parcă ar fi fost pălmuită, dar se ținu tare pe poziție.

— Ei, și ce dacă? i-o întoarse ea. Și ce dacă și-a petrecut noaptea cu mami? Tu ce făceai? De ce ar fi trebata ta ceea ce a făcut ea în timpul în care tu nici măcar nu erai aici? Haide, Logan. Poate că mami a avut dreptate! Poate că nu trebuia să-i dea voie lui tati să se întoarcă!

Ținându-și fratele strâns de mână, Alison îl târâ afară din încăpere. O clipă mai târziu, Alan o auzi cum trăneste ușa de la camera pe care o împărțeau copiii.

Înfuriat și mai tare de ieșirea fiicei sale, apucă de cămașa ofensatoare și o sfâșie în bucăți.

Ce fel de târfă era Mary Anne? Câți bărbați trecuseră prin ea de când plecase el? Probabil că o aștepta mereu câte unul. Nu era de mirare atunci că el se încurcase cu Eileen Chandler, dacă Mary Anne îl ignora în timp ce flirta cu toți bărbații din oraș! I-ar conveni de minune dacă el nu s-ar muta înapoi. Și cum mai încerca să-l facă să se simtă vinovat de pe urma unei singure greșeli nenorocite!

Se apucă să tragă din nou de cămașă. Smulse una din mâneci, dar la piept se opri ca să cerceteze baia. Deschise cu violență dulăpiorul cu medicamente, căutând cu febrilitate ceva lăsat acolo de amantul nevestei sale.

Nu-și găsi decât propriile lucruri.

Își văzu pământul de ras, aflat încă pe raftul pe care-l păstra mereu.

Își văzu perișorul de dinți, atârnată de cui, acolo unde fusese întotdeauna.

Și parfumul era încă acolo. La fel și pasta de ras. Până și antibioticele prescrise de doctorul Weinberg cu doi ani în urmă, când se căpătuisese cu o infecție bronșică, erau tot acolo. Toate se aflau exact în același loc în care le lăsase.

Simți cum i se potolește furia. Uitându-se la șirul acela de obiecte personale ale lui, care nici măcar nu fuseseră mutate din loc pe timpul în care fusese plecat, începu să fie cuprins de rușine.

Ce-i trecuse prin minte? Alison avea dreptate. Ce treabă avea el cu faptul că Mary Anne avea pe altcineva în timp ce el se culca cu Eileen Chandler? Se putea considera norocos că nu divorțase de el. Părăsi baia și se duse către camera copiilor. Bătu încet în ușă.

— Pleacă! izbucni Logan cu vocea estompată de grosimea ușii închise.

Alan ciocăni din nou, apoi răsuci clanța și întredeschise ușa.

— Copii? Hei, ascultați-mă, ce am spus mai devreme... cred că a fost o prostie. Ce-ați zice s-o luăm de la capăt, hâ? Hai să pretindem că abia am sosit, da?

Alison și Logan se priviră unul pe altul nesiguri. Fata răspunse în numele

amândurora:

— Nu mai ești mâniat pe mami?

Alan trase adânc aer în piept și-i dădu drumul cu un șuier ce semăna cu un oftat de resemnare și de înfrângere.

— Nu. Mi-a trecut furia pe mama voastră. Bănuiesc, însă, că ea continuă să fie supărată pe mine.

Logan se dădu jos din patul pe care se cățăraseră și zâmbi.

— O să fie bine, declară el. Și pe mine se înfurie uneori, dar continuă să mă iubească. Pun pariu că te iubește și pe tine încă!

În timp ce termina de despachetat, câteva minute mai târziu, cuvintele băiatului îi reveniră lui Alan în minte, ca un ecou.

Dacă Mary Anne nu-l mai iubea? Ce-i rămânea atunci de făcut?

Își dădu seama, descurajat, că n-avea nici cea mai mică idee.

* * *

— Doamna Carpenter? Mary Anne Carpenter?

Mary Anne se opri în pragul porții de acces a aeroportului municipal Boise. Geanta mare îi spânzura«le umăr. Ținea strâns în mână dreaptă singura ei valiză. Instinctiv, își trecu degetele de la mână liberă prin păr, convinsă că arăta mai rău chiar decât se simțea. Însă bărbatul cu fața răvășită care se îndreptă spre ea cu mâna întinsă pentru a-i lua bagajul păru să nu observe epuizarea resimțită de ea.

— Eu sunt Charley Hawkins, se prezentă el.

Vocea lui profundă avea o rezonanță amplă în sala de așteptare, aproape pustie la acea oră. Tipul avea în jur de șaiszeci de ani. Părul închis la culoare îi era înspicat cu șuvițe albe. Avea o față colțuroasă care-i dădu femeii, în mod ciudat, un sentiment de siguranță.

— Regret că ne cunoaștem în aceste circumstanțe...

Vocea i se stinse, pentru a reveni imediat, năvalnic:

— Oricum, mi s-a părut că eu eram cel mai potrivit să vin și să vă întâmpin. Sunt... am fost avocatul lui Ted și al lui Audrey. Mă rog, am fost avocatul lor de aici. Desigur că Ted angajase o firmă pentru a avea grijă de afacerile lui din San Francisco. Pentru fermă, însă, apela la serviciile mele. Ține-i tot bagajul pe care vi l-ați adus cu dumneavoastră?

Luată prin surprindere de subita schimbare a subiectului, Mary Anne reuși doar să dea din cap. Se lăsă condusă apoi de brațul lui, care o strângea cu fermitate de cot.

— Mașina mea e afară, o informă el. În maximum două ore o să ajungem în Sugarloaf.

Continuă să flecărească banalități până ce valiza femeii se găsi în portbagajul Cadillacului, iar Mary Anne luă loc pe scaunul din dreapta lui. Părăsiră aeroportul, angajându-se, spre nord-est, pe autostrada 21, către Stanley.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mary Anne într-un târziu, când se simți pregătită sufletește să audă detalii legate de moartea prietenilor ei. Îmi vine extrem de greu să cred că sunt amândoi...

Lăsă propoziția neterminată. Știa că risca să-și piardă bruma de autocontrol dacă rostea acel cuvânt final.

Charles Hawkins clătină din cap cu tristețe.

— Toată lumea spune că au fost accidente.

Pe durata următoarelor câteva mile, cât timp limuzina traversă peisajul sterp

din jurul orașului Boise, avocatul o puse la curent cu toate amănuntele, cunoscute de el, ale tragediei care se abătuse cu o zi înainte pe capul soților Wilkenson. Însă tot timpul cât dură expunerea lui, cuvintele primei propoziții îi stăruiră femeii în minte.

— Ați spus că toată lumea vorbește că au fost accidente, repetă ea după ce el închise gura. Există vreun dubiu? Există vreo posibilitate ca... mă rog, ca să fi fost omorâți de cineva?

Charley Hawkins îi aruncă o privire lungă și nu zise nimic. Când se hotărâ să vorbească, timbrul vocii i se schimbă ușor. Mary Anne își dădu seama că-l asculta acum pe avocat și nu pe prietenul soților Wilkenson.

— Cum am mai spus, din câte știm până acum, au fost amândouă niște accidente. Există, însă, un semn de întrebare. Care a fost motivul pentru care s-a speriat animalul? Sheika a fost dintotdeauna cel mai calm și mai blând cal de prin împrejurimi. Era ca un dine, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Cât despre Audrey... ei bine, n-au fost nici un fel de martori și nu se poate spune că nu știa unde se află. Cu luna care a fost aseară, trebuia să se fi văzut ca în plină zi, iar Audrey nu era genul de om care să-și asume mari riscuri. În concluzie, cred că se poate pune problema cauzei care a făcut-o să cadă. Nu sperăm să aflăm vreodată răspunsul, dar...

Dar.

Cuvântul rămase în suspensie în spațiul dintre ei. Mary Anne așteptă ca el să-și termine propoziția. Văzând că n-o face, se răsuci pe locul ei pentru a-l privi mai bine.

— Domnule Hawkins, îmi ascundeți oare ceva?

Privirea avocatului rămase pironită înainte, pe drum. Începură să urce pantele munților Sawtooth.

— Când au loc două morți foarte aproape în timp, și e implicată o mare sumă de bani, se nasc întotdeauna întrebări, doamnă Carpenter.

— Dar cine...

Brusc, o străfulgeră o idee.

— Doar nu vă referiți la Joey, nu? Doamne, e doar un băiețaș!

— N-ar fi primul copil la treisprezece ani care-și asasinează părinții, replică Charley Hawkins.

Zări, cu coada ochiului, tresărirea de pe fața femeii, așa că se grăbi să-și înmoaie duritatea vorbelor.

— Mă tem că poliția n-are altă posibilitate decât de a cerceta un pic situația lui Joey, doamnă Carpenter. Nu pot să spun că există cineva care să se gândească serios la eventualitatea ca băiatul să fie vinovat dar, din nefericire, când mor doi părinți în felul în care au murit Ted și Audrey, trebuie să arunci o privire și asupra fiului. Prea adesea în zilele noastre a ieșit la iveală o legătură directă de vinovăție.

— Dar Joey își iubea la nebunie părinții! protestă Mary Anne.

Expresia avocatului se înăspri ușor. Nu scoase nici o vorbă. Femeia insistă.

— N-a existat nici o problemă cu el, nu?

— Depinde ce înțelegeți prin problemă, se eschivă Charley. Joey a depășit pragul adolescenței. Asta înseamnă mereu probleme, nu credeți?

O privi zâmbindu-i încurajator.

— E deja adolescent, doamnă Carpenter. Cu copiii aflați la această vârstă, lucrurile nu sunt întotdeauna pe roze, mai ales când ești părintele lor. Să știți că nu vreau să vă îngrijorați, adăugă el repede. Vreau numai să vă fac să înțelegeți că eu bănuiesc că poliția va dori să discute din nou cu Joey, dacă nu din alt motiv măcar pentru a se asigura că le-a povestit totul. S-ar putea să mai

existe vreun amănunt pe care nici el să nu fie conștient că-l știe; poate a auzit sau a văzut ceva ce poate fi o cheie a întregii afaceri. Așa că să nu fiți surprinsă dacă o să vină cineva să discute cu Joey. Asta-i tot.

— Înțeleg, șopti Maty Anne, așezându-se mai comod în scaun. Mi se pare totul însă atât de... nu știu, de luat pe departe așa zice.

Charley Hawkins îi zâmbi.

— Așa și e, probabil, când ajungi în miezul lucrurilor. Oricum sunt o mulțime de alte amănunte de discutat între dumneata și mine. Nu sunt genul de om care să amâne rezolvarea lucrurilor. Bănuiesc că știi deja că ești tutorele lui Joey.

Mary Anne încuviință.

— Cu ani în urmă, Audrey și cu mine am făcut un pact. Ea n-avea pe nimeni altcineva, iar eu nu mă puteam gândi la altcineva în afara ei care să-mi îngrijească copiii. Bineînțeles, însă, că n-am crezut că va intra vreodată în vigoare.

— Nimeni n-ar fi crezut, doamnă Carpenter, o secundă avocatul. Cel puțin, însă, dumneata și cu Audrey ați discutat pe această temă, iar Ted și Audrey au pus totul pe hârtie. Au scris ei și multe altele.

Rosti ultimele cuvinte pe un ton care-i provocă femeii un gol în stomac. Pe tot parcursul zborului din Newark, se holbase pe fereastra avionului, încercând tot ce-i stătuse în puteri ca să nu se gândească la nimic. Cu siguranță că nu-i trecuse prin minte să mediteze la ceea ce avea să se întâmple când va ajunge în Sugarloaf. Presupusese, oare, că va fi suficient să-l susțină moral pe Joey în timpul ceremoniei funebre, după care să-i împacheteze hainele și să-l ia înapoi cu ea la New Jersey?

Nici măcar nu catadicsise să ia în calcul problema fermei, sau firma lui Ted, sau orice alt aspect al vieții complicate duse de el și de Audrey. Din cele spuse de avocat, însă, se părea că Ted și Audrey se gândiseră la tot. Își alege replica cu multă atenție.

— Bănuiesc că e o avere complexă și din ceea ce ați spus încep să bănuiesc că va trebui să fiu și executorul, nu?

— Nu tocmai, o corectă Charley Hawkins. Executorul sunt eu, ceea ce înseamnă că eu sunt cel care se va ocupa de toată hârțogăria. Dumneata ești administratorul.

Mary Anne se uită la el nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Administratorul? Am crezut că sunt tutorele lui Joey!

Hawkins îi zâmbi. Ea crezu că sesizează o vagă licărire de simpatie în ochii lui cenușii ca ardezia.

— Dar asta și ești. Numai că lucrurile se complică când averea e de mărimea celei a familiei Wilkenson și când moștenitorul principal e un minor. Nu era suficient să te faci tutore al copilului, trebuia să te numească și administrator al averii lui.

— Oh, Doamne! șopti Mary Anne.

Se gândi brusc la firma din California la care Ted era acționarul principal.

— Ce înseamnă asta? vru ea să se lămurească.

— Păi în primul rând, înseamnă că dumneata vei face o groază de afaceri alături de mine. Am devenit bun prieten cu Ted și cu Audrey din clipa în care s-au stabilit aici. Știau amândoi că o să ai nevoie de ajutor dacă avea să li se întâmple ceva.

Golul din stomacul femeii se transformă în frică.

— De ce fel de ajutor vorbiți, domnule Hawkins?

— Să coordonezi toată averea. În afacerea în care era implicat Ted, sunt o

groază de bani. Din această dimineață, Joey e un tânăr foarte bogat, ca și dumneata, tânără doamnă.

— Ca și mine? exclamă Mary Anne, uluită de implicațiile vorbelor avocatului. Mă tem că nu înțeleg...

— Dar e foarte simplu. Ei au decis că, dată fiind mărimea averii și date fiind problemele legate de creșterea moștenitorului acestei averi — asta înseamnă Joey în jargonul legislativ —, tutorele trebuie să beneficieze de o compensație. Totul a fost calculat pe o scară descrescătoare, în conformitate cu vârsta avută de Joey în clipa în care rămâne orfan. S-au decis la o sumă de unu la sută din avere...

— Unu la sută! exclamă Mary Anne. Dar asta poate însemna sute de mii de dolari! E o nebunie!

— Nu e o nebunie, Mary Anne, replică Charley Hawkins cu blândețe. Dacă te gândești bine, a fost o hotărâre înțeleaptă. Asta face ca tutorele — dumneata, doamnă Carpenter — să nu fie legat de vreo nevoie. Ai putea spune că a fost o precauție, ca Joey să nu fie pizmuț pentru bogăția lui. În plus, are și menirea de a-l opri pe Joey să te încerce, ispitindu-te cu bani.

— Doamne, se înfiora Mary Anne. Și cam care e suma?

— Mult mai mult decât crezi dumneata. Propriu-zis e vorba de un procent din total pentru fiecare an rămas până la împlinirea vârstei de douăzeci și unu de ani de către Joey. Asta înseamnă că partea dumată e de opt la sută din total.

Mary Anne simți o amorțeală ciudată în corp.

— Nu-i cu puțință, șopti ea. Pur și simplu nu se poate! Charley Hawkins chicoti fals.

— Să fii bucuroasă că erai azi-noapte în New Jersey. Dacă ai fi fost aici, mă tem că erai în capul listei mele de suspecți.

Mary Anne se îngălbeni.

— Doar nu credeți că...

— A fost o glumă, Mary Anne, o potoli urgent avocatul. A fost numai o glumă.

* * *

— Doamne, s-a schimbat totul! exclamă Mary Anne când trecură prin Sugarloaf îndreptându-se spre El Monte.

Satul era de cel puțin două ori mai mare decât și-l amintea ea de la unica ei vizită făcută acolo, cu opt ani în urmă. N-ar fi fost capabilă să identifice care imobil era nou construit și care fusese și pe vremea aceea. Construcțiile noi se armonizaseră perfect cu cele vechi.

— Se vede un aflus de capital, comentă Charley Hawkins. Până acum am reușit să păstrăm nealterat parfumul locului. Se pare, însă, că în fiecare săptămână sosește câte un nou individ. Zilele astea mă ocup în majoritatea timpului să apăr zonele protejate de acțiunile introduse în judecată. Iar acum, adăugă el cu amărăciune, mi-am pierdut cel mai putenic aliat. Dacă n-ar fi murit Ted...

Își continuă restul drumului în tăcere. După ce lăsară orașul în urmă, Mary Anne constată cu ușurare că valea părea neschimbată. Într-un târziu, trecură porțile fermei și urcară aleea îngustă și șerpuită până în fața casei mari de bărne.

Mary Anne își dădu seama că era mai mare acum decât își amintea ea.

Ieși din mașină și o porni spre treptele verandei. Brusc, ușa de la intrare se deschise și prin ea năvăli Joey. Băiatul zbură, literalmente, peste verandă, sări peste trepte și se aruncă în brațele nașei lui.

— Mătușă Mary Anne? Ce o să ne facem? Mami și tati sunt...

Cuvintele îi muriră pe buze. Mary Anne îl îmbrățișa strâns.

— O să fie bine, Joey, rosti ea încetisor, mângâindu-l pe băiat pe păr. De acuma sunt aici și totul o să fie bine.

Joey se uită la ea, cu frică în ochi.

— O să ai grijă de mine?

— Bineînțeles că o să am grijă de tine, îl liniști Mary Anne. De asta sunt aici.

Îl duse cu blândețe înapoi în casă. Charley Hawkins îi urmă, cu valiza ei în mână. În cadrul ușii era o femeie micuță, cu trăsături plăcute, de treizeci și ceva de ani, îmbrăcată cu blugi și cu o cămașă groasă. Părea la fel de obosită pe cât se simțea Mary Anne.

— Eu sunt Gillie Martin, se prezentă ea, întinzându-i celeilalte mână. Soțul meu e șeriful de aici. Am venit cu el azi-noapte când...

Pentru o clipă privirea i se îndreptă spre Joey. Dădu din cap cu tristețe.

— ...când am aflat de Audrey, încheie ea stânjenită. Dacă pot face ceva pentru tine, cheamă-mă la orice oră. În bucătărie e o groază de mâncare, fiindcă oamenii s-au perindat toată ziua pe aici. Eu am anticipat puțin și ți-am pregătit una din camerele pentru oaspeți.

Se îmbujora, ușor jenată.

— Sper că am făcut bine.

— E perfect, o asigură repede Mary Anne. Probabil că ești epuizată dacă ai stat aici toată noaptea. Cred că vrei să te duci acasă...

— Nu până ce nu te instalezi și până ce nu mă asigur că tu și Joey veți fi în regulă, zise Gillie pe un ton care nu admitea replică. O să-l chem pe Rick, soțul meu. O să vină el să maia.

Zâmbi cu căldură.

— O să-l țin departe o perioadă de timp. Știu că o să vrea să vorbească cu tine și să-ți povestească ce s-a petrecut aici. Asta, însă, nu se va întâmpla astăzi. E-n ordine?

Mary Anne încuviință, recunoscătoare.

* * *

Casa păru că se umple de oameni. Luptându-se cu epuizarea acumulată în ultimele douăzeci și patru de ore, Mary Anne se lăsă în grija mulțimii de vecini care sosiseră acolo s-o ajute cu cele necesare pentru următoarele câteva zile. Până seara, totuși, ei începuseră să se risipească care încotro. Într-un târziu, Mary Anne se trezi pe verandă luându-și la revedere de la Charley Hawkins.

— Ești sigură că te simți în stare să stai aici în noaptea asta? întrebă el. Eu am o grămadă de spațiu liber dacă te hotărăști să vii cu Joey la mine. De anul trecut, de când a murit Mabel, mă învârt prin casa aia ca un huhurez.

— Mulțumesc, dar o să ne simțim bine, îi declină Mary Anne oferta. Mă rog, cât de bine ne-am putea simți în circumstanțele astea. Cred că e nevoie ca în noaptea asta să rămân singură cu Joey. Mă înțelegi ce vreau să spun, nu?

— Da, înțeleg. Oricum, dacă ai nevoie de ceva, orice ar fi acel ceva, sună-mă.

Avocatul porni să coboare treptele verandei. În acea clipă, Mary Anne dădu drumul cu voce tare unui gând ce-i rătăcea prin minte de o oră.

— Charley?

Bărbatul uscățiv se opri pe treapta cea mai de sus și se uită înapoi.

— Mă gândeam la ceva, continuă ea. Se vede că va trebui să stau aici o vreme. Mă întreb dacă n-ar trebui să-mi chem și copiii aici.

Charley Hawkins agăță ideea din zbor.

— Înștiințează-mă. Eu am să aranjez cu biletele. Măine o să-ți deschid un cont la bancă. Dacă ai drum prin sat, oprește-te să semnezi actele. Oricum, dacă nu te duci, ți le aduc eu aici.

— O să mă duc. Mulțumesc, Charley. Îmi pare foarte bine că Ted și Audrey te-au ales pe tine să le fii avocat.

Un zâmbet strâmb șifona obrazii bărbatului.

— Iar eu mă bucur că te-au desemnat pe tine să ai grijă de Joey. Oricum nu eram prea îngrijorat, căci Ted și Audrey aveau o calitate: nu se înșelau niciodată asupra oamenilor, îți doresc noapte bună.

După ce el nu se mai văzu, Mary Anne închise ușa în urma ei și se sprijini o secundă de ea. Își permise acum să dea drumul strânsoarei de oțel cu care își ținuse emoțiile sub control. O clipă avu senzația că o să leșine, dar tăria îi reveni. Urcă scările către Joey. Băiatul stătea întins pe pat, îmbrăcat. Câinele lui era și el întins alături.

— Joey?

Mary Anne intră în încăpere.

— Dormi?

Nu primi nici un răspuns așa că se duse lângă pat, trase de pătura de la picioarele lui pentru a-l acoperi, după care se aplecă și-l sărută pe obraz.

— Ai grijă de el, Storm, șopti ea și stinse lumina. Acum are nevoie de tine.

Ca și cum i-ar fi înțeles vorbele, dinele lovi patul cu coada și se ghemui lângă stăpânul lui.

Lăsând ușa întredeschisă, Mary Anne coborâ la parter și începu să cutreiere camerele. În birou, dădu de o ramă dublă, argintată, care încadra tablourile lui Audrey și Ted. Văzându-le, pe obraji începură să-i curgă lacrimile șuvoi. Nu făcu nici o tentativă de a le opri.

Într-un târziu se așeză la biroul lui Audrey, apucă telefonul și formă propriul ei număr din New Jersey. La cel de-al treilea apel, Alan răspunse.

— Mary Anne, anunță ea. Am vrut să aflu copiii că am ajuns cu bine.

— O să le comunic, replică Alan.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Cearta din dimineața aceea era încă proaspătă în minte. Într-un târziu, Alan vorbi din nou:

— Ești bine?

— Cred că da, în circumstanțele astea.

Ezită o clipă, apoi relua:

— O să trebuiască, însă, să rămân aici o vreme. De asta cred că ar trebui să-i aduci pe copii aici.

Auzi un chicotit amar din partea soțului ei.

— Am înțeles, zise el. O să sun la agenția de voiaj și o să comand bilete. De clasa întâi. Isuse, Mary Anne, noi abia avem niște bani să ne târâm zilele cu ei și tu vrei să zburăm cu toții către Idaho pentru două zile?

— Am eu niște bani, Alan..., începu Mary Anne, dar bărbatu-său o întrerupse:

— Glumești! Vrei să spui că tu *economiseai* bani în timp ce mi te văicăreai de lipsa lor în fiecare lună? Te purtai de parcă erai la cantina săracilor!

Cuvintele lui o înghețară pe Mary Anne. Să-i povestească ce se întâmplase și care erau termenii din testamentele lui Ted și al nevastei sale?

Își aminti de Eileen Chandler.

"N-o să pot avea niciodată încredere în el", își zise ea. "Dacă-i spun despre bani acum, n-o să mai am niciodată încredere în el. N-o să aflu niciodată dacă vrea să se întoarcă la mine sau la bani."

— Am strâns cureaua și am reușit să pun ceva de-o parte, rosti ea cu voce

lipsită de căldură. Am suficient de mulți bani pentru biletele de avion și, în plus, n-am chef să mă cert cu tine. Vreau să vină copiii mei aici chiar acum. Îi poți aduce sau îi poți trimite. Fă cum vrei.

Tonul vocii ei îl avertiză pe Alan că nu era cazul s-o mai contrazică. În același timp, el își spunea că ar fi mai bine să plece și el, dacă voia să-și reia căsnicia de unde o lăsase.

— O să venim, acceptă el. Le fac bagajul copiilor și luăm același avion de dimineață. Bine?

Mary Anne răsuflă ușurată. Nu-și dăduse seama cât de încordată fusese.

— Mulțumesc, Alan, zise ea încet. O să dau dispoziție ca biletele să te aștepte la aeroport. Ne vedem mâine.

Puse receptorul la loc în furcă și se sprijini de spătarul scaunului.

În douăzeci și patru de ore i se schimbase complet cursul vieții.

5

Logan Carpenter se cuibări și mai tare pe salteaua moale și-și trase pătura până sub obraz.

— Ești pregătit să-ți sting lumina? îl întrebă Mary Anne, zâmbindu-i.

— Dar e numai nouă, mami, protestă Logan, cu toate că știa deja că eschivarea n-avea să-i meargă.

— Da, și e ora unsprezece acolo unde te-ai sculat de dimineață, replică maică-sa. Acum o jumătate de oră ai ațipit în birou.

— Nu-i adevărat! se rățoi băiatul. Am...

— Adormiseși tun, așa cum o vei face și peste cinci minute, i-o reteză Mary Anne.

Se aplecă deasupra lui și-l sărută, apoi stinse veioza de pe noptiera de lângă pat.

— Vrei să-ți las ușa deschisă? îl mai întrebă ea, îndreptându-se spre ieșire.

— Nu mai sunt un bebeluș, protestă Logan cu deplina demnitate a celor zece ani ai săi.

Renunțând la orice replică, Mary Anne închise ușa după ea. Imediat ce auzi clinchetul clanței, Logan se strecură de sub pătură și se repezi la fereastră.

Idaho!

Era în Idaho, la ferma mătușei Audrey și în încăpere nu mai era nimeni în afară de el!

Se holbă la priveliștea văii Sugarloaf, scăldate în lumina lunii, care părea că se întinde la nesfârșit de jur-împrejurul casei. Văzu, în zare, licărul luminilor orașelului de la gura văii. În spatele lui, nu se zărea decât un hău mare și negru deasupra văii Sawtooth — îi memorase deja numele — iar mai departe se afla silueta neagră a vârfului Castle. Fereastra dormitorului era deschisă, fapt care nu se întâmpla niciodată acasă, unde toți trebuiau să se asigure că fusese totul încuiat înainte de a merge la culcare. Briza răcoroasă a nopții, ce se scurgea pe versanții munților, îi mângâia fața, aducându-i la nări aromele pure ale naturii, care nu semănau deloc cu miasmele acre de acasă ce-l făceau mereu să-și dorească să se țină de nas.

Aici erau și zgomote, bineînțeles, dar nici unul nu aducea cu hurelul camioanelor de la bariera ce se afla în apropiere de căminul lor din New Jersey.

Liniștea nopții era întreruptă de sunete pe care nu-și amintea să le mai fi auzit înainte.

Țipătul unui animal poposi la urechile lui de undeva, din munți. Logan se

zgribuli când își imaginează că sunetul provenea de la un lup care urla la lună așezat pe vreuna din acele stânci imense de granit ce se înălțau deasupra casei.

Se auzi apoi un trosnet, venind dinspre pădurea din dreapta. Logan fu imediat convins că știa cine îl provocase.

Un urs, probabil un grizzly¹, care luase urma vreunui vânat.

Poate era chiar o pisică sălbatică!

Dintr-o dată, se întrebă dacă n-ar trebui să închidă fereastra. Se uită în jos, la acoperișul verandei, aflat la câteva zeci de centimetri sub fereastră.

Dacă se cățara vreun urs pe acest acoperiș și se trezea cu animalul dând buzna peste el în mijlocul nopții?

Din pădure se auzi un alt trosnet. Logan își ridică repede capul. Un fior de groază îi străbătu tot corpul. Imediat, însă, văzu cum iese o căprioară din pădure, urmată de doi iezi. Animalele traversară repede curtea, către câmpul din spatele șopronului. Și, curând, Logan urmări încremenit cum sălbăticiunile începură să pască satisfăcute.

Într-un târziu, se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre pat. Se urcă în el și se întinse. Rămase așa, cu privirea pironită pe bârnele negeluite care susțineau tavanul boltit de deasupra.

Era un tavan atât de înalt încât era mai mult ca sigur că nu-l putea atinge, nici măcar dacă sărea de pe pat.

Să încerce?

De ce nu? Era pentru prima dată după multă vreme când ștăboaica aia bătrână de Alison nu era în cameră să-i comande ce să facă. Cât aveau să stea aici, asta era camera *lui* și avea voie să facă orice voia! Simțind un fior de anticipată plăcere, dădu la o parte pătura de pe el și se ridică din nou în picioare.

Își îndoi genunchii și încercă elasticitatea saltelei.

Ezitănd, încercă o săritură, întinzându-se cât putea mai mult pentru a observa cât ajungea de aproape mâna sa de drugii lați care traversau camera și susțineau stâlpii mici de la baza grinzilor.

Mai avea mult până la ei.

Sări mai sus, întinzându-și și mai mult mâna și ghemuindu-se tot mai mult când revenea pe saltea, până ce găsi ritmul ideal pentru ca fiecare salt să fie mai înalt decât anteriorul.

Se forță să se întindă și mai mult, dar vârfurile degetelor mai aveau câțiva centimetri până la drug.

Mai sus. Mai sus...

— Pentru Dumnezeu, Logan! Ce faci aici?

Prea uluit ca să se mai controleze, băiatul se prăbuși pe pat în clipa în care se aprinse lumina deasupra lui. Își văzu mama privindu-l cu încredințare din ușă.

— Nimic, răspunse el, trăgând de pătură să se acopere, deși era mult prea târziu ca să mai pretindă că spunea adevărul. Nu stricam nimic, mami!

— Ei bine, de jos mi se părea că mi se prăbușește întreaga casă în cap! fulgeră Mary Arme. La ce te-oi fi gândit când te-ai apucat să sari pe pat? Știi că n-ai voie să faci așa ceva.

— Eu... eu încercam să văd dacă pot atinge chestia aia, murmură Logan indicând drugul de deasupra capului. Nu...

— Să nu-mi spui din nou că nu stricai nimic! îl întrerupse maică-sa. Puteai să rupi patul sau, chiar mai rău, să cazi și să-ți rupi o mână.

¹ Grizzly — urs cenușiu care trăiește în America.

— Of, mami...

— Și nu mă mai lua cu "Of, mami", ai înțeles? Stai potolit și culcă-te. Ai priceput?

— Dar...

— *Ai priceput?*

— Bine, oftă copilul. Măine, însă, pot să călăresc? Joey spune că...

— O să vedem, i-o reteză maică-sa.

Dacă l-ar fi lăsat, Logan ar fi început să peroreze cel puțin cinci minute pe marginea celor povestite de Joey despre caii din grajd. Băiatul lui Audrey devenise rapid idolul lui Logan numai pentru că avea trei ani mai mult ca el și trăia la o fermă adevărată.

— Iar acum treci la culcare! Și să nu mai sări pe pat! Stingând încă o dată lumina, maică-sa închise ușa,

lăsându-l din nou singur pe Logan în camera inundată de văpaia lunii. Să se culce? Dar cum să adoarmă? Va sta toată noaptea treaz, ascultând animalele care vânau în pădure. De fapt, de îndată ce va fi sigur că maică-sa va înceta să asculte la ușă, se va ridica din nou și se va uita încă o dată pe fereastră. Căprioarele se aflau, probabil încă pe câmp și ar putea avea șansa să vadă chiar vreun urs sau vreun lup sau...

Alunecă în somn, cu mintea bântuită încă de imagini închipuite ale creaturilor pădurii.

Și, pentru că adormise, Logan Carpenter rată ocazia de a zări forma întunecată care răsări, câteva minute mai târziu, din pădurea aflată în spatele pășunii și care zăbovi în umbra ce-o făcea aproape invizibilă, zgâindu-se, de dincolo de câmp, la luminile ce străluceau în ferestrele casei.

Curând luminile aveau să se stingă, încurajând ființa misterioasă să se apropie...

* * *

— Poate că ar trebui să ne întoarcem, șopti Andrea Stiffler.

Trecuse de ora unsprezece. Mergea alături de fratele ei geamăn, în tăcere, pe poteca ce traversa pădurea spre El Monte, la o milă mai sus de casa părinților lor.

— Ți-e frică? o întrebă Michael.

Și el șoptea, dar Andrea îi putea simți disprețul din voce.

— Nu, nu mi-e frică, minți fata.

Deși își celebraseră împreună cea de-a treisprezecea aniversare cu o lună în urmă, ea mai dormea încă cu lumina aprinsă noaptea și nu reușise să depășească spaima pe care o simțea în nopțile în care norii ascundeau stelele și bezna se încolăcea în jurul casei ca un giulgiu, în așa fel încât lumea de dincolo de fereastră părea că dispăre în întregime. În noaptea asta, însă, luna strălucea pe cer și ea nu fusese capabilă să recunoască în fața lui Michael că-i era încă frică de întuneric, așa că acceptase imediat propunerea lui de a pleca într-o "aventură". Acum, însă, la un sfert de milă depărtare de casă, în mijlocul celei mai dense porțiuni din pădurea de plop care acoperea zona aceea a văii, începu să intre la îndoială.

Inima îi bătea nebunește de fiecare dată când auzea vreun foșnet prin desiș. Atunci trebuia să se forțeze serios pentru a nu striga după ajutor. Dar, încăpățânată, nu admitea nici acum să recunoască cât era de înspăimântată în realitate.

— Nu vreau să intru în vreun bucluc, asta-i tot, zise ea, sperând că sunetul

vocii nu-i trădase frica. Te-ai izândit, dacă ne prinde cineva?

— Cine să ne prindă? rosti, ironic, Michael. Mama și tata dorm, iar la El Monte nu se vede nici o lumină.

— De unde știi? vru Andrea să afle, cu un ton poruncitor.

— Vrei să taci o dată? șuieră frate-său.

Aruncă rapid o privire în jur, trădându-și astfel starea vagă de neplăcere pe care o resimțea de câteva minute, de când părăsiseră pășunea din spatele casei lor pentru a intra în desișul copacilor.

— Uiți că pot să le văd casa de la fereastra mea? Au stins toate luminile acum o jumătate de oră.

— Dar nu poți vedea decât partea din față, îi aminti Andrea. Dacă cineva e treaz încă în spate?

Michael gemu de nerăbdare.

— Atunci nu mai facem nimic și gata. Ne întoarcem acasă. Bine?

— Promiți?

Michael o privi chiorâș.

— Dacă vrei s-o lași baltă, las-o acum. Dacă vrei să te duci acasă, du-te!

O secundă, Andrea se simți tentată să-i urmeze îndemnul. Se răzgândi, însă, când se gândi că va trebui să parcurgă singură tot drumul ăla la întoarcere.

— Nu vreau s-o las baltă, se hotărâ ea. Pur și simplu n-am chef de vreo încurcătură. Dacă o să fim prinși, tati o să ne închidă o săptămână în casă.

— N-o să fim prinși, insistă Michael. Așa că taci din gură, da?

Depărtându-se de soră-sa, o porni din nou de-a lungul potecii înguste. Îi era atât de familiară, cu toate curbele și răsucirile ei, încât putea merge pe ea legat la ochi.

Câteva minute mai târziu, ieșiră pe drumul către casa familiei Wilkenson. Când văzu că ajunsese acolo, Andrea se simți ceva mai bine. Acolo, cel puțin, crengile nu-i mai zgâriau fața și bălăriile nu-i mai gâdilau gleznele. Când pătrunseră, însă, în spațiul deschis în fața casei, își dădu seama că oricine s-ar fi uitat pe fereastră i-ar fi văzut la fel de limpede ca în plină zi.

— O să ne strecurăm pe lângă șopron, șopti Michael. Așa vom micșora șansele de a fi zăriți de cineva!

Aplecându-se cât putu de mult, băiatul se furișă prin curte înspre șopron, urmat îndeaproape de Andrea. În câteva secunde, ajunseră amândoi la adăpostul umbrei din spatele șopronului, Michael își conduse sora de-a lungul laturii mai îndepărtate, strecurându-se amândoi pe cât putură mai aproape de zid. Ajunseră astfel lângă fațada construcției. Dinăuntru auziră caii cum fornăie încetitor; unul dintre ei necheză la trecerea lor. Într-un târziu, ajunseră la colțul șopronului. Iscodiră prin jur ca să vadă dacă sunt zăriți din casa aflată la treizeci de metri mai încolo.

Toate ferestrele erau întunecate. Cu excepția unui văitat îndepărtat al unei bufnițe, noaptea era liniștită.

— Hai, șopti Michael. S-o facem.

— Dar care e camera lui Joey? întrebă Andrea. Dacă dăm peste o altă fereastră?

— E cea de la capătul verandei, o lămuri Michael. De mii de ori l-am văzut acolo. Contempla peisajul, dar nu părea că vede ceva anume. Înțelegi ce vreau să spun? L-am văzut și acum două săptămâni, când eram cu Jeff Tate. Jeff i-a făcut semn cu mâna, dar Joey n-a dat nici un semn că l-ar fi zărit.

— Oare de ce o fi așa de bizar? se miră Andrea.

— Așa e el, răspunse Michael, enervat de cât de grea de cap putea fi soră-sa. E sărit de pe fix. Jeff crede că el și-a ucis părinții.

— Zău?

Privind fereastra de deasupra verandei, o trecu un fior imaginându-și-l pe Joey holbându-se sălbatic în gol, cu ochii ieșiți din orbite. Se întrebă încă o dată dacă nu era mai indicat să lase totul baltă și să se întoarcă acasă.

— Dacă ne vede? se îngrijoră ea.

Michael rânji, malițios.

— Poate că te va ucide și pe tine atunci, nu?

Fără a-i mai aștepta replica, se îndepărtă de adăpostul oferit de șopron și se furișă spre casă.

Rămasă singură, Andrea ezită. În final, frica de a fi părăsită în întuneric depășii spaima de a fi zărită din casă. Inspirând adânc, de parcă s-ar fi pregătit să plonjeze într-un bazin cu apă rece, o luă la fugă după fratele ei. Se ghemuiră amândoi în umbră, ținându-și respirația. Michael întinse mâna și culese câteva pietre de pe jos. Făcu doi pași în spate și aruncă pietricelele în fereastra lui Joey, ghemuindu-se cu iuțeală la loc sub acoperișul verandei înainte ca ele să atingă geamul.

De sus, nu veni nici o reacție. Michael se întinse să culeagă altă mână de pietriș, când Andrea îl trase de braț.

— Am văzut ceva! șopti ea.

Michael încremeni.

— Unde?

— A-acolo, replică soră-sa cu vocea tremurându-i și cu inima bătându-i nebunește.

Michael se ghidă după degetul ei întins, zgâindu-se la beznă din spatele casei. La început nu văzu nimic. După câteva secunde, însă, dincolo de curte, lângă pădure, ceva se mișcă.

O căprioară. Trebuia să fie o căprioară. Dacă aveau să stea nemișcați, ființa aceea avea să iasă din umbra copacilor în plină lumină a lunii și atunci va putea fi văzută cu claritate. Băiatul se întinse după Andrea și degetele i se încheștară de brațul ei. Își duse degetul arătător de la mâna dreaptă la buze pentru a-i impune soră-sii tăcere. Gemenii încremeniră acolo, așteptând.

Li se păru că trecuse o veșnicie până ce ființa aceea obscură se mișcă din nou și ieși din pădure.

Nu era o căprioară.

Era o ființă mare, ca un om înalt și musculos. Forma înainta câțiva metri cu pași tăcuți și cu grația unui animal sălbatic. Cei doi copii se holbară la ea. Puteau cu greu să o deosebească de umbrele din jur. Când ieși parțial la lumină, ființa aceea bizară îngheță pe loc, ca un iepure care sesizează un pericol. Amândoi copiii fură brusc încredințați că fuseseră observați.

— Oh, Doamne! șopti Andrea cu voce mică. Cine e?

Michael nu-i răspunse. Ceva din acea sumbră apariție îi îngheța sângele în vene. Ideea de a-l înspăimânta pe Joey îi dispăru ca o nălucă din minte. Băiatul o strânse mai tare de braț pe Andrea și începu să se retragă încetisor înspre colțul casei.

Se iscă o briză ușoară venind dinspre munți. O clipă mai târziu, unul dintre cai necheză zgomotos în grajd. Imediat se auziră copitele lui lovind pereții de lemn ai boxei lui.

— Să plecăm de aici, murmură Michael.

Trăgând-o pe Andrea după el, alergă spre aleea pentru mașini. Nici nu se mai gândea că putea fi văzut din casă. Voia numai să pună casa ca scut între el și ființa aceea amenințătoare. Nu apucă să facă decât câțiva pași că Andrea se și desprinse din strânsoarea lui și o luă la goană înaintea lui, cu picioarele

tropăind pe pietrișul curții, către șoseaua îngustă.

Își încetiniră goana abia în apropiere de casa lor, răsuflând amândoi cu greu. Când își zări căminul, Michael se lăsă să cadă pe pământ, luptându-se să-și regăsească controlul asupra respirației și înapăimântat că puteau fi auziți acum de părinții lor. Andrea se ghemui lângă el. Timp de câteva minute, nici unul nu scoase o vorbă.

Într-un târziu, incapabilă de a mai păstra tăcerea, Andrea zise:

— Cine a fost?

Avea vocea răgușită, după ce alergase aproape o milă.

— Era Bill Sikes?

Michael clătină din cap.

— Era mult mai înalt decât Sikes, murmură el. Era imens.

— N-ne-a văzut?

Michael privi nervos în spatele lui, ascultând cu atenție orice zgomot care ar fi trădat prezența individului.

— N-nu cred, șopti el. Cel puțin, dacă a făcut-o, nu ne-ar putea recunoaște.

Fu rândul fetei să se uite, nervoasă, împrejurul ei.

— D-dacă ne-a urmărit?

Michael se forță să înghită nodul de frică ce i se pusese în gât.

— N-a făcut-o, rosti el încurajator, deși se simțea mizerabil.

Gândindu-se mai mult, își dădu seama că ea putea să aibă dreptate. Acel cineva care bântuia pădurea putea să-i fi urmărit foarte ușor dacă ar fi vrut.

În plus, i-ar fi putut prinde.

Băiatului i se făcu pielea ca de găină, de parcă o ființă nevăzută îi urmărea de undeva. Nervii începură să-l lase.

— Hai, șopti el cu voce spartă de spaimă. Hai să intrăm încasă.

Furișându-se, traversară pajiștea, se cățărară pe fereastra lăsată deschisă și se prăbușiră pe podeaua camerei fetei. Imediat după aceea, Michael închise fereastra și o zăvorâ. Câteva clipe lungi, copiii rămaseră nemișcați pe podea, pândind orice zgomot care li s-ar fi părut anormal.

Treptat familiaritatea încăperii și siguranța casei îi liniști. După câteva minute Michael își părăsi sora și se strecură înapoi în camera lui.

Afară, ființa tenebroasă, care-i urmărise prin pădure fără a scoate cel mai mic zgomot, se întoarse, intrând repede la adăpostul întunericului, atât de repede încât cineva care ar fi urmărit scena n-ar fi fost deloc sigur dacă acea ființă fusese, cu adevărat, acolo.

Numai că *fusesse* acolo, bântuind prin valea Sugarloaf în noaptea aceea exact la fel precum făcea în fiecare noapte de mulți ani.

Bântuia.

Urmărea.

Și aștepta.

* * *

A doua zi, de dimineață, Alan Carpenter privi afară prin geamul de la bucătărie. Avea ochii cârpiți de nesomn, iar crampele musculare datorate orelor lungi de zbor din ziua precedentă nu-i fuseseră alinate de noaptea petrecută în pat.

De fapt, nu era sigur că dormise vreo clipă. Știa că, parțial, neputința lui de a se odihni provenea de la cearta pe care o avusese cu Mary Anne înainte de culcare. Încercase toată seara să se abțină de a face vreo remarcă legată de cămașa găsită în dulapul ei de haine sau de a o întreba despre acel Bob, al

căruia nume complet nici nu-l știa măcar. Făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca să asculte cu răbdare explicațiile ei referitoare la testamentul celor doi Wilkenson și refuzase să dea drumul furiei reci care-l luase în primire când ajunsese să înțeleagă că acea sumă de bani lăsată tutorelui lui Joey, despre care bănuia că e destul de mare, deși Mary Anne nu-i spusese prea multe, fusese trecută în întregime numai pe numele nevastei sale.

Ce dracu mai era și chestia asta? Știau al naibii de bine că Mary Anne era măritată cu el, iar el era tatăl copiilor ei. Crezuseră oare că nu era suficient de bun pentru a-l crește și pe Joey? După toate aparențele, se părea că da. Cu toate astea, rămăsese calm, hotărât să nu lase ca să-i strice ceva împăcarea cu Mary Anne. Mersese chiar mai departe și-și ceruse iertare pentru cearta pe care o avuseseră înainte de plecarea ei din New Jersey, deși în adâncul sufletului lui simțea că fusese mai degrabă vina ei decât a lui.

* * *

Când au ajuns sus, însă, ea i-a indicat o cameră de pe coridor, alta decât a ei!

— Ce mai e și asta? s-a înfuriat el. Nu mai dormim împreună?

Mary Anne avusese tăria să pară contrariată.

— Dar, dragă Alan, cu excepția nopții de alaltăieri, n-am dormit împreună de un an.

— Atunci de ce mama dracu' m-ai chemat aici? a explodat el. Eu am crezut că...

— Vrei să nu ridici tonul? a șuierat Mary Anne.

Gura începuse să-i tremure.

— Ce Dumnezeu, Alan, n-avem nevoie să-i lăsăm pe copii să ne audă cum ne certăm de fiecare dată când ne vedem, nu?

— Nu e vina *mea*, i-a întors-o Alan. Sunt soțul tău, ce naiba! Am și eu dreptul...

— Ajunge! a șuierat Mary Anne. Faptul că ești soțul meu te putea îndritui să beneficiezi de unele privilegii. În nici un caz, însă, nu-ți acorda vreun drept. Iar acele *privilegii* au luat sfârșit în ziua în care m-ai părăsit, așa că să-ți iasă din minte gândul că poți să te vâri sub așternutul meu oricând vrei. Nu te mai deranja să-mi aduci alte argumente pentru că vreau să mă culc! Trebuie să dorm un pic dacă vreau să răzbat peste funeraliile lui Ted și Audrey de mâine.

Ecolul vorbelor ei rămăsese suspendat în aer. Mary Anne pornise grăbită de-a lungul coridorului, se strecurase în camera ei și închisese ușa.

La rândul lui, simțindu-se din ce în ce mai furios, Alan se retrăsese în mica odaie pentru oaspeți, care-i fusese desemnată, și încercase să adoarmă, numai că, în afara mâinii devastatoare resimțite, locul în care se afla îi dăduse fiori de gheață pe șira spinării.

Aerul nopții era plin de sunete neidentificabile și simțea lipsa hărmălaiei obișnuite a traficului de sub fereastra lui. Într-un târziu închisese geamul, convins fiind că, dacă n-ar fi făcut-o, ar fi putut fi atacat în timp ce dormea de vreun liliac, de vreo șopârlă zburătoare sau de cine știe ce altă bestie. Zăcuse treaz toată noaptea, întrebându-se pentru ce venise el aici, la urma urmei.

Nu se simțea mai bine nici acum, la lumina strălucitoare a soarelui de dimineață. Copiii plecaseră deja din casă pentru a-l ajuta pe Joey să hrănească animalele din șopron.

Dumnezeule, caii. La ce le folosește unor copii din Canaan, New Jersey să afle totul despre cai?

Iar Mary Anne spăla vesela, aranjând obiectele de parcă locuia aici de-o viață.

— Să nu încerci să te obișnuiești prea mult cu viața de aici, o sfătui el cu o voce care trăda proasta dispoziție. O să mai stăm încă o zi. După-amiază mergem la funeralii și mâine dimineață ne luăm zborul înapoi spre New Jersey.

Mary Anne se opri din trebăluit la chiuvetă și se întoarse spre el.

— Zău? Și când te-ai hotărât asupra chestiei ăsteia?

Alan se luptă cu sine pentru a-și păstra controlul asupra furiei.

— N-am vrut să iasă ce-ai înțeles tu, dădu el înapoi.

— Nu știu de ce, dar eu cred că exact asta ți-a fost intenția, replică femeia cu sarcasm în voce.

Făcând un efort suplimentar, Alan ignoră atât comentariul ei cât și tonul folosit.

— Am vrut să spun, doar, că nu putem rămâne aici după funeralii. Mi-a expirat deja concediul pe anul acesta. Dacă îmi iau zile în plus o să fiu scos pe tușă.

Mary Anne înălță din umeri.

— Nu prea văd cum o să putem face asta. Înainte de a coborâ tu, am vorbit cu Charlie Hawkins. O să trebuiască să ordonăm o grămadă de acte legate de avere. Și chiar dacă am decide să închidem ferma...

— *Am* decide? o întrerupse Alan. Cine înseamnă acest *am*? Mie nu mi-ai zis o vorbă despre fermă!

— M-am referit la Charlie și la mine, oftă Mary Anne, lăsându-se să cadă pe un scaun, față în față cu Alan. Ascultă, Alan, să știi că trebuie să avem o discuție asupra unei chestiuni.

Sprâncenele bărbatului se arcuiră batjocoritor.

— Ei nu mai spune? Ia zi-mi tu, al cui e rândul să-și facă acum planuri de capul lui, fără să țină cont de alții?

— Țin cont de tine *acum*, îi replică Mary Anne, enervată. Și încă nu m-am decis la nimic. De vreme, însă, ce ai menționat întoarcerea acasă, atunci mi se pare că e timpul s-o faci.

Așteptă replica soțului ei și continuă când văzu că el n-are de gând să zică vreo vorbă:

— Mi se pare o idee bună ca să stau aici o vreme, cu copiii. Tu te-ai putea instala în casa noastră, ceea ce ne-ar scuti de multe cheltuieli și...

— Cheltuieli? repetă Alan. Din ce mi-ai spus azi-noapte, cred că nu vor mai exista probleme cu banii.

Mary Anne își despărți palmele într-un gest de neajutorare.

— N-am vrut să înțelegi asta. Să știi că n-am nici cea mai vagă idee cât ne va lua să ordonăm toată averea.

Alan făcu un gest de neîncredere.

— Bine. Pun pariu, însă, că bunul și bătrânul Charley îți poate avansa orice sumă dacă e nevoie, nu-i așa?

Văzu ochii nevestei sale îngustându-se de iritare, așa că o vira pe alt subiect:

— Cum rămâne cu copiii atunci? Școala începe săptămâna viitoare, nu-i așa?

— Aș fi vrut să fie așa, oftă Mary Anne. În caz că nu știi îți spun eu că lucrurile nu stau așa. În Canaan e grevă și se pare că ea nu va înceta în următoarele două săptămâni. Așa că mi se pare că e mai bine să țin copiii aici, cu mine. De ani de zile nu s-au mai bucurat de o vacanță adevărată...

Alan se ridică brusc din scaun.

— Nu vrei să discuți nimic, nu-i așa? Tu ai decis deja totul. Ei bine, așa să fie!

Se duse până la telefonul din bucătărie, ridică receptorul, apăsă cu violență butoanele și începu să bată darabana cu degetele așteptând-o pe operatoare să-i răspundă. În timp ce nevastă-sa îl asculta în tăcere, formă încă două numere, apoi părăsi bucătăria fără să mai scoată vreo vorbă.

Până când își culese ustensilele de bărbierit din baie și își aruncă la întâmplare schimburile murdare în geamantan, în fața casei apăru singurul taxi din Sugarloaf, o limuzină maronie care nu avea pe ea nimic altceva în afara semnelui distinctiv prins de una din portiere. Alan coborâ grăbit scările și fu prins din urmă la ușă de Mary Anne, care ieșise din bucătărie.

— Chiar pleci fără să-ți iei rămas bun, măcar de la copii? tună ea.

Alan o țintui cu o privire de gheață.

— Nu mi-am luat rămas bun nici data trecută, așa că bănuiesc că s-au obișnuit de acum.

Traversă veranda și coborâ până la alee. Își înghesui valiza pe bancheta din

spate a limuzinei și se postă pe locul din dreapta șoferului.

— Boise, comandă el. La aeroport.

6

Mașina trase în fața casei când Mary Anne era pe punctul de a se îmbrăca pentru ceremonia funebră. Din ea coborâ un ofițer în uniformă care urcă scările verandei în grabă și bătu zgomotos în ușă.

— Mary Anne Carpenter? rosti el, când femeia crăpă ușa.

Ea dădu afirmativ din cap. Ofițerul îi zâmbi.

— Eu sunt Rick Martin. Cred că ați cunoscut-o pe nevastă-mea acum două zile. Gillie Martin, vă amintiți?

Mary Anne simți cum i se scurge din corp tensiunea bruscă de care fusese apucată. Deschise ușa larg.

— Bineînțeles. Nu intrați? Cred că mai e ceva cafea în ibric.

— Nu mulțumesc, refuză Rick invitația. De fapt, am venit până aici cu treburi. Văzând tulburarea de pe fața femeii, se grăbi s-o liniștească:

— De data asta, n-au legătură cu ferma. Cel puțin așa sper.

Ea zâmbi strâmb.

— Atunci nu știu cum să te ajut. De când am sosit aici, nu m-am depărtat de zona asta.

— Mă întrebam doar dacă n-a văzut nimeni nimic noaptea trecută. Sau dacă n-a auzit. A avut loc un atac sus în camping.

— În camping? se miră Mary Anne. Mă tem că nu pricep prea bine despre ce e vorba.

— Atunci hai să te pun în temă la o ceașcă de cafea. Pe drumul spre bucătărie, el începu să-i explice:

— E vorba de camping-ul Coyote Creek, care se află la sud, în munți, cam la o milă de aici. Nu e pe teritoriul fermei dar se învecinează cu el și între ele nu există nici un gard.

Chicoti ușor:

— Ted obișnuia să spună că excursioniștii care se avântau pe acolo arătau la întoarcere mai rău ca o lămâie stoarsă... În fine. Azi-noapte una din cabane a fost devastată.

Ținând ibricul în mână, Mary Anne se uită la șerif:

— Doamne! A pățit cineva ceva?

Martin clătină din cap.

— Nu se afla nimeni înăuntru. Tipii cazați în cabană coborâseră să-și petreacă ziua în Valea Soarelui și au decis să rămână acolo și peste noapte. Au descoperit grozăvia abia azi-dimineață.

— Dar ce s-a întâmplat? se interesă mai departe Mary Anne, punându-i polițistului o ceașcă aburindă în față.

Rick Martin se așezase confortabil pe unul din scaunele mesei din bucătărie.

În clipa aceea, se deschise ușa și în încăpere pătrunse Joey Wilkenson, urmat de Logan și Alison Carpenter. Șirul îl încheia Storm, care se agită imediat ce-l zări pe polițist și începu să-l adulmece.

Mary Anne făcu prezentările:

— Ei sunt copiii mei, Alison și Logan. Pe Joey îl cunoști. Dânsul e șeriful Martin.

Alison și Logan îl salutară pe Rick. Joey, însă, nu scoase nici o vorbă. Dintr-o dată, Mary Anne își aminti cuvintele lui Charley Hawkins:

"Să nu te surprindă dacă va veni cineva să discute cu Joey, asta-i tot."

O apucă, din nou, neliniștea pe care o simțise la apariția individului, cu câteva minute înainte. În timp ce ascultă ce spunea Rick, nu se putu abține să nu-l privească pe Joey din cinci în cinci secunde, pentru a constata cum reacționa băiatul. Oare se întâmplase cu adevărat ceva la camping sau fusese un pretext de-al lui Rick pentru a veni aici și a-l interoga pe Joey?

— Nu știu exact ce s-a întâmplat, zise polițistul. Am fost chemat acolo cam cu o oră în urmă și încă nu sunt în posesia tuturor amănunțelor.

Campingul de la Coyote Creek consta numai din zece cabane răspândite pe o suprafață de cinci acri. Pârâul bolborosea prin mijlocul terenului. Toate locurile de campat aveau deschidere la apă dar nici unul dintre ele nu era vizibil de pe celelalte. Până m dimineața aceea, nici Rick Martin, nici Tony Moleno și nici vreun alt om al legii care patrulau prin zonă nu se loviseră de nici o problemă acolo.

Nu existase niciodată vreo plângere legată de vreo petrecere prea deșucheată în vreun week-end. Nici o motocicletă nu deranja liniștea nopților de vară. Nu fuseseră probleme nici măcar cu focuri lăsate nesupravegheate sau cabane părăsite pline de resturi.

În acea dimineață, însă, în oraș apăruse un oaspete al campingului reclamând că-i fusese distrus locul în care se așezase. Deși Rick îl suspectase pe om de exagerare, îl urmăse până în Coyote Creek pentru a întocmi un raport.

Fusese șocat de ceea ce descoperise.

Din cortul de modă veche, făcut din fâșii groase de piele, rămăseseră numai zdrențe. La examinarea marginilor uzate care fuseseră sfâșiate, Rick nu descoperise nici o urmă de cuțit. Căutând printre rămășițele cortului, polițistul descoperise un sac de dormit care fusese aproape rupt în două. În mod ciudat, majoritatea pufului rămăsese înăuntru. Când întorsese sacul pe dos, majoritatea fulgilor căzuseră, ca o cascadă, pe sol. Dacă stricăciunea ar fi fost provocată de un animal, cu siguranță că toți fulgii ăia s-ar fi împrăștiat de mult prin tot campingul. Rick crescuse colindând munții, după cum se muta taică-său de la un joagăr la altul. Avusese, astfel, ocazia să privească vânătoarea din lumea sălbăticiunilor. Văzuse cum își urmăresc animalele prada și zărise cum își chinuiesc prădătorii victima odată ce o prindeau. Niciodată nu se întâmpla ca ei să sfâșie ceva și apoi să plece pur și simplu. Invariabil, animalele văzute de el își ridicau trofeul în dinți și începeau să-l scuture, așa cum scutura câinele său câte un șoarece pe care reușea, cu totul întâmplător, să-l ucidă, încercând din instinct să rupă gâtul rozătoarei, chiar dacă aceasta era de mult moartă.

Într-un târziu, după ce examinase și restul stricăciunilor și după ce inspectase zona pentru a găsi urme, clătinase din cap cu îndoială.

— Vreau ca doi colegi de-ai mei să arunce și ei o privire pe aici. Aș vrea să le aud părerea. Trebuie să vă spun, însă, că nu știu ce putem face dacă n-a văzut sau n-a auzit nimeni nimic. Nu pot deloc să garantez că vom descoperi, fără vreun indiciu, ce a putut provoca dezastrul ăsta.

— Dar ce ziceți de un urs? Sau de lupi? sugerase excursionistul, al cărui nume era Roy Bittern.

Tipul nu voia deloc să accepte ideea că exista șansa să nu descopere niciodată cine îi ruinase avutul.

— Ar fi putut fi un urs, presupun, fusese Martin de acord. Numai că la astfel de ravagii și fără motive evidente de atac, e de presupus că era un urs pus pe furtașag, iar astfel de pungași nu se opresc din drumul lor. Ei își vâă botul și pleacă mai departe, până apare careva și-i împușcă.

Bittern își privise sugestiv rămășițele de cort.

— Numai dacă ăsta nu e decât un început, medita el cu glas tare. Ce părere aveți de lupi?

Rick evaluase deja această ipoteză și o respinsese.

— Nici vorbă! Lupii au, într-adevăr, o proastă reputație, dar, din câte știu, asta-i tot. O simplă reputație. Se sprijină unii de alții, mai înșfacă o oaie din când în când, dar cam asta-i tot. N-am auzit niciodată ca lupii să facă așa ceva. Cea mai plauzibilă ipoteză care-mi trece prin minte e un grizzly care a luat-o razna, și, dacă e așa, atunci aveți dreptate. ăsta e doar începutul.

Terminând de luat notițe legate de incident și asigurându-l pe Roy Bittern că în mai puțin de două ore aveau să sosească doi jandarmi pentru a cerceta, la itndul lor, efectele actului de vandalism, Rick Martin se urcase la volanul jeepului său și o pornise înapoi pe drumul brăzdat de hopuri ce ducea înspre vale.

Dacă stricăciunile fuseseră făcute de un urs, atunci trebuia să mai aibă loc și un alt incident în noaptea care urma sau peste două nopți. Odată ce un urs înnebunea, nu se mai oprea.

Dar dacă fusese un urs, unde erau urmele?

Când a ajuns în șoseaua principală, s-a gândit la Joey Wilkenson.

Joey fusese dintotdeauna un pic bizar, iar acum își pierduse amândoi părinții în niște "accidente" pe care nici Rick, nici Tony Moleno nu erau dispuși să le accepte ca atare.

Joey pleca adeseori hai-hui în pădure pe cont propriu, având alături, drept companie, numai dienele lui.

Era, oare, posibil ca Joey să fii venit până acolo sus în toiul nopții și să provoace acel dezastru din camping?

O inspirație de moment îl decisese pe Rick să vină în El Monte pentru a discuta cu băiatul și a-i urmări reacțiile cu atenție.

— Noroc că nu erau oamenii ăia acolo, încheie el acum, camuflându-și atenția pe care i-o acorda lui Joey. Dacă ar fi fost acolo, ar fi fost, probabil, uciși.

Mary Anne fu scuturată de un Mor de groază dar nu-i scăpă faptul că Rick îl privise pe Joey tot timpul cât vorbise, își concentra și ea atenția asupra băiatului, care asculta în tăcere relatarea lui Rick.

Băiatul nu reacționa în nici un fel.

— Mă întrebam, reluă Martin, dacă ați auzit vreunul dintre voi ceva azi-noapte sau ați văzut ceva.

Joey se agită pe scaun.

— Eu am văzut, anunță el.

Toată lumea din încăpere se întoarse spre băiat. Pe fruntea lui apărură riduri de încruntare.

— Ceva m-a trezit, continuă Joey. Nu știu ce a fost. Oricum, m-am dus la fereastră, m-am uitat afară și am avut impresia că zăresc pe cineva.

Rick Martin simți că i se întetesc bătăile inimii.

— Ai avut impresia că vezi pe cineva? repetă el. Sau ai *văzut*, într-adevăr, pe cineva?

O clipă, ochii băiatului se îndreptară spre Mary Anne, de parcă el ar fi cerut ajutorul ei. Imediat, însă, Joey își reveni:

— Nu sunt sigur. Afară era ca un fel de umbră. Am crezut la început că e o căprioară dar am știut apoi că nu era așa. Chestia aia se afla pe pajiște și o vedeam cu greu. Arăta, însă, ca un om.

— Știi cine era? îl chestiona mai departe Martin.

Joey clătină din cap.

— V-am spus deja că abia îl vedeam.

— De ce nu mi-ai povestit despre asta de dimineață, Joey? interveni Mary Anne.

Joey înălță din umeri.

— Nu mi-am amintit nimic când m-am sculat, explică el. Adică, a fost de parcă s-ar fi întâmplat în vis, mă înțelegeți?

— Și ce-ai făcut, Joey, după ce l-ai văzut?

— M-am dus înapoi în pat.

— Nu te-ai dus, cumva, afară? insistă șeriful. Nu te-ai dus să arunci o privire mai de aproape?

— De ce aș fi făcut asta? se miră Joey, îngustându-și ochii.

Deși simțea privirea femeii ațintită asupra lui, Rick hotărâ să continue interogatoriul.

— Dar așa procedezi uneori, nu, Joey? Tatăl tău îmi povestea că îți place să hoinărești de capul tău prin pădure.

— Mda, mai procedez așa din când în când, admise băiatul, după o scurtă ezitare. Azi-noapte, însă, n-am ieșit din casă.

— Ești sigur? insistă Martin. Acum câteva nopți ai ieșit, nu-i așa? în noaptea în care mama ta...

— E nevoie de toate astea? îl întrerupse Mary Anne. Ți-a spus ce a văzut azi-noapte și ți-a explicat ce a făcut.

Rick Martin ezită, apoi își spuse că mersese cam departe cu chestionarea. Îl observase, însă, pe Joey cu atenție și remarcase un lucru.

Băiatul nici măcar nu clipise la menționarea intenționată a părinților lui.

Deși nu-i despărțeau mai mult de două ore de funeralii, Joey nu avusese nici o reacție.

Nu-i păsa că părinții lui erau morți?

Sau era încă într-o stare de șoc?

Părăsind casa câteva minute mai târziu, Rick Martin simți că trebuia să-l țină pe Joey sub observație la ceremonia funebră. Nu știa încă dacă să creadă povestea băiatului, după cum nu era deloc sigur că îi spusese adevărul întreg despre cele întâmplate în ziua morții părinților lui.

De fapt asta era esența problemei pe care Rick o avea cu Joey.

Nu știa niciodată când băiatul spunea adevărul și când mințea.

* * *

Mary Anne stătea în cimitirul de la marginea Sugarloaf-ului cu Alison și Logan de o parte a ei și cu Joey Wilkenson de cealaltă. Ochii ei erau ațintiți pe sicriile gemene de la marginea gropilor proaspăt săpate. Era hotărâtă să nu cedeze în fața impulsului de a izbucni în plâns. Misiunea ei aici era nu numai aceea de a-și plânge prietena dusă dintre cei vii dar și aceea de a-l proteja pe cel care îi rămânea ca urmaș. De dragul lui Joey n-avea voie să cedeze în fața sentimentului de pierdere irecuperabilă care o copleșise cu o noapte înainte, după ce copiii și Alan se duseseră la culcare, când se trezise, din pricina insomniei, că umblă singură prin camerele sumbre de la parterul casei. Se retrăsese, într-un târziu, în birou, își făcuse focul și se pusese pe un plâns liniștitor.

Azi nu trebuia să existe lacrimi. Își va lua rămas bun de la cea mai apropiată prietenă a ei și va începe, după aceea, procesul de reconstrucție al noii sale familii, care-l va include, de acum încolo, și pe Joey Wilkenson.

Se gândi că era nu o treabă foarte complicată. Logan începuse deja să-l privească pe Joey ca pe fratele lui mai mare, căruia îi dusesese întotdeauna dorul, iar Alison se acomodase cu el, deși Mary Anne bănuia că fata ei fusese atrasă de băiat în primul rând pentru cunoștințele lui despre cai. În ultimii cinci ani, caii fuseseră pentru Alison cel mai drag vis alei.

Până acum două zile, visul ei nu avusese nici o șansă să se materializeze.

În ultimele zile, însă, avându-l pe Joey ca instructor, Alison învățase să țeșale caii, să pună șaua pe ei, să-i hrănească, să-i antreneze și, spre amuzamentul mamei-sii, să le curețe grajdul.

Ce bine era dacă fie-sa și-ar fi făcut curățenie și în cameră cu aceeași conștiinciozitate!

Mary Anne fu, dintr-o dată, conștientă de faptul că murmurul mulțimii adunate în jurul mormintelor gemene încetase și începuse serviciul religios. Se afla acolo aproape întreaga populație a Sugarloafului. Mary Anne își întinse instinctiv mâna pentru a-i lua mânuța lui Joey. Preotul începu prima rugăciune. Când aceasta se termină, băiatul nu făcu nici un gest de a-și retrage mâna ci rămase tăcut, privind lăzile de lemn în care zăceau corpurile părinților lui, cu o expresie de nedumerire pe față. Ochii săi erau complet uscați. Mary Anne îl mângâie compătimitor pe mână, dar băiatul nu dădu nici un semn că ar fi perceput ușoara apăsare.

"Din cauza șocului", își spuse Mary Anne. "E încă în stare de șoc."

Și totuși, un gând ciudat își croi loc în mintea ei, deși ea încercă din răspuț să-l respingă.

"Se comportă ca și cum nu i-ar păsa."

Respinse imediat ideea. Își dori în acel moment ca Charley Hawkins să nu-i fi plantat niciodată în minte sămânța îndoielii în legătură cu cele două morți și ca Rick Martin să n-o fi făcut să rodească de dimineață cu interogatoriul luat băiatului.

Își trecu privirea peste mulțime. Îl găsi imediat pe șerif, stând vizavi de ea.

Ochii lui erau ațintiți asupra lui Joey. Fruntea încruntată îi trăda suspiciunea legată de băiat. Dar Joey era doar un băiețel, pentru numele Domnului! Un băiețel care își iubea părinții! Strecurându-și, protector, brațele în jurul lui, Mary Anne îl trase pe Joey mai aproape de ea, ca pentru a-l feri de toate acele bănueli supărătoare care păreau că stau gata să fie exprimate de buzele tuturor oamenilor de acolo. Cercetând acea mulțime își închipui că, într-adevăr,

toți se uitau la Joey pe furiș, abia putând să-și stăpânească suspiciunile ce le umblau prin minte, gata de a răbufni în orice moment.

Până și acel cuplu de copii de vârsta lui Joey, o fată și un băiat care semănau atât de mult încât nu puteau fi decât gemeni, până și ei se holbau la Joey și sușoteau unul cu altul de parcă își dezvăluiau reciproc cine știe ce secrete tenebroase.

"Nu!" țipă ceva în ea. "Te porți ca o paranoică și gândești la fel!"

Oțelindu-se singură împotriva șuvoiului de gânduri care își făcuseră făgaș în mintea ei, își îndreptă din nou atenția spre slujbă, forțându-se să se concentreze asupra cuvintelor preotului până ce acesta își termină necrologul.

După aceea, oamenii din Sugarloaf pășiră în față, unul câte unul, și rostiră câteva cuvinte despre Ted și Audrey. Mary Anne își dădu, treptat, seama cât de mulți prieteni avuseseră ei în orașel. I se părea că nu exista organizație din oraș din rândurile căreia să nu fi făcut parte vreunul dintre ei și nici vreun ins oarecare care să nu fi primit vreodată o mână de ajutor din partea lor.

— Nu cred că Ted Wilkenson a întâlnit vreodată un om pe care să-l antipatizeze, începu Tom Granger, proprietarul singurei băcănii din orașel, după cum sunt sigur că n-am întâlnit vreun individ care să nu-l placă pe el. Mă rog, mă refer acum la oamenii *cinstiți*, se grăbi el să se corecteze când auzi rumoarea mulțimii datorată unei afirmații privitoare la cei care investeau în zonă.

Murmurul se transformă într-un ropot de râs.

— Bine, bine, nu i-au plăcut nici lui investitorii, după cum nici ei nu l-au înghițit pe el!

Râsul general spori în intensitate, făcându-l pe Tom Granger să roșească, stânjenit.

— Oh, la naiba, încheie el. Știți la ce mă refer! Ted Wilkenson a fost cel mai simpatic ticălos pe care l-am cunoscut și asta-i tot ce am avut de spus!

Se retrase, tulburat, în mulțime. Altceeva păși în față, însă înainte de a începe să zică ce avea de zis, din mulțime se desprinsă o voce:

— Hei, Phil! Spune-le de ziua aia când ne-a luat Ted la vânătoare și ne-a terminat cu interdicția lui de a împușca vreo jivină!

Unul câte unul, oamenii începură să-și depene istorisirile lor. Încet-încet, Mary Anne ajunse să înțeleagă această apropiere manifestată de cei din orașel, valoarea pe care fiecare om o avea în ochii celui alături și pierderea resimțită de ei de fiecare dată când murea cineva. Pentru acești oameni, vecinii lor făceau parte din familie. Avea să treacă multă vreme până să se cicatrizeze rana lăsată de dispariția celor doi Wilkenson. Li se va duce dorul și nu vor fi uitați niciodată.

După o oră, veni și rândul ultimului dintre ei să-și împărtășească amintirile. Curând după aceea, începu ultima rugăciune.

Brusc, Joey Wilkenson o strânse tare de mână pe nașa lui și-și înfipse degetele în carnea ei. Uimită, ea se uită la el și-l văzu pe băiat holbându-se în depărtare. Urmărindu-i direcția privirii, nu văzu la început nimic. După puțin timp, însă, i se păru că distinge silueta unui bărbat printre copacii de la marginea cimitirului.

Era un uriaș mătăhălos, cu părul zbârlit sălbatic și o barbă imensă, care purta niște haine total nepotrivite cu statura lui.

Privi din nou, îngustându-și ochii pentru a-l zări mai bine, dar ființa dispăruse. Zguduită de vedenie, Mary Anne se îndoi că văzuse, cu adevărat, ceva.

Câteva minute mai târziu, slujba se termină. Mary Anne îl conduse pe Joey la mașina care avea să-i ducă înapoi la fermă. Abia după ce se îndepărtară de

cimitir cuteză să-i pună întrebări băiatului despre ceea ce crezuse că vede.

— Cred că era un bărbat, replică Joey nesigur pe sine. C-cred că mă observa.

— Te observa? repetă Mary Anne uluită.

Simți un fior de-a lungul șirei spinării când își aminti cuvintele băiatului spuse cu câteva ore înainte, în fața lui Rick Martin.

— Ar fi putut fi bărbatul pe care l-ai văzut azi-noapte, Joey?

Joey nu spuse nimic preț de câteva secunde, apoi clătină din cap.

— Nu l-am văzut prea bine, șopti el. M-mă gândeam la mami și la tati.

Cu ochii împăienjeniți de lacrimi, se uită îngrijorat la Mary Anne.

— Dar de ce mă urmărea pe mine?

Nașa lui își petrecu, protector, brațul în jurul copilului.

— Poate că ți s-a părut, îl liniști ea. Poate că era cineva care îi cunoscuse pe părinții tăi și care voia să le aducă și el un ultim omagiu.

În ciuda cuvintelor rostite, imaginea neclară a individului îi stăruia încă în minte. Cât timp dură masa de pomenire la fermă, ea începu să întrebe lumea despre identitatea acelui personaj.

Nu reuși să descopere pe nimeni altcineva care să-l fi zărit pe individ.

Era ca și cum bărbatul acela n-ar fi fost nici o clipă acolo.

* * *

În seara aceea, Mary Anne se culcă devreme, epuizată de pe urma înmormântării și a pomenei care urmasse. În jurul miezului nopții, însă se deșteaptă brusc cu senzația că ceva era în neregulă.

Era ceva care nu avea nici o legătură cu evenimentele care o secătuiseră de energie în acea zi.

Era altceva.

Ceva legat de această casă.

Rămase nemișcată în pat câteva clipe și își încorda auzul. Nu percepea nimic altceva decât zgomotele firești ale nopții.

Și totuși senzația n-o părăsea. Se dădu jos din pat, își puse pe ea halatul de baie și ieși din dormitor, lăsând ușa deschisă ca veioza de lângă patul ei să-și împrăstie lumina și pe coridor.

Se îndreptă spre ușa lui Alison. Ascultă câteva secunde apoi o crăpă nițel și aruncă o privire înăuntru.

Fata ei dormea, întinsă pe spate, cu părul împrăștiat pe pernă. Mary Anne închise încet ușa și își continuă drumul până la ușa lui Logan. Fiul ei era, de asemenea, în lumea viselor, încovoiat cu o pernă în brațe.

Ajunse, în sfârșit, și la ușa lui Joey. Ezită o clipă, apoi bătu încetișor în ea. Când văzu că nu primește nici un răspuns, nici măcar un mârâit din partea lui Storm, o deschise și privi înăuntru.

Învelitoarea de pe patul băiatului era dată la o parte. Camera era pustie.

— Oh, Doamne, șopti Mary Anne încetișor.

Se duse în fugă la fereastră și privi afară. Inspecta curtea și câmpul după vreo urmă de-a băiatului sau a câinelui, dar nu zări nimic. Ceva se mișcă atunci și atenția i se îndreptă spre șopron.

Una din ușile mari ale acestuia era deschisă și se bălăngănea în bătaia vântului.

Ce făcea Joey acolo?

Coborând în grabă scările, Mary Anne își strânse halatul mai bine pe ea, părăsi casa prin ușa de la bucătărie și fugi înspre șopron. Înăuntru, caii nechezau nervoși. Apărută din nou, la o zi după ce sosise Mary Anne, Sheika izbea cu piciorul în lemnele care-i înconjurau boxa.

— Joey? strigă Mary Anne, pășind înăuntru prin ușa deschisă. Joey, ești acolo?

Ascultă. O clipă nu primi nici un răspuns, apoi se auzi un sunet jos, neidentificabil, din capătul îndepărtat al șopronului. Unul dintre cai își înălță grumazul, fornăind zgomotos.

— Joey...

Sunetul acela ciudat se transformă într-un mârâit, apoi ceva se îndreptă spre ea, atacând-o din întuneric. Acționând din reflex, Mary Anne se smulse din bezna șopronului, trânti ușa după ea și puse drugul de protecție. Fu gata în clipa în care ființa aceea de dincolo, orice ar fi fost ea, se năpusti de cealaltă parte a ușii. Cu inima bătându-i nebunește în piept, Mary Anne se răsuci pe călcâie, traversă înapoi curtea în goană, intră în casă și trânti ușa de la bucătărie în spatele ei.

Ce fusese?

Ce se găsea în șopronul acela?

Nu se putea să fi fost Joey. *Nu se putea*, pur și simplu! Cu siguranță că băiatul i-ar fi răspuns la apel. Nici Storm n-ar fi atacat-o.

Oare?

Dar nu era cu putință! Câinele ăsta mare era prea prietenos, îi lîngea continuu pe toți și cerșea să fie răsfățat.

Pulsul i se întoarse încet la normal. Verifică rapid living-ul și biroul, rugându-se ca Joey să fi coborât și să fi adormit pe vreuna dintre canapele.

Nici urmă de Joey.

Într-un târziu, ridică receptorul telefonului de pe masa din spatele scărilor. Când era pe punctul de a forma numărul biroului șerifului, auzi deschizându-se ușa de la bucătărie. Pentru o clipă încremeni. Era oare posibil ca acea creatură din șopron să fi ajuns acum și în casă?

— J-Joey? murmură ea cu o voce gătuită.

O clipă mai târziu, Storm ieși din sufragerie ȳopăind și dănd din coadă. Animalul se aruncă asupra-i și-și sprijini labele de pieptul ei în încercarea de a o lînge pe față. Imediat după aceea apăru și Joey, îmbrăcat cu blugi și cu o jachetă sub care se vedea un tricou.

— Dă-te jos de pe mine, Storm, se oțărâ Mary Anne la patrușed încercând să se ferească de entuziasmul prea mare al acestuia. Joey, dă-l jos de pe mine!

— Stai jos, Storm! porunci băiatul.

Imediat, câinele se aruncă la podea. Își înconjură picioarele cu coada și își privi stăpânul.

— Unde ai fost, Joey? întrebă Mary Anne.

Frica dinainte i se transformase în enervare.

— Știi cât e ceasul?

Joey se întunecă.

— E numai miezul nopții. Nu puteam să dorm, așa că am ieșit cu Storm la o plimbare.

— O plimbare? repetă Mary Anne.

Întrebările lui Rick Martin îi răsunară în minte.

— Joey, ai văzut din nou ceva? A fost ca ieri-noapte?

Băiatul clătină din cap.

— N-am văzut nimic. Am vrut numai să ies la o plimbare. Ce e rău în asta?

Mary Anne fu dezorientată. Joey avea numai treisprezece ani, era miezul nopții și numai Dumnezeu știa ce mai mișuna prin pădure. Cu siguranță că Audrey n-ar fi fost de acord cu...

În clipa aceea fu sigură că a înțeles.

În ziua care trecuse, el își văzuse ambii părinți îngropați.

Oare cum se simțise el?

Nici măcar nu-și putuse imagina.

Cu finalul ceremoniei funebre însă proaspăt în cap, noaptea asta i se păruse, probabil, ca o agonie fără de sfârșit. Ar fi trebuit să-și dea seama de asta, să-și lase ușa deschisă și lumina aprinsă pentru eventualitatea că el ar fi avut nevoie de ea.

Numai că el nu voise s-o trezească. "Nu voia să deranjeze pe nimeni cu durerea lui", își zise ea, luptându-se cu lacrimile de simpatie pentru acest copil subțiratec, cu ochi serioși. Ca atare, el își luase dinele cu el și ieșise la o plimbare.

Cum rămânea atunci cu șopronul? Ce făcea el acolo? Și de ce se repezise Stonn la ea în felul acela, sperînd-o de moarte?

— Nu m-ai auzit când te-am strigat în șopron? întrebă ea cu o voce din care pierise orice urmă de supărare.

Sprâncenele băiatului se arcuiră a în cruntare.

— N-am fost în șopron. Am făcut o mică plimbare în susul pârâului.

Era rândul femeii să se încrunte.

— Dar am fost acolo, Joey. Ușa șopronului era deschisă și ceva...

Ezită o clipă, apoi se decise asupra cuvântului:

— *Ceva* era înăuntru. A fugit spre mine!

Joey se uită uimit la ea.

— Ei bine, nu e nimic acolo acum, zise el. Înainte de a mă întoarce aici m-am oprit să mă uit la cai. Totul e în regulă.

Cu Storm ținându-i-se de glezne, Joey urcă grăbit scările. Mary Anne îl auzi de jos când el închise ușa.

Încurcată, stinse luminile de la parter. Bezna și liniștea nopții o înconjurară din nou.

fn noaptea asta, însă, peisajul liniștit, ca și întunericul și tăcerea de la fermă luaseră în mod abrupt o turnură sinistră, făcând-o pe Mary Anne să tremure, deși afară era cald, zăpușeală chiar.

Adormi foarte greu. Până să cadă în mrejele somnului se sculă de două ori din pat pentru a se zgâi afară, în bezna catifelată de sub fereastră.

Deși nu văzu și nu auzi nimic, avea încă același sentiment că ceva sau *cineva* era afară.

Cineva care privea și aștepta.

7

Luni dimineață, Mary Anne se sculă devreme. Se hotărâse cu o seară înainte că, deși urma Ziua Muncii, trebuia să se preocupe serios pentru a afla ce îi era necesar în conducerea fermei. Până atunci, toată energia îi fusese consumată de deplângerea pierderii celei mai apropiate prietene și de necesitățile reclamate de dubla înmormântare. Toate acestea se terminaseră, însă, și, după ce petrecuse week-end-ul explorând ferma alături de Alison și Logan și încercând să rețină cât mai multe din explicațiile lui Joey privitoare la ceea ce vedeau, decisesese că sosise momentul să înceapă lucrul, chiar dacă era zi de sărbătoare.

Pe lângă asta, descoperise cu o zi înainte că Ziua Muncii se celebra în Sugarloaf duminica, indiferent de ce făcea restul țării.

— Fermele nu au noțiunea zilelor libere, îi explicase Charley Hawkins vineri, iar prin aceste locuri asta înseamnă una din ultimele șanse de a-i mai storce pe turiști de niște bani.

Așa că picnicul "tradițional" fusese cu o zi în urmă (pentru turiști percepându-se o taxă de douăzeci și cinci de dolari de persoană) și fusese urmat de un rodeo (alți douăzeci de dolari) și de o "serată dansantă surpriză" (cincisprezece dolari, iar băuturile cinci dolari porția).

— Magazinele sunt deschise, apoi, toată ziua de luni, pentru eventualitatea că mai are cineva niște bani gheață de cheltuit, îi explicase avocatul.

Urmându-și, însă, instinctul și orientându-se după sfatul lui, Mary Anne rămăsese cu copiii acasă.

— Desigur că viața trebuie să meargă înainte, opinase Charley, dar, dacă aș fi în locul tău, aș lăsa să treacă oarecare timp până să particip la activități de natură socială.

Așadar, cei patru stătuseră pe lângă casă toată sâmbăta și toată duminica. Duminica seara, însă, când îl văzuse pe Bill Sikes înapoindu-se din oraș, Mary Anne ieșise din casă pentru a-l ruga să se prezinte la fermă a doua zi, dis-dimineață, la ora șapte.

Sikes își pungise gura într-un început de protest:

— Domnul Wilkenson n-avea niciodată nevoie de mine • înainte de opt, opt juma! s-a plâns el.

De la primele lui silabe, Mary Anne sesizase că trebuia să treacă primul ei test de autoritate.

Gândindu-se retrospectiv acum, își zise că s-a descurcat binișor.

— Sunt convinsă că eu n-o să procedez prea des ca domnul Wilkenson, replicase ea enervată, așa că dacă te prezinți la bucătărie la ora șapte, o să te aștept cu cafeaua gata și o să putem începe treaba.

Sikes nu mai zisese nimic, iar Mary Anne luase ușoara lui mișcare din cap ca pe o încuviințare, așa că și-a potrivit, la culcare, ceasul deșteptător la ora șase. Intenționase să fie gata cu dușul, cu îmbrăcatul, cu cafeaua, și pregătită psihic pentru discuție, cu cel puțin zece minute înainte de ora anunțată.

La ora șapte și un sfert, când încă nu se zărea nici urmă de Bill Sikes, o cuprinsese iritarea. Să-l mai aștepte sau să-l sune? Sau să se ducă după el?

Dacă îl găsea în cabana lui, dormind tun, cu o sticlă de whisky goală la capul patului? Trebuia să-l concedieze oare într-o atare situație? Și apoi ce să facă? Nu putea administra ferma de una singură...

Gândurile îi fură întrerupte de un ciocănit în ușa din spate. Când îl văzuse pe Sikes zgâindu-se pe fereastră, abandonă imediat orice intenție de a-l concedia. În definitiv, individul sosise, și încă cu patruzeci și cinci de minute mai devreme decât i se cerea de către Ted, asta în ipoteza în care ea îi credea povestea, ceea ce nu era o chestie prea sigură. Dacă întârziase intenționat pentru a demonstra că e un om independent, făcă-se voia lui. Nu era un afront de neînghițit pentru ea.

Îi făcu semn să intre, îi turnă o ceașcă de cafea și-i indică, cu capul, masa din colțul camerei mari.

— Ai dormit bine? se interesă Mary Anne.

Bill Sikes înălță, indiferent, din umeri și își scoase șapca pe care o purta de obicei pe capul lui cărunt, dar nu făcu nici un gest ca să se așeze pe unul dintre scaunele de la masă.

— Mă gândeam io, rosti el fără nici un fel de preambul, că-i mai bine să-mi iau valea.

Mary Anne încremeni, cu ceașca de cafea în mână. Să plece? Dar nu putea face asta! Cum se va descurca ea fără... O izbi brusc un gând.

O puna din nou la încercare, pentru a vedea, fără îndoială, dacă nu putea stoarce mai mulți bani amenințând-o c-o lasă să se descurce singură.

— Înțeleg, rosti ea cu voce calmă, reușind să ascundă panica de care fusese cuprinsă. Ei bine, ce-ar fi să ne așezăm și să discutăm puțin pe marginea acestei hotărâri?

Îi puse ceașca pe masă, îi trase un scaun și se așeză și ea pe altul.

Sikes ezită o clipă, apoi se așeză, sfios, pe scaun. În timp ce el își bău cafeaua, Mary Anne îl studie pe furiș, încercând să-i citească expresia de pe față. Nu putea spune încă ce vârstă avea individul. Pielea sa închisă la culoare și ochii negri o făceau să presupună că avea în vene sânge de indian. Pielea avea aspectul acela bătătorit al unui ins care și-a petrecut majoritatea vieții în aer liber. Deși n-avea mai mult de un metru șaptezeci, corpul lui emana forță. Oare se înfuriase | din cine știe ce motiv? Mary Anne îi cercetă fața, dar își dădu seama că nu poate citi nimic pe ea. Tipul părea mai degrabă preocupat decât mânios.

— Ce-ar fi să-mi destăinui ce nu e în regulă? întrebă ea. Poate că rezolvăm împreună problema dacă discutăm motivul pentru care vrei să renunți.

— Nu mi se mai pare drept, asta-i tot, replică Sikes, evitând s-o privească în ochi.

— Te referi la cele întâmplare lui Ted și lui Audrey, nu-i așa? îl susținu Mary Anne.

Se luptă o clipă cu un val de durere provocat de amintiri.

— Știu că și pentru tine a fost un șoc la fel cum a fost pentru mine, dar...

— Nu e numai asta, o întrerupse Sikes. Mai e ceva. Dacă aș fi în locul dumitale aș scoate locul ăsta la vânzare și m-aș întoarce cu Joey de unde am venit. O femeie ca dumneata nu poate conduce o fermă...

— O femeie ca mine? se irită Mary Anne. Adică ce fel de femeie sunt eu, domnule Sikes?

Ochii bărbatului se îngustară până ajunseră două tăieturi în obraz.

— Nu face pe deșteaptă cu mine, tânără domniță, se repezi el. Știi bine la ce mă refer. Cât știi mata despre conducerea unei ferme?

— Nu mai multe decât știau Ted și Audrey când s-au instalat aici, i-o întoarse Mary Anne. În plus, bănuiesc că dumneata erai omul de aici care știa rostul acestei ferme. Dacă i-ai putut învăța pe ei, nu văd nici un motiv pentru care să nu mă înveți și pe mine.

Deși era sigură că-l creditase pe Bill Sikes cu mai mult decât era capabil el în realitate, scăzând în consecință, din meritele lui Ted și Audrey, lingușirea păru că funcționase. Sikes se îndreptă un pic în scaunul lui iar capul i se sumeți.

— Mda, i-am învățat câte ceva la timpul meu, admise el. Scuturându-și căpățâna adăugă:

— Și totuși, ceva pute aici. Eu nu cred în ruptul capului că domnul și doamna Wilkenson au muțit în accidente. Domnul W. se pricepea la cai. Se pricepea și era grijuliu cu ei. N-ar fi speriat-o pe Sheika. E ceva putred și cu accidentul ăla al doamnei W.

Mary Anne simți că i se accelerează pulsul.

— Ai discutat cu Rick Martin despre asta?

— Oh, da. De fapt, nici lui nu-i miroase prea bine chestia. A venit pân' acu' de două ori să mă vadă și mi-a pus tot felul de întrebări.

O privi pe Mary Anne de parcă se aștepta să fie mai departe presat cu întrebările. Ea se mulțumi să-i susțină privirea cu privirea ei. În cele din urmă, Sikes cedă și-și întoarse ochii spre masa din fața lui.

— Treaba e că nu pricep ce se-ntâmplă p'aici. De o bună bucată de vreme, lucrurile nu stau tocmai bine.

Privirea lui o întâlni din nou pe a ei.

— V-ați gândit vreodată la animale? întrebă el brusc.

Uimită de schimbarea subiectului de discuție, Mary Anne nu fu în stare decât să repete ultimele cuvinte ale bărbatului:

— La animale?

Sikes dădu din cap.

— La animalele care sunt stăpâne pe pământul ăsta. La urși, și la lupi, și la căprioare. La pisicile sălbatice și la castori. La tot felul de animale. Parcă n-am face, în ultima vreme, nimic altceva decât să le dăm la o parte și să ne dobândim din ce în ce mai mult spațiu pentru noi. V-ați gândit vreodată la asta? V-ați gândit vreodată la animale când priveați toate construcțiile alea de pe drumul spre oraș?

— C-cred că fiecare s-a gândit cumva, răspunse Mary Anne nesigură pe ea.

Unde voia să ajungă tipul ăsta? O clipă mai târziu, află răspunsul:

— Ei bine, se pare că se întâmplă ceva pe aici în ultima vreme. Ceva a intrat în șopronul ăla și a speriat iapa, așa că ea l-a lovit pe domnul W. Ceva a

înfricoșat-o pe doamna W. destul ca să-și piardă echilibrul.

— Dar era întuneric, protestă Mary Anne.

Nu voia să-i dezvăluie lui Sikes faptul că vorbele lui căzuseră ca o mană cerească pentru sămânța de îndoială înfiptă în cugetul ei de către Charlie Hawkins cu o săptămână în urmă.

"Dacă începe să spună ceva despre Joey, îl concediez pe loc", își zise ea. "Chiar în clipa aceasta."

— Nu era chiar așa de întuneric, insistă Sikes. În plus, doamna W. fusese acolo sus de sute de ori până atunci. De acolo se vedea cel mai bine valea. Dânsa știa fiecare centimetru de pământ și nu și-ar fi pierdut echilibrul nici dacă ar fi fost legată la ochi. Deci, ceva a făcut-o să pice. Mai e și chestia aia cu caii, adăugă el.

Dintr-o dată Mary Anne își aminti de cele întâmplăte cu două nopți înainte, când Joey ieșise cu Storm pe afară, iar ea văzuse ușa deschisă a șopronului. Era aproape convinsă că băiatul fusese acolo înăuntru, în ciuda faptului că a negat.

— Nu prea știu la ce te referi, zise ea, pregătindu-se sufletește pentru cuvintele pe care era sigură că avea să le audă.

— Ceva îi sperie, reluă Sikes. Se pare că treaba asta se întâmplă, practic, în fiecare noapte de acum. Îi aud din cabana mea. În fiecare noapte, cel puțin o dată, dacă nu chiar de două ori pe noapte, încep să fornăie și să dea cu piciorul de parcă-i cineva pe urmele lor. Am fost pe acolo de mai multe ori dar n-am găsit niciodată pricina. Ceva, însă, mișună pe acolo și asta începe să mă enerveze tare.

— Alaltăieri noapte Joey a ieșit afară, rosti Mary Anne moale, ținându-și privirea ațintită pe Sikes și așteptându-l să muște din momeală.

Bărbatul, însă, clătină din cap.

— Nu-i el. L-am văzut cu ochii mei. Și dumneata ai ieșit. Te-am auzit strigându-l. El s-a dus în susul apei; l-am urmărit tot timpul. În plus, caii îl cunosc pe Joey. Nu s-ar fi speriat ei numai pentru că le dădea el târcoale. Mă rog, numai dacă ar fi vrut el să-i sperie.

O clipă Mary Anne nu zise nimic. Răsuci în minte spusele bărbatului pe toate părțile, examinându-le din toate unghiurile posibile. "Numai dacă ar fi vrut el să-i sperie", zisese individul. Voia oare să spună cu asta că Joey ar fi fost în stare s-o sperie pe Sheika, cauzând astfel moartea propriului său tată? Și totuși, expresia omului din fața ei nu trăda nimic altceva decât admirație pentru abilitatea băiatului de a comunica cu animalele. Mary Anne se hotărâ să-și lase precauțiile deoparte.

— Dar ceva a fost în noaptea aceea în șopron. A mârâit, apoi s-a repezit la mine. Am reușit să trântesc ușa exact în clipa în care ar fi pus laba pe mine.

— Io nu zic că n-a fost, replică Sikes. Am auzit și caii. Însă când am cercetat șopronul, după ce s-a întors Joey în casă, n-am găsit nimic acolo. Erau numai caii. Nervoși de parcă le-ar fi dat târcoale un grizzly.

— Ce-ai zice de un om? sugeră Mary Anne. Joey crede că a văzut...

Își retează brusc șirul vorbelor când se ivi în încăperea Joey. Băiatul se opri, surprins să-l întâlnească acolo pe Bill Sikes. Nu-i zise nimic îngrijitorului și se duse la frigider.

— A mai rămas suc de portocale? o întrebă el pe Mary Anne.

— În carafă, îi răspunse Mary Anne. Nu-i spui bună dimineața domnului Sikes?

Joey îl privi o fracțiune de secundă pe îngrijitor.

— Bună dimineața, salută el scurt.

Își turnă un pahar cu suc de portocale și se așează pe un scaun.

Terminându-și cafeaua, Sikes se ridică și o porni spre ușa din spate:

— Poate că-i mai bine să continuăm discuția mai târziu, zise el.

Dispăru înainte ca Mary Anne să mai poată zice ceva.

— Ce făcea aici? se interesă Joey imediat ce se auzi ușa închizându-se după Sikes.

Mary Anne luă ceștile goale și se duse cu ele spre chiuvetă.

— Vorbeam și noi, răspunse ea supărată nu numai de mitocănia manifestată de băiat față de Sikes, ci și de tonul pe care îl folosisese când ceruse să afle de ce se afla îngrijitorul în casă. E ceva rău în asta?

Joey se întunecă.

— N-ar fi trebuit să intre aici. De fapt n-ar trebui să mai stea pe aici.

Sprâncenele femeii se ridicară a surpriză.

— Poftim?

— Tati voia să-l concedieze, preciza Joey.

— Să-l concedieze? repetă Mary Anne, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Dar lucrează aici de ani de zile, nu-i așa? De ce l-ar fi dat tatăl tău afară?

Joey se uită o bucată de timp la ea. Când vorbi din nou, vocea îi era de gheață.

— Pentru că e nebun. Inventează tot felul de povești despre orice. Pun pariu că a inventat o poveste și despre faptul că eu i-aș fi omorât pe tati și pe mami.

Golindu-și paharul, Joey se ridică de pe scaun și ieși pe ușa din spate, îndreptându-se spre șopron. Uluită de ultimele lui cuvinte, Mary Anne nu făcu nici un gest să-l oprească pentru a cere lămuriri asupra celor spuse de el.

Nu aflase decât că acest Joey cu care tocmai vorbise nu aducea nici cât negru sub unghie cu băiețelul care se aruncase în brațele ei cu cinci zile în urmă.

Acest Joey părea complet diferit.

"E încă șocat", își spuse ea din nou. Asta era singura problemă. Era încă șocat după morțile lui Ted și Audrey. De data asta, însă, își dădu seama că nu mai credea în așa ceva.

De data asta, Joey nu fusese supărat pe ceva, nu era furios pe nimic. Afirmase, pur și simplu» ceea ce credea.

Sau ceea ce intenționa să creadă ea.

Dintr-o dată Mary Anne Carpenter se simți neliniștită. Văzuse în Joey Wilkenson o fațetă întunecată a sufletului despre care nu știa nimic. Era o beznă prin care abia începea să zărească.

8

— Putem să mergem în oraș, mami?

Mary Anne se afla în birou și încerca să se familiarizeze cu sistemul de contabilitate al fermei. Îl sunase până atunci de cinci ori pe Charley Hawkins, determinându-l să devină din ce în ce mai nervos și să scoată, într-un târziu, un oftat de resemnare, și să-i propună femeii să facă o listă cu întrebări ca să i le ducă la birou a doua zi de dimineață.

Se uită la Alison. Fata stătea în cadrul ușii care dădea spre living.

— Nu sunt convinsă că am timp acum, începu ea.

Privirea i se opri pe ceasul mare și demodat din colțul camerei.

— Doamne, s-a făcut deja unsprezece!

— Dar nu trebuie să ne duci, zise Alison. Putem merge pe jos.

Mary Anne își privi țintă fiica.

— Două mile și jumătate? O să mergi cu Logan două mile și jumătate până în oraș și apoi două mile și jumătate înapoi!

Nu-și amintea ca atunci când locuia în New Jersey vreunul dintre copiii ei să fi parcurs mai mult de câteva zeci de metri pe jos. Dacă aveau de parcurs o distanță mai lungă de atât luau autobuzul sau se rugau să fie duși cu mașina!

— Nu-i ca acasă, zise Alison, de parcă i-ar fi citit gândurile. O să fie ca și cum am pleca într-o excursie. Oricum, o să trebuiască să ne luăm niște haine dacă începem școala mâine, nu?

Ca și cu un an în urmă, Mary Anne tresări la gândul că hainele de școală o vor costa scump. În acea clipă, însă, își aminti: anul acesta lucrurile stăteau altfel. Își putea permite, pentru prima oară, să le cumpere copiilor tot ceea ce aveau ei nevoie, fără a mai socoti fiecare bănuț. Cu toate astea, e-zită:

— Cred că ar trebui să fiu cu voi la cumpărături...

— Dar n-o să cumpărăm nimic.

Înlăturând astfel obiecțiunea principală a mamei-sii, Alison insistă:

— Ți-am economisit o groază de timp dacă ne vom alege lucrurile și le vom încerca acolo.

Ambalându-se, Alison se grăbi să dezvolte ideea:

— N-avem decât să le spunem să rețină marfa pe care o alegem și o să putem să mergem după aceea, mai târziu, în după-amiaza aceasta la fața locului ca să te decizi ce ne cumpărăm.

Deși întreg discursul sunase ca și cum Alison și l-ar fi repetat îndelung înainte de a-l ține în fața ei, Mary Anne admise că ideea fetei era logică. Asta până ce-și aminti de Joey și de ciudata lui purtare de dimineață.

— Draga mea, ai observat ceva deosebit la Joey azi-dimineață? Întrebă ea.

Brusc, Alison se retrase în carapace:

— D-deosebit? murmură ea, aruncându-și ochii spre stînga. Ce vrei să spui?

În cadrul ușii, apăru atunci chiar Joey. Ochii săi nu mai aveau nimic din întunecarea văzută mai devreme de Mary Anne.

— Am avut deja grijă de cai, mătușă Mary Anne, o înștiința el. Pot să-i duc pe Alison și pe Logan în oraș? Te rog!

Femeia îl studie pe băiat cu atenție. Nu rămăsese nici o urmă din aroganța pe care o arătase față de Bill Sikes, nimic din răceala cu care-i spusese că taică-său fusese pe punctul de a-l da afară pe îngrijitor. Era încă o dată băiatul atrăgător de treisprezece ani pe care-l cunoscuse în ultimele câteva zile. Probabil cele petrecute de dimineață luaseră proporții exagerate în mintea ei.

— Ei bine, nu văd de ce nu, se decise ea. La ce oră vă întoarceți?

Joey înălță din umeri.

— Trei sau patru?

— Perfect. Dar să mă sunați dacă întârziați. Bine? Și amintiți-vă: nu cumpărați nimic! Uitați-vă doar!

Până când părăsiră copiii casa, Mary Anne se concentra din nou asupra registrelor contabile din fața ei. Deși auzi vocea lui Joey prin fereastra deschisă, sensul cuvintelor lui nu-i pătrunse în minte.

— O să fie mișto, le spunea el lui Alison și lui Logan. Stați să vedeți ce marfă faină au!

* * *

— Cât mai e? se plânse Logan, oprindu-se brusc. I se părea că mergeau pe potecă de o veșnicie. Când plecaseră din casă și intraseră în pădure, mergând

apoi pe lângă pârâu, totul căpătase aerul unei mari aventuri. Acum, însă, după o , oră, el era speriat deși n-ar fi admis să recunoască așa ceva nici în ruptul capului. I se părea că arborii pădurii se strâng în jurul lui. Se încrucișaseră cu atât de multe cărări, încât ajunsese la convingerea că n-ar mai fi fost capabil să găsească drumul înapoi spre casă.

Alison îi zâmbi:

— Te temi că te papă lupul cel mare și rău? îl tachina ea.

Logan simți că începe să-i tremure obrazul. Înainte ca Alison să mai poată adăuga ceva, Joey arătă cu degetul printre copaci.

— Aproape am ajuns, Logan. Vezi?

Îl ridică pe băiatul mai mic în brațe, ca acesta să se zgâiască mai bine printr-o deschidere în bălăriile dense.

— Mai mergem un pic și o să dăm de o potecă pe stânga.

Puțin mai departe era orașul. Chiar dacă s-ar fi rătăcit, n-a-vea decât să-și dea drumul pe panta dealului și ar fi ieșit, în câteva minute, din pădure. Când Joey îl puse înapoi pe pământ, mezinul își scoase limba spre Alison.

— Nu mi-era frică, se rățoi el. Haideți!

Luând-o înaintea celorlalți doi copii, o luă la goană în josul potecii și dădu, la următoarea cotitură, de altă potecă ce șerpuia în josul pantei, așa cum spusese Joey. Peste încă un minut, ieși pe pășunea care acoperea, ca un covor, valea și alergă spre malul pârâului.

— Cum ajungem dincolo? îi strigă el lui Joey.

— Nu pe aici, îl potoli celălalt. Ținem cursul pârâului până ajungem la cimitir. O să dăm acolo peste un pod.

Cuvântul "cimitir" îi reduse pe toți trei la tăcere. Mersul li se încetini. Într-un târziu, ajunseră la zidul de piatră care despărțea cimitirul de pășune.

Joey se cațără pe marginea de sus a zidului și-i oferă fetei mâna ca s-o ajute. Logan se descurcă singur. În fața ochilor lor, se întindeau doi acri de pajiște bine întreținută, înțepată din loc în loc cu pietre funerare albe. Copiii priviră în tăcere zona de lângă liziera pădurii unde fuseseră îngropați părinții lui Joey cu două zile înainte.

— Vrei să mergem până acolo? îl întrebă Alison pe Joey.

Băiatul ezită, apoi clătină din cap.

— N-ar ști că am fost pe acolo.

— Ba s-ar putea să știe, îl contrazise Logan.

Joey clătină mai tare din cap.

— Nu vreau. E bine?

Avea o voce dură. Văzând că Logan dă înapoi și zărind roșeața ce apăruse în obraji fetei din pricina stânjenelii, se grăbi să adauge:

— Vreau să spun că voi sunteți familia mea acum și mă simt bine când sunt cu voi. Dacă m-aș duce, însă, să le vizitez mormintele...

Glasul i se stinse. Își trecu mâneca cămășii peste ochi, apoi trase din buzunarul de la spate al blugilor o batistă și își suflă nasul.

— Hai să mergem în oraș, bine? le propuse el.

Fără a mai aștepta vreun răspuns, se răsuci pe călcâie și o porni în lungul zidului pe coama lui. Când ajunsese în apropiere de pod, sări de pe el.

Copiii traversară pârâul și apucară pe cărarea îngustă care ducea către intrarea cimitirului. Nici unul dintre ei nu se mai uită înapoi spre locul în care se odihneau Ted și Audrey Wilkenson.

— De unde începem? întrebă Alison câteva minute mai târziu, când ajunseră în centrul orașelului.

Zona cumpărăturilor ocupa numai două construcții mari și era înțesată de

magazine ce ofereau un șir lung de haine viu colorate, de la tricouri la sofisticate combinezoane de schi. Aproape tot ce era prezentat în vitrine era aranjat în așa fel încât să atragă mai degrabă turiștii decât localnicii.

— Unde se găsesc haine obișnuite? se interesă ea mai departe.

— La "Comercial", o informă Joey. Și la "Conway's". Vă place îmbrăcămintea *western*?

— Da, da! izbucni imediat Logan, colectând astfel o privire disprețuitoare din partea soră-sii.

— Nici măcar n-ai habar ce-i aia, îl luă Alison peste picior.

— Ba da! i-o întoarse Logan. Cămașile sunt haioase, cu multe fermoare pe ele! Eu vreau una albastră! Și cizme! Pot să-mi iau niște cizme de *cowboy*? Îl întrebă el pe Joey.

— Nu putem cumpăra nimic, îi aminti Alison. Ai auzit și tu ce a zis mama. Ne vom uita doar!

— Dar Joey spunea că..., începu Logan.

Alison îi reteză avântul.

— Logan, nici măcar n-avem bani! Cum vrei să cumpărăm ceva?

Copilul se dezumflă în fața evidenței.

— Nu-ți face griji, Logan, îl liniști Joey. O să-ți luăm niște cizme și o groază de alte chestii.

Ținându-l pe Logan de mână, Joey se îndreptă către trotuarul de lemn. Alison alergă pe urmele lor. Atârând de pereții unuia dintre magazinele mari din imobilul următor, în fața ochilor fetei apărură semnul distinctiv al "Comercial"-ului din Sugarloaf. Când cei trei se apropiară de el, pe ușa năvăli afară un grup de băieți și fete de vârsta lui Alison. O luară înspre ei dar se opriră brusc. Se uitară unii la alții, părură că se hotărâsc asupra a ce aveau de făcut fără a schimba vreo vorbă între ei, și traversară strada fără a mai arunca vreo privire înapoi.

Joey rămăsese ținut locului când văzuse ceata aceea de copii. Se uită după ei și nu zise nimic. Cu toate astea, după expresia de pe fața lui, Alison fu convinsă că-i cunoștea.

— Cine sunt? întrebă ea. De ce ne-au ocolit?

Ochii băiatului se îngustară și gura dobândi un aer de severitate.

— Niște puști, replică el. Nu le place de mine, asta-i tot.

— De ce? insistă Alison.

Băiatul se înroși.

— Pur și simplu nu mă plac, răspunse el. De unde să știu eu de ce? Hai mai bine să vedem ce haine au înăuntru.

Împinse ușa magazinului și păși înăuntru cu Logan pe urme. Alison întârzie o clipă. Se uită vizavi la grupul de copii care șușoteau acum între ei și strecurau priviri fugare în direcția ei.

"Ce-o fi?" se întrebă ea.

Ce se întâmplă?

De ce nu-l plăceau pe Joey Wilkenson? Ce le făcuse el?

O secundă fu tentată să traverseze, să se îndrepte direct spre ei și să-i întrebe. Își dădu seama, însă, că nu va acționa așa.

Știa cu exactitate ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi făcut-o.

Nici unul n-ar fi zis nimic. S-ar fi mulțumit să se uite la ea, apoi s-ar fi întors și ar fi plecat.

— Alison? se auzi ea strigată, dinăuntru, de Logan. Haide odată!

Întoreându-și atenția de la grupul de copii, fata se grăbi să intre în magazin. Îi găsi pe Joey și pe Logan examinând un vraf de cămași viu colorate.

— Putem cumpăra orice vrem! anunță Logan cu ochi seânțietori. Nu trebuie

decât să le trecem în cont!

Văzu nedumerirea din ochii soră-sii și se întoarse spre Joey:

— Nu așa ai spus? Joey îi zâmbi fetei.

— E adevărat. Avem cont deschis la fiecare magazin din oraș. N-avem decât să alegem ce vrem, iar nota de plată o să fie trimisă la fermă!

— Dar mami a spus..., protestă Alison.

Joey n-o lăsa să termine.

— Mătușa Mary Anne nu știe nimic despre aceste conturi. Iar dacă va spune că n-ar fi trebuit să cumpărăm nimic, o să aducem totul înapoi. Ce mare scofală? Avem nevoie de haine de școală, nu-i așa?

Alison ezită, dar privirea îi căzu pe priveliștea mărfii întinse în fața ei. Rezistența i se topi ca prin minune. Degetele începură să mângâie o eșarfă de cașmir. Îl auzi pe Joey susurându-i la ureche.

— Cumpăr-o. O să-ți vină grozav.

Pentru prima oară în viața ei, Alison Carpenter se abandona plăcerii de a cumpăra.

Eșarfa intră imediat în posesia ei. Fata se hotărâ că o va privi întotdeauna ca pe un dar.

Un cadou de la Joey.

* * *

Către mijlocul după-amiezii, Mary Anne închise ultimul registru de pe birou, se sprijini de spătarul scaunului și închise ochii.

O făcuse!

Trecuse peste toată contabilitatea. La început, registrele i se păruseră a nu fi altceva decât niște șiruri nesfârșite de numere inutile. Însă, se forțase să le citească și, treptat, ajunsese să priceapă cât de mult costa întreținerea fermei, înțelese prețul plătit pentru a putea păstra caii și pricepu cât economisiseră Ted și Audrey fiindcă își cultivaseră propria fâneată în loc să le cumpere animalelor hrana.

Mai mult, înțelese cât îi costase această fermă pe Ted și pe Audrey și mai înțelese că ferma nu fusese niciodată hărăzită profitului. În ea se investiseră mult mai mulți bani decât ar fi fost necesar, pentru proiectele de întinerire a suprafețelor, de revenire a câmpurilor cultivate la starea lor naturală și de înlăturare a jgheburilor de aducțiune care ilcviaseră pârâul de la cursul lui inițial. Mai ales acest ultim proiect fusese extrem de scump pentru că implicase replantarea unei mici pădurici de arbori adulți pe locul în care muriseră foștii copaci, cu zeci de ani înainte, când devierea cursului îi lăsase fără sursă de apă.

Cu toate astea, registrele demonstau clar că, indiferent cât ar fi înghițit ferma, venitul lui Ted Wilkenson era suficient de mare pentru a acoperi totul, punând la dispoziție chiar niște sume suplimentare, de o mărime la care Mary Anne nici nu îndrăznise să viseze, pentru a sprijini diverse inițiative referitoare la păstrarea și îmbunătățirea mediului înconjurător în zona Văii Sawtooth.

Deși umpluse cu întrebări mai multe pagini dintr-o agendă galbenă, pe care o găsisese în sertarul biroului, în final elimină multe dintre ele pe măsură ce i se clarifica în minte structura financiară a familiei Wilkenson.

Putea s-o facă. Cel puțin parțial.

Se ridică de la birou, își întinse oasele și începu să se plimbe prin casă, punând automat toate lucrurile la locul lor pe măsură ce parcurgea încăperile. Ieși din casă prin ușa din spate și se opri o clipă să se scalde în razele soarelui,

bucurându-se de căldura pe care o răspândea acesta în mușchii ei anchilozați.

Exerciții.

Ăsta era lucrul de care avea ea nevoie.

Poate că ar fi trebuit să-și ia o oră liberă pentru a face o plimbare. Își dădu capul pe spate, cuprinzând cu o privire circulară munții semeți care o înconjurau. Spre vest, fața stâncoasă a masivului Sugarloaf începuse să intre în umbra după-amiezei. Privirea ei se îndreptă către creasta de pe care căzuse Audrey. Simți un fior de gheață pe spate și își îndreptă repede ochii în altă direcție. Peste tot, însă, se vedeau numai colți imenși de granit. Știa că oricare dintre ei oferea panorama întregii văi. Era clar că toată rețeaua aia de poteci care urcau în munți ar fi scos-o la lumină pe unul sau altul dintre acele piscuri.

Pe punctul de a traversa câmpul, auzi un nechezat dinspre șopron. Încruntându-se, Mary Anne o porni înspre curte dar se opri brusc, amintindu-și de noaptea funeraliilor.

Un alt cal începu să necheze. Dinspre casă se auzi un nou sunet.

Un câine care lătra.

Oare îl luase Joey pe Storm cu el când pleaseră în oraș? Dacă intenționau să facă ceva cumpărături... Privi spre etajul casei și văzu câinele proptit cu labelle din față de pervazul ferestrei deschise. Animalul latră din nou când sesiză creșterea agitației din șopron. Mary Anne alergă până la ușa din spatele casei, chemând câinele pe nume. De la etaj, lătratul acestuia se transformă într-un urlet nebun. Mary Anne înțelese dintr-o dată ce se întâmplase. Se grăbi să urce scările și deschise ușa camerei lui Joey. Câinele năvăli imediat afară și o luă la goană pe scări în jos. Femeia îl urmă, și-l prinse în bucătărie, unde Storm fusese oprit de ușa închisă. De îndată ce ea i-o deschise, câinele fugi spre șopron și dispăru înăuntru.

Până când ajunse și ea acolo, caii începuseră să se calmeze. Cu toate astea, ea se opri la ușă.

— Storm? Aici, băiete! Hai, vino!

O clipă mai târziu, câinele se ivi clătinându-și coada.

— Ce e, băiete? îl întrebă ea, ghemuindu-se să-l scarpine pe creștet în timp ce încerca să zărească ceva în întunericul de peșteră al construcției.

Caii se liniștiseră. Când văzu că nici ei, nici Storm nu mai dădeau nici un semn de nervozitate, Mary Anne păși, în sfârșit, înăuntru și se chiorâ prin lumina cețoasă.

— Bill? strigă ea. Ești acolo?

Nimic.

Avându-l pe Storm lângă ea, se duse mai departe. Cei trei cai erau în grajdurile lor. Fiecare dintre ei își ridicase capul peste gard și o urmăreau cu privirea.

— Ce a fost? zise ea cu glas tare. A fost cineva aici?

Cei doi armăsari, Buck și Fritz, care aveau boxele mai apropiate de ușă, nu scoaseră nici un sunet. Sheika, însă, fomăi ușor și își mișcă urechile. Mary Anne înainta și mai mult în șopron, încruntându-se la iapă și amintindu-și cum se întorsese aceasta la șopron la o zi după ce sosise ea pe meleagurile acestea.

În dimineața aceea, când se uitase pentru prima dată pe fereastră și văzuse acel cal imens păscând iarba de pe câmp, nu își dăduse seama de unde apăruse el. Cu siguranță că l-ar fi împiedicat pe Joey dacă ar fi știut că era iapa care îl ucisese pe Ted. Băiatul, însă, țâșnise imediat afară, strigând calul pe nume. Mary Anne urmărise uluită cum rămâne calul ținut locului în timp ce Joey alerga spre el. Abia când se apropiase destul de mult de ea, catadicsise și iapa să se îndrepte spre el. Începuse apoi să-i adulmece gâtul băiatului, să-l

lingă pe obraz și-l urmărise docilă înapoi în șopron fără ca el să-și pună, măcar, mâna pe căpăstrul ei.

Mary Anne a fost obligată să-l anunțe pe șerif, bineînțeles. În mai puțin de o oră, Tony Moleno a venit însoțit de Olivia Sherbourne, doctorul veterinar din zonă, o femeie energică, de vârstă mijlocie.

Cât timp doctorița examinase iapa, Joey s-a rugat de ajutorul de șerif să n-o omoare.

— Nu l-a rănit pe tata intenționat, a insistat el. Ea nu face așa ceva! Ceva a făcut-o să se poarte așa!

Tony Moleno n-a zis nimic până ce nu și-a terminat Olivia Sherbourne consultația.

— Ei, ce părere ai?

Femeia și-a înfipt mâinile adânc în buzunarele blugilor și i-a susținut privirea șerifului cu o expresie hotărâtă.

— Cred că a lichida acest cal e cea mai cretină idee auzită de mine. Tu mă știi, Tony! Am lichidat mulți cai în viața mea, unii pentru că erau bolnavi, iar alții, majoritatea, pentru că erau periculoși. N-am avut niciodată vreo îndoială. O știu, însă, pe Sheika de multă vreme și n-am auzit niciodată să fi făcut vreun rău. Dacă îi tragi un băț pe spate nu face altceva decât să te privească. Cred că Joey are dreptate; ceva a speriat-o de moarte și atunci a reacționat. A fost, pur și simplu, un accident. Dacă vrei mă bag pe sub burta ei ca să vezi ce se întâmplă. Nu va face altceva decât să-și vâre botul în buzunarele mele, căutând zahăr!

Tony Moleno a tras aer în piept, însă femeia nu-și terminase discursul.

— Nu există nici o lege care să spună că un cal trebuie ucis din cauza unui accident, Tony. Dacă nu mă crezi vorbește cu Rick Martin sau cu Charley Hawkins. Tu acționezi după un obicei cu care eu nu sunt de acord în ceea ce o privește pe Sheika.

Anticipând reacția lui, adăugase:

— Iar dacă o împuști cu de la tine putere, o să am eu! grijă să afle până și ultimul copil din oraș de isprava ta și de faptul că eu m-am opus!

Șeriful și-a întins atunci mâinile în lături, într-un gest de supunere.

— Bine, Olivia. Ți-ai atins scopul și, în plus, tu ești expertul. Dacă n-aș fi avut de gând să te ascult nu te-aș fi adus până aici, nu-i așa?

Femeia pufnise disprețuitoare și se întorsese la automobilul ei. Când fusese pe punctul de a părăsi curtea se oprise și își ițise capul pe fereastră, strigând-o pe Mary Anne.

— Dacă ai vreo problemă cu el, cheamă-mă! De fapt, dacă ai vreo problemă cu cineva, oricine ar fi, cheamă-mă! Stau mai jos de tine, pe șosea.

Odată cu ultima remarcă, pornise la drum, lăsându-l pe Tony Moleno să tușească, sufocat de norul de praf ridicat de mașina ei.

— Vorbește serios, rostise șeriful. Olivia e un veterinar excelent și o femeie de ispravă dar nu m-aș încumeta să mă pun de-a curmezișul ei. Ultimul individ care a făcut-o s-a trezit cu un ochi vânăt și cu un umăr dizlocat. A meritat-o. Nu ți-ai putea găsi un prieten mai bun ca Olivia și nu cred că e cineva pe aici care să nu fie de acord cu mine.

— Asta-l include și pe tipul cu ochiul învinețit? nu se putuse abține Mary Anne să nu întrebe.

Tusea lui Moleno se transformă într-un gflgâit de râs.

— Nu mai e aici. A mai stat o lună și a plecat. De atunci, nimeni n-a mai auzit nimic de el.

Deși acela fusese punctul final al oricărei discuții privitoare la împușcarea

animalului, Mary Anne era încă suspicioasă în privința lui.

Se apropie acum de iapă cu infinită precauție.

— Ce a fost, Sheika? A fost cineva aici?

Calul fornăi din nou și își întinse capul înainte. Mary Anne încercă să o scarpine. Limba mare a animalului ieși afară și o linse pe braț, apoi iapa își lăsă capul jos, îndreptându-și nările spre blugii femeii.

— Vrei niște zahăr?

Mary Anne își băgă mâna în buzunar și scoase un cubuleț de zahăr. Se obișnuise deja să-i hrănească pe Buck și pe Fritz în fiecare dimineață cu cubulețe de zahăr luate din casă. Sheika apucă ușor cubul din mâna ei. Buzele ei abia atinseră pielea femeii.

— Cred că doctorița Sherbourne a avut dreptate, rosti Mary Anne bătând-o ușurel pe spate cu palma. Nu cred că ai face vreun rău cuiva.

— Cred și eu că am avut dreptate! exclamă o voce din ușa șopronului. Iar numele meu e Olivia. Nimeni nu-mi spune doctorița Sherbourne și sper că n-o să fii tu aceea care să începi.

Mary Anne se răsuci pe călcâie și văzu silueta doctoriței în lumina strălucitoare a soarelui de afară.

— Doamne! M-ai șocat!

— Jos, Storm! porunci Olivia câinelui care se ridicase pe picioarele din spate pentru a încerca să o lingă pe față.

Ascultător, animalul se trânti la loc pe sol. Olivia apucă un biscuit din buzunar și i-l întinse lui Storm ca acesta să-l înșface.

— Ești cam lacom, nu? îl alintă ea.

Intră în șopron și începu să le spună câteva vorbe fiecărui cal, după care se opri în fața iepei.

— M-am gândit să trec pe aici ca să văd cum îi mai merge fetiței mele.

Ținu capul iepei cu podul palmei și îi răsfrânse buzele pentru a-i verifica dinții. Satisfăcută, femeia se întoarse spre Mary Anne.

— Bănuiesc că n-ai avut nici o problemă de vreme ce nu m-ai sunat.

— De fapt, îmi vine greu să mă obișnuiesc cu locul, replică Mary Anne.

Amintindu-și conversația avută de dimineață cu Bill Sikes și cuvintele rostite de Joey după ce îngrijitorul părăsise casa, începu să-i povestească Oliviei Sherbourne despre toate astea.

— Nu știu ce să fac, mărturisi ea după ce termină. Chiar voia Ted să-l concedieze pe Sikes?

— Nu știu să fi vrut așa ceva, replică Olivia. Nici nu pot afirma, însă, că nu avea intenția asta. Iar dacă Sikes vrea să plece, lasă-l! Există o mulțime de oameni care îi pot lua locul și care să facă, probabil, o treabă mai bună. Mi-a plăcut enorm de Ted și de Audrey dar, dacă aceasta ar fi fost proprietatea mea, eu aș fi procedat altfel.

Mary Anne se încruntă.

— Dar ce au făcut ei rău?

Olivia ezită.

— Ei, dacă mă iei așa de tare, nu mai sunt așa de sigură. E mai mult decât ca o senzație, înțelegi? Am avut în ultima vreme sentimentul că ceva nu miroase a bine pe aici.

Mary Anne simți un tremur interior când auzi că Olivia reiterează aproape Cuvânt cu cuvânt afirmațiile făcute de Sikes în dimineața aceea.

— Mă rog, eu n-am vrut să spun același lucru, replică doctorița după ce Mary Anne îi reproduse vorbele îngrijitorului. Mă tem că nu agreez ideea că animalele se răzbună. Pe aici sunt, însă, tot felul de oameni ciudați. Există chiar

și câțiva pustnici ai munților care mai trăiesc încă dincolo de limita pădurii.

— Pustnici ai munților? repetă Mary Anne.

— Niște țcăniți. Majoritatea lor s-au stins, dar au mai rămas câțiva. căutând, numai ei știu cum, un Dumnezeu viu.

Cei mai mulți sunt inofensivi, dar există printre ei și câțiva psihopați.

În mintea Mary Annei Carpenter răsări cu violență imaginea bizară a ființei ivite la funeraliile lui Ted și Audrey, ca și insistența cu care susținuse Joey că văzuse pe cineva pe pajiște cu o noapte înainte de înmormântare.

— Trăiește vreunul dintre ei pe aici? se interesă ea.

— Cine poate ști? Se pare că se stabilesc oriunde le place și fac orice vor.

Văzând expresia de îngrijorare de pe fața celeilalte femei, Olivia își regretă cuvintele și se grăbi să adauge:

— Ei, pe naiba, vorbeam și eu așa ca să mă aflu în treabă. Sunt sigură că e totul în regulă.

Scrută peisajul de afară cu privirea, căutând ceva cu care să-i distragă atenția celeilalte femei. Ca și cum ar fi avut o inspirație bruscă, zise:

— Ai făcut până acum un tur complet al împrejurimilor? Mary Anne clătină din cap.

— N-am avut timp...

— Atunci a sosit momentul s-o faci, declară Olivia. Așa cum se întâmplă uneori, n-am nici o altă treabă mai bună de făcut în după-amiaza aceasta decât să mă amestec în viața ta. Așa că, ce-ai spune să pornim la drum?

În următoarele două ore, cele două femei vizitară ferma. Cercetară mai întâi șopronul și camerele anexă, apoi fiecare din celelalte construcții. Olivia recunoștea imediat tot ce vedea și-i promise partenerei sale de excursie că o va învăța să folosească tractorul. După ce terminară turul, Olivia o învăță să înșeueze un cal, apoi încălecară amândouă pe Buck și pe Fritz și porniră să cutreiere prin ținut. După ce parcurseră întreaga proprietate, Olivia privi în sus, la munți; dinspre campingul de la Coyote Creek.

— Ce zici, tragem o fugă până la locul ăla care a fost răsturnat cu rundul în sus deunăzi? propuse ea.

Mary Anne ezită, apoi clătină din cap.

— E puțin cam târziu. Aș vrea să fiu acasă când se întorc copiii.

Când ajunseră înapoi, se făcuse ora patru. Cu excepția lui Bill Sikes, care stivuia niște butuci de foc lângă casă, locul era pustiu.

— Dacă te gândești mai bine, rosti Olivia după ce terminară de îngrijit caii și se așezară pe verandă cu două pahare de vin în față, nu sunt convinsă că pricep la ce ai nevoie de un îngrijitor ca angajat permanent. Dacă te hotărăști să te debarasezi de Sikes sau dacă o șterge el, ceea ce n-o va face niciodată, crede-mă, nu te mai deranja să-l înlocuiești. Câmpul, o pajiște și un șopron. Asta-i tot ce a mai rămas pe aici și nu e nevoie de prea multă muncă pentru a le întreține. Alături de copii, n-ar trebui să ți se pară din cale afară de greu s-o faci singură. Iar dacă ai nevoie, pot să-ți întind oricând o mână de ajutor.

— Dar nu mi-aș permite să cer..., începu Mary Anne, dar Olivia o reduse la tăcere cu un gest.

— Nu-mi spune mie ce nu ți-ai permite să ceri. Suntem vecine și asta înseamnă că ne ajutam. În plus, n-aș fi locuit aici acum dacă n-ar fi existat Audrey. Cred că i-o datorez.

— Audrey? repetă Mary Anne. Vrei să spui că o cunoșteai înainte de a te stabili aici?

Olivia încuviință.

— Ne-am împrietenit în Valea Soarelui. Nu cred că aveam prea multe în

comun în afara cultivării legăturilor falimentare.

Brusc izbucni într-un hohot de râs. Un sunet exploziv i se înalță din piept, suficient de puternic ca să izgonească un cârd de prepelițe dintr-un tufiș de lângă pârau.

— Ca să fiu sinceră până la capăt, trebuie să admit că am fost un pic geloasă pe ea când a apărut Ted. Dă-mi voie să-ți spun că am fost ca o cloșcă pe capul ei când s-a măritat cu el, la o lună după ce l-a cunoscut! I-am spus că se aruncă din nou orbește înainte, că n-avea cum să-l cunoască pe Ted într-o perioadă atât de scurtă. I-am spus orice mi-a trecut prin cap.

Mary Anne chicoti cu tristețe.

— Cred că i-am spus și eu cam aceleași lucruri. Și totuși, ea ne-a dovedit că am greșit, nu-i așa?

Olivia dădu din cap și oftă.

— Zău că da. Oricum, după ce s-au instalat aici, eu am început să vin pe la ei, practic în fiecare week-end. Cu cât îmi petreceam mai multe ore aici, cu atât uram mai mult Valea Soarelui. Într-un târziu, mi-am împachetat toate lucrurile și m-am mutat. Am fost și eu o dată învinsă în încăpățânarea mea, dar a meritat. Cel puțin până la moartea lor.

Căzu într-o tăcere melancolică și cutreieră cu privirea ferma și munții de deasupra ei. Când vorbi din nou, tonul vocii îi era coborât.

— Îți amintești că ți-am spus ceva mai devreme, că există ceva pe aici care nu mi se pare în regulă, în ultimul timp?

Mary Anne dădu, afirmativ, din cap.

— Ei bine, încă nu știu precis ce este. E clar, însă, că există un motiv pentru care se sperie animalele. Mi se pare că ar trebui să descoperim această cauză. Când se mai întâmplă așa ceva, cheamă-mă. Bine?

Mary Anne înalță, sceptică, din sprâncene.

— În mijlocul nopții?

Olivia își dădu încă o dată capul pe spate. Râsul ei umplu toată valea.

— Dar eu sunt chemată în mijlocul nopții pentru o pisică bolnavă! declară ea.

Își termină de băut vinul și se sculă de pe scaun.

— Ei, a fost plăcut dar toate lucrurile plăcute au și un sfârșit. Mai bine mă duc să-mi verific robotul ca să aflu ale cui vaci s-au mai umflat și ai cui cai s-au îmbolnăvit de colici. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, bine?

— Bine, acceptă Mary Anne.

O conduse pe Olivia până la mașina acesteia. Când doctorița fu pe punctul de a intra în autovehicul, Mary Anne o opri punându-i mâna pe braț.

— Olivia, pot să te întreb ceva? Despre Ted și Joey?

Cealaltă femeie păru că devenise încordată. Senzația, însă, fu de scurtă durată. Când se răsuci pe călcăie, Mary Anne se decise că senzația fusese numai o închipuire.

— Ted și Joey? repetă Olivia. Ce-i cu ei?

— Nu sunt prea sigură, șovăi Mary Anne, întrebându-se dacă fusese înțelept din partea ei să pună acest subiect pe tapet. Doar că... ei bine, mă întreb dacă n-a existat vreun conflict între ei. Charley Hawkins a menționat ceva ce mi s-a părut o ciudățenie, după care a încercat să sară la alt subiect de parcă n-ar fi zis nimic. Apoi, însă, a venit Rick Martin și a pus tot felul de întrebări și... ei bine, mă gândeam că poate știi tu ceva în legătură cu toată afacerea asta.

Olivia ezită o fracțiune de secundă prea mult înainte de a răspunde:

— Știu că Ted a fost cam dur cu Joey în ultimii doi ani, dar, dacă m-ai întreba dacă l-a insultat pe copil, ți-aș spune un nu categoric.

Buzele i se ondulară într-un zâmbet ironic.

— Bineînțeles că fiecare are propria sa definiție despre insultă, nu-i așa? Așa că oamenii ar povesti fiecare din punctul lui de vedere. Cu toate astea, în ce mă privește, cred că Ted nu încerca decât să-l îndrepte pe Joey pe drumul cel bun și să-l învețe să-și asume responsabilități.

Răspunsul avu darul să nască noi întrebări pentru Mary Anne.

— Dar în ce o privea pe Audrey? o întrebă ea din nou. Credea ea că Ted se purta prea aspru cu Joey?

O clipă Mary Anne crezu că doctorița n-o să-i răspundă, într-un târziu, Olivia înălță din umeri.

— Sunt multe lucruri pe care Audrey nu mi le-a destăinuit și multe despre care n-am întrebat-o niciodată.

Se cațără în cabina camionetei și porni motorul.

— Uite ce e, adăugă ea, nu-ți crea dificultăți singură. Altfel, îți garantez că te vor găsi ele primele! Pe curând.

Băgă maneta în viteză și plecă de acolo. Mary Anne așteptă până ce dispăru după prima curbă a șoselei și o porni, apoi, înspre casă. Când luă paharele de pe măsuta așezată pe terasă și se îndreptă cu ele spre bucătărie, cu Storm pe urmele ei, își dădu seama că Olivia nu-i spusese nimic care să-i elucideze semnele de întrebare.

Oare despre ce nu vorbise Audrey și nu întrebase Olivia?

Era ceva legat de Joey?

Sau de Ted?

Sau era vorba de complet altceva?

Decise că Olivia avea dreptate. Era o tâmpenie să caute singură buclucul cu luminarea. Audrey ar fi discutat cu ea dacă era ceva în neregulă cu Joey sau între băiat și tatăl lui.

Oare ar fi făcut-o?

Sau existau lucruri pe care Audrey le ținea ascunse până îți de prietena ei din copilărie?

9

Soarele se ascunse după masivul Sugarloaf. Umbrele după-amiezii își începură marșul lor către vale. Mary Anne se uită la ceasul de deasupra chiuvetei.

Încă nu era ora cinci, iar ea se decisese deja să nu înceapă preparativele de masă decât peste un sfert de oră. Aprinse cuptorul și deschise congelatorul pentru un rapid inventar al posibilităților de a găti o cină.

Respinse imediat castroanele cu ton. Se mai găseau acolo încă trei, de mărimi diferite, toate trei marcate cu o bucată de bandă adezivă pe care se afla scris numele celui ce le dăruise. Cu o seară în urmă desfăcuseră un astfel de castron. Deși copiii îl mâncaseră pe tot, fusese clar că nu le plăcuse prea mult. Mary Anne trecu peste ele și își însemnă în minte să le transfere conținutul în alte vase, de dimineață, ca să poată returna castroanele proprietarilor lor de drept. Ochi o cutie mare pe sertarul de jos, pe care se putea citi: "Spaghetti — Olivia Sherbourne".

"Perfect", își zise ea. Trase cutia afară și închise cuptorul. Alese o tigaie din lungul șir de ustensile de bucătărie care atârnav de un cuier imens de lemn suspendat de tavan prin niște lanțuri mari deasupra mașinilor de gătit din mijlocul încăperii, turnă sosul de la spaghetti în ea și îl puse la încălzit deasupra unuia dintre cele șase ochiuri ale aragazului. Tocmai scormonea prin cămară

după pasteale făinoase dnd îl auzi pe Storm năvălind în bucătărie. Scheuna de nerăbdare și zgârâia lemnul ușii pentru a fi lăsat afară. Mary Anne privi pe geam, nu văzu nimic, dar se hotărâ să-i deschidă ușa oricum, Clinele o zbughi pe după colțul casei lătrând vesel. Mary Anne ieși în curte, îl privi apueând-o la fugă pe șosea și dispărând după prima curbă, apoi reapărând o clipă mai târziu. Ținea coada sus și alerga după un băț uruncat de cineva invizibil încă.

— Prinde-l, Storm! îl auzi ea pe Joey.

O secundă mai târziu, Logan își făcu și el auzită prezența.

— Adu-l aici, Storm! Adu-l înapoi!

Câinele apucă lemnul din zbor, se răsuci iute pe picioare și se întoarse pe același drum. Se opri brusc când cei trei copii se iviră dintr-o dată de după curbă.

Toți trei cărau pachete.

Zâmbetul de bun venit al femeii se șterse iute, în timp ce copiii parcurseră ultimii câțiva metri de drum. Logan o luase deja la fugă către maică-sa. Abia putea căra cu el o plasă mare cu cumpărături.

— Stai să vezi ce avem, mami! Mi-am luat blugi noi și două cămăși, și...

Se opri, cu ochii strălucind de satisfacție, apoi își privi semnificativ picioarele.

— ...Uită-te la astea! Încheie el. Cizme adevărate de *cowboy*! Ultimul răcnet!

Mary Anne se uită la cizme și la pielea lor maro care strălucea. În loc să le admire, privirea ei se mută înspre Alison, care se oprise la câțiva pași mai încolo și avea bunul-simț de a părea stânjenită.

— Cred că ți-am spus să nu cumperi nimic, zise femeia, începând să socotească în minte cât costa conținutul acelor sacoșe, cumpărate nu numai de la "Comercial", ci și de la "Conway's".

Numai cizmele lui Logan trebuiau să fi fost mai scumpe de o sută de dolari.

Alison deschise gura ca să zică ceva, dar nu reuși scoată nici o vorbă. Ochii ei se îndreptară instinctiv căt Joey.

— A fost vina mea, mătușă Mary Anne, recunosc acestă. Zâmbetul îi muri pe buze când văzu expresia din ochi nașei sale.

— Adică vreau să spun că, mă rog, mama mă lăsa de ani trecut să-mi fac singur cumpărăturile, și noi avem contu deschise la toate magazinele, și...

Vocea i se stinse.

— Aveau reducere de preț, mami, se repezi Alison. Știi tu, pentru începutul școlilor, fn plus, le putem duce înapoi! Joey spunea...,

— Nu-mi pasă ce spunea Joey, i-o reteză Mary Anne. Îmi pasă de ceea ce zic *eu* și *eu* am zis să nu cumperi nimic. Cum o să ne putem permite vreodată...

În acea clipă își aduse aminte de registrele pe care le studiasse în acea dimineață și de bilanțurile evidențiate la toate conturile fermei.

În minte i se derulară cu repeziciune paginile pe care Audrey înregistrase cu grijă fiecare achiziție din fiecare magazin în care cumpăraseră. Era evident că ideile lui Audrey despre cumpărături nu semănau deloc cu propriile ei obiceiuri, care puneau în prim-plan economisirea. Și de ce ar fi semănat? Pentru Audrey, banii nu fuseseră o problemă. Din ziua în care s-a măritat cu Ted, n-a mai trebuit să se îngrijoreze de cheltuielile făcute. Era clar că Joey o moștenise în privința asta, și, de ce n-ar fi făcut-o?

— Bine, zise ea într-un târziu.

Furia începuse să i se topească. Ceea ce făcuseră copiii nu o va aduce la faliment, iar fericirea lor merita o avere.

— Haideti înăuntru să vedem ce ați achiziționat și să decidem ce veți duce înapoi, îi invită ea suprimându-și un zâmbet sub o mască de severitate. Să știți

că tot voi trei o să vă întoarceți pe jos cu lucrurile pe care le veți returna! Vreau să-mi promiteți că n-b să mai procedați vreodată așa. Dacă n-am încredere că faceți ce vă rog, cum aș putea să mă încred în voi ca să vă las să plecați, din nou, de capul vostru până în oraș?

Alison își plecase ochii, iar obrazii lui Logan tremurau de frica de a nu-și pierde noile cizme.

— Nu e vina lor, mătușă Mary Anne, se rugă Joey în timp ce o urmărea toți în casă. Alison n-a vrut să cumpărăm nimic, dar eu i-am spus s-o facă.

— Înțeleg, Joey, rosti Mary Anne cu blândețe. Știu că mama ta îți dădea voie să-ți faci cumpărăturile singur, dar Alison și Logan n-au mai făcut-o niciodată până acum.

Deschise ușa bucătăriei și-i lăsă pe copii să intre înaintea ei.

— Gata, zise ea, indicând cu degetul masa din bucătărie. Ia să vedem ce ați cumpărat.

În timp ce Mary Anne umplu un vas cu apă pentru spaghetti, cei mici își deșertară pe masă conținutul sacoșelor. Partea lui Alison era de trei perechi de blugi, de o marcă pe care Mary Anne o recunoscuse ca fiind mult peste posibilitățile lor de acasă, trei cămăși, trei pulovere, câteva perechi de ciorapi și niște lenjerie.

— Știi cât costă blugii ăștia? izbucni Mary Anne, năpustindu-se asupra articolelor care erau, evident, cele mai scumpe.

— Șaizeci de dolari perechea, numai că acum erau la jumătate de preț, o informă Alison. Mi-am luat trei perechi, de mărimi diferite, pentru că acum cresc repede, iar vânzătoarea a zis că nu va mai fi, probabil, nici o reducere de prețuri până la anul.

Încruntându-se, Mary Anne abandona blugii și ridică o cămașă. Era sută la sută din bumbac, puțin mai largă decât purta Alison în mod obișnuit dar nu atât de mare încât să stea lălâie pe ea. Celelalte două cămăși aveau aceeași măsură cu prima, dar erau altfel colorate.

Toate fuseseră vândute la jumătate de preț.

Puloverele erau toate din lână moale, aproape la fel de catifelată ca și cașmirul. Avea un colorit tipic feminin, pe care, în mod normal, Alison l-ar fi disprețuit. Unul era bleu deschis, altul stacojiu, iar al treilea roz în nuanța unei perle de scoică.

— Unde-s toate lucrurile alea pe care voiai să ți le cumperi în mod obișnuit? se interesă Mary Anne. Unde sunt chestiile alea de punk-iști pe marginea cărora ne certăm mereu?

Alison se îmbujora.

— Cred că mi-am zis că e mai bine să cumpăr lucruri bune, recunoscuse ea. Și totuși, cu eșarfa mi-am făcut damblaua. O s-o duc înapoi, dacă așa vrei tu.

Mary Anne clătină din cap.

— E splendidă. În plus, o să ai nevoie de ea când vine iarna, așa că păstrează-o.

Își îndreptă atenția către achizițiile lui Logan și descoperi că și el procedase cu înțelepciune deși luase numai lucruri scumpe. Tot ce își alesese erau lucruri pe care i le-ar fi cumpărat chiar ea. Până și blugii fuseseră luați mai lungi, așa ca să-l țină cel puțin un an, deși trebuiau îndoiți la manșete în următoarele luni. Cămășile lui erau variante mai mici ale celor pe care și le cumpăraseră Joey, în afară de una, de un albastru strălucitor, care era înspicată cu argintiu și tivită cu negru. În față, era împodobită cu un șir subțire de capse perlate. Alte două capse se găseau pe fiecare buzunar și alte trei pe fiecare manșetă.

— Nu e teribilă? întrebă Logan. Fața îi era luminată de plăcere.

— Dar unde ai s-o porți? se miră Mary Anne.

— Trebuie să aibă una și el, explică Joey. Toată lumea de aici are câte una.

— Dar cu cizmele ce-i? întrebă mai departe Mary Anne, cu privirea pe picioarele fiului ei.

— Trebuia să aibă și așa ceva, insistă Joey. Dacă o să învețe să călărească îi trebuie cizme. Toată lumea poartă cizme tot timpul. În plus, nu sunt marca "Tony Lamas". Tati spune că-i o tâmpenie să cheltuiești atât de mult până ce nu ți-au crescut picioarele de tot. Abia atunci poți să-ți iei cele mai bune cizme și să le porți până la moarte.

"Tati spune".

Mary Anne cedă pe toată linia.

— Bine, mă predau, rosti ea. N-ați făcut ce v-am rugat dar nu m-am supărat prea tare. E clar că cel puțin doi dintre voi sunt suficient de maturi să-și facă cumpărăturile de capul lor. De vreme ce n-ați aruncat banii pe porcării, nu văd vreun motiv pentru care să duceți ceva înapoi. Data viitoare însă, ori veți face ce ați promis, ori îmi veți spune și mie motivul pentru care v-ați decis să n-o faceți. În regulă?

— Pot să-mi păstrez cizmele? țipă Logan, ignorând întrebarea mamei.

Mary Anne oftă.

— Îți poți păstra cizmele, dar să nu dai vina pe mine dacă o să te doară picioarele.

Când se întoarse în cămară pentru a-și termina căutările, Joey îi făcu cu ochiul lui Alison.

— Ai văzut? șopti el. Țâ-am spus eu că o să ne descurcăm.

* * *

Lupul încremeni. Corpul i se înțepeni, cu una din labele din față în aer și cu coada ridicată lumânare.

Omul se opri instantaneu. I se mișcau numai ochii, cercetând terenul indicat de laba animalului. Găsi imediat obiectul de interes al lupului.

La adăpostul unui bolovan se ghemuise un iepure. Simțurile îi erau în alertă, iar nasul îi tremura în timp ce adulmeca aerul. Soarele dispăruse de pe cer și covorul întunericului înainta rapid peste pășunea alpină de deasupra marginii pădurii. Curând avea să se lase bezna, iar iepurele se va simți destul de protejat ca să înceapă să se târască prin iarba uscată și să mănânce vegetație de pe sol. Prădătorii care se roteau în cercuri aveau să se întoarcă la cuiburile lor în timpul nopții, diminuând astfel amenințările față de viața bieteii sălbăticiuni. Acum, însă, iepurele stătea perfect nemișcat și cerceta locul cu ochii și cu nasul ca să descopere vreo mișcare sau vreun miros care să trădeze prezența inamicului simțit cu câteva clipe înainte.

Adulmecă din nou, dar nările îi fură umplute numai de mireasma ierbii. Într-un târziu, nevoia de a mânca depăși instinctul de conservare al micii creaturi, care îi spunea să rămână ascuns până la căderea completă a nopții. Se furișă înainte, mușcând din iarba grasă ce creștea printre smocurile de vegetație uscată. Pe măsură ce lumina se estompa tot mai mult, iepurele deveni tot mai îndrăzneț și se aventură tot mai departe în spațiul deschis.

Lupul țâșni înainte cu ochii ațintiți pe iepure, dar omul își puse o mână pe trupul lui vânos, calmându-l.

— Nu încă, șopti el, atât de încet încât abia putea fi auzit.

Iepurele îngheță și urechile i se ridicară drept în sus. Rămase nemișcat câteva secunde bune. Datorită întunericului, care se lăsa repede, devenise

aproape invizibil. Când nu mai auzi vreun alt sunet, își lăsă urechile în jos, se relaxa, și începu din nou să se hrănească.

Omul bătu ușurel spatele lupului. Imediat acesta se năpusti înainte, ieșind din pâlcul de vegetație în care se ascunsese alături de om, și năvăli peste iepure înainte ca acesta să-și dea seama că este atacat. Apucând vietatea de gât, lupul smuci de capul lui înainte și înapoi, apoi îi dădu drumul animalului, aflat deja în spasmele morții, să cadă pe pământ, îl ținu acolo cu una din labele din față și îi sfâșie carnea cu caninii săi ascuțiți.

Iepurele țipă de durere, apoi rămase nemișcat pe pământ. Lupul îl înghionti cu laba, îl mirosi, apoi îl culese de pe jos cu fălcile. Ridicat deja în picioare, omul o porni înapoi spre pădure, cu lupul mergând lângă el.

Într-un pachet voluminos, care zăcea unde fusese lăsat de om cu câteva minute înainte, când se hotărâse să vâneze iepurele, se aflau cadavrele a doi castori și a unei mici vidre, prinse toate cu capcanele în după-amiaza aceea. Omul se opri și își săltă legătura pe spate, apoi porni mai departe abia conștient de greutatea care i-ar fi făcut pe alții să îngenuncheze.

Ajungând, în srârșit, în coliba în care trăia, aruncă cele trei cadavre pe o masă cioplită cu grosolănie, apucă un cuțit și începu să le jupoaie cu pricepere pielea.

Cu corpul plin de sânge al iepurelui în gură, lupul se trânti pe podea lângă ușă și începu să-și rupă prada în bucăți.

Sfâșia blana cu dinții și smulgea măruntaiele, devorându-le imediat ce se iveau din abdomenul căscat al rozătoarei.

— Mai vrei? întrebă omul cu vocea lui răgușită.

Împunse cu cuțitul partea de sus a abdomenului vidrei și-l deschise. Își băgă mâna în masa, caldă încă, de organe interne și le smulse de acolo, după care le aruncă la câțiva centimetri de botul lupului.

Cu fălcile pline de salivă, lupul se repezi și înghiți dintr-o dată toate măruntaiele acelea sângerânde.

Omul își termină de spintecat prada și aruncă blănurile pe fereastră, știind că ele vor dispărea până a doua zi, luate de jivinele care vâneau noaptea, sau vor fi curățate de păsările gunoier.

Rămășițele le va lua mai târziu. Acum, însă, cel puțin nu va mai rămâne nimic în colibă care să atragă roiurile de furnici care trăiau adânc sub pământ.

Înfipse cuțitul în carnea cadavrelor. Lama grea pătrundea cu ușurință printre zgârciuri. Ridică apoi capacul ceaunului care se odihnea în permanență pe sobă.

Aruncă majoritatea cărnii în ceaun, apoi înteți focul și mai puse niște vreascuri pentru a menține flacăra aprinsă în timpul în care el avea să fie plecat. Până ce se va întoarce, mâncarea va fierbe la foc mic ore întregi, iar carnea se va desprinde de oasele pe care le va alege și i le va arunca lupului.

Apucă ultimul picior al castorului. Pe punctul de a-l arunca și pe el în ceaun, se răzgândi. Strângând ciozârta în mână, se apucă să rupă halci de carne sângerie cu dinții lui puternici ca ai lupului. Simți pe limbă gustul dulce și iute al animalului, iar mirosul de sânge proaspăt îi umplu nările.

Trebuia să vâneze zdravăn în noaptea aceea și știa unde era locul cel mai bun pentru asta.

* * *

Mary Anne începu să strângă vasele de pe masă și se opri în fața farfuriei lui Joey.

— Ești sigur că nu mai vrei? îl întrebă ea îngrijorată.

De-a lungul cinei, băiatul abia scosese o vorbă. Se retrăsese din ce în ce mai mult în sine și tresărise nervos când cineva i se adresase direct, după care replicase monosilabic.

Joey se uită în farfuria încă aproape plină. O mare parte din macaroanele acoperite cu sosul de carne furnizat de Olivia Sherbourne rămăseseră neatinse. Clătină din cap.

— Am crezut că tuturor copiilor le plac spaghetti, comentă Mary Anne.

— Cred că nu prea mi-e foame, replică Joey. Pot să mă scol de la masă?

Mary Anne îi zâmbi cu afecțiune, convinsă că băiatul fusese copleșit din nou de dorul pentru părinți.

— Bineînțeles, zise ea. În seara asta o să mă ajute la vase Alison și Logan. Du-te și uită-te la televizor dacă vrei.

Joey se ridică de pe scaun. N-o privi nici de data asta nașa lui.

— Cred că mă duc în camera mea, anunță el. Am o carte de citit.

Mary Anne își privi semnificativ fiica.

— Ai auzit? O carte. Îți amintești cum arată așa ceva, nu? O mulțime de pagini tipărite între două coperti?

Alison își dădu ochii peste cap.

— Ei na, mami. Numai pentru că-mi place televizorul...

— Îți place? repetă Mary Anne. Nu cumva ai ajuns dependentă de el? Când ai citit ultima dată o carte de la un cap la altul?

— Maamă, gemu Alison. Doar iau note bune la școală, nu-i așa?

Abia auzind cearta care se iscase, Joey își pocni ușurel degetele. De sub masa de unde se întinsese cu capul sprijinit de piciorul băiatului, ieși la iveală Storm și se luă după stăpânul lui când acesta părăsi în tăcere încăperea. Băiatul era deja la jumătatea drumului spre camera lui când o auzi pe Mary Anne chemându-l înapoi.

— Joey?

Se opri și întoarse s-o privească.

— Te simți bine? continuă ea.

Joey încuviință în tăcere.

Femeia clătină, nesigură, din cap.

— Pot face ceva pentru tine? Orice?

Băiatul negă.

— O să-mi fie bine, murmură el.

Răsucindu-se pe călcâie înainte ca ea să mai poată spună ceva, se grăbi să urce scările rămase și dispăru în camera lui. Neajutorată, dorind să ia copilul în brațele ei și să-l alinte, Mary Anne se întoarse în bucătărie ca să-i ajute pe Alison și pe Logan la spălat vasele.

* * *

În camera lui, Joey se trânti pe pat.

Îi revenea senzația aceea.

Senzația de care crezuse că scăpase.

Acum, însă, ea se întorsese, mai puternică decât orieând.

Se ridică din pat și se duse până la fereastră. O deschise și inhala aerul care venea dinspre munți.

Respiră adânc, umplându-și nările cu parfumul pinilor și plămânii cu boarea rece a serii.

Se înnoptase de tot, iar senzația îl cuprinsese de când se ascunsese soarele

dinapoia munților și umbra acestora începuse să se furișeze în josul văii. În timpul cinei, când dispăruse și ultima geană de lumină, senzația crescuse în intensitate și trebuise atunci să reziste dorinței nebune de a sări de la masă și de a fugi în noapte.

Dar de ce?

Nu mai simțea nevoia de a evada de sub tutela tatălui său, pentru că tatăl său era mort.

Era mort și fusese îngropat. Așa că nu mai putea să-l ia vreodată cu el în șopron, nu-și mai putea scoate cureaua de la pantaloni și nu îl mai putea plesni peste cap înainte de a se abate asupra fundului gol.

Când își dăduse seama că taică-său era mort și că scăpase, astfel, în sfârșit, de bătaile lui, Joey fusese convins că se debarasase de senzația cumplită din sufletul său.

Și totuși, ea era în seara asta acolo, puternică, mai puternică decât fusese vreodată înainte.

Se simțea agitat, ca un animal în cușcă, încarcerat în interiorul regulilor casei, prins în capcana până și a pielii lui proprii.

Nu voia decât să dispară de acolo, să se facă nevăzut în bezna de afară, să hoinărească prin noapte până ce va scăpa de durerea din creier și până ce sufletul său va fi din nou liniștit. Dar nu trebuia să dispară din fața *nimănui!* Asta era casa lui, camera lui! El aparținea acestui loc!

Numai că în nopți ca aceasta când îl copleșea senzația, știa că nu aparținea nici unui loc.

Poate că erau de vină copiii aceia pe care-i văzuse după-amiaza în oraș.

Cei care îl urau.

Îl urau deși el nu le făcuse niciodată nimic.

Sau le tăcuse?

Ce făcuse în momentele acelea de care nu-și mai amintea nimic?

Dar momentele acelea fuseseră cu multă vreme în urmă, înainte ca el să învețe să mascheze ciudata nervozitate care părea că se ivește din neant și care-l umplea cu sentimente de violență și întunecare pe care nu le înțelegea.

În seara asta, toate acele sentimente se întoarseră, încordându-i nervii la maximum și făcând ca pielea să-l mănânce atât de tare încât nici un fel de scărpinat nu l-ar fi ușurat.

Și acele dorințe tenebroase începeau încă o dată să capete contur în mintea lui. Simțea nevoia cumplită de a lovi, de a transmite altcuiva durerea pe care i-o introdusese taică-său în suflet.

Nu!

Nu va ceda senzației: Nu de data aceasta!

Închise fereastra cu violență și se sili să se vâre înapoi în pat. Se întinse pe el, își încolăci brațele în jurul pernei și își îngropa fața în moliciunea ei.

"Fă-o să dispară", imploră el în tăcere. "Fă-o să dispară".

Scheunând încet din pricina stării mizerabile a stăpânului său, Storm sări pe pat, se întinse lângă Joey și începu să-l i-l lingă cu blândețe pe obraz.

Însă Joey se pregătea deja să se strecoare în bezna nopții care-l atrăgea puternic. Devenise complet nesimțitor la lingușelile blânde ale câinelui, fiindcă dorința obscură își întărise strânsoarea asupra sufletului său.

* * *

— Mă tot gândesc că ar fi fost mai bine să ne întoarcem direct acasă, zise Tamara Reynolds.

Se cuibări mai aproape de Glen Foster și își întinse picioarele pentru a le încălzi la căldura focului de tabără. Bezna din urul ei părea dintr-o dată amenințătoare. Ceea ce luase ea drept liniștea tăcută a pădurii, data trecută când venise cu Glen în camping, părea acum o tăcere amenințătoare.

— Vreau să spun, după ce au zis oamenii ăia..., reluă ea.

— Calmează-te, o întrerupse Glen cuprinzând-o cu brațul. Nu s-a întâmplat nimic N-a fost decât un cort devastat. Nici măcar nu se știe cine a făcut asta și nimeni nu era aici când s-a întâmplat. Pe lângă asta, s-a întâmplat acum câteva zile și de atunci nu a mai avut loc nici un atac, nu-i așa?

— Și nimeni n-a mai rămas pe aici, nu? își aminti Tamara. Toți oamenii cu scaun la cap s-au dus acasă.

— Vrei să spui că toți lașii au dat bir cu fugiții, replică Glen. În ceea ce mă privește, cu atât mai bine. Suntem numai noi și o familie de cealaltă parte a campingului.

Se trânti pe spate, trăgând-o pe Tamara după el, și admiră lumina, de abia vizibilă printre ramurile copacilor.

— Dă-mi și mie un exemplu de ceva mai frumos ca ea, rosti el entuziasmat.

Făcându-și loc în brațele lui, Tamara își zise că el avea dreptate. Oricine ar fi distrus cortul acelor oameni, plecase de mult din zonă. În definitiv, poate că stricăciunile nu fuseseră atât de mari pe cât auziseră ei. Poveștile erau întotdeauna exagerate, nu-i așa?

— E superbă, admise ea și oftă.

Simți cum începe să-i dispară tensiunea acumulată. Glen se rostogoli peste ea s-o sărute. Își aruncă brațele în jurul lui și se strânse lângă el.

— Îți propun ceva, șopti ea. Ce-ar fi să mergem la culcare mai devreme în seara asta?

— Adică cum, devreme? o necăji Glen, adulmecându-i urechea. E aproape unsprezece.

— Atunci să ne culcăm acum, propuse Tamara.

Degetele îi alunecaseră deja pe nasturii de la cămașa bărbatului.

— Ce idee bună! fu Glen de acord. Hai s-o facem!

Despărțindu-se din îmbrățișare, se ridicară în picioare. Glen începu să stingă focul, acoperind cărbunii cu cenușă, ca să mai fie calzi dimineață.

— Du-te înainte, îi spuse el Tamarei. Mă duc să mă ușurez și vin și eu.

Tamara se încruntă.

— Mă lași aici singură?

— Te las două minute doar, promise el. Vezi copacul ăla de acolo?

Tamara dădu din cap.

— Ei bine, mi se pare un loc cât se poate de bun și nu mă duc mai departe de el. Bine?

— Bine. Să știi, însă, că eu sunt încă de părere că ar fi trebuit să mergem direct acasă.

În pâlâitul flăcărilor muribunde, zâmbetul lui Glen păru viclean.

— Dă-mi două minute și o să te fac să uiți de orice frică, rosti el.

În timp ce Tamara se întoarse în cort, Glen se duse până dincolo de foc, intră în pădure și începu să se ușureze. În timp ce-și golea bășica, își ascuți privirea și ciuli urechile. În ciuda felului cum se comportase față de Tamara, își amintea și el de ceea ce le povestiseră membrii celeilalte familii din camping, care se aflau de cealaltă parte a pâraului. Cu toate astea, în cursul zilei și a serii, cea mai mare amenințare pe care au întâmpinat-o a fost o familie de ratoni care se furișaseră printre copaci, le dăduseră precauți, un ocol și încercaseră pe urmă să se strecoare în lada cu gheață. Glen îi alungase de acolo, mutase lada la

distanță de foc și pusese câteva pietre pe capacul ei. Dacă venea vreun urs, acele pietre nu-l puteau opri, dar cel puțin ispita fusese dusă departe de cort.

Încheindu-și fermoarul, Glen se opri să asculte încă o dată zgomotele pădurii.

Nu auzi nimic în afara țipătului unui raton și a zbuciumului unei mici creaturi care scotocea, probabil, după hrană prin bălăriile de lângă apă. Satisfăcut, se întoarse în cort, trase de fermoar în jos și începu să se dezbrace pe întuneric.

Se strecură gol în sacul dublu de dormit și simți atingerea caldă și moale a femeii pe pielea lui. În timp ce-și coborâ mina către smocul de păr dintre coapsele ei, gura lui o strivi pe a ei și limba i se strecură cu ușurință printre dinți.

Gemu de plăcere când degetele femeii porniră să-l exploreze și o trase atunci mai aproape de el, din ce în ce mai excitat.

* * *

În timp ce Glen și Tamara se îmbrățișau cu pasiune, conștienți numai de limitele sacului de dormit, în afara cortului, o siluetă întunecată se furișă din pădure și se apropie de ei, cu răbdare și ascultând la fiecare pas.

Silueta se trase mai aproape, tresăltând din tot corpul în anticiparea a ceea ce avea să urmeze.

Adulmecă nerăbdător aerul, cu nările dilatate, sesizând nu numai mirosul acru de fum de tăciune, ci și mirosul trupului inamicului.

Acel inamic care îi era ascuns vederii de pânza cortului, dar care i se dezvăluia prin celelalte simțuri.

Ființa îi auzea și îi mirosea. Murmurele și gemetele scoase de ei, combinate cu emanația înnebunitoare a trupurilor lor încinse, îl scoaseră din minți.

Ghemuindu-se cât mai aproape de pământ, se cabra. Fiecare fibră a corpului îi tremura în așteptare.

În sfârșit, cedând în fața instinctului natural, sări.

Nylonul de deasupra capului lui Glen Foster se rupse cu un fâșâit rapid, care trecu aproape neobservat în liniștea nopții, și bruta căzu peste ei, fără a face vreun zgomot, tăind feroce cu cuțitul în stânga și în dreapta.

* * *

Până când să își dea seama Glen ce se întâmplă, era prea târziu.

Ceva se năpustise peste el. Greutatea acelui corp îl apăsa cu putere. Începu să se zbată dar sacul de dormit fu sfâșiat și niște gheare i se înfipseră în carne.

— Tammy! Începu el să strige.

Înainte de a-i ieși cuvântul pe buze, ceva ascuțit și pătrunzător îi atacă gâtul. Simți cum începe să-i curgă pe piept un șuvoi de lichid fierbinte. Icnii, încercă să-și tind răsuflarea, dar nu reuși decât să se înece din pricina sângelui care-l sufoca. Fără zgomot, încercă să lupte cu agresorul dar pe măsură ce țâșnea tot mai mult sânge din artera sfâșiată, o slăbiciune teribilă îl copleși. Înțelese brusc ce se petrecea cui el.

Murea.

Încercă să se scoale, încercă încă o dată să-l dea pe agresor la o parte, dar era prea târziu.

Mâinile îi căzură în lături și el rămase ținut locului.

Glen Foster murise deja când atacul luă sfârșit și tabăra fu părăsită de către agresor.

Cu pielea sfâșiată de niște dinți nevăzuți, cu carnea tăiată în profunzime de

gheare invizibile, Tamara Reynolds rămase întinsă, gemând ușor de pe urma unei dureri atât de atroce încât era incapabilă să se miște sau să strige după ajutor.

10

Mary Anne se întorsese în New Jersey, în propria ei casă. Auzea, afară, sirenele. La început, le ignoră și continuă cu îndeplinirea nesfârșitei sarcini de a împacheta lucrurile lui Alan. Păreau a fi împrăștiate pretutindeni. Hainele îi erau îngrămădite în geamantane deschise sau alunecau grămadă peste marginile patului, iar cărțile îi erau stivuite în cutii de carton lângă zid. Alte cutii conțineau colecția revistei "Architectural Digest" și altele colecția lui de discuri vechi. Treaba pe care o făcea părea să dureze de o veșnicie, iar dulapul ei părea să fie încă plin cu lucrurile lui.

Sirenele se auziră mai aproape. Dintr-o dată, înțelese semnificația lor.

Veneau la ea!

Veneau după corpul lui Audrey, care, din cine știe ce motiv, zăcea în colțul îndepărtat al camerei.

Cum ajunsese el acolo?

Mary Anne nu știa.

O cuprinse panica atunci când sirenele se apropiară și mai mult.

După ea! Veneau după ea!

Credeau că ea o omorâse pe Audrey!

Dar n-o făcuse ea! Cu siguranță că n-o făcuse!

Brusc, se deschise ușa. Se întoarse și-l văzu pe Jocy Mâinile lui erau mânjite de sânge, ochii priveau în gol, iar fața îi stăruia un zâmbet rece.

Păși spre ea. Gura i se deschise dar nici un sunet nu icș afară. Mâinile lui însângerate se întinseră spre ea, venind din ce în ce mai aproape, în timp ce vuietul sirenelor se amplifică în urechile ei.

Se trase înapoi din fața lui, bâjbâind în spate pentru a a sprijini de zid. În locul tencuielii dure, mâinile ei atinseră ceva moale.

Moale și rece.

Răsucindu-se pe călcâie, se trezi în fața ochilor lipsiți de viață ai lui Ted Wilkenson.

Pe buze îi țâșni un țipăt, care fu retezat imediat ce se deșteptă. Se ridică în capul oaselor. Întreg corpul îi tremura. Era șocată de cele văzute.

"Un vis", își zise ea.

N-a fost dect un vis.

Numai că auzea încă sirenele.

Dezorientată, privi în jurul ei. Oare era, într-adevăr, acasă la ea în New Jersey? Dar nu era acolo. Era în Idaho, la ferma El Monte.

Scuturându-se de ultimele rămășițe ale somnului, Mary Anne se dădu jos din pat și se duse în grabă la fereastră. Sus, pe panta dealului, la treizeci de metri deasupra nivelului văii, se vedea o lumină palidă, argintie, mișeându-se înc prin pădure. Din când în când, la câteva secunde, privirea fe meii putea surprinde o izbucnire de roșu și albastru licărind printre copaci.

— Ce e, mami? Întrebă Logan din cadrul ușii. Mary Anne se întoarse și își văzu fiul freeându-se la ochi. Silueta i se distingea clar în lumina holului.

— Nu știu, răspunse Mary Anne.

— Sunt mașini de poliție, anunță Alison, alăturându-se fratelui ei. Le-am văzut ureând pe drum, apoi cotind pe cărarea aia prăfuită ce duce la camping.

Brusc, sirenele muriră, lăsând în urma lor o tăcere stranie. Sus, în pădure, luminile farurilor se stinseseră. Răsucindu-se pe călcâie, Mary Anne își trase pe ea halatul și aprinse vicioza de pe noptieră. Se uită la ceas și se încruntă când își dădu seama că era ora unu noaptea. Care era motivul deplasării poliției până la camping la o asemenea oră?

— Hai să mergem jos și să preparăm o ceașcă de cacao, le propuse ea copiilor.

Știa că ei nu se vor băga din nou în așternuturi până când nu vor obține o explicație asupra acestui incident din noapte.

— Duceți-vă să vă puneți halatele. Eu o să trec să-l iau pe Joey. Însă, veți fi înapoi în pat într-o jumătate de oră, bine?

În timp ce Alison și Logan, cărora li se distrăsese momentan atenția de la mașinile de poliție din pădure, alergară spre camerele lor, Mary Anne bătui la ușa lui Joey. Neprimind nici un răspuns, răsuci clanța, deschise ușa și aprinse lumina, convinsă de acum că se va repeta scena din noaptea de după înmormântarea părinților lui.

De frică simți un ghem în plex când în mintea ei se făcu brusc o legătură între mașinile de poliție de pe coasta muntelui și absența băiatului. Se grăbi să coboare scările și cercetă rapid încăperile de la parter cu speranța că Joey putea fi acolo.

Nu era.

Când ajunse la bucătărie, copiii o așteptau deja. Alison lua căni din dulapul de deasupra teighelei, iar Logan căuta cacaua în cămară. Când văzu expresia de frică de pe fața mamei, de pe buzele lui Alison pieri zâmbetul.

— Știți cumva unde e Joey? Întrebă Mary Anne. L-ați auzit ieșind afară?

Alison clătină, nedumerită, din cap.

— Nu e în camera lui?

— Nu e în casă, o informă Mary Anne.

Teama i se transformase în panică. Ce s-ar fi putut întâmpla? Doar n-o fi urcat în munți în mijlocul nopții? Și chiar dacă ar fi făcut-o, ce legătură aveau mașinile de poliție cu el? De unde să fi aflat cineva că el plecase?

Nu puteau avea nici o legătură cu Joey. Nu puteau! Deși încercase să se autoliniștească, își aminti coșmarul din care tocmai se deșteptase. Văzu încă o dată sângele picurând din mâinile întinse ale băiatului și expresia de răceală din ochii lui. Aceeași răceală pe care o zărise în dimineața aceea... *Nu!* Ce se întâmplase pe coasta muntelui n-avea nimic de-a face cu Joey! El trebuia să fie undeva, prin apropiere.

Pârâul! Acolo se dusese cu două nopți în urmă.

Mary Anne scoase lanterna mare cu acumulator din priza montată pe perete, lângă ușa din spate, și o aprinse când ieși în întuneric. Îndreptă fascicolul de raze strălucitoare dincolo de curte, cu speranța firavă că-l va zări pe Joey, venind înapoi spre casă.

Inima îi tresări când zări o mișcare în lumină. Reveni cu fascicolul și căută prin beznă ființa care fusese acolo.

Doi ochi strălucitori licăriră verzui în întuneric. Mary Anne icni, apoi se destinse când recunoscu făptura care îndepărta rapid în noapte.

— Ce era? izbucni Logan din spatele ei. Ce ai văzut?

— Un pui de raton, îi răspunse mamei.

Logan se înghesui în ea.

— Unde e? Îl putem prinde?

— Nu acum, Logan! se repezi Mary Anne, simțind că-i cedează nervii. Treci înapoi în casă! Trebuie să-l cauți pe Joey!

— Vreau să vin și eu! se încapățână băiatul atras de perspectiva unei aventuri în întuneric la miezul nopții.

— Logan, nu mă cert acum cu tine! Treci înapoi în casă și rămâi acolo!

Puștiul făcu ochii mari, șocat de asprimea mamei. Făcu câțiva pași înapoi.

— Te rog! Își împlânzi Mary Anne atitudinea când văzu durerea din ochii fiului ei.

Cu orgoliul satisfăcut, Logan se răsuci pe călcâie și se întoarse în casă, trântind ușa după el.

Mary Anne o porni spre partea din față a casei prin beznă, lipită de zid. Când ajunse la colț mătură zona parării cu fascicolul de lumină, apoi îndreptă lanterna spre pâlcul Oe arbori înălțați între casă și pârâu.

— Joey? strigă ea. Joey, unde ești?

Nu primi nici un răspuns, așa că se despărți de adăpostul casei, traversă curtea și se îndreptă spre pădure. Se opri brusc când auzi un sunet venind din șopron.

Era un hârșăit, ca și cum ceva încerca să iasă de acolo.

Sângele îi îngheță în vene și mâinile începură să-i tremure, își aminti ultima dată când fusese pe aici în toiul nopții și găsisese ceva în șopron.

Să se ducă înapoi în casă și să cheme pe cineva în ajutor?

Să cheme pe cine?

Șerifii erau, probabil, la camping.

Bill Sikes?

Își aduse aminte de îngrozitoarele cuvinte rostite de el în dimineața aceea, când se referise la animalele ce se iveau din pădure: *"Ceva e acolo, afară, și începe să mă irite tare"*.

Poate că ar fi mai bine să se urce la volanul Roverului și să se ducă până la cabana lui. Însă atunci ar trebui să-și ia copiii cu ea, căci nu putea să-i lase singuri acasă.

— Joey! strigă din nou, cu vocea spartă de frică. Mă auzi? Se auzi încă o dată sunetul ăla din șopron. Acum, însă el

fu urmat de ceva care aducea a mârâit.

Mary Anne se întoarse, gata să-și ia zborul înapoi spre casă. N-o făcu. Își dădu seama că în noaptea asta ceva se schimbase. Dar ce anume?

Un gând o străfulgera. Caii erau tăcuți!

Ultima dată nechezaseră nervoși și băteau cu copitele în lemnăria boxelor.

În noaptea asta era liniște. O liniște totală de parcă n-ar fi existat nici o ființă vie acolo. De parcă...

Se îngrozi brusc și o rupse la fugă, aproape împiedicându-se, înapoi spre bucătărie. Apucă receptorul telefonului cu o mână și deschise agenda locală de numere cu cealaltă. Frunzări paginile până când găsi ceea ce căuta. Se plimbă, nervoasă, pe loc cât timp se făcu legătura. Spre surprinderea ei, i se răspunse aproape imediat după ce telefonul de la celălalt capăt începu să sune. Ușurată, începu să bolborosească:

— Oh, slavă Domnului că ești acolo! Aici e Mary Anne Carpenter, Olivia. Știu că e târziu, dar Joey lipsește, și ceva e în șopron, și mi-e o frică de moarte și știu că sun de parc-aș fi cea mai mare...

— Vin imediat acolo, îi retează logoreea Olivia. Stai în casă. Ceva se întâmplă. O să-ți povestesc când ajung acolo.

Peste nici cinci minute, luminile farurilor de la mașina ei măturară curtea. Olivia trase camioneta în fața casei. Când Mary Anne deschise ușa, văzu că doctorița ținea o pușcă strâns în mână.

— Hai să aruncăm o privire, o invită Olivia, pornind deja către șopron.

Mary Anne le porunci din nou copiilor să rămână în casă și i se alătură celeilalte femei. Lanterna din mână ei fixă ușa șopronului cu cercul de lumină răspândit de ea.

— Ai spus că se întâmplă ceva, rosti Mary Anne. Te-ai referit cumva la mașinile alea de poliție din pădure?

Olivia încuviință.

— Ceva a atacat din nou campingul. Am vorbit cu dispecera de la sediul șerifului dar n-a știut să-mi spună prea multe. Mi-a transmis numai că niște persoane au coborât de acolo ceva mai înainte și au anunțat că murise un individ, poate chiar doi.

— Doamne! răsuflă Mary Anne.

Ajunseseră la ușa șopronului. Mary Anne ezită să intre. Nu era convinsă că voia să afle ce se găsea înăuntru. Olivia, însă, desfăcu piedica armei, introduse un cartuș pe țeava și-i făcu semn:

— În regulă, sunt gata. Deschide ușa.

Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, Mary Anne ridică zăvorul de pe ușile grele și auzi imediat un scâncet familiar dinăuntru.

— Oh, Isuse! suspină ea și deschise ușa larg. Sunt o idioată! E Storm.

Imensul câine năvăli pe ușă și se ridică pe labele dindărăt, își înfipse labele din față în pieptul femeii și începu s-o lingă pe față. Olivia scoase cartușul, puse piedica la loc și coborâ țeava puștii.

— Ce faci aici, băiete? zise ea. Ne-ai speriat de moarte! Ce se întâmplă aici?

În timp ce animalul își schimbă obiectul manifestării de afecțiune asupra doctoriței, Mary Anne intră în șopron și lumină cu lanterna de jur-împrejur. Cei trei cai erau aliniați ca de obicei, cu capetele aplecate peste grilajul boxelor și clipeau, orbiți de strălucirea fascicolului luminos. Mary Anne păși în lungul ieslei din fața cailor, găsi comutatorul de lumină și aprinse lămpile mari suspendate de grinzile din acoperiș. Stinse lanterna și începu să cerceteze șopronul.

Îl găsi pe Joey în boxa goală de la capătul ieslei. Era învelit cu o pătură și dormea profund. Mary Anne intră în boxă și rămase nemișcată câteva clipe, privind la Joey cum doarme. Ce-l adusese aici? De cât timp se afla în grajd? Îngenunche și-i atinse umărul cu blândețe. Băiatul se trezi imediat, se îndepărtă de ea, apoi se ridică în capul oaselor, clipind în lumină. Se destinse numai când o recunoscă. Abia atunci i se șterse expresia de uluire și de animal fugărit de pe față. Dându-și seama unde se găsea, adoptă un aer defensiv, ca și cum ar fi fost prins cu mâța-n sac.

— Joey? rosti Mary Anne cu vocea blândă. Joey, de ce dormi aici? De ce nu te afli în pat?

El se încruntă ușor, apoi se însenină.

— E... e o chestie pe care o fac uneori, murmură el. Câteodată nu pot, pur și simplu, să dorm în casă. Așa că vin uneori aici și dorm cu caii.

Apoi, tonul vocii îi deveni agresiv:

— Alor mei nu le păsa niciodată. Mă lăsau s-o fac de câte ori voiam.

— Înțeleg, zise Mary Anne, deși nu înțelegea deloc.

Nu-i venise să creadă spusele băiatului. N-avea nici un sens ca Audrey Wilkenson să-și lase fiul să se chinuie într-un grajd. Cu toate astea, cum îl putea ea contrazice dacă el spunea că maică-sa îl lăsa să procedeze așa? Cum ar fi putut să afle ce anume îi dădea Audrey voie să facă și ce nu?

— Mă rog, acum vino înapoi în casă, bine? îl ragă ea. S-au sculat și Alison și Logan, și o să preparăm niște cacao. Cum ți se pare ideea?

Lăsând pătura acolo unde era, Joey se sculă de jos și se apucă să-și îndrepte hainele mototolite de pe el. Ciudata senzație, acea înfricoșătoare senzație de

nervozitate, care-l cuprinsese în strânsoarea ei ceva mai devreme și care îl scosese din casă în bezna nopții, dispăruse.

Ceva, un fenomen oarecare, de care n-avea nici o cu noștință, îl scăpase de acel chin din propria-i minte.

* * *

Huruitul elicelor elicopterului se auzea tot mai aproape. Rick Martin se ghemui instinctiv când îl izbi jetul de gaze emis de rotor. În jurul lui se stârni o mică furtună de praf și de ace de conifere. Își acoperi ochii cu mâna și se strădui să vadă ceva în lumina dată de lămpile de aterizare ale mașinii zburătoare. O frânghie atârna de pântelele ei. La capătul ei, spânzura hamacul cu care Tony Moleno și cu el aveau să ridice corpul însângerat al Tamarei Reynolds.

— Așa-i perfect! strigă el în stația radio, sperând să fie auzit de pilot. Stai așa și mai coboară un pic!

Hamacul porni să coboare ușor. Rick plecă pentru câteva clipe de acolo pentru a verifica starea tinerei femei care zăcea inconștientă încă în ruinele cortului unde fusese găsită. Rănile îi fuseseră pansate stângaci cu ajutorul trusei de prim-ajutor din mașina de patrulă, dar sângele proaspăt începuse deja să mustească prin fașă albă.

— Cum se simte? îl întrebă el pe Moleno care se aplecase lângă ea și-i lua pulsul cu degetele pe gât.

— Are încă puls dar respirația i se înrăutățește.

— Dacă va mai trăi până ajunge sus, o să reziste până la Boise, replică Rick ieșind din cort.

În timp ce coșul mare cu targa improvizată atingea pământul la câțiva pași mai departe, șeriful se uită la individul care sosise în sat cu o oră în urmă pentru a raporta atacul din camping. Acesta stătea acum la marginea locului de campat. În lumina focului, i se vedea o dâră de sudoare care-i șiroia pe piele în ciuda răcoarei nopții. Își ținea brațul pe după nevastă-sa. Femeia se sprijinea zdravăn de el și părea că e în pragul colapsului. Copiii lor, un băiat de aproximativ cinci ani și o fată de patru se țineau strâns de picioarele mamei lor.

— Dați-ne o mână de ajutor! urlă Rick.

Omul se uită la nevastă-sa, ca și cum n-ar fi fost sigur că îndemnul i-ar fi fost adresat lui, dar își dădu seama că nu putea fi adresat altcuiva. Își lăsă nevasta să aibă grijă de copii și se apropie în grabă.

— Dă jos lanțul de pe coș, îi strigă Rick lui Tony Moleno. Se apucă, apoi, să-i explice tânărului, al cărui nume îl ui-

lase deja, ce aveau de făcut.

— Toți trei o s-o ridicăm în același timp. Eu o să-i iau capul, iar dumneata picioarele. Chestia e să n-o mișcăm mai mult decât e nevoie. Ai priceput? Odată ce va fi pe targa, o s-o ducem până la coș, o vârm înăuntru și apoi o lăsăm să-și în zborul.

Până când termină instructajul, Tony Moleno se întorsese. Toți trei o mutară cu grijă pe femeie, care era încă în stare de inconștiență, pe targa, apoi o scoaseră dintre rămășițele cortului. Coșul mare zăcea pe sol. Cablul subțire de legătură cu aeronava atârna moale lângă el. Cei trei plasară targa în coș, luptându-se cu curentul dat de elice. Rick strânse curelele de asigurare a tărgii, apoi dădu înapoi și-i făcu semn pilotului să plece. Cablul se întinse și coșul se ridică de pe sol, balansându-se ușor pe măsură ce aparatul începu să se miște ușor înainte.

— Rahat! strigă Tony, mai tare ca vuietul motorului. Coșul se legăna încet, îndreptându-se către un pâlc de pini

Înalți de la marginea zonei.

— Ce dracu' face ăsta?

Cei trei bărbați rămași pe sol priviră îngroziți cum coșul se apropia tot mai mult de copaci. Brusc, elicopterul se înalță drept în sus, iar coșul șterse aproape vârfurile arborilor în timp ce vinciul îl trăgea înăuntru aparatului.

— Isuse! exclamă Tony, atunci când zarva elicelor începu să se piardă. Să nu mă obligi vreodată să mă sui în vreo chestie d'asta, bine?

Rick își ignoră partenerul. Îl studia pe individul care îi clamase agresiunea din camping.

— Mai vreți să-mi spuneți ceva? Poate ați uitat ceva, domnule...?

— Jenson. Peter Jenson.

Omul clătină din cap.

— Nu mai am nimic de zis. Zău așa. Căzusem într-un somn profund. Copiii erau în cort, iar Peg și cu mine dormeam afară. Eu n-am auzit nimic, dar Peg s-a deșteptat. A crezut că a auzit ceva și m-a trezit și pe mine. Am ascultat! amândoi în tăcere. La început n-am auzit nimic dar apoi, când eram pe punctul de a adormi la loc, a ajuns până la noi un sunet. N-a fost ca un țipăt sau ceva de genul ăsta. Semăna cu un geamăt. Oricum, când l-am auzit din nou, m-am decis să mă duc să văd ce e. Peg a intrat în cort cu copiii, iar eu mi-am luat lanterna și am venit până aici.

Privi rămășițele cortului și scena sângeroasă de acolo, luminată ca ziua de farurile cu halogen ale celor două mașini de patrulă parcate la marginea locului. Tresări când se uită la cadavrul făcut bucăți al lui Glen Foster care zăcea încă acolo unde fusese descoperit, pe jumătate acoperit de rămășițele sacului de dormit.

— N-am știut ce să fac. L-am strigat nevastei să rămână în cort apoi m-am îndreptat spre mașina noastră.

Clătină din cap a îndoială.

— Poate că a fost o idioțenie, nu? Adică, cel care a făcut masacrul ăsta e încă afară, pe undeva. Dar ce altceva puteam face? Femeia era încă în viață.

Rick Martin își puse mâna pe umărul bărbatului.

— Mie mi se pare că oricine a fost cel care a provocat măcelul ăsta n-ar mai fi rămas prin zonă după aceea. Iar locul de parcare e la numai o jumătate de milă în josul drumului.

Buzele lui Jenson se strâmbară.

— Dacă m-ați fi întrebat în noaptea asta unde e, v-aș fi răspuns că se află la mai mult de zece mile.

— Ce știți despre oamenii ăștia? Întrebă Rick. I-ați cunoscut?

— Am vorbit cu ei când ne-am întâlnit, dar asta-i tot. În tiara momentului acela nu i-am mai zărit niciodată în viața mea.

Se uită înspre nevastă-sa, care se mutase la masa de picnic de lângă vatra focului. Copiii o flancau încă, iar brațele ei înconjurau, protector, umerii.

— Uitați ce e, continuă Jenson. Îmi dați voie să-mi aduc mașina aici în noaptea asta? Aș vrea să împachetăm și s-o ștergem de aici. În nici un caz nu se pune problema ca nevastă-mea și copiii să se culce la loc; nu, după tot ce s-a petrecut aici.

Rick dădu, aprobator, din cap.

— Măine o să vină o întreagă echipă aici. Deocamdată am să las cadavrul unde se află acum.

Jenson se holbă la el. Pe spinare i se scurse un fior de gheață la gândul că

mortul va fi lăsat în cortul acela până dimineața. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, buzele șerifului schițară un zâmbet.

— Nu prea am altceva de făcut. Băieții de la criminalistică din Boise n-or să urce, în nici un caz, până aici în noaptea asta, iar eu n-o să mișc nimic până ce nu e trecut totul pe sub lupa lor. Tot ce pot face e să plantez o santinelă pentru restul nopții. Dacă vă convine, vă iau cu mine până la parcare, în noaptea asta o să las poarta deschisă, cu o panglică de poliție de-a curmezișul ei.

Făcu o pauză, apoi reluă:

— Cred că vă dați seama că o groază de lume o să vrea să vorbească cu dumneavoastră în următoarele câteva zile, nu?

Își aținti privirea pe chipul omului, căutând și cel mai mic semn de supărare pe care i l-ar fi pricinuit cuvintele sale. Jenson se mulțumi, însă, să dea din cap.

— Aveți numele și adresa mea.

Inspiră adânc și dădu drumul aerului cu un lung oftat.

— Tâmpit mod de a încheia vara, nu-i așa? Am venit până aici pentru un ultim weekend liniștit, și...

Vocea i se stinse, apoi omul clătină din cap.

— Ce părere aveți, de ce a fost lovit cortul lui? Întreba el. De ce n-a fost al meu?

Era aceeași întrebare care-i revenea obsedant în mina șerifului, încă de când îi descrisese Peter Jenson pentru prima oară grozăvia descoperită de el. Nu putea răspunde, însă, pentru că n-avea nici un răspuns și nici nu exista vreo posibilă lămură să obțină vreunul până ce nu avea să fie cercetat locul de echipa de criminaliști.

Oare îl atrăsese ceva pe atacator special către cortul acela sau către cuplul dinăuntru?

Sau fusese un atac la întâmplare, la fel cum se presupunea că fusese cel anterior din acest camping?

N-avea de unde să știe. În fundul sufletului se întreba dacă va ști vreodată. De un singur lucru era sigur, însă.

Cel mai frumos camping din zonă, cel de lângă Coyote Creek, avea să fie închis.

Va fi sigilat pentru tot restul anului, dacă nu pentru totdeauna.

11

A doua zi, de dimineață, cerul se făcuse de plumb și începuse o ploaie mărunță care înmuia pășunile și spăla copacii de praful verii. Aerul era mușcător, și Valea Sugarloaf fusese cuprinsă peste noapte de frigul umed al toamnei.

— De ce trebuie să mergem azi la școală? se plânse Logan, încercând cu un ultim efort să-și mai amâne cu o zi începutul coșmarului său din fiecare toamnă. N-o să fie nimeni acolo! Afară toarnă cu găleata și pun pariu că o să se umfle pârâul, și...

— O să meargă toți și o să te duci și tu! i-o retează Mary Anne. Vrei să mergi cu Joey și cu Alison sau vrei să te duc eu cu mașina?

Logan făcu ochii mari. Era amenințat să fie umilit dacă o lăsa pe maică-sa să-l conducă până la școală. Se grăbi să-și introducă brațele în mânecile jachetei sale răspurtate.

— Dacă îngheț și mor? se lamenta el, negăsind nici un motiv pentru care să nu mai încerce o lovitură. Ar fi trebuit să-mi cumpăr o geacă nouă ieri. Era una

grozav de faină! Din piele, căptușită cu blană de oaie, și...

— Și n-o să îngheți! îl întrerupse Mary Anne, tocmai când el se aprinsese mai tare. Și acum du-te sau o să pierzi autobuzul și o să trebuiască să mergi pe jos până în oraș.

— Eu mai pun încă pariu că n-o să fie nimeni acolo, murmură Logan supărat.

Știa deja că n-o să țină nici o șmecherie. Se târâ, leneș, către ușa din spate, își trase gluga pe cap și o luă la fugă să-l ajungă din urmă pe Alison și pe Joey, care erau pe punctul de a se face nevăzuți după prima curbă a drumului.

Patruzeci de metri mai încolo, Joey o coti pe o cărare care o făcea la stânga.

— Unde te duci? se miră Logan.

— E o scurtătură, îl lămurii Joey. Veniți pe aici.

Alison și Logan se priviră cu îndoială. Le venise la

amândoi același gând. Cu o zi înainte, când soarele strălucea pe cer, fusese o încântare să se plimbe prin pădure, să audă covorul de ace de pin scrâșnind sub tălpile lor și să se hârjonească pe lângă malurile apei.

Acum, însă, în burnița aceea rece, cu cerul apăsător, ce întuneca totul deasupra ei, pădurea părea că se închisese în ea însăși. Copacii, care le oferiseră ieri umbră în calea razei lor fierbinți de soare, căpătaseră un aspect ciudat de ame-l nițător, ca și cum de după fiecare dintre ei pânde-a, nevăzut, vreun pericol.

— P-poate că-i mai bine să rămânem pe drum, propuse Alison. Adică, dacă ne rătăcim?

Joey se strâmbă disprețuitor:

— N-o să ne rătăcim. Eu întotdeauna o iau pe aici.

Zâmbetul ironic i se lăți pe față.

— Doar nu faci pe tine de frică, nu-i așa?

Ochii lui Logan se îngustară când auzi remarca la adresa curajului soră-sii. Se hotărâ.

— Eu nu fac, declară el, apucând-o pe potecă.

Sub picioarele lui, mustind de apă, acele coniferelor bălteau, în timp ce pe glugă i se spârgeau picături mari de ploaie de pe crengile ude care se întindeau deasupra capului lui.

— Hai, Alison, se rugă el de soră-sa. E fain.

Însă fata ezită încă. Se întrebă încă o dată ce căutaseră mașinile de poliție noaptea trecută în camping. Deși nici maică-sa, nici Olivia Sherbourne nu le povestiseră nimic, Alison era convinsă că doctorița aflase ceva.

Era clar că fusese ceva rău. Altfel de ce să nu le fi istorisit nimic? Pentru ea, pădurea avea acum o înfățișare sinistră. Nu-și părăsi poziția.

— Cred că ar trebui să rămânem pe șosea, insistă ea. Cărarea e noroioasă.

— Lașa, lașa! intona Logan. Alison e o lașa!

Tachinarea fratelui ei îndepărtă îndoiala resimțită de fată.

— Bine, să mergem, se hotărâ ea, părăsind șoseaua și afundându-se în pădure.

Copacii se îndesiră în jurul lor. Pe măsură ce poteca îngustă șerpuia și cotea, despărțindu-se tot mai mult de șosea, Alison și Logan începură să se simtă tot mai neliniștiți.

De pretutindeni veneau către ei zgomote bizare, pe care nu le mai auziseră înainte, deși Joey insistă cu explicația că nu e nimic altceva decât sunetul apei picurând de pe copaci și al veverițelor care cutreierau ierburile în veșnica lor căutare de hrană.

Alison încremeni când auzi plesnetul sec al unei ramuri.

— Ce-a fost asta? șopti ea.

- C-ce? se făcu Logan că nu auzise, deși inima îi bătea cu putere.
- N-a fost nimic, îi calmă Joey. Probabil o căprioară.
- Dacă a fost un urs? rosti Logan cu voce subțire. Dacă a fost un grizzly?
- Vă spun că n-a fost nimic, insistă Joey. Vreți să ne continuăm drumul odată?

O porniră din nou, însă Logan se lipi acum de soră-sa și-și strecură mâna în mâna ei. Ploaia se rări, dar picăturile continuau să cadă continuu de pe ramurile copacilor. Fetei i se păru că aude ceva mișcându-se prin pădure, la câțiva metri de ei, în partea stângă. Se opri din nou și strânse tare mâna frățiorului mai mic.

- Ce e? întrebă Logan cu voce șoptită.
- Sst! șuieră Alison cu degetul la buze. Ascultă!

Joey se opri și el. Se încruntă și ciuli urechile ca să sesizeze și el acel zgomot care atrăsese atenția fetei.

Se auzi din nou.

Era un trosnet sec, ca și cum ar fi plesnit o rămurică sub călcătura unui pantof. Imediat se auzi altă rămurică tros nind, apoi un foșnet într-un tufiș dinaintea lor, situat puțin lateral în stânga.

Cei trei copii se holbară înspre locul de unde auziseră acele zgomote. Brusc, un plopșor începu să se scuture, deși vântul nu bătea deloc, iar frunzele lui licăriră când căzura de pe ele picături de apă ca o ceață. Încremeniră toți trei.

Se auzi o voce:

- O să mori, Joey Wilkenson.

Cu inima bătându-i nebunește, Alison îl trase pe Logan mai aproape de ea, înconjurându-l protector cu brațele, în timp ce el se ghemui strâns la pieptul ei. Joey privi în jur și apucă un băț putrezit de jos.

- Vin după tine, Joey, șopti vocea. O să te prind...

În tufiș se auzi un alt foșnet. Plopșorul tremură din nou de parcă îl scutura ceva.

Joey își duse brațul drept la spate, atât de repede încât Alison abia observă ce intenționa el să facă. Joey aruncă lemnul în direcția din care venea amenințarea. Bățul vâjâit prin aer, apoi se izbi de ceva, în tufiș, cu un pocnet moale. O voce țipă:

- Isuse! Puteai să mă rănești!

— Vino până aici și-ți arăt eu ție rană! contraatacă Joey cu vocea încărcată de furie.

Se auzi acum un foșnet puternic. O clipă mai târziu, se iviră doi copii, un băiat și o fată, cam de aceeași vârstă cu Alison și Joey. Își croiră drum printre bălării și pășiră pe cărare. Aveau amândoi ochii albaștri și părul blond și erau amândoi îmbrăcați în blugi și cu cămăși groase pe sub balonzaițele deschise. Alison îi recunoscuse de la înmormântarea care avusese loc cu o săptămână în urmă, unde niciunul dintre ei nu făcuse mai mult decât să-l salute scurt din cap pe Joey. Nici acesta nu se arătase prea prietenos față de ei. Celălalt băiat îl privea, acum, cu mânie pe Joey și-și freca de zor umărul izbit de băț.

- Zău că ți-ai ieșit din minți, Joey!

Gura lui Joey exprima asprime, iar ochii îi străluceau în cap de mânie.

— Dacă aș fi vrut să te rănesc, aș fi făcut-o, să știi, se repezi el. În plus, nici măcar nu m-ai speriat!

Însoțitoarea băiatului se uită disprețuitoare la Joey.

- Cred că ți-a sărit o doagă, imbecilule! rosti ea.

Nemaiacordându-i nici o atenție, își înclină capul pentru a o privi întrebătoare pe Alison.

— Tu trebuie să fii Alison Carpenter, iar el e fratele tău, nu-i așa?

Inima celeilalte fete bătea încă cu putere de pe urma groazei pe care o simțise când auzise acea voce venind de undeva din pădure. Alison reuși să dea, tăcută, din cap.

— Eu sunt Andrea Stiffle, iar el e *fratele* meu, Mike. Suntem gemeni. Locuim mai încolo.

Indică cu degetul către nord, dar Alison nu reuși să zărească nimic din pricina plopilor deși care-i înconjurau.

— Sunt poteci peste tot, explică Andrea, cu un zâmbet fugar către Alison. Asta începe de la șoseaua voastră, dar în cea mai mare parte se găsește pe proprietatea noastră. Cu toate astea, *voi* o puteți folosi, adăugă ea, excluzându-l intenționat pe Joey.

Alison își aminti de grupul de copii care îl jigniseră atât de evident pe Joey cu o zi în urmă. Văzând acum că Andrea și Michael Stiffle îl tratează cu aceeași ostilitate, se întrebă dacă n-ar trebui să nu le mai acorde nici o atenție celor doi. Înainte de a se decide, însă, Logan se băgă între ei, cu vocea lui subțire:

— Cum se face că ați încercat să ne speriați?

Andrea se uită ironic la el.

— Pen'că ne-am imaginat că va fi floare la ureche s-o facem după tot ce s-a întâmplat azi-noapte. Și a ținut, nu-i așa?

— După tot ce s-a întâmplat azi-noapte? repetă Alison, amintindu-și de privirile cu subînțeles pe care și le arunai seră maică-sa și Olivia Sherbourne cu o noapte înainte, în timp ce își beau ceștile de cacao.

Andrea și Michael se priviră, apoi izbucniră amândoi în același timp:

— A fost ucis un tip la Coyote Creek..., începu Michael,

— A fost nevoie s-o transporte pe femeie în zbor îs Boise, se amestecă Andrea.

Cu vocile întretăindu-se, cei doi Stiffle se apucară să repete cele auzite de la părinții lor la micul dejun în acea dimineață, în timpul acesta, Logan Carpenter se înghesui mau tare în soră-sa. Făcuse ochii mari imaginându-și cadavrul bărbatului în cortul părauit.

— Dar ce a fost? se interesă, neliniștită, Alison.

Pădurea părea că se strânge din nou în jurul ei. Curiozitatea învinse, însă, antipatia instantanee simțită față de cealaltă fată.

— Ce i-a atacat?

Michael înălță din umeri.

— Nu știe nimeni. Ar fi putut să fie un urs.

Vocea îi deveni misterioasă și ochii săi îl fixară pe Logan.

— Sau a fost, poate, altceva.

— C-ce? murmură Logan.

Se îndoia că voia, cu adevărat, să afle, dar nu rezistase să întrebe.

Michael își înfipse privirea în ochii puștiului.

— Poate că a fost un Sasquatch, șopti el, ridicându-și brațele și înălțându-se pe călcâie ca să arate ca un uriaș.

— Ce e un Sasquatch? întrebă Logan, fremătând.

— Nimeni n-a văzut vreunul de aproape, răspunse Andrea, preluând din zbor povestea fratelui ei. Trăiesc în munți și au doi metri înălțime.

Logan se cutremură. Privirea îi fugi spre buruienile dese. Se înnegura când își închipui că acolo putea viețui cine știe ce monstru.

— Nu-i adevărat, protestă el.

Adăugă apoi, cu voce mică:

— Nu-i așa?

— E doar o poveste, Logan, îl asigură Alison, cu toate cil pielea de pe ceată i se zbârlise când se întrebaseră și ea ce se putea ascunde în hățișul de vegetație de la marginile laterale 11 Ic potecii.

— Poate că e, poate că nu e, puse Michael paie pe foc.

Îl strigă pe Joey, care o luase înainte și se îndepărtase de micul grup:

— Hei, Joey! Asta a fost ființa care a atacat campingul? Un Sasquatch? Sau ai fost tu?

Fața băiatului se făcu roșie ca purpura. Se abținu să facă vreun comentariu și se mulțumi să-i arunce lui Michael o privire sumbră. Michael pufni în răs și își înghionti sora, care se strâmbă în spatele lui Joey.

Alison simți că se învâртеște totul cu ea. Ce voia Michael na spună? Glumise oare? *Trebuie* să fi glumit! Și totuși ceva din vocea lui spunea că vorbise serios. Ce le făcuse Joey, oare?

Ajunseră la drum înainte ca Alison să inventeze o cale de a o întreba pe Andrea Stiffle de ce nu-l plăcea pe Joey. Autobuzul pentru școală tocmai oprea în stație la cincizeci de metri mai departe. Michael și Andrea o rupseră la fugă. Fiecare voia să fie primul care să-i pună la curent pe cei dinăuntru cu evenimentele însângerate de la camping. Alison și Logan pășiră alături de Joey. Nici unul nu scosese vreo vorbă până ce urcară, la rândul lor, în autobuz. Fură întâmpinați de un hohot de răs din partea unei cete de copii din spatele mașinii.

Trăgeau toți cu urechea la ceea ce le șopteau cei doi Stiffle.

Alison observă că se holbau toți la Joey.

Deși îl cunoșteau de-abia de o săptămână, din sentiment de solidaritate, Alison îi cuprinse mâna lui Joey într-a ei.

Băiatul nu făcu nici un gest de a și-o retrace. Pulsul fetei se acceleră de pe urma zâmbetului care apărură pe fața lui și a ușoarei apăsări exercitate de degetele lui pe ale ei. Tot restul călătoriei rămaseră apropiați unul de altul, cu palmele împletite, prefăcându-se amândoi că nu aud șoaptele ce se abăteau înspre ei din spatele autovehicolului.

* * *

"Poate că ar fi trebuit să rămân acasă", cugetă Mary Anne.

Stătea pe scaunul din față al camionetei conduse de Olivia Sherbourne. Cu mâna dreaptă ținea strâns mânerul portierei de lângă ea pentru a se putea echilibra în timp ce vehiculul sălta pe drumul desfundat care ducea la camping.

"Poate că ar trebui, într-adevăr, să plec acasă, în New Jersey. Să le fac bagajele copiilor și să evaderez de aici cât pot de repede..."

În timp ce Olivia manevra camioneta în susul potecii, gândurile celeilalte femeii ieșiră de sub control.

Cu o noapte în urmă, în camping murise oribil un om, iar femeia care era cu el se afla încă, de dimineață, în terapie intensivă, într-un spital din Boise. De când Olivia îi povestise, noaptea târziu, ce putuse afla despre cele întâmplate în camping, Mary Anne fusese incapabilă să respingă bănuiala obsedantă care o încerca și anume că atacurile din camping aveau o legătură cu morțile lui Ted și Audrey. Răsucindu-se sub așternut, incapabilă să adoarmă, își spusese de sute de ori că nu există nici o legătură, că morțile prietenilor ei nu fuseseră altceva decât niște accidente stupide, niște evenimente nefericite, bizare chiar, legate unul de celălalt fiindcă dacă Ted n-ar fi fost lovit de copita iepei, atunci Audrey nu s-ar fi urcat pe munte în noaptea aceea. Oricum, însă, nu puteau fi legate de această... această oroare.

Cu toate astea, întrebările o rodeau pe dinăuntru. Ceva trebuia s-o fi speriat pe Sheika. În săptămâna petrecută la fermă, Mary Anne ajunsese să cunoască cât de blinda era iapa. Animalul nu făcuse niciodată nimic altceva ca să se mai sperie de ea și nu arătase nici un semn de agresivitate. Oare acel ceva, sau *cineva*, care atacase campingul cu o noapte în urmă fusese și în șopron? Cât de aproape fusese de un atac asupra ei în noaptea în care Joey dispăruse și ea simțise mișunând în șopron ceva care mârâise și se năpustise asupra ușii?

Când se iviseră zorile cenușii renunțase la ambiția de a mai adormi. Până când reușise să coboare scările în bucătărie începuse ploaia, care se adăugase la starea ei de depresie. Apoi, după ce copiii plecaseră în sfârșit la școală și Bill Sikes se dusesse la treburile lui, pustietatea casei îi întinse nervii la maximum. Se trezise că bântuie, ca o stafie, prin camere, auzind sunete pe care nu le putea identifica și imaginându-și că o ființă se furișează prin casă și o urmărește.

Începuse să-i surâdă ideea de a se întoarce în New Jersey, chiar dacă asta însemna să se întoarcă la Alan.

Când sosise Olivia Sherbourne, trântind portiera camionetei și ureând cu grijă și în grabă pe scările din față, cu capul mult aplecat pentru a se feri de ploaie, Mary Anne se simți ușurată. Fusese o senzație mai puternică decât simpla bucurie de a primi vizita unui vecin. Când deschisese ușa nu încercase deloc să-și ascundă plăcerea de a o vedea pe Olivia. Când i se oferise, însă, cafea, doctorița clătinase din cap.

— Mă duc sus, la camping, și m-am gândit să mă abat pe aici și să văd ce mai faci.

Mary Anne se arătase surprinsă de faptul că doctorița se ducea să vadă scena acelei crime, așa că Olivia se grăbise să-i explice:

— M-a rugat Rick să mă întâlnesc cu el acolo ca să-l ajut să descopere urme. Crezi sau nu, dar să știi că sunt un bun detectiv. Oricum, mi-a venit ideea că s-ar putea să te simți cam ciudat aici, fără nimeni altcineva în afară de Bill Sikes.

Privise spre șopron și spre câmp, apoi se întorsese spre Mary Anne.

— Sikes mai e încă aici, nu?

Mary Anne dăduse afirmativ din cap, amintindu-și cele câteva cuvinte pe care îngrijitorul i le spusese în dimineața aceea ivindu-se subit la ușa bucătăriei înainte de a se apuca de muncă.

"Mie mi se pare că treaba merge din rău în mai rău p'aici", rostise el. "Poa' vă gândiți s-o roțiți d'aici".

Mary Anne îi zâmbise subțire Oliviei.

— Da, Bill Sikes e încă aici dar nu știu pentru cât timp. A venit la mine de dimineață sugerându-mi "s-o roiesc", cum a zis el.

Sprâncenele Oliviei se înălțară o părere.

— Și te gândești serios la asta?

Mary Anne oftase.

— As vrea să știu și eu la ce mă gândesc.

Era sigură de un singur lucru: nu voia să rămână singura în casă în dimineața aceea.

— Ascultă, ce-ar fi să merg cu tine, iar după aia să luăm prânzul în oraș? propusese ea. Desigur, dacă ai timp.

În timp ce Olivia reflecta la propunere, Mary Anne înșfăcase o haină din cuierul de pe hol și ieșise din casă înainte ca Olivia să poată protesta sau să mediteze la ceea ce făcea.

Camioneta se hurducai acum peste o groapă adâncă determinând-o pe Olivia să înjure printre dinți, iar pe Mary Anne să se sprijine de bordul mașinii.

Ajunseseră în camping. Locul era înțesat de lume. Olivia clătină din cap, urmărind activitatea de Ungă cortul sfâșiat, din care tocmai! se scotea cadavrul lui Glen Foster.

Femeile coborâra din mașină. Olivia se repezi imediat, către pâlcul de oameni strânși în jurul corpului victimei. Mary Anne, însă, rămase pe loc. Știa prea bine că, dacă s-ar fi uitați la rănilor omului, imaginea lor i-ar fi rămas întipărită în memorie multă vreme. Dorindu-și în acea clipă să nu fi veniți acolo, se îndreptă spre masa de picnic, îndepărtă stratul de umezeală de pe banchetă și se așeză pe ea, întinzându-și palmele spre flăcările sfârâitoare ale focului pe care omul lăsat de pază îl întreținuse toată noaptea.

— N-am văzut niciodată așa ceva până acum, auzi ea pe cineva comentând. Am văzut o groază de cadavre dar felul.) asta de răni sunt ceva cu totul nou pentru mine.

În timp ce Mary Anne se depărta pentru a nu mai auzi descrierea celor suferite de Glen Foster, Olivia se strecură într-un spațiu liber între Rick Martin și Whit Baker, procurorul ținutului de mai bine de douăzeci de ani.

— Nu sunt urme de dinți, remarca ea, privind mortul care zăcea acum pe o targa lângă ambulanța ținutului.

Cadavrul era întors cu fața în jos, iar spatele îi era brăzdat de dâre care semănau cu urmele de gheare. Gâtul îi lusesse sfâșiat și el. Olivia se lămurii imediat că, dacă fusese folosit un cuțit, el nu putuse fi ascuțit. Tăieturile din piele erau grosolane și neregulate, iar mușchii de dedesubtul ei stâlciți.

— Asta mă intrigă și pe mine, o seconda Whit Baker cu o înclinare scurtă a capului în direcția ei. N-am văzut niciodată ca un animal să atace fără să lase urme de mușcături.

O privi întrebător pe Olivia.

— Așa procedează animalele, nu? Când atacă își folosesc dinții.

— Eu așa știu, replică Olivia. Urșii își folosesc ca arme și ghearele dar după ce și-au doborât prada primul lucru pe care-l fac e să o înșface cu gura. Chiar dacă nu o sfâșie pe loc, o trag s-o ascundă undeva.

Se aplecă mai tare și examina tăieturile care-i sfișiaseră Npatele bărbatului, de la umeri până la șale.

— Ai mai văzut ceva ca asta, Rick? întrebă ea.

Șeriful clătină din cap.

— E clar că arată ca și cum ar fi fost făcute de gheare, dar ce fel de gheare? Distanța dintre ele nu se potrivește cu urma unui urs, dar ce altceva poate produce așa ceva?

— Pisica sălbatică? sugeră Whit Baker.

— S-ar putea, opina Olivia cu o voce care-i trăda îndoiala. Și totuși nu arată a fi provocate de feline. Dacă ar fi fost o pisică tăieturile ar fi fost mai adânci. În plus, uitați-vă la asta...

Atinse o echimoză de pe umărul drept.

— Nu vi se pare că seamănă cu o vânătaie?

— Ar fi putut fi dacă ar mai fi trăit, o aprobă Whit Baker Arată de parcă i-a lovit ceva umărul. Tăieturile alea, însă, nu prea seamănă cu nici o zgârietură provocată de unghii, după mine.

— Ce e cu cortul? întrebă Olivia.

— Veniți să vă uitați, le propuse Rick Martin.

Le făcu semn cu capul celor doi medici în timp ce procurorul și doctorița se îndreptau de spate.

— Pot să plece cu cadavrul la morgă? îl întrebă el pe Whit Baker.

Acesta încuviință și cei doi băgară targa în ambulanță. Până când grupul

ajunse lângă cort, mașina întorsese deja pentru a porni pe drum în josul văii. După ce aceasta dispăru, Mary Anne Carpenter căpătă suficientă stăpânire de sine pentru a li se alătura Oliviei, procurorului și lui Rick Martin.

— E ciudat, îl auzi ea pe Rick comentând. Exact la fel cum a fost devastat cortul de săptămâna trecută. E ca și cum cineva a sfâșiat plasa de la fereastra din spate, apoi a sfâșiat naylonul să intre.

— Cu asta am aflat măcar că a fost un om, observă Baker. Un animal și-ar fi început sfâșierea oriunde. N-ar ști că e mai ușor să pornească de la fereastră.

— Numai că naylonul e un material dur, interveni Martin. Nu-l poți apuca așa, pur și simplu, și sfâșia. Chiar dacă începi prin a tăia cusătura din jurul plasei, părerea mea e că rămâne mult prea tare pentru a fi sfâșiat. În plus, ia priviți aici!

Se așază pe vine și arată înspre naylonul triplu care fusese dat peste cap și tivea dublu acum gaura în care se transformase fereastra din spate.

— Țsta nu e tăiat, remarcă el. A fost rupt. Aveți idee cam ce forță e necesară ca să faci așa ceva?

— Mai multă decât are orice om obișnuit, rosti, mirat Whit Baker. Deci, cum stăm? Căutăm un om sau un animal. Urmele ce spun? Există vreuna?

— Vreau ca Olivia să arunce o privire în jur, dar date fiind ploaia și acele de pin, nu cred să găsim vreuna.

Se ridică în picioare și-l bătu ușor pe spate pe procuror.

— Mulțumesc că ai venit, Whit. M-am gândit că e mai bine să vezi și locul și cadavrul, fiindcă presimt eu că de tine va depinde să descurci afacerea asta.

— De mine și de un laborator criminalistic bun, după ce am văzut până acum, replică Baker sumbru. Mă întorc la birou dacă nu mai ai nevoie de mine aici sus. Ai de gând să vorbești cu supraviețuitoarea curând?

— Azi după-amiază, dacă o să poată vorbi, îl informă Rick. O să te anunț.

În timp ce o echipă începu să strângă rămășițele cortului, resturile însângerate ale sacului de dormit și orice altceva care ar fi putut servi drept probă, Olivia Sherbourne înconjură cu atenție locul, căutând urme. Din nefericire, așa cum bănuise Rick, ploaie spălase totul. Brusc, când ajunse aproape de punctul de unde plecase, chiar în spatele cortului, zări ceva. Într-un tufiș, mai mare, la nu mai mult de câțiva metri depărtare, abia vizibilă, se găsea ceva ce semăna cu o coadă de raton.

— Rick? strigă ea.

Însoțit de Mary înne, șeriful i se alătură de îndată.

— Ai văzut aia? întrebă ea arătând înspre bucata de blană care se zărea printre buruieni.

Martin se apropie de obiect și ajunse să-l atingă cu piciorul. Când văzu că nu se întâmplă nimic, se ghemui, apucă coada și o trase din tufiș. Când se ridică în picioare, de mână dreaptă i se bălăbănea corpul unui raton mort. Îl duse până la masa de picnic, îl lăsă jos pe ea, iar Olivia Sherbourne începu imediat să-l examineze.

— Nici o rană, trase ea concluzia la sfârșit. Nici una. Aș zice că e mort de opt până la douăsprezece ore.

— De ce a murit? se întrebă Rick.

— Are gâtul rupt, răspunse Olivia. Ca și cum l-ar fi ridicat cineva, l-ar fi apucat de cap și i-ar fi răsucit gâtul. Cred că are măduva spinării ruptă. Chestia asta l-a ucis instantaneu. Să știi că n-a fost făcută de vreun animal. Cel care l-a omorât a fost o ființă umană, cu siguranță. Animalele nu omoară astfel.

Cu ochii ațintiți pe ratonul mort, Mary Anne avu o viziune.

Un chip neclar, înconjurat de o claie de păr zburlit, căzând în cascade peste

umerii unui bărbat solid clădit.

Un bărbat suficient de puternic ca să frângă gâtul ratonului cu o simplă răsucire de degete. — Am văzut pe cineva, se auzi ea gândind cu voce tare.

Dintr-o dată Rick și Olivia își îndreptară atenția spre ea.

— Ai văzut pe cineva? repetă șeriful. Ce vrei să spui?

Mary Anne dădu, neajutorată, din cap.

— N-are nici un sens, rosti ea. Nid măcar nu știu de ce m-am gândit la asta. La înmormântare am văzut un bărbat. Stătea la distanță, într-o parte, aproape de gard, și era aproape complet mascat de copaci.

Fruntea lui Martin se brazdă de cute.

— Ce te-a făcut să te gândești la el acum?

— Nu sunt sigură, răspunse femeia. Numai că... arăta așa de bizar și de puternic îndt, încât când m-am uitat la amărâțul ăsta de raton, mi-am amintit de el. Era un individ mare și părea îngrozitor de puternic și cam..., mă rog, *sălbatic* e singurul cuvânt pe care-l găsesc mai potrivit.

Se întoarse spre Olivia.

— Exact ca unul dintre muntenii ăia de care îmi povesteai ieri.

— Muntean? repetă Rick, mirat. Știu că odată locuiau o groază aid sus. Majoritatea lor nu erau dedt niște pustnici inofensivi, dar unii erau destul de țicniți. N-am mai auzit de ei, însă, de multă vreme. Îți aduci aminte exact cum arăta?

Mary Anne făcu tot ce-i stătea în puteri să descrie bine individul pe care îl văzuseră ea și Joey în timpul ceremoniei funebre. Îl văzuse prea fugar, însă, iar el fusese prea bine mascat de copaci pentru ca ea să dea prea multe amănunte.

— Se uita fix la Joey, încheie ea. Cel puțin așa a crezut Joey. A dispărut, apoi, de parcă n-ar fi fost acolo nidodată.

— Ei bine, asta modifică toată afacerea, se învioră Martin. Asta presupunând, bineînțeles, că există o legătură între ființa văzută de tine și ceea ce s-a petrecut aici.

Mary Anne simți un fior de frică pe spate.

Era cineva care trăia sus în munții ăștia. Cineva care ataca asemeni unui animal sălbatic.

Unde și dnd va avea loc următorul atac?

"Poate că ar trebui să plec acum", își zise ea, pentru a doua oară în dimineața aceea. "Poate că îr trebui să-i iau pe copii, pe toți trei, și să-i duc înapoi în New Jersey."

"Unde de fapt?" se întrebă ea brusc. Câți oameni erau asasinați în fiecare zi în New Jersey? S-ar fi simțit, într-a-devăr, mai în siguranță acolo decât aici?

Până să ajungă înapoi în camionetă, Mary Anne simți că alunecă într-o negură a sufletului, adâncă pe cât erau de denși norii care învăluiau piscurile munților. Temperatura de a-fară coborâse vertiginos, iar ceața umedă i se părea mai rece decât fiorul de frică de care fusese cuprinsă în camping.

— O să descoperim noi cine a făcut asta, izbucni Olivia, câteva minute mai târziu, când se apropiau de sat. Numai să nu le decizi să pleci prea curând, bine?

Mary Anne se forță să zâmbească șters.

— A fost atât de evident?

— Extrem de clar, replică Olivia. Ceea ce se întâmplă aici în ultima vreme nu e o chestie obișnuită, să știi. Dă-le câteva zile lui Rick și Tony, și nu uita că aici au grijă de tine mai mulți oameni decât ar putea avea acasă la tine.

— Știu, oftă Mary Anne. Știu că ai dreptate. Trebuie să-ți mărturisesc, însă, că

treaba asta m-a zguduit rău. Ce-ar fi... ei bine, ce-ar fi dacă individul care se holba la Joey a avut, într-a-dcvăr, de-a face cu porcăria asta?

— Și ce-ar fi dacă noaptea trecută ar avea legătură cu Ted și Audrey? rosti Olivia, dând glas întrebării pe care Mary Anne nu îndrăznise s-o pună răspicat.

Mary Anne dădu din cap.

— Crede-mă, continuă Olivia, când îți spun că n-are nici o logică. Ceea ce li s-a întâmplat lui Ted și Audrey au fost niște accidente. Oribile, da, dar, totuși, accidente.

— Dar dacă n-au fost? reluă, obsedant, Mary Anne. Dacă... dacă i-a ucis cineva?

La ultima întrebare, Olivia rămase fără replică.

* * *

Rick Martin intră în încăperea în care Tamara Reynolds zăcea întinsă pe spate, cu partea de sus a trupului și cu capul înfășurate în bandaje. În braț îi era înfipt un ac atașat cu un tub de plastic la o pungă cu plasmă, iar din nas îi ieșea un alt tub care șerpuia peste pat, o lua în sus pe perete și se termina într-un aparat cu oxigen.

— Domnișoara Reynolds? întrebă Rick încetitor.

Cu toate că sora de serviciu îi comunicase că femeia cm trează, Rick se întreba dacă așa ceva era posibil.

— Mă auziți?

Buzele tinerei abia se mișcară, iar vocea ei gâfâită abia se putu auzi:

— Vă... pot... auzi...

— Îmi puteți spune ce s-a întâmplat?

— Nu știu... În cort... cineva...

Tăcu. Pieptul i se ridică când ea încercă să-și recapete suflul.

— Luați-o mai ușor, zise Rick cu blândețe.

Își trase un scaun lângă pat și prinse cu delicatețe mâinile femeii într-ale lui.

— Sunt șeful din Sugarloaf. Încercăm să descoperim ce s-a petrecut. Vreau să vă pun câteva întrebări și o să caut să fie cât mai simple. Nu trebuie decât să ziceți da sau nu. Iar dacă obosiți, terminăm. Bine?

— D...da, rosti greoi tânăra.

Cuvântul îi ieșise de pe buze ca un oftat

— Bine. Acum, ați putut vedea ceva? Orice?

— Da.

— A fost un animal?

— Nu... știu...

Vorbele ieșeau cu efort. Înainte ca Rick s-o mai întrebe ceva, Tamara Reynolds începu să vorbească.

— Mare. Păros. Atins păr.

— Părul de pe cap?

— Nu știu. N-am văzut.

Rick se încruntă.

— Putea să fi fost un urs?

Știa că nu proceda foarte corect, dar nu întrezărea alt mod de a conduce interogatoriul.

— Nu un urs, gemu Tamara. Nu suficient de mare.

— Dar /-ați văzut? insistă el emoționat. Măcar o secundă?

Tânăra încuviință, apoi gemu de durere datorită mișcării. În spatele lui, Rick auzi ușa deschizându-se și vocea sorei:

— Numai încă un minut, vă rog. Trebuie să se odihnească.

Șeriful se grăbi să-i descrie femeii înfățișarea bărbatului zărit de Mary Anne Carpenter. După ce termină, însă, Tamara Reynolds oftă neputincioasă.

— Poate, șopti ea. Poate nu. Prea întuneric.

Martin simți că i se prăbușește cerul în cap. Fără o descriere amănunțită din partea Tamarei, nici el și nici altcineva n-ar fi putut să-și facă o idee despre creatura pe care o căutau.

Nu aflase decât că era mare cât un om, foarte puternică și foarte periculoasă.

Periculoasă de moarte.

12

Când coborâra din autobuz, după-amiază, ploaia se oprise deja, iar norii se ridicaseră, dând la iveală stratul dens de copaci de pe versanții muntoși. Cu toate astea, piscurile erau încă învăluite de nori grei. Alison își putea imagina cu ușurință că stâncile acelea se puteau înălța la infinit. Autobuzul întoarse pentru a pleca înapoi spre orașel, iar Andrea și Michael Stiffle se făcură iute nevăzuți, fără a-și lua măcar la revedere, pe cărarea ce ducea spre casa lor. Pe drum își făcu apariția, țopăind, Storm, cu coada în sus și bucuros să-și întâmpine stăpânul. Joey îngenunche pentru a-și îmbrățișa câinele. După ce se ridică la loc, le indică celorlalți doi copii drumul spre campingul de la Coyote Creek.

— Vreți să urcăm până acolo? îi întrebă el.

Alison fu zguduită de un fior. Era incapabilă să spună dacă acel fior se datora frigului și umezelii sau propunerii lui Joey, care-i amintise pe loc de toate poveștile auzite în cursul zilei la școală.

Povești despre trupuri găsite rupte în bucăți, cu brațele și picioarele împrăștiate prin întreg campingul.

Zvonuri despre o haită de lupi care coborâse din munți pentru a prăda.

Sau despre un grizzly scos din minți, ditamai animalul de patru metri înălțime când se ridică pe labele din spate, cu ciicile șiroind de sânge de om.

— Odată ce au prins gustul nu se mai opresc, îi șoptise emoționat, unul dintre colegii ei de clasă, în timpul pauzei de prânz. Nu mai pot mânca altceva, și continuă să vâneze oameni!

Ellen Brooks, profesoara de științe, încercase din răspuțeri, în acea după-amiază, să spulbere toate zvonurile acelea. Deși le spusese că un om fusese, într-adevăr, omorât, sublimase că o altă familie, din același camping, dormise fără a păți ceva.

— Nu s-a semnalat până acum vreun caz în care lupii să fi atacat oameni, le amintise ea, iar, dacă e adevărat că un grizzly ar putea fi, într-adevăr, responsabil pentru acest dezastru, nu e mai puțin adevărat că e o pură invenție chestia cu pofta de sânge de om. Dacă veți fi cu toții precauți, nu există nici un motiv de panică.

Șușotelile continuaseră, însă, în pauze, împodobite cu detalii și mai sângeroase. La sfârșitul zilei, scena crimei căpătase viață în mintea lui Alison. Zarea, cu ochiul minții, corpul mutilat, locul pângărit, conturul înspăimântător al creaturii necunoscute, urs sau Sasquatch, amenințând sumbru cu ghearele întinse, constrâns să aștepte.

Rămase pe loc în timp ce Joey o luase pe drumul către camping, cu Storm deschizându-i bucuros calea.

— De ce nu mergem acasă? rosti ea, sperând ca vocea să nu-i trădeze frica. Joey îi zâmbi cu un aer de cunoscător.

— Speriată?

— Cred doar că ar trebui să mergem acasă, atâta tot, insistă Alison.

Frate-său însă, se apucă să cânte subțire același refren de dimineață:

— "Lașa, lașa! Alison e-o *lașă*!

Alison nici nu clipi măcar.

— Mami a spus să venim drept acasă după școală!

— N-a zis! cârâi Logan. N-a spus deloc așa ceva. A spus asta în New Jersey!

Vreau și eu să văd campingul!

Fiorul de emoție, care-l stăpânea la gândul că va vedea locul în care cineva fusese asasinat, îl făcuse să uite de frica de care fusese cuprins la școală. Țâșni după Joey.

— Așteaptă, Joey! Vin și eu!

Alison ezită. Trebuia să aleagă între dorința de a rămâne pe șosea, unde tot ce o înconjură îi era familiar, și dorința de a-și însoți fratele. Sfârși prin a se lua după ceilalți doi, spunându-și, însă, cu ipocrizie, că nu făcea asta decât pentru a-l proteja pe Logan, ca să se asigure că acesta nu se va rătăci.

Cărarea era abruptă și alunecoasă de pe urma ploii. De mai multe ori, Alison fu cât pe-acți să-și piardă echilibrul. Tocmai când se întreba cât vor mai trebui să se cațere așa, în fața lor apăru campingul. Ca și cum ar fi ascultat de o comandă nerostită, toți trei se opriră brusc. Emoția stârnită de perspectiva inspectării locului crimei li se topi subit acum, că ajunseseră acolo.

Campingul tăcut li se dezvăluia în toată mărimea. Pustietatea lui stranie era accentuată în mod bizar de aparițiile solitare ale meselor de picnic, împrăștiate ici și colo, printre copaci. Copiii se priviră unii pe alții cu îndoială. Nici unul dintre ei nu intenționa să fie primul care să rostească cu glas tare motivul codelii lor: fiecare se bizuise pe ideea că va fi cineva pe acolo, poate unul dintre șerifi, care să păzească scena asasinatului.

Nu se afla nimeni acolo.

Cu nasul în pământ, Storm adulmeca locul în care fusese cortul. Într-un târziu, copiii se duseră către el. Alison luă mâna fratelui ei într-a sa.

— Nu-i nimic pe aici, rosti Joey.

Se aflau la marginea locului și nici unul nu voia să se aventureze mai aproape de zona bătătorită unde, cu numai câteva ore înainte, o jumătate de duzină de oameni căutaseră indicii ale oribilei crime și ale îngrozitoarelor mutilări.

— Am crezut că...

Vocea i se stinse când își dădu seama că nu prea știa ce crezuse și la ce se așteptase.

— C-cred că ar trebui să mergem acasă, zise Alison.

Vocea îi sună ciudat în propriile-i urechi.

— Nu-mi place aici.

Făcu un pas înapoi. Când fu pe punctul de a se răsuci pe călcâie, Storm latră puternic cu o singură și ascuțită izbucnire, apoi se mișcă mai departe cu nasul băgat încă în pământ.

— Ce face? se interesă Logan.

— A găsit ceva! exclamă Joey.

Tremura de emoție.

— A descoperit o pistă și se duce după ea! Haideți!

— Încotro te duci, Joey? țipă Alison când Joey se luă după dinele care pătrunsese deja în pădure.

— Mă duc după el, strigă băiatul la rândul lui. Haideți!

Logan se uită cum Joey și dinozaurii dispărură în pădure. Ochiul îi se măriră de frică și se uită la soră-sa.

— Ce facem? întrebă el.

El se topise și cea mai mică dorință de bravadă din el.

Alison aruncă, nervoasă, o privire de jur-împrejurul campingului.

— Hai acasă, hotărâ ea, încercând să pară mai puțin înfricoșată decât era. O să coborâm pe drum, da?

Logan încuviință mut. Cei doi o porniră înapoi pe drumul pe care veniseră. Trecuse complet toată excitarea nervoasă pe care o simțise la ducere. Pe tot parcursul drumului, li se păru că sunt spionați, că ochii nevăzuți le urmăreau fiecare mișcare și că în orice clipă le putea ieși dintre copaci ceva în față, blocându-le calea.

Alison se uită la fiecare câteva secunde, în spatele ei, căutând cu privirea și cu auzul semne de pericol. Tot timpul se gândi cum avea să reacționeze dacă se va ivi ceva: se va întoarce și o va lua la fugă spre camping? sau va coborâ în goană dealul, prin pădure, către siguranța relativă a văii?

La câțiva metri de șosea auzi un foșnet într-un tufiș din stânga lor, apoi un trosnet de ramură ruptă.

— Fugi, Logan! Fugi! strigă fata.

Întărindu-și strânsoarea asupra mâinii fratelui său ea o luă la goană, sprijinindu-l și trăgându-l după ea. Alergară ca nebunii, gâfâind de efort, până ce dădură buzna pe drumul pietruit. Nici unul dintre ei nu cuteză să se uite înapoi. Fără a-și slăbi ritmul, parcurseră lungimea șoselei, ajunseră la ușa casei și o deschiseră aruncându-se, pur și simplu, asupra ei, după care o trântiră în spatele lor.

Auzind bufnitura, Mary Anne apăru în ușa sufrageriei. Zâmbetul de bun-venit îi pieri de pe față când observă spaima copiilor ei.

— Alison? Logan? Ce e? Ce s-a întâmplat?

Sesiză lipsa lui Joey.

— Joey! exclamă ea. S-a întâmplat ceva cu Joey, nu-i așa?

— N-nu, murmură Alison. Cel puțin... nu cred...

— A dispărut cu Storm, se tângui Logan. Ne-a părăsit, pur și simplu, la camping.

Alergă spre maică-sa și-și aruncă brațele în jurul ei.

— Am auzit ceva, mami. Era în pădure!

Îmbrățișându-și strâns băiatul, Mary Anne o privi cu severitate pe Alison.

— Cred că ar fi cazul să-mi explici și mie ce s-a petrecut.

Șovăind, fata explică unde se duseseră și ce avusese loc acolo.

— Am încercat să-l opresc, încheie ea. I-am spus să nu se ducă după Storm dar nu ne-a ascultat. Pur și simplu s-a dus!

Câteva clipe Mary Anne nu rosti nici o vorbă, aducându-și aminte de nopțile în care Joey plecase aiurea în întuneric, nespunând nimănui încotro se duce.

— Prea bine, rosti ea, alegându-și cu grijă cuvintele pentru a-i liniști pe copii și a se liniști și pe ea. Joey știe unde-i ferma și e obișnuit să se plimbe pe afară cu Storm. În plus, din moment ce vouă nu vi s-a întâmplat nimic, de ce i s-ar întâmpla ceva lui?

În ciuda vorbelor rostite, ghemul de furie și de frică care îi se așezase în capul pieptului începea să se strângă tot mai tare. O să aștepte până la ora șase, dar nici o clipă mai târziu.

Dacă Joey nu se întorcea până atunci, îl va chema pe Rick Martin.

* * *

Ședea pe singurul scaun, tare și dur, din colibă. Lupoica se odihnea, întinsă lângă el. Se deșteptase cu o oră în urmă, după ce dormise cu întreruperi toată ziua, și ieșise până la pârâu pentru a se îmbăia în apa curgătoare proaspătă. Nu-i mai rămâneau prea multe zile în care să se bucure de binefacerea unei băi; curând temperatura va începe să scadă. În mai puțin de o lună, pârâul avea să înghețe bocnă, dar încă mai înainte de asta apa avea să fie prea rece pentru a-și cufunda trupul în ea. Curând, peste existența lui, se vor abate lu agile luni de iarnă, cu tot cortegiul lor de zile scurte, albeață orbitoare și frig, iar el nu va mai reuși să părăsească coliba pe toată durata grozăviei. Vrea ca iarna asta să fie ultima aici pentru el. Ceva dinlăuntrul lui îi spunea că la primăvară avea să plece. Acum, însă, nu.

Nu încă.

Animalul se agită pe podea, apoi se ridică. Își ciuli urechile și scoase un mârâit de avertizare.

Omul adulmecă aerul. Simțurile i se ascuțiseră, alertate pentru a prinde zgomotul care deranjase lupoica.

Apoi îl auzi și el. Abia sesizabil, era un sunet de pietricele dizlocate de la locul lor în timp ce ceva urca poteca Btâncoasă către colibă.

Omul trase aer în nări. Era acolo. Mireasma.

Mirosul știut prea bine de el. Adeseori îl simțise adus de briză, în timpul nopților în care se ducea până în vale pentru a băntui prin beznă în jurul cabanei mari de bârne cuibărită la baza muntelui Sugarloaf.

Sculându-se în picioare, se duse până la ușă și scrută spațiul deschis din jurul colibeii. Deși nu vedea nimic, mirosul era din ce în ce mai puternic, iar numărul de pietricele desprinse din ce în ce mai mare.

Mai presus de ceea ce auzea și mirosea, ceva din străfundul sufletului lui îi spusese că băiatul era aproape. Băiatul care-i aparținea lui.

De acum și lupoica stătea pe labe, cu corpul muscular lipit de picioarele omului, în timp ce nervii ei erau întinși la maximum, gata de a comanda atacul asupra intrusului care se apropia. Mâna omului se abătu pe căpățâna animalului, potolindu-i mârâitul amenințător înainte ca el să iasă printre buzele ei arcuite în sus.

Ceva licări la marginea luminișului. În spațiul deschis își făcu apariția un câine, cu nasul lipit de sol. Lupoica izbucni într-un mârâit feroce și dienele se opri cu o labă din față suspendată în aer și cu ochii ațintiți pe periculoasa sălbăticiune ghemuită pe veranda colibeii.

Câine și lup se priviră țintă, ochi în ochi, cu corpurile tremurind în lupta pentru supremație. Într-un târziu Storm căzu, scheunând la pământ.

Lupoica își domoli mârâitul. Se deplasă înainte, se opri la câțiva pași de câine și îl adulmecă, prudentă. Se trase mai aproape de el cu un mârâit amenințător. Câinele se rostogoli pe spate expunându-și abdomenul în fața celuilalt animal. Ea pufni, mârâi scurt o dată, apoi îl mușcă. Instantaneu, Storm sări în picioare, se cabra pe picioare, dar se culcă încă o dată la pământ când din gâtul lupoicei erupse un mârâit de avertizare. Sălbăticiunea se urcă pe el o clipă, ca și cum și-ar fi confirmat prin asta superioritatea, apoi îi dădu din nou voie celuilalt să se ridice. Storm rămase nemișcat. Corpul îi fremăta în timp ce lupoica începu să se învârtă încet în jurul lui. Nările ei îl examinau, iar dinții îi erau încă dezveliți într-o atitudine agresivă.

Distrasă de un sunet nou, lupoica își îndreptă atenția în altă parte, și Storm sesiză o șansă de a se topi, făcându-se nevăzut în josul potecii, numai ca să se

întoarce peste câteva clipe însoțit de Joey Wilkenson.

Așa cum procedase și câinele său mai devreme, Joey încremeni când pătrunse în lumină, cu ochii ațintiți în ochii lupoaicei, care era acum din nou ghemuită, cu gingiile dezvelite, gata să atace.

În lupta dintre priviri, însă, lupul cedă de data aceasta. Animalul se liniștește treptat până ce se întoarce, își lăsa coada jos și o porni înapoi spre stăpânul ei.

Privirea lui Joey urmărește animalul. Abia după ce acesta se lipi din nou de picioarele bărbatului catadicsi și Joey să-și ridice privirea pentru a măsura silueta masivă a individului din fața ușii colibei.

Ochii li se întâlniră, privirea li se încrucișă.

La picioarele lui Joey, Storm lătra nervos, înghesuindu-se în băiat, dar acesta nu dădu nici un semn că sesizase frica animalului. Apoi, când bărbatul făcu un pas înainte, Storm fugi de lângă Joey, dar, în loc să atace ființa necunoscută, se întoarce și dispăru din lumină.

Ca și înainte, Joey păru că nu observă spaima favoritului său. După câteva secunde el începu să traverseze spațiul deschis către om și lup.

Merse către ei de parcă era tras de un magnet nevăzut.

Mai aproape.

Mai aproape.

Până ce Joey simți pe obraz palma lată și rece.

* * *

Șase fără cinci.

Mary Anne se ridică de la birou. Încercase să se concentreze asupra teancului de hârtii pe care i le dăduse Charley Hawkins când îl vizitase la birou în după-amiaza aceea. Nu reușise să rețină nici măcar un cuvânt din documente. Părăsi biroul după ce aruncă o ultimă privire ceasului și se îndreptă spre bucătărie. Se opri la piciorul scării când îi văzu pe copii pe coridorul de la etaj, venind spre ea.

— Încă n-a ajuns acasă? întrebă Alison.

— Nu, n-a ajuns, răspunse Mary Anne, păstrându-și vocea cât putea ea de calmă.

Își continuă drumul înspre bucătărie și se așeză pe unul dintre scaunele de la masă. Nu dorea să ridice telefonul până în ultima clipă. Când pendula bătu, câteva minute mai târziu, de ora șase, se sculă de pe scaun, dar, înainte de a putea face vreun pas către telefon, Logan strigă de la postul lui de observație din spatele bucătăriei:

— Iată-l! Priviți! Vine peste câmp!

Simțind o imensă ușurare, Mary Anne se grăbi către ușă, în timp ce Logan o zbughi afară, traversă curtea, se cațără pe gard, și sări de pe el pe iarba câmpului ca să fugă către Joey. Văzând că Logan aleargă spre el, Storm țâșni înaintea stăpânului său, se aruncă fericit pe Logan și-l trânti jos. În câteva clipe, câine și copil se rostogoleau îmbrățișați prin iarba udă, Storm lătrând vesel, iar Logan încercând să-l pună la pământ. Joey își grăbi și el pașii ca să se alăture luptei amicale. Câteva clipe mai târziu însă, când intra în casă, zâmbetul lui fericit se întunecă la vederea expresiei de pe fața nașei sale.

— Cred că ai de dat niște explicații, tinere! izbucni ea. Ușurarea dată de reapariția lui eliberase, ca o supapă, mânia și îngrijorarea acumulată.

— Ai idee cât au fost de înfricoșați Alison și Logan când tu ți-ai luat zborul? Și, în primul rând, ce-ai căutat sus la camping?

Zâmbetul pieri de pe fața băiatului, iar ochii începură să arunce săgeți de

mânie.

— N-am făcut nimic rău. Am fost cu toții pe-acolo ca să aruncăm o privire și atunci Storm a dispărut. N-am făcut decât să-l urmez!

— Să-l urmezi? se stropși femeia. Știi de cât timp lipsești? Două ore! Două ore, Joey!

Joey se încorda tot.

— Ei și ce? se repezi el. Doar nu m-am rătăcit și nici n-am pățit nimic. Iar mami mă lăsa întotdeauna...

— Nu-mi pasă ce te lăsa maică-ta să faci, i-o tăie Mary Anne. Nu știi ce s-a întâmplat la camping azi-noapte? A fost ucis un om, Joey! Iar cel care l-a ucis, ce-o fi fiind el, mișună încă pe acolo pe undeva!

— Dar n-am pățit nimic! protestă Joey. Nu mi s-a întâmplat nimic! Pe lângă asta, Storm n-ar fi permis să mi se întâmple ceva!

— De unde știi asta? Dacă te-ai fi întâlnit cu un *grizzly*? Puteați fi amândoi omorâți!

— Ei bine, n-am fost! urlă Joey. De ce nu mă lași în pace? Nu ești maică-mea și nu-mi poți spune tu ce să fac și ce nu!

Cuvintele furioase o răniră profund pe Mary Anne, ca și cum băiatul ar fi pălmuit-o. Fu cât p-aci să dea drumul unei replici usturătoare dar îi văzu pe Alison și Logan, strânși unul în altul, cu fețele palide de frică, mai mult din cauza izbucnirii ei decât de pe urma dispariției lui Joey. Reuși, cu efort, să se stăpânească:

— Iartă-mă, Joey, rosti ea. Trebuie să înțelegi, însă, că am fost teribil de înfricoșată. După tot ce s-a întâmplat azi-noapte dispariția ta m-a înspăimântat. Cine știe ce urmă luase Storm? Nu pricepi cât am fost de îngrijorată?

— Nu era nici un motiv de îngrijorare, insistă Joey. Mami mă lăsa să mă duc oriunde voiam, atâta vreme cât Storm era cu mine!

Mary Anne inspiră adânc și încercă să-și controleze emoțiile.

— În regulă. Să presupunem că așa proceda, Joey. Dar ea nu mai e aici, iar acum eu răspund de tine. Îți place sau nu, eu sunt tutorele tău acum și mă tem că va trebui să faci ce-ți spun. Iar eu îți spun că...

Joey n-o mai asculta însă.

— N-am nevoie de un tutore! strigă el. N-am nevoie să mi se poarte de grijă! De ce nu pleci de aici?

Înainte ca Mary Anne să-l poată tempera, el se și afla lângă ușă. Storm îl urmase ca o umbră.

— Joey? țipă Mary Anne.

Se grăbi spre ușă în timp ce el o pornise hotărât către câmp.

— Joey, vino înapoi...

Dar băiatul o ignora și sări peste gardul care separa câmpul de curte. Ajunsese deja la jumătatea câmpului când Mary Anne trânti cu furie ușa de la bucătărie.

La naiba, la naiba, la naiba! Se comportase ca o proastă! De ce își arogase dreptul de a-l trata cu autoritatea ei formală? Abia de o cunoștea... nici n-avusese timp să se obișnuiască măcar cu faptul că părinții îi erau morți. La ce se putea aștepta din partea lui?

— Mami? rosti Alison cu voce tremurândă. Ce-ai să faci?

Când văzu că mama lor ezită, fata și băiatul schimbă o privire cu tâlc.

— Dacă nu se mai întoarce? întrebă Logan.

Mary Anne se uită înspre pădurea în care dispăruse Joey.

— O să se întoarcă. După ce se calmează o să vină înapoi acasă.

Se întrebă singură, însă, dacă era cazul să mai creadă acum în propriile ei

cuvinte.

13

— Cât o să mai așteptăm? Întrebă Alison.

În cămin ardea un foc vesel, dar flăcările dănțuitoare nu reușeau decât în prea mică măsură să alunge posomoreala care se cuibărise în sufletele lui Alison, al fratelui și al mamei ei deopotrivă. Nici măcar zumzetul televizorului nu le putea abate atenția de la îngrijorarea pentru Joey. Pe măsură ce se scurgeau orele, din când în când câte unul dintre ei găsea o scuză pentru a părăsi camera ca să facă un tur pe la parter și să se zgâiască prin întunericul de afară în speranța vreunui semn de la Joey sau de la Storm. Până acum, nu se întâmplase nimic.

— Îi mai dăm câteva minute, oftă Mary Anne.

Abandonă, în sfârșit, orice încercare de a mai urmări ecranul aparatului. Se ridică în picioare când pendula ceasului bătu de nouă ori.

— Poate ar trebui să verific în șopron din nou, zise ea.

— Pot să merg cu tine? o rugă Logan.

— Ai mai făcut asta de cinci ori deja, mamă, interveni Alison înainte ca Mary Anne să-i poată răspunde fiului ei.

— Atunci o s-o mai fac o dată, se încăpățână Mary Anne. Și nu, nu poți să mergi cu mine, Logan. Vreau să rămâi în casă cu Alison.

— Dar de ce? se plânse băiatul. Vreau să văd caii!

— N-o să mă cert cu tine, Logan, rosti Mary Anne cu hotărâre.

"Și nici n-o să-ți explic de ce", rosti ea în gând, în timp ce se ducea la bucătărie pentru a-și pune pe ea una dintre jachetele îmblănite ale lui Audrey ca să se protejeze de aerul rece al nopții. Nu le povestise niciunuia dintre copii de groaza pe care o simțise cu câteva nopți înainte, când se dusesse lângă șopron, și n-avea de gând să le povestească acum. Spaima de atunci nu-i trecuse încă, deși în seara asta, de fiecare dată când dăduse o raită prin șopron în speranța că-i va găsi pe Joey și pe Storm încovoiați pe podeaua vreunui grajd gol, găsise caii stând calmi la locurile lor și privind-o cu ochi indiferenți, aparent nederanjați de prezența ei sau a altcuiva.

Luându-și lanterna cu ea, Mary Anne păși în curte prin ușa din spate. Cercetă câmpul cu privirea în speranța deșartă că-l va vedea pe Joey Wilkenson ivindu-se din pădure. Lumina chioară din casă n-o ajută să vadă, însă, decât o câprioară și doi iezi, care pășteau cu poftă.

Se opri lângă șopron și ascultă. Liniștea dinăuntru o decise să tragă de ușă atât cât să se furișeze pe lângă ea. Aprinse lanterna și plimbă fascicolul ei prin beznă. Cu capul atârându-i peste marginea grajdului, ca întotdeauna, Sheika clipi, orbită de strălucirea razelor, dar nu se mișcă din loc.

— Joey? rosti Mary Anne tare, mai mult ca să spargă liniștea de mormânt a șopronului decât sperând să audă vreun răspuns. Ești aici? Storm?

Nu primi ca răspuns decât un ușor furnăit din partea iepei. Se opri să o scarpine după ureche, după care își continuă cercetarea prin grajdurile goale. Încă înainte de a termina, simți că băiatul nu era acolo. Ieși din șopron, puse zăvorul la loc și păși în grabă spre casă. Intră în bucătărie exact în clipa în care telefonul începu să țâșâie.

Înșfacă receptorul înainte ca aparatul să mai piuie a doua oară, așteptându-se să audă dacă nu vocea lui Joey, măcar pe vreunul dintre vecini care să o informeze că băiatul se găsea la el.

— Alo?

— Ei, dar ai fost iute, rosti Alan. Ce făceai, așteptai să te sun?

Mary Anne se bâlbâi surprinsă de acel glas neașteptat.

— Nu... eu... Doamne, Alan, trebuie să fie miezul nopții acolo!

— E, nu e decât un pic peste unsprezece, replică Alan cu un ton ce trăda o vagă suspiciune. Mary Anne, totul e-n regulă? Ai o voce... ciudată.

— Nu! exclamă femeia, un pic prea tare. Adică, totul e în regulă! Tocmai am terminat cu vasele de cină și...

La naiba! De ce spunea asta? De ce nu-l înștiințase că cei mici sunt pe la vreun prieten? Acum o să insiste să vorbească cu ei, iar Logan îi va povesti adevărul.

— ...de fapt Joey s-a supărat pe mine și a plecat pe afară cu puțin timp în urmă, reluă ea. Am crezut că el e și mă cheamă să-l iau acasă cu mașina.

— Să-l iei acasă de unde? rosti Alan sarcastic. Cei mai apropiați vecini sunt la mile depărtare, nu-i așa?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Alan, nu-i chiar așa! Nu suntem...

Se opri. La ce bun să-și răcească gura de pomană cu el? Dacă ar fi început să-i răspundă s-ar fi trezit antrenată într-o ceartă inutilă.

— Ascultă, trebuie să mă duc după Joey. Pot să te sun... Furios, Alan o întrerupse:

— Nu te deranja! Tu doar dă-mi-i pe copii la aparat. Sau ai reușit să-i convingi că eu sunt lupul mare și rău?

"Păi dacă nu ești tu, atunci cine e?" simți Mary Anne pornirea să i-o trântască, dar reuși să și-o controleze.

— Nu sunt sigură că e momentul cel mai potrivit, Alan, zise ea cu glas tare.

Alison, însă, se afla deja lângă cotul ei.

— E tati? Lasă-mă să vorbesc cu el! se repezi fata.

Se întinse după receptor. După ce o avertiză cu o privire, Mary Anne cedă.

— Tati? Vii să ne vizitezi?

Mary Anne se îndepărtă de lângă fie-sa încercând să nu se uite la ea dar trăgând cu urechea la ceea ce spunea. În ciuda atitudinii ei, Alison îi fileu, conspirativ cu ochiul în timp ce vorbea.

— Ce mare scofală, tati? Joey și Storm ies să hoinărească în fiecare zi... nu e ca în Canaan, tati. Pe aici, oamenii nu te așteaptă la colț să-ți dea în cap și nici măcar nu te pândește vreun glonț rătăcit!... o să se întoarcă el... Sigur că nu! De ce ne-ar fi frică?... Tati... *Tati!*...

Își dădu ochii peste cap, apoi zâmbi fericită. Se părea că Alan schimbase subiectul.

— Școala e nemaipomenită! Orele sunt scurte și...

Zâmbetul i se estompă. Trase adânc aer în piept.

— Bineînțeles că mi-e dor de tine, tati, dar *îmi place* aici! Ce e rău în asta?

Tăcu, apoi îi înmână receptorul lui Logan.

— Vrea să vorbească cu tine, rosti ea cu o voce din care dispăruse toată bucuria.

În timp ce-i preda receptorul fratelui ei, înălță neputincioasă din umeri către maică-sa.

— Nu vrea decât să afle când venim acasă și crede că trăim în sălbăticie!

Se întoarseră amândouă brusc spre Logan când îl auziră ce-i spunea lui Alan:

— A fost o crimă, tată!

Vocea copilului tremura de emoție.

— Sus în camping, practic la vecinii noștri! A fost un Sasquatch și a sfâșiat un cort, apoi l-a omorât pe un tip și toate celelalte! Toată lumea spune că...

Tăcu subit, apoi se uită la maică-sa.

— Tati zice că vrea să vorbească cu tine. Chiar acum! adăugă el imitând tonul folosit de taică-său.

Mary Anne apucă, ezitând, telefonul. În capul pieptului, i se formase deja un nod de nervi.

— De ce nu mi-ai zis de crimă? izbucni Alan fără nici un preambul.

— Dar n-a fost o crimă, începu Mary Anne.

— Dacă a murit cineva, cum i-ai spune tu altfel? răcni soțul ei.

— Nimeni nu-i spune în nici un fel încă, se rățoi ea. Iar eu nu ți-am pomenit nimic de chestia asta fiindcă știam cu exactitate cât de prostește ai să reacționezi!

— Eu nu cred că dorința ca tu și copiii să veniți acasă e o "reacție prostească"! Și cred că am dreptul să știu ce se întâmplă cu familia mea. Sunt încă soțul tău...

— Ți-ai pierdut drepturile în noaptea în care ne-ai părăsit! i-o reteză Mary Anne.

Tremurând încă de furie, trânti receptorul în furcă, apoi se întoarse pentru a-și privi copiii. Amândoi se uitară instantaneu în altă parte.

— Îmi pare rău, rosti ea.

Se golise de mânie pe spinarea lui Alan.

— Aș fi vrut să nu fi fost nevoie să auziți toate astea, dar...

Tăcu.

— O să ne oblige tati să ne întoarcem în New Jersey? întrebă Logan cu vocea șovăitoare.

Părea mai mic decât cei zece ani ai lui.

— Tati nu ne poate obliga la nimic, răspunse Mary Anne. E adevărat, însă, că vrea să ne întoarcem. Poate că are dreptate. Poate...

— Dar mie îmi place aici, protestă Logan. E mult mai bine ca în tâmpitul ăla vechi de New Jersey!

La colțul buzelor femeii se ivi un zâmbet. Își întinse brațele și-l trase pe Logan lângă ea. Ond vorbi, însă, o făcu pentru Alison:

— Tu ce crezi? Că ar trebui să ne întoarcem acasă?

Alison ezită, dar în final clătină din cap.

— Cred și eu că totul e mai bine aici.

— Dar ce zici de azi-noapte? o întrebă Mary Anne. Nu te înspăimântă ce s-a petrecut la camping?

— Ba da, cred că da, admise fata încetișor. Dar acasă mi-era fiică de fiecare dată când mă duceam la școală. Erau copii cu arme la ei, mami! Aici nu e așa. Pur și simplu nu e.

— Ei bine, atunci ne-am înțeles toți trei, rosti Mary Anne. Iar acum s-a făcut ora ca amândoi să vă pregătiți de culcare.

— Dar Joey n-a ajuns încă acasă, obiectă Logan imediat.

— *Va ajunge*, insistă Mary Anne. Hai, ridicăți-vă și pregătiți-vă de culcare, iar când o să se întoarcă Joey o să vă dau voie la amândoi să coborâți și să-l salutați. În regulă?

Sesizând că mama lor nu avea nici un chef de a fi contrazisă, Alison și Logan porniră, fără vorbă, către camerele lor.

După ce aruncă o ultimă privire în noaptea de afară, Mary Anne apucă telefonul și începu să-și sune vecinii cei mai apropiați întrebând dacă-l văzuse cineva pe finul ei dat dispărut.

* * *

Întunecimea nopții cuprinse ferma El Monte. Ora zece. Joey ieși de la adăpostul pădurii. De aproape patru ore hălăduia printre copaci. Văzuse cum nașa lui ieșise mereu pe afară și-l strigase, după care se dusesse până la șopron să-l caute. De fiecare dată când se ivea ea, câinele se ridica în picioare și scâncea, arzând de dorința de a traversa câmpul pentru a se arunca asupra ei.

Joey trebuise și el să reziste aceleiași poftă. Strângea atunci zgarda animalului pentru a-l ține cu fermitate pe loc și a se stăpâni pe sine.

Ce rost avea să se întoarcă acasă?

Ea nu va face decât să țipe din nou la el.

Iar el nu făcuse nimic rău! Se plimbase, doar, cu Storm și asta se întâmplase înainte de mii de ori! Iar maică-sa nu se stropșise niciodată la el!

Singura problemă era că nu-i putea spune mătușei Mary Anne unde fusese pentru că nici el nu știa precis. Nu-și amintea decât că începuse să-l urmeze pe Storm, iar câinele l-a condus sus, în munți, mai sus decât fusese vreodată de unul singur. După o vreme, pe drum, a fost cuprins din nou de acea senzație bizară de parcă i s-ar fi întins toți nervii. Însă continuase să meargă după câine și când senzația l-a părăsit, descoperise că se afla departe de unde plecase și se făcuse mult mai târziu decât crezuse că era.

Cum să-i explice mătușei Mary Anne unde fusese dacă nici chiar el nu știa? Luptându-se cu propria confuzie, în final se supăraseră pe toate întrebările ei și plecase hai-hui.

S-a gândit la început că ar fi fost mai bine, poate, să rămână toată noaptea pe afară. Putea să doarmă în pădure. Avea jacheta groasă pe el și, chiar dacă n-ar fi fost cald, nici n-ar fi înghețat de moarte. Se răzgândise, însă, pe măsură ce timpul trecea și temperatura începuse să coboare vertiginos odată cu lăsarea nopții.

Poate că ar fi fost bine să rămână acolo până ce aveau să se stingă toate luminile din casă și el avea să fie sigur că mătușa Mary Anne se va băga în pat. Se va putea strecura atunci în șopron ca să se culce într-una din boxe, cu caii drept companie. Acolo erau și pături și o mică baie, în camerele anexă, unde își putea spăla fața.

Încorsetat de strânsoarea nopții fără lună, începu acum să tremure. La numai câteva zeci de metri distanță, casa părea călduroasă și confortabilă cu luminile ei strălucitoare. Văzuse, cu o oră înainte, fumul înălțându-se din coș, ceea ce însemna că în cămin se făcuse focul. Treptat în timp ce frigul nopții pătrundea pe sub jachetă și-i îngheța corpul iar singurătatea îl înfășură ca un lînțoliu, din el dispăru și ultima picătură de mânie. Atras de căldura casei, o porni peste câmp, cu Storm alergând înaintea lui.

Nici n-apucă să treacă bine de gardul dintre câmp și curte, că ușa din spate se deschise și nașa îl strigă:

— Joey? N-ai pățit nimic?

Ezită, dar, când nu auzi nici un fel de supărare în vocea ei, sări de pe gard, traversă curtea în goană și se aruncă în brațele ei.

— Iartă-mă, mătușă Mary Anne, își ceru el scuze, luptându-se cu suspinele.

— Și tu să mă ierți. Însă acum ești acasă și ești în siguranță și n-a venit sfârșitul lumii. Noi doi va trebui doar să găsim o cale de comunicare, da?

Încuviință tăcut în vreme ce încerca să înghită nodul din gât, Joey se lăsă condus de ea în bucătărie.

— N-am vrut să mă supăr atât de tare, mărturisi el după ce se dezbracă de haină. Eu doar...

Fu, însă, incapabil să explice mânia lui, după cum nu putea da socoteală

pentru timpul pierdut în munți.

— Hai să uităm povestea asta, bine? propuse Mary Anne. Să spunem că a fost o neînțelegere și să vedem de acum înainte dacă nu ne putem împăca mai bine. Vrei să-ți pregătesc ceva de mâncare?

Băiatul clătină din cap.

— Nu prea mi-e foame. Mai bine mă duc să mă spăl.

Se uită la pantalonii lui, mânjiți cu noroi în urma excursiei făcute pe versantul muntelui și a orelor de stat în pădure.

— Cred că mi-am cam distrus hainele, remarcă el.

— O să le spăl eu mâine dimineată, îl liniștește Mary Anne. Adu-le jos după ce termini.

După ce Joey pleacă din bucătărie, Mary Anne sună încă o dată la cel mai apropiat vecin pentru a anunța că Joey s-a întors, că nu pășise nimic și că îi pare rău de deranjul pricinuit.

— Nu-i nimic, mă bucur că s-a întors, rostește Margaret Stiffle. Sper numai că asta nu înseamnă că va începe să aibă din nou probleme. A necăjit-o destul de mult pe săraca Audrey și speram cu toții să se fi terminat.

Mary Anne simți că i se taie răsuflarea.

— Probleme? Ce fel de probleme? Ce vreți să spuneți?

O clipă, cealaltă femeie nu zise nimic. Când se hotărâ să răspundă, o făcu cu precauție:

— Mă rog, nu e treaba mea, nu? În plus sunt sigură că greșesc și că acum Joey e bine. Vă mulțumesc că m-ați anunțat

Înainte ca Mary Anne să mai rostească ceva, cealaltă închise.

Mary Anne căzu pe gânduri. Se înapoie în birou, puse încă un buștean pe foc și deschise televizorul. Cuvintele femeii nu-i ieșeau, însă, din minte. Închise aparatul și se urcă spre camera lui Alison. Îmbrăcată în halat de baie, fata ei stătea pe pat cu o carte în poală. Mary Anne închise ușa, se duse până la ea și se așeză pe marginea patului.

— L-ai văzut pe Joey? Întrebă ea.

Alison dădu din cap.

— S-a dus să facă un duș.

— A spus unde a fost? Vreau să spun, în seara asta?

Alison își lăsă cartea să-i cadă pe piept.

— Tu nu l-ai întrebat?

— N-am vrut să risc să intru într-o altă dispută cu el.

Mary Anne ezită, apoi continuă, studiind cu atenție expresia fetei:

— Alison, tocmai am vorbit cu doamna Stiffle și ea mi-a spus ceva ciudat despre Joey.

Fata evită să se uite în ochii mamei-sii, ceea ce o făcu pe aceasta să se încrunte.

— Tu știi la ce se referea? A mai spus ceva ceva?

Alison începu să nege din cap, dar se răzgândi.

— Nimeni n-a spus ceva cu adevărat, începu ea. E mai mult o... mă rog, toți se comportă ca și cum nu le-ar place de Joey.

Cu pauze dese, simțindu-se ca o țată, Alison îi povesti mamei-sii cele întâmplate la cumpărături și în ziua aceea, pe drumul către școală.

— Iar azi după masă, Andrea și Michael Stiffle nici măcar nu și-au luat rămas bun de la el. Se comportă toți extrem de bizar, de parcă Joey le-ar fi făcut ceva, dar nimeni nu spune ce!

În noaptea aceea, Mary Anne rămase trează multă vreme, meditănd.

Ce voise să spună doamna Stiffle?

La ce probleme se referise ea?
Trebuie să descopere cumva.

* * *

După miezul nopții, vântul începu să se întetească. Cobora vuind dinspre munți pentru a şuiera printre copaci și a se izbi de casă cu o forță care zguduia geamurile deschise de la camera lui Joey. Băiatul se trezi, se ridică în capul oaselor și se holbă la fereastră. Simțea vântul suflându-i în față. Rămase nemișcat câteva momente, umplându-și nările cu mirosurile iuți ale muntelui.

Deși era încă întuneric deplin, vântul începuse să împrăstie norii și, din când în când, afară licărea lumina lunii, îi veni în nări mirosul trupului unei căprioare care păștea pe câmpul din spatele curții. Joey se dădu jos din pat și porni tăcut spre ușa camerei sale. Ridicându-și capul o clipă, Storm își zări stăpânul strecurându-se pe hol, apoi își puse botul din nou pe labe și închise ochii.

Joey parcurse coridorul până în capătul scărilor, apoi coborâ scările. Ajuns jos, un alt miros îi atrase atenția. Se luă după el până în bucătărie.

Fără altă sursă de lumină decât vaga sclipire a lunii care se pregătea de culcare dându-și duhul cu ultimele ei străluciri printre norii care se fugăreau pe cer, Joey se duse până la chiuvetă și îngenunche lângă ușa dulapului-mască de sub ea. Când deschise dulăpiorul, mirosul deveni mai puternic. Băiatul căută în coșul de gunoi și degetele găsiră o bucată de hârtie în care fusese învelită carne.

Strânse hârtia cu ambele mâini și și-o duse la nas.

Nările i se umplură de mirosul sângelui proaspăt. Simți cum îi lasă gura apă.

Scoase limba și gustă sângele coagulat ce se usca pe hârtia care învelise, cu numai câteva ore înainte, porțiile de friptură pe care le preparase nașa lui la cină în acea seară.

Limba i se mișcă din ce în ce mai repede până ce linse tot sângele. Gura i se umpluse de un "parfum" ațâțător.

După ce curăță hârtia, îi dădu drumul înapoi în coș și se duse la frigider.

Îl deschise și clipi, orbit de lumina dinăuntru, dar ochii i se obișnuiră repede cu acea intensitate luminoasă. Găsi ceea ce căuta.

Pe raftul cel mai de jos, erau șase porții de friptură, învelite fiecare în plastic transparent și așezate ordonat pe o farfurie largă.

Stomacul îl rodea de foame. Înșfacă una din bucățile de carne crudă și începu să rupă învelitoarea de plastic. Aroma îl înnebunea. Duse carnea la gură, își înfipse dinții în ea, smulse o bucată și o înghiți fără a o mesteca.

— Joey? Ce faci aici?

Vocea îl paraliza. Se răsuci pe călcâie, cu prada apucată strâns încă cu o mână și cu plasticul rupt în cealaltă. Își șterse, instinctiv, sângele de pe buze cu una din mânecile pijamalei. Când se aprinse lumina mare, clipi și-l recunoscă apoi pe Logan. Băiețelul stătea în cadrul ușii, holbându-se curios la el.

— Dar nu poți mânca aia! exclamă el. Nici măcar nu e gătită!

— Nu fac nimic, replică Joey și-și duse mâinile la spate cu o mișcare iute, care trăda vinovăția. Oricum, ce faci *tu* jos aici? Dacă te prinde mătușa Mary Anne...

Înainte de a termina propoziția, însă, în cadrul ușii își făcu apariția Mary Anne în persoană.

— Joey? Logan? De ce nu sunteți în pat?

Brațul lui Logan îl ținti, acuzator, pe Joey.

— Are o bucată de carne crudă în mână și o mănâncă. Nici măcar nu e gătită,

mamă! O mănâncă așa cum e, crudă!

Mary Anne făcu ochii mari, surprinsă, și-l privi ținând pe Joey până ce acesta își trase mâinile de la spate.

— N-n-o mâncam, murmură el. Mi-era foame și am găsit-o în frigider.

Se uită disperat la Mary Anne.

— Am crezut... Voiam s-o prăjesc, dar... nu știu exact cum.

Băiatul se simțea mizerabil. Expresia de pe fața lui o mișcă pe Mary Anne. I se risipi imediat supărarea pentru faptul că el se sculase din nou în toiul nopții. Își dădu seama că, sărind peste cină, trebuia să i se fi făcut o foame de lup.

—Bine, oftă ea. Lasă-mă să-l duc pe Logan în pat și o să ți-o prăjesc. După asta, însă, să te duci drept în pat, și fără să mai zici ceva. În regulă?

Joey dădu tăcut din cap. Mary Anne îl răsuci pe Logan, îl îndreptă spre scări și-l plesni cu blândețe peste fund.

— Sus, comandă ea. Dă-i drumul! Șterge-o!

Mânându-l din spate, își conduse fiul spre camera lui.

În clipa când ea dispăru, Joey își concentra din nou atenția asupra cărnii crude din mână, rupând bucăți din ea cu degetele și dinții, începu să și-o îndese în gură. O înfulecă pe toată în mai puțin de un minut.

Până ce Mary Anne își culcă la loc copilul, Joey aruncase deja plasticul în care fusese înfășurată carnea, îndesându-l adânc în fundul coșului de gunoi.

Se spălase de sângele de pe mâini și de pe față și tocmai se usca când Mary Anne reveni în bucătărie.

— M-am răzgândit, rosti el. Am băut doar niște lapte.

Mary Anne se încruntă, nedumerită.

— Ești convins că-ți ajunge atât?

Joey încuviință, o porni spre ușa bucătăriei, apoi, cedând unui impuls, o îmbrățișă.

— Zău că-mi pare rău de răul pe care l-am făcut. O să încerc să nu mai fac.

Mary Anne își puse brațele în jurul lui, îl strânse o clipă la pieptul ei, apoi îi dădu drumul.

— Eh, atunci ai putea să rămâi măcar o dată toată noaptea în pat.

Îndulcindu-și vorbele cu un zâmbet, îl alungă spre scări.

— Acum du-te, fugi! Sting eu lumina.

Joey se făcu nevăzut pe scări. Mary Anne întinse mâna spre comutatorul de lumină, dar se opri cu privirea ațintită pe frigider.

Simțindu-se vag caraghioasă și cunoscând în același timp că gândul care-i trecuse prin minte era ridicol, se trezi că traversează încăperea și deschide ușa frigiderului.

Numără fripturile de pe farfurie.

Fuseseră șase mai devreme.

Era sigură de asta.

Acum erau numai cinci.

Când sptinsese, în sfârșit, luminile, și o pornise înapoi pe scări, capul i se învârtea, iar în stomac îi apăruse un gol.

Nu mai putea dormi în noaptea aceea.

Locuia în casă cu un băiat pe care nu-l cunoștea.

— O să vină devreme iarna, comentă Bill Sikes, privind cerul.

Era mult mai frig în dimineața aceasta. Deși norii din ziua anterioară dispăruseră, primele adieri ale unui nou front atmosferic se făceau deja simțite.

— Vedeți cheștiile alea? întrebă el.

Arată în sus către fuioarele albe de pe cer care veneau leneș dinspre nord.

— Vin din Arctica. M-ar mira dacă nu va ninge până la sfârșitul săptămânii.

— Zăpadă? se miră Mary Anne. Dar abia e începutul lui septembrie.

Îngrijitorul dădu din umeri.

— Nu s-ar întâmpla pentru prima oară. Iarna trecută n-am prea avut zăpadă.

Buzele i se strâmbară într-un zâmbet cinic.

— Mai că a distrus sezonul de ski. Înc-o iarnă ca aia și tipii cu biștarii investiți o să fie al dracu' de triști!

— Nu prea mi se pare că te-ar deranja, observă Mary Anne. .

Dinspre munți sosi o răbufnire de vânt care o determină pe femeie să-și ridice gulerul jachetei îmblănite pe care o găsisese de dimineață în dulapul de haine.

— Nu crezi c-ar fi mai bine să ducem caii înapoi M șopron? întrebă ea.

— O să stea destul acolo când vine vremea rea, răspunse Sikes, răsucindu-se spre caii scoși din adăpost cu două ore în urmă. Le face bine să stea afară. Aici le e locul. Nu-i bine să fie închiși la adăpost tot timpul. V-ați gândit vreodată la ce zic ei când stau acolo în grajd toată ziua?

— Nu cred că ei pot gândi, replică Mary Anne.

Bărbatul clătină din cap.

— Mda, o groază de lume zice așa, dar nu-i credeți. Îi face să se simtă mai bine față de cum se poartă ei cu animalele, își închipuie că animalele nu suferă dacă nu gândesc. Numai uitați-vă la ei!

Mary Anne privi înspre câmp, unde Sheika galopa ușor de-a lungul gardului, cu capul sus și cu coada fluturându-i în vânt. Ceilalți doi cai, armăsarul bălțat al lui Audrey și roibul lui Joey, stătea unul lângă altul și pășteau mulțumiți.

— Te-ai mai gândit la cele discutate alaltăieri? Te mai gândești încă să pleci? întrebă Mary Anne.

— Ei, acuma ce să vă spun, rosti tăragănat Sikes. Culese de jos un pai și și-l introduse între dinți.

— M-am gândit din nou, reluă el, și mi se pare că n-ar fi corect ca să-mi strâng lucrurile și să mă cărăbănesc dacă dumneavoastră plănuți să rămâneți aici.

O privi cu coada ochiului.

— Asta plănuți, nu-i așa?

— Cred că da, răspunse Mary Anne. Apoi: Bill, ce-mi poți spune despre Joey?

Privirea îngrijitorului se umbri ușor.

— Ce-i cu el?

Mary Anne ezită, alegându-și cuvintele cu atenție.

— Se pare că n-are mulți prieteni. Vreau să spun că gemenii Stiffle locuiesc puțin mai jos și mie mi s-ar părea normal să se joace împreună, nu-i așa?

— Joey e un singuratic, replică Sikes, uitându-se în continuare la cai. Nu-i nimic rău în asta.

— Dar de ce? insistă femeia. S-a petrecut ceva între ei? Alison zice că nici ceilalți copii de la școală nu-l prea înghit pe Joey.

Bill Sikes scuipă restul de pai și se întoarse spre ea.

— După câte văd io, îs două feluri de oameni pe lume. Cei care trăiesc cu alții și cei care trăiesc singuri. În majoritate, cei care nu trăiesc cu alți oameni, stau cu animalele. Se pare că Joey e dintre cei care stau cu animalele. Nu-i nimic rău în *asta*.

O oră mai târziu, în timp ce se îndrepta spre oraș, Mary Anne continuă să mediteze la vorbele omului. Oare asta era singurul motiv pentru care Joey nu se bucura de prietenia altor copii? Nu se reduce totul numai la preferința lui pentru compania animalelor! Cu siguranță că asta ar explica de ce dormise el în șopron cu două nopți înainte. Și totuși, se părea că se înțelege de minune cu Alison și cu Logan.

Când parcă în fața imobilului care găzduia toate cele douăsprezece clase ale școlii din Sugarloaf, Mary Anne ajunsese să se întrebe dacă mai era nevoie să discute cu cineva din instituția aceea. De dimineață, când sunase și-și fixase o întâlnire, i se păruse a fi cel mai logic lucru dar scurta conversație cu Bill Sikes o determinase să aibă îndoieli. În definitiv îngrijitorul îl cunoștea pe Joey practic de când se născuse acesta. Ar fi știut, cu siguranță, de vreo problemă legată de băiat, dacă exista vreuna.

I-ar fi spus ei, însă, despre această problemă?

Strecură mașina pe un loc pustiu din parcare și se îndreptă spre biroul directoarei, Florence Wickman, care o aștepta.

— Mă bucur că ați sunat de dimineață, o întâmpină aceasta.

Era o femeie masivă cu părul încărunțit de timpuriu. O conduse pe Mary Anne în cancelaria ei, închise ușa și îi făcu semn să se așeze pe un scaun de piele din fața biroului.

— Așa cum se întâmplă uneori, intenționez să vă caut și eu în după-amiaza aceasta, rosti directoarea.

Mary Anne se așază mai bine pe scaun și începu să se frece, nervoasă, de marginea lui.

— Voiați să mă sunați? repetă ea. E vreo problemă cu vreunul dintre copiii mei?

Florence Wickman se sprijini de spătarul scaunului.

— Nici una, dar mă întrebam cât ați aflat despre Joey și... Făcu o pauză de parcă ar fi căutat cuvântul, apoi oftă din rărunchi.

— ...mă rog, cred că "problemele lui" e cea mai potrivită expresie.

Mary Anne simți un gol în stomac. Deci erau *mai multe* în legătură cu Joey decât simplul fapt de a fi un singuratic.

— De asta sunt și eu aici, replică ea. Au avut loc câteva evenimente, iar fiica mea mi-a povestit că Joey nu prea e iubit de copii. Am nevoie de niște informații.

Doamna Wickman culese un dosar de pe birou, îl deschise și i-l înmână celeilalte femei.

— Aveți tot ce vă interesează aici. La grădiniță, Joey era cel mai sfios băiat. Abia dacă vorbea cu altcineva; ținea totul în el. Nu-i nimic anormal în asta, mai ales la copiii mici. Când a început să crească, însă, n-a dat nici un semn de integrare în societatea celorlalți copii. N-a avut niciodată un foarte bun prieten și nici n-a părut interesat să-și facă vreunul.

Făcu semn cu capul înspre dosar.

— A avut multe dificultăți și cu concentrarea la ore. Practic, toți profesorii lui s-au plâns că are tendința de a visa cu ochii deschiși. Rămâne adesea cu privirea pierdută pe fereastră, ca și cum ar vedea lucruri pe care nimeni altcineva nu le vede...

Făcu o pauză, după care reluă:

— Au mai fost și bătăile...

— Bătăile?

— N-au fost cine știe ce, dar au avut un caracter bizar. Cel mai rău a fost prin clasa a cincea sau a șasea. Nu începeau niciodată ca o bătaie adevărată, ci ca o încăierare zgomotoasă care ieșea de sub control. Băieții cu care se păruia erau întotdeauna mai mari și mai vârstnici decât el.

Ezită din nou, apoi păru că se decide să continue:

— Mi-am pus mereu întrebarea dacă treaba n-avea de-a face cumva cu Ted.

— Cu Ted? se miră, nedumerită, Mary Anne. Cum ar fi putut avea vreo legătură cu el?

Directoarea își dădu mâinile în lături într-un gest împăciuitoare.

— Eu nu spun că a avut, dar m-am întrebat totdeauna dacă nu cumva faptul că Joey încheia invariabil ziua prin a se bate cu băieți mai voinici și mai în vârstă era un mod de a-și lovi tatăl.

— Nu pot să cred...

— Vă repet, doamnă Carpenter, că n-am pretenția să fi înțeles totul, dar totul capătă o logică dacă Ted aplica măsuri dure de disciplină, nu-i așa? Dacă Joey simțea că nu există nici o cale de a-l învinge pe taică-său, nu credeți că era posibil să fi încercat să câștige o luptă cu altcineva, fie acesta mai voinic și mai în vârstă decât el, ca un mod de a-și afirma propria personalitate?

Mary Anne simți furnicături în tot corpul. Îi revenise acea impresie că, în intimitatea lor, Ted și Audrey avuseseră chestiuni înfricoșătoare de rezolvat.

— Vreți să spuneți că Ted a fost un tată prea autoritar? Întrebă ea luptându-se ca vocea să-i sune cât mai neutră.

— Nu vreau să spun nimic, o tempera rapid Florence Wickman. Pur și simplu caut o explicație. Oricum, în ultimul an și ceva a fost totul mult mai bine. Joey a fost consultat o vreme...

— Consultat? o întrerupse Mary Anne. A fost chiar atât de grav?

— Pentru un timp, da. Cam pentru un an sau doi. Audrey era foarte îngrijorată din pricina lui. Iar acum, cu toate că i-a mers mai bine în ultima vreme, nu mă pot împiedica să nu mă gândesc că pierderea părinților îl poate dezechilibra din nou. În plus, mi-a venit și ideea că dumneavoastră s-ar putea să nu fiți în cunoștință de cauză asupra celor întâmplate.

Zâmbi.

— Știți ce se spune: "cel dinainte avertizat e mai bine înarmat". Mi s-a părut că a avea o discuție cu dumneavoastră e cel mai bun lucru.

— Înțeleg, rosti Mary Anne, dând drumul aerului din piept cu un ușor șuierat. Ați spus, însă, că situația a cunoscut și momente mai fericite?

— Mult mai fericite. Bănuiesc că simplul fapt de a mai fi doi copii în casă ar putea să-i fie de mare ajutor.

Se uită la ceasul din perete.

— Sper că toate acestea nu v-au indispus prea tare, dar am crezut că e de datoria mea să vă pun la curent. Iar dacă pot fi de vreun ajutor...

Lăsă fraza în suspensie. Mary Anne se ridică în picioare.

— Mulțumesc, rosti ea automat.

Încercă să-și ordoneze în minte informațiile primite de la directoare.

Când păși afară din cancelaria acesteia se făcu auzită soneria de prânz și coridorul larg începu să se umple cu copii care ieșeau valuri-valuri din sălile de clasă. Croindu-și drum printre ei, Mary Anne nu-l observă pe Joey la capătul holului.

Băiatul stătea acolo și se uita fix la ea.

Discutase cu doamna Wickman despre el.
Îl spiona...

* * *

Rick Martin privi dezgustat raportul laboratorului din Boise.

— Ce dracu mai e și asta? Întrebă el retoric.

Tony Moleno, cealaltă persoană din biroul de la etajul doi al clădirii pompierilor, își ridică nasul din raportul la care lucra, referitor la furtul unui tricou din magazinul de confecții al Francinei Schildhauser.

— Un *pervers*! insistase Francine. Prin oraș umblă liber un pervers. Copiii nu mai sunt în siguranță!

Nevăzând nici un motiv pentru a o contrazice, Tony luase conștiincios notițe și era acum înglodat în completarea multelor formulare cerute de departamentul poliției.

— Ce dracu e ce? Întrebă el, bucuros de diversiune.

— Asta! scuipă Martin și își aruncă raportul partenerului său. Îți vine să crezi ce scrie acolo?

Moleno consultă rapid documentul. Era o analiză a fragmentelor de material prelevate din rămășițele cortului și ale sacului de dormit ca și din cadavrul lui Glen Foster.

— "Păr de animal neidentificat"? citi Moleno cu voce tare, înălțând din sprâncene. Cum vine asta, "neidentificat"? Doar asta e *treaba* lor împuțită: să identifice chestii d'astea!

— Nu înjura, murmură Rick Martin.

Înșfacă receptorul telefonului cu o mână și apăsă cu violență tastele, formând numărul. La cel de-al zecelea apel, la celălalt capăt al liniei îi răspunse, în sfârșit o femeie cu vocea agresivă.

— Aici e Rick Martin, din Sugarloaf, latră el. Dă-mi-l pe... Stai așa!

Se întinse după raport, îl smulse dintre degetele lui Moleno și citi numele investigatorului, scris în josul paginii:

— Henry! Henry Henry!

Cit timp așteptă, își ridică ochii spre tavan.

— Henry Henry? Ce dracu' nume mai e și ăsta? Sună de parcă... Alo? Henry Henry? Aici e Rick Martin din Sugarloaf. Mă uit la raportul dumitale asupra mărfii trimise de noi și îți mărturisesc că nu sunt prea fericit. Ce dracu' vrei să spui cu "păr de animal neidentificat"? Ce porcărie mai e și asta, *Henry Henry*?

În biroul său din Boise, Henry Henry trase adânc aer în piept și-i dădu drumul încet. Așteptase telefonul încă de când înmânase raportul secretarei, cu o oră în urmă, pentru a fi trimis prin fax în Sugarloaf.

— Ți-ai terminat gazul sau mai ai de perorat încă? izbucni el. Apelul e pe socoteala ta așa că mie îmi convine în ambele cazuri. Oh, apropo, adăugă el. Mă numesc Hank. Tata o fi fost țicnit când m-a botezat.

Rick Martin chicoti. Sentimentul de zădărnicie ivit la citirea actului i se risipise.

— În regulă, *Hank*! Scuze că m-am rățoit la tine. Asta, însă, tot nu mă ajută să-mi dau seama ce naiba se întâmplă. Ce înseamnă "păr animalic neidentificabil"? Explică-mi școlărește, te rog.

— Înseamnă că firele de păr recuperate proveneau de la un animal, ceea ce presupun că e opus unui nonanimal, nu? și că nu știu de ce gen sunt. E suficient de clar pentru tine?

— Bine, bine, dar voi aveți acolo mostre de la fiecare specie de animal din

Idaho, nu?

— Și din Oregon, Washington, Montana, British Columbia, și dintr-o mulțime de alte locuri, încuviință Henry. Ceea ce ai trimis dumneata aici, însă, nu se potrivește cu nimic. Cel mai aproape e lupul dar nu e o amprentă genetică perfectă. E prea subțire și prea ușor de răsucit.

— Bun, și asta unde ne duce?

Martin se întreba deja ce avea să-i comunice lui Milt Morgenstern, editorul și patronul în același timp al ziarului local, când acesta avea să-l sune inevitabil.

— Mie mi se pare că "animal neidentificat" sună îngrozitor de asemănător cu Sasquatch și ultimul lucru care ne trebuie acum e să apară în gazete așa ceva. Ai vreo idee ce s-ar întâmpla atunci cu sezonul de schi?

Hank Henry înălță din umeri.

— Dar dacă *aveți* un Sasquatch acolo sus? întrebă el cu un ton de preocupare exagerată ce aluneca ușor înspre parodie. N-ar trebui ca publicul să fie avertizat în acest caz?

— Fii dom'le serios, ce naiba! replică Martin. Dumneata șui bine că-mi poți da o explicație mai bună ca asta!

— Bine, cedă Henry. Ai dreptate; nu m-am descurcat suficient de bine, iar chestia asta mă înnebunește la fel de mult ca și pe tirie. Am trimis deja mostrele la laboratorul celor de la FBI. Ei au echipamentul necesar pentru a face o analiză a ADN-ului. O să-i presez s-o facă mai repede. Cu puțin noroc, vom primi un răspuns în mai puțin de douăzeci și patru de ore.

— Și ce-am să fac eu între timp?

— Amețește-i, sugerează Henry. Spune-le că lucrăm la caz și n-am obținut încă nici un rezultat.

— Dar e vorba de un mort, obiectă Martin. Asta ca să nu mai menționez despre femeia din spitalul de acolo! Dacă îi povestesc așa ceva tipului de la ziarul de aici, o să înceapă să te preseze atât de tare încât o să te simți ca o rufă stoarsă!

— Eh, o să încerc să nu cedez forței celei de-a patra puteri în stat, comentă Hank Henry sec înainte de a închide.

Rick Martin se sculă de la birou, se duse la fereastră și privi strada liniștită de dedesubt.

Liniștită până acum, în orice caz.

De îndată ce va cădea prima ninsoare, însă, orașelul se va umple, cabanele vor fi închiriate, restaurantele se vor aglomera, iar magazinele profilate pe haine de schi își vor vinde produsele în doi timpi și trei mișcări. Deși avea o idee mult prea vagă despre măsura în care se baza economia așezării pe sporturile de iarnă, Martin știa că mulți oameni de acolo nu puteau supraviețui unei ierni fără turiști.

Și toți îl vor blama pe el pentru orice fel de zvon despre o creatură neidentificabilă care ar hălădui prin munți în libertate.

Se decise să nu întreprindă nimic, deocamdată, în legătură cu ciudatul raport din Boise.

La urma urmei, n-avea sens să provoace panică pentru că în mod sigur nu exista nici un motiv.

Era convins că, într-o zi sau două, se va cunoaște cu precizie cauza morții lui Glen Foster. Abia atunci va discuta cu Milt Morgenstern sau cu oricine altcineva.

* * *

— Bun, te descurci de minune, o laudă Olivia pe Mary Anne.

Își privi ceasul. Luă arma din mâinile celeilalte femei și începu să reîncarce magazia de cartușe.

— Mai am timp cât să-ți golești din nou magazia, după care trebuie să plec la lucru.

— De ce să nu încetăm acum? propuse Mary Anne. Eu m-am oprit pe aici doar ca să te salut. Nu mă așteptam să-mi predai o lecție de tras cu pușca.

— Nu lăsa pe mâine ce poți face azi, rosti, sentențios, Olivia. Data viitoare, îți încarci singură cartușele. O pușcă pe care nu știi s-o încarci singură e ca o armă inutilă.

Mary Anne privi pușca cu dezgust. Făcută în întregime din metal, din plastic și din cauciuc tare, nu arăta altfel decât pușcoacele ornamentale pe care le studiasse prin muzee și magazine de articole sportive. Arma asta arăta exact ce era: un instrument pentru a ucide cu sânge rece.

— N-are sens să ai o pușcă prin locurile astea dacă nu poți omorâ cu ea un *grizzly*, îi spuse Olivia când se duseseră cu arma pe pajiștea din spatele clădirii mari care-i slujea doctoriței atât ca birou cât și ca locuință.

— Dar eu nici măcar nu sunt convinsă că vreau o armă de foc, protestă Mary Anne.

— Ai deja una, replică Olivia. Arată ca asta și e încuiată în dulapul din biroul tău. Eu și Audrey le-am cumpărat în același timp și ar trebui să înveți și tu s-o folosești.

Deși nu făcuse nici o referire directă la crima din camping, știuseră amândouă la ce se gândise ea.

— De ce nu te-am prins curățându-ți cuptorul, când am venit, în loc să îți cureți pușca? se tânguise Mary Anne. Dacă n-ai fi scos-o deja afară...

— Dar o scosesem, i-o retează Olivia, așa că hai să ne apucăm de treabă, bine?

Desfăcu arma cu atenție, arătându-i Mary Annei toate părțile componente și cum funcționau ele.

— Să n-o uiți *niciodată* încărcată, începuse ea cu sfaturile. După ce o folosești, golește magazia, scoate glonțul de pe țeava și trage. Încearcă, apoi, să introduci un alt cartuș pe țeava și încearcă să tragi din nou. Abia când n-o să mai poți efectua întreaga cursă a cocoșului, indiferent cum ai proceda, vei putea s-o lași jos. Ai priceput?

Mary Anne dăduse din cap. Își dorise în acea clipă să nu fi trecut deloc pe la Olivia. În același timp, era conștientă, însă, că noua ei prietenă avea dreptate. Dacă voia să trăiască acolo, trebuia să știe cum să umble cu o armă. Ezitând, luase pușca, și-o pusese pe umăr, țintise prin cătare și trăsesese.

Reculul armei aproape că o dezechilibrase complet.

— E bine, o asigurase Olivia în timp ce își recăpăta echilibrul. Ține patul fixat bine pe umăr. Dacă n-o faci, reculul îți poate fractura osul. Ideea e ca umărul să absoarbă șocul ca să nu fii trântită la pământ. Hai să mai încercăm o dată.

Continuase așa preț de o jumătate de oră. Treptat, Mary Anne începu să nu mai simtă arma ca pe un corp străin în mâinile ei.

— Cu o lunetă cu laser e greu să ratezi, îi explicase Olivia. De îndată ce atingi butonul, fascicolul laser iese și acolo unde vei vedea punctul roșu e locul în care va ajunge glonțul.

Olivia îi înmână acum arma reîncărcată și arată înspre un balot de fin aflat cam la cincizeci de metri depărtare. Era cea mai depărtată țintă aleasă până acum. Mary Anne nici nu spera să aibă vreo șansă de a o nimeri.

— Noaptea vezi punctul roșu chiar de la această distanță, o informă Olivia. Nu trebuie decât să îndrepti arma spre sol în fața ta și pe urmă să plimbi

fascicolul spre țintă. Pe timpul zilei, e mai greu să vezi punctul roșu. Te poate păcăli. Încearcă o dată.

Mary Anne trase închizătorul și introduse cartușul pe țeava, apoi ridică arma la umăr și atinse trăgaciul cu degetul arătător de la mâna dreaptă. Într-un târziu, începu să tragă de el cu o mișcare înceată și continuă, pregătindu-se pentru recul.

Când se auzi împușcătura, din țintă se împrăștiară paie.

— O nimica toată, zise Olivia. Nu-i rău. Nu-i rău deloc.

* * *

Dormea în coliba lui, când prima împușcătură îl deșteptă brusc. Înainte ca ecoul ei să se stingă, se trezise complet și sărise din pat. Era pe jumătate îmbrăcat când se auzi a doua împușcătură. Când îi veni rândul celei de-a treia, se și afla afară, mișeându-se repede printre copaci. Fără a urmări vreo potecă, înconjură versantul muntos până ce ajunse la una din crestele masive de pe care se putea admira panorama întregii văi.

Ghemuit într-o scobitură umbroasă, invizibilă de jos, traversă cu privirea ferma El Monte, căutând sursa focurilor de armă.

În timp ce Mary Anne se apuca să golească cea de-a doua magazie, ochii de vultur ai bărbatului zăriră norișorul de fum de la gura țevii. Părăsi ascunzișul și o luă la goană, ghemuit până aproape de sol, cu picioarele goale spre proprietatea doctoriței.

Ajunse în sfârșit la o stâncă aflată chiar deasupra pajiștei Oliviei. Acolo se așeză încă o dată pe vine, fiind în stare chiar și în această poziție să observe ce se întâmpla la o sută de metri sub el fără să fie zărit de cele două femei din vale.

Se făcu mic când se auzi o nouă detunătură. Zgomotul îi răsună în urechi cu o intensitate care-l făcu să se cutremure de durere. O clipă mai târziu, nările lui adulmecară mirosul acru de pulbere arsă venind de jos. O văzu pe Mary Anne introducând alt cartuș pe țeava și se cuprinse cu brațele în așteptarea noii detunături.

Abia după ce ecoul acesteia se stinse și după ce le văzu pe cele două femei întorcându-se și îndreptându-se spre casă, catadicsi și el să părăsească adăpostul stâncii pentru a o lua încet înapoi pe drumul pe care venise.

Dacă femeia ajunsesese să învețe cum să folosească o armă, însemna că trebuia să fie mult mai precaut de acum încolo.

* * *

— Știi ce-ți trebuie? întrebă Olivia când pășiră, pe ușa din spate, în bucătăria ei mare.

— Îmi trebuie o mulțime de lucruri, replică Mary Anne sec. Care ar fi primul, după tine?

— O ieșire într-o seară. Să-ți petreci o seară departe de casa aia, de copiii tăi. O seară petrecută în întregime în compania adulților.

— Și cum să fac asta? Să-l sun pe unul și să-l rog să mă invite la o petrecere?

— Nu chiar. Vino aici diseară pe la șase jumate. Am invitat câteva persoane și cred că ar fi bine să ni te alături.

Deși Mary Anne fu pentru moment încântată de propunere, o respinse imediat.

— Și ce-am să fac cu copiii?

Olivia izbucni în râs.

— Fii serioasă, Mary Anne! Alison e suficient de mare ca să aibă chiar ea grijă de alți copii, iar Joey e de vârsta ei. Lasă-i să se îngrijească ei de Logan și spune-i lui Sikes să arunce din când în când o privire asupra lor. Nici măcar n-o să fii prea departe de casă.

— M-ai convins, încuviință Mary Anne.

În afara ceremoniei de după funeralii, abia dacă schimbasese vreo vorbă cu altcineva în afara Oliviei și a lui Charley Hawkins. Olivia avea dreptate; i-ar face bine să mai iasă din casă, chiar și numai pentru două ore.

— Ce vrei să aduc?

— Nimic, replică Olivia, îndreptându-se cu Mary Anne spre mașina celei din urmă. Să fii aici la șase și jumătate și să fii pregătită să te destinzi pentru o vreme. Ne-am înțeles?

— 'Nțeles.

În timp ce se cățăra la volanul Roverului și o porni pe drumul spre El Monte, Mary Anne își dădu seama că așteaptă deja cu nerăbdare să vină seara. Când ieși, însă, din pădure și pătrunse în curtea din fața casei, avu impresia bruscă că era urmărită.

Privi în jurul ei. Bill Sikes trebuia să fie pe undeva, prin apropiere. Nu se vedea, însă, nici o urmă de el. Parcă Roverul, ieși din el, aruncă din nou o privire de jur-împrejur și ajunse la concluzia că se comporta prosteste. De ce ar fi urmărit-o cineva? Hotărîtă să nu mai țină cont de această impresie, intră în casă.

Nu-și dăduse seama că fusese, într-adevăr, urmărită, din adăpostul oferit de una dintre coamele muntelui.

Fusese observată cu atenție de un bărbat și de un lup.

15

În cursul după-amiezii, cerul continuase să se întunece. Când se lăsă noaptea, casa fu învăluită de o beznă atât de densă încât Alison simți că o lasă nervii. Poate că n-ar fi trebuit să se repeadă să insiste ca maică-sa să cineze la doctorița Sherbourae și nici s-o asigure că era suficient de matură ca să aibă grijă de toate.

Maică-sa se codise să-i lase singuri. Alison fusese cea care insistase s-o facă. Acum însă, cu noaptea asta înfricoșătoare, începuse să regrete gestul. Aprinse toate luminile de la parter în încercarea de a îndepărta umbra. Cu toate astea, de fiecare dată când se uita pe geam afară, descoperea că tremura la vederea întunericii de smoală care înconjura casa. Încercă să se scuture de senzația de apăsare care o copleșea spunându-și că nu era, pur și simplu, obișnuită cu o asemenea beznă. În New Jersey, chiar și în cele mai întunecate nopți, luminile străzilor continuau să împrăstie lumină, iar becurile din casele vecinilor erau întotdeauna aprinse. Chiar și noaptea târziu, după ce majoritatea oamenilor de lângă ei se duceau la culcare, cerul era vag lăptos de la lumina difuză dată de lămpile Manhattanului, aflat la numai câte-va mile depărtare, iar, din când în când, câte o mașină dădea colțul străzii la numai câțiva pași de ei, și, atunci, fasciculele zvârlite de faruri măturau zidul camerei pe care o împărțea cu Logan.

În plus, acolo exista și un fundal constant de zgomote, din cauza vâjâitului automobilelor de pe autostradă și, din când în când, a vuietului avioanelor care se pregăteau de aterizare pe aeroport.

Aici, liniștea mergea mână-n mână cu întunericul. Temperatura scăzuse vertiginos în după-amiaza aceea și acum nici măcar insectele nu mai bâzâiau.

Singurul sunet pe care îl auzise fusese un urlet a ceea ce ea spera că fusese un coiot. Joey, însă, insistase că fusese un lup.

— Chiar așa? se mirase Logan.

Erau toți trei în bucătărie, iar Alison adăugă niște brânză la pizza rece lăsată de maică-sa pentru cina lor.

— Și ce face el? continuase copilul.

Ochii lui Joey se îngustaseră până când ajunseseră ca două crăpături, iar vocea adoptase un ton de mister.

— Vânează, șopti el în tăcerea care se lăsase după urletul solitar. E înfometat și caută ceva de mâncare. Iar dacă n-o să găsească nimic, o să coboare până aici.

Logan se scuturase în urma unui fior amestecat cu emoție și frică.

— N-o să le facă rău cailor, nu-i așa?

Joey își coborâse glasul și mai mult.

— Nici măcar n-o să-i caute. Dar s-ar putea să vină după oi dacă a gustat deja sânge de om!

— Încetează ți-pase Alison. Îl sperii!

Stând la masă lângă Logan, Joey îl înghiontise pe celălalt.

— Ghici cine-i cu adevărat speriată?

— Alison, se hlizise Logan. Alison e speriată de toate!

— Ba nu sunt! se stropșise fata.

Pe măsură ce se depanaseră orele serii, însă, ceea ce promitea a fi o aventură când maică-sa îi anunțase că pleacă și-i lăasă singuri în casă, se transformă în altceva.

Trebuise să reziste, de două ori deja, dorinței cumplite de a o suna pe maică-sa, acasă la Olivia, pentru a o implora să se întoarcă acasă. Nu o oprise decât convingerea că, dacă ar fi făcut-o, n-ar mai fi avut nici o clipă de liniște cu Logan. Pe lângă asta, nu se întâmplase nimic, dacă nu ținea cont de întunericul nopții și de liniștea stranie de afară.

Numai că, odată cu ticăitul ceasului ce arată scurgerea minutelor, în ea își făcuse loc tot mai insistent senzația că era ceva în neregulă.

Devenea din ce în ce mai nervoasă: "Umblă ceva pe afară", își zise ea. Ceva se ascundea în noapte și observa casa.

Îi observa pe ei.

Alison se afla acum în birou, cu Logan, și se uita la ecranul televizorului. Încerca să se concentreze la filmul găsit de fratele său pe unul dintre canalele de satelit dar continua să furișeze, din când în când, câte o privire către fereastră. Deși draperiile erau trase, o mică fantă îi permitea să zărească o felie îngustă din bezna de afară.

Aceeași fantă lăsa, însă, pe oricine din afară să observe totul din camera luminată.

Era sigură că văzuse, cel puțin o dată, ceva mișcându-se iute chiar lângă fereastră. Surprinsese mișcarea cu coada ochiului și când se răsucise să privească drept spre geam, aceasta dispăruse.

Oare se mișcase, într-adevăr, ceva acolo?

"Nu-i nimic acolo", se autoîncuraja ea. Atunci de ce era atât de nervoasă?

— Unde-i Joey? întrebă ea.

Întins pe podea, uitându-se fix la ecran, cu bărbia sprijinită în pumni, Logan îi răspunse fără să se uite la ea:

— Nu știu.

Alison se încruntă. Când acesta plecase din birou cu puțin timp înainte, ea se gândise că se duce la bucătărie pentru a mai lua o bucată de pizza.

Numai că nu se întorsese.

Pe punctul de a pleca după el, ochiul ei prinse din nou o mișcare la fereastră. Brusc, înțelese.

Joey se dusesse afară și încerca s-o sperie!

Rămase pe loc nemișcată și încercă să nu dea vreun semn c-ar fi văzut ceva. Mintea îi lucra rapid la un plan de a-l surprinde. Dacă s-ar fi ridicat și s-ar fi îndreptat spre fereastră, ar fi fost văzută și el ar fi dispărut în întuneric. Îi veni, atunci, o idee.

— Mă duc să văd dacă s-a urcat în camera lui, anunță ea.

Se sculă și o porni către ușă. Vira în ultima clipă și se furișă rapid către peretele în care era încastrată fereastra. Apucă de cordonul draperiei cât putu ea de ușor și de tăcut. Cu o mișcare fulgerătoare trase de cordon și dădu draperia la o parte, așteptându-se să-l vadă dincolo de geam pe Joey zâmbindu-i.

Nu se confruntă decât cu negura nopții și cu propria ei reflecție holbându-se la ea din geamul lucitor.

— Ce faci? rosti Logan, iritat, luându-și în sfârșit ochii de la televizor pentru a se uita la ea.

Alison își încreți sprâncenele, nedumerită.

— A-am crezut că zăresc ceva.

— Ești nebună, concluziona Logan și-și dădu ochii peste cap, după care reveni la spectacolul de pe micul ecran.

Alison se uită din nou afară. Oare chiar *văzuse* ceva la fereastră? Se hotărâ să-l caute pe Joey prin toate camerele. Ceva din lăuntru ei îi spunea, însă, că el plecase afară.

Era un lucru pe care maică-sa insistase să i-l promită:

— Ține minte, vreau ca toți să stați *în* casă toată seara. De acord?

Toți trei, inclusiv Joey, fuseseră de acord. Dacă el își încălcase promisiunea? S-o sune pe maică-sa la Olivia Sherbourne și să-i povestească ce se întâmplase? Sau să iasă afară de capul ei, să-l găsească și să-l determine să vină înapoi? Din păcate, era conștientă că nu va avea niciodată curajul să înfrunte bezna terifiantă din spatele casei.

Ajungând în capul scărilor, văzu un firicel de lumină sub ușa lui Joey. Se opri, mirată. Lăsase o lampă aprinsă ca s-o păcălească? Încruntată se duse până la ușa închisă și ciocăni în ea. Dinăuntru se auzi scheunatul lui Storm. Ghearele animalului începură să zgârie lemnul ușii. Când văzu că nu primește nici un răspuns din partea lui Joey, Alison deschise ușa și-și strecură capul înăuntru. Storm se ridică în două picioare ca s-o lingă pe față. Alison îl scarpină între urechi și-l dădu la o parte.

Atunci îl văzu pe Joey.

Stătea pe pat, cu spatele sprijinit de tăblie. Fața îi era palidă și ochii larg deschiși. Se uită la ea și rămase cu privirea pironită în ochii ei fără să scoată vreo vorbă. Într-un târziu rosti, cu voce rece și indiferentă.

— O urăsc.

Cuvintele îi ieșiră de pe buze ca niște așchii de gheață.

— Mă spionează și eu o urăsc.

* * *

Bill Sikes mergea în tăcere prin bezna dinafară casei. Își ținea toate simțurile în alertă, iar corpul său musculos îi permitea să se miște cu o ușurință și o siguranță care-i sfidau vârsta. Se afla afară de aproape o oră și verifica acareturile fermei, precum îl rugase doamna Carpenter. Nu-i deranjase pe copii și nici măcar nu se dusese până la ușa din spate ca să-i întrebe dacă se simțeau bine. Se mulțumea să arunce o privire peste tot.

În șopron, caii se odihneau liniștiți. Cu toate că noaptea era răcoroasă, iar lumina zilei se stinsese mai repede decât era normal din pricina norilor denși, aerul era limpede și valea pașnică.

Când ajunse la mai puțin de treizeci de metri de șopron, se auzi nechezatul puternic al unui cal. Sunetul fu urmat de pocnetul tare al unei copite într-unul din grajdurile de lemn. Mărimdu-și ritmul, Sikes se grăbi spre șopron. Intră în construcția întunecoasă și aprinse lanterna.

Toți trei caii se agitau nervoși pe locul lor. Bill Sikes le vorbi blând. Continuă să-i mângâie cu vorba cât timp se apucă să cerceteze grajdurile, camera anexă și depozitele de furaje. Se cațără până în vârful stogului de fân dar nu găsi nimic acolo în afara unei bufnițe care huhui încet și plecă în noapte, planând tăcută pe aripi.

După ce reuși să calmeze caii, părăsi șopronul și asigură ușa cu drugul. Făcu un tur al casei pe dinafară, având grijă să se țină la o distanță suficientă de construcția de bușteni pentru a nu fi văzut, dar suficient de aproape pentru a putea vedea prin geamuri ce se petrece înăuntru.

Toate luminile fuseseră aprinse dar camerele erau pustii, cu excepția biroului unde băiatul mai mic se uita la televizor stând întins pe podea. O priveliște perfect normală. Nimic în neregulă.

Porni înapoi spre propria sa cabană și atunci fu izbit de senzația că o altă ființă se furișă prin întuneric la fel de tăcută ca și el. O putea simți la fel de limpede precum simțea solul de sub picioarele lui.

Avea sentimentul că e hăituit de prezența necunoscută, începu la rândul lui s-o hăituiască.

Când ajunse în apropierea cabanei, în drum spre pâlcul de copaci de pe malul pâraului, liniștea nopții fu sfărâmată.

Un țipăt explodează în întuneric, ascuțit și pătrunzător.

Se stinse la fel de repede precum izbucnise, retezat când ajunse la paroxism.

Bill Sikes încremeni. Așteptă și ascultă nemișcat. Nu se mai auzi nimic.

Începu să fugă spre ușa din spatele casei mari.

* * *

Alison rămăsese pironită în cadrul ușii, așteptând ca Joey să vorbească din nou. Băiatul nu mai scoase nici o vorbă. Stătea nemișcat pe pat, holbându-se la ea cu fața cenușie.

— C-cine? rupse Alison tăcerea care amenința s-o copleșească. Sunetul propriei voci avu darul de a o scoate din transă, așa că făcu un pas înăuntru.

— Cine te spionează, Joey?

— Mătușa Mary Anne, replică băiatul după câțeva vreme, timp în care Alison se întrebase dacă fusese măcar auzită.

— Mami? întrebă Alison, perplexă. Dar ea n-ar face așa ceva. Nici măcar nu-i aici. E la...

Joey o întrerupse cu un ton dur.

— A fost la școală azi! A discutat cu doamna Wickman. Vorbeau despre mine!

Primul impuls al fetei fu să iasă cât mai repede din cameră, să alerge jos și s-o sune pe maică-sa. Ce-i putea spune, însă? Să se plângă că Joey se comportă ciudat? Și ce s-ar întâmpla dacă maică-sa s-ar întoarce acasă și l-ar găsi pe Joey la fel cum fusese cu două ore înainte când plecase? Cu toate astea, trebuia să întreprindă ceva! Făcu însă un pas înainte și închise ușa.

— Cum adică vorbea cu doamna Wickman despre tine?

— Am văzut-o, șopti Joey.

Se uită fix la Alison, dar ochii săi nu mai exprimau acea prietenie cu care era ea obișnuită. Se îngustaseră până la a fi două tăieturi în obraji și aveau o privire care aproape că o înspăimântară.

— V-văzut-o când? murmură Alison.

— Azi. Am văzut-o ieșind din biroul doamnei Wickman. Știu de ce s-a dus acolo.

Pentru fată, cuvintele lui n-aveau nici o logică. De unde să fi știut el motivul pentru care maică-sa se dusesse la școală. Și dacă spusele lui erau adevărate și el era, într-adevăr, la fel de furios pe cât părea a fi, de ce nu scosese o silabă mai devreme? După școală, pe drumul spre casă, nu-și ieșise cu nimic din propria matcă. Nici în timpul după-amiezei nu arătase prin ceva că era deranjat de vreo problemă.

— Joey, s-a întâmplat ceva? De ce te-ai mâniat brusc?

Băiatul își ținea mâinile în poală. Încheieturile i se făcuseră albe.

— De ce să nu fiu mâniat? se rățoi el. După tot ce a făcut ea...

— De unde știi că a făcut ceva? i-o reteză Alison. Poate că nu discuta despre tine. Poate că-i cerea directoarei informații despre Logan sau despre mine.

Joey se uită furios la ea. Cu o jumătate de oră în urmă, fusese copleșit din nou de acea cumplită senzație care-i întindea toți nervii. Încercase la început s-o ignore, să se concentreze la filmul pe care îl vizionau toți trei, dar ea continuase să se agraveze.

Continua să se uite la fereastră. Simțea că e ceva afară, ceva care-l cheamă. Voia să iasă afară în noapte, acolo unde s-ar simți eliberat de constrângerea zidurilor casei.

Îi promisese, însă, mătușii Mary Anne că va sta înăuntru și nu dorea să-și calce cuvântul dat. În cele din urmă, se retrăsese în camera lui și se întinsese pe pat, implorând cerul să-l scape de senzația mizerabilă pe care o avea.

Numai că aceasta devenise tot mai puternică. Ajunsese ca o furnicătură îngrozitoare care-i sfâșia nervii și-l aducea în stare de a-și dori să-și rupă pielea în fâșii. Mai târziu prin minte începuseră să-i circule tot felul de gânduri teribile.

Se gândise la mătușa lui. Știa de ce venise s-o vadă pe directoare. Voia să afle ce era în neregulă cu el. Când a zărit-o în școală, s-a înfuriat pe ea dar s-a obișnuit mai apoi cu situația, pentru a fi uitat-o deja când se înapoiase acasă. De când se urcase în camera lui, însă, cu nervii întinși de ghearele acelei senzații stranie, în suflet i se insinuase din nou furia împotriva ei. Iar acum, în timp ce se uita fix la Alison, o nouă criză de mânie începea să-l fiarbă pe dinăuntru. De data asta, era furios pe fată. Ce căuta ea acolo? De ce nu pleca naibii ca să-l lase în pace?

— Aș vrea să pleci, strigă el. Vreau să plecați cu toții! Vă urăsc!

Brusc, se dădu jos din pat și se repezi spre Alison cu mâinile întinse către gâtul ei. Instinctiv, fata își ridică brațele să se apere și țipă.

Strigătul ei fu curmat subit când se dezechilibra și porni, împiedicându-se, de-a-ndaratele spre perete. Forțându-se să-și recapete echilibrul, își ridică genunchiul și-l izbi, involuntar pe Joey sub abdomen. Gemând și apucându-se instantaneu de testicule, băiatul dădu înapoi, lăsându-i astfel fetei șansa de a fugi din cameră, trăgând ușa după ea. Coborâ în goană scara și ajunse la piciorul ei tocmai când se auzi un bubuit în ușa bucătăriei. Pentru o secundă, rămase pironită locului, amețită, apoi, din birou, ieși alergând Logan.

— Ce s-a întâmplat? se interesă băiatul.

Își văzu sora plângând și se uită peste umărul ei înspre scări.

— Unde-i Joey? Te-ai bătut cu el?

Suspînând, cu mintea ocupată în întregime de scena atacului, Alison traversă, bălăbănindu-se, bucătăria. Uitase de promisiunea făcută, de a nu deschide ușa nimănui. Nu exista în acea clipă decât ușurarea că venise cineva, poate chiar maică-sa, s-o ajute. Trase de ușă și icni uimită când văzu un bărbat într-o jachetă ponosită, cu șapca trasă peste ochi, care ținea strâns în mână o carabină.

— E-n regulă, o liniști Bill Sikes când văzu începutul de panică reflectat de ochii ei. Eu sunt.

Sikes intră în bucătărie și sprijini arma de peretele de lângă ușă. Era zguduit de imaginea fetei care bocea și își dădu imediat seama că sunetul auzit cu mai puțin de un minut în urmă fusese țipătul ei. Nu părea să fie rănită, cu toate că era în mod evident îngrozită.

— Ce e, Alison? Ce se întâmplă aici?

Fata clătină, neajutorată, din cap și se strădui să vorbească printre suspine. Într-un târziu, reuși să articuleze câte-va cuvinte.

— J-Joey. Sus... s-se comporta, nu știu, de parcă ar fi înnebunit!

— Sun-o pe maică-ta, prelua Sikes inițiativa. Sun-o și spune-i să vină acasă. Eu o să urc ca să văd ce se petrece cu Joey.

În timp ce Alison se îndreptă, împleticindu-se, spre telefon, Sikes țâșni pe lângă Logan și se năpusti pe scări în sus. Răsuci de clanța ușii de la camera băiatului și intră în încăpere, neștiind la ce să se aștepte.

Găsi o cameră pustie.

Atât Joey cât și Storm dispăruseră. Fereastra dormitorului era larg deschisă.

Din trei pași mari traversă încăperea. Scoase lanterna din buzunarul hainei și o aprinse. Plimbă fascicolul peste tot acoperișul verandei, aflat la numai câteva zeci de centimetri sub fereastră, apoi cercetă zona din jurul casei. Când ajunse cu spotul luminos pe câmpul dintre casă și pădure, îl prinse brusc pe Joey, ca pe o insectă. Băiatul fugea cât îl țineau puterile și se afla deja la jumătatea câmpului, îndreptându-se spre pădure. În fața lui, Storm zburda vesel.

Înjurând printre dinți, Bill Sikes ieși în goană din încăpere și zbură peste treptele scării. Înșfacă arma de unde o lăsase și se luă după băiat.

Rick Martin era pe punctul de a ieși cu dinele la plimbare, pentru ultima oară în acea seară, când receptorul stației din bucătărie prinse viață și se auzi vocea dispecerei de la departamentul poliției din Challis, sediul dispeceratului responsabil de întreg ținutul.

— Unitatea 72 Sugarloaf. Am primit o înștiințare despre un copil dat dispărut la ferma El Monte, la capătul șoselei Coyote Creek. Vă rugăm să investigați.

Vocea femeii se schimbă, renunțând la tonul oficial.

— Tony, ce se întâmplă acolo sus? Mai întâi un D.O.A.¹ și o rănire gravă, iar acum asta!?

Uitând de dine, Rick Martin se grăbi spre biroul din mica locuință de pe Pocatello Drive, pe care el și Gillie o cumpăraseră cu dnci ani în urmă și apucă microfonul emițătorului.

— Dispeceratul, aici unitatea 71 Sugarloaf. O să preiau eu cazul. Șaptezeci și doi, mă auzi?

— Am și plecat, Rick, anunță Tony. Ai vreo idee ce se petrece acolo?

— Știu numai că nu-mi place, răspunse Rick.

Își aminti de ciudatul raport de la laborator, ce indica o creatură necunoscută care bântuia prin munții de deasupra văii. Însă nu dorea să facă vreo mențiune la document pe calea undelor.

— O să-mi iau câinele. Tu sună-l pe Frank Peters și spune-i să-și aducă ogarii lui. Se știe cine lipsește?

— Joey Wilkenson, răspunse dispecera. Treisprezece ani, cam un metru și jumătate, păr castaniu...

— Știu cum arată Joey, o întrerupse Martin. Cu toții știm. Ne vedem acolo sus, Tony. Șaptezeci și un Sugarloaf, rămân pe recepție.

Se duse în dormitor și începu să-și îmbrace, din nou, uniforma, își trase pe el o pereche de indispensabili, după care își îmbrăcă pantalonii și cămașa. Gillie îl urmă în încăpere.

— Vin cu tine, anunță ea pe un ton care nu admitea nici o opoziție.

Cu toate astea, Rick ezită să încuviințeze.

— La ce bun? S-ar putea să dureze mult și n-are sens să...

— Stau trează și să aud ce se petrece, termină Gillie propoziția în locul lui. Nu, mersi. Măcar dacă merg la El Monte o să aflu și eu ce se întâmplă. În afară de asta, o s-o ajut pe Mary Anne. Dacă o să găzduiască o întreagă poteră acolo o să aibă nevoie de tot ajutorul pe care-l va putea obține.

În timp ce Rick termină de îmbrăcat, ea se duse până în bucătărie, găsi o sacoșă goală și o umplu cu provizii: urmăritorii aveau să aibă nevoie de proteine. Când Rick fu gata, ea își pusese deja jacheta îmblănită pe ea.

— King! Mașină! ordonă Martin, deschizând ușa din spate a casei.

Imensul dine polițist, care stătea întins în fața chiuvelei, indiferent față de pregătirile din jurul lui, duli urechile. Țâșni cu coada sus prin ușa din spate, apoi se zbenguie nerăbdător până când Rick îl lăsă să urce pe locul din spate al jeepului vopsit în negru și alb. Fără a mai da drumul la sirenă și la girofar, Martin demară în trombă. Deschise stația de emisie-recepție, apucă de microfon cu o mână, în timp ce cu cealaltă vira și angaja mașina pe Main Street.

¹D.O.A. — Dead On Arrival: mort la sosire (n. tr.)

— Vrei să încetinești? se vaită Gillie, deși știa că nu-i va fi de nici un folos. Cum vei putea da ajutor dacă distrugi mașina înainte de a ajunge acolo?

Când ajunseră la capătul Main Street-ului, care făcea o ușoară curbă la dreapta, după care devenea Coyote Creek Road, Rick trecu pe banda din stânga pentru a depăși o limuzină Sedan.

— La naiba! murmură el când recunoscă automobilul lui Milt Morgenstern. Unde crede ăsta că se duce?

— Mă întreb și eu, rosti Gillie cu exagerată ironie. Ia să vedem noi... el e editorul ziarului, are un receptor radio acordat pe frecvența poliției și tocmai a picat o înștiințare cum că a dispărut Joey Wiikenson.

Ea clătină din cap.

— Noo, e prea complicat pentru mine. Probabil că ia și el o gură de aer!

Rick se uită acru la ea.

— Deșteapto!

— Stai așa, dragule. Își face și el meseria așa cum voi v-o faceți pe-a voastră.

— Cred c-așa e, oftă Rick. Te rog, însă, să încerci să-l ții departe de mine, bine? Toată ziua m-a pisat la cap cu raportul ăla de la laborator asupra cazului Foster, iar eu l-am tot fentat.

Zâmbetul răutăcios al femeii dispăru.

— De ce? Există ceva acolo pe care nu vrei să-l faci public?

Rick își dădu seama de greșeală prea târziu. Din nefericire păsărică îi zburase de acum din gură, iar Gillie nu l-ar fi slăbit până când n-ar fi aflat totul. În timp ce se apropiau de poarta care marca intrarea în ferma El Monte, el o puse rapid la curent cu informațiile primite din Boise.

— Trebuie să fie o încurcătură, încheie el. Nu văd nici un motiv pentru care să-l las pe Morgenstern să provoace panică în zonă până ce Tamara Reynolds nu-și mai amintește vreun amănunt nou și până ce nu aflu ce anume l-a atacat pe Foster.

Gillie medita câteva clipe, apoi zise:

— Dar dacă nu e o greșeală, Rick? Dacă e ceva...

Ezită, apoi reluă:

— ...mă rog, dacă e ceva nemaivăzut de nimeni până acum?

Rick trase jeepul în fața casei de bușteni de la capătul drumului. Tăie contactul și se răsuci spre Gillie.

— Eu nu cred în tâmpenii ca Sasquatch sau Omul zăpezilor și nici tu, după câte știu. Așa că hai să lăsăm deocamdată ipotezele astea cretine la o parte, bine?

— Dar...

— Gata!

Se dădu jos din mașină și eliberă câinele, apoi urcă treptele verandei și bătu tare în ușă.

Câteva secunde mai târziu Olivia Sherbourne îi deschise și se dădu la o parte pentru a le face loc să intre noilor veniți.

— Toată lumea e în bucătărie, anunță ea.

Palidă, Mary Anne Carpenter ședea între cei doi copii ai săi, cu câte un braț înconjurându-l pe fiecare. În fața ei, făcându-și însemnări, se afla Tony Moleno. Charley Hawkins se sprijinea de tejgheaua barului și asculta cu atenție. În timp ce Gillie îi zâmbi încurajator celeilalte femei, Moleno îl puse pe Rick la curent cu faptele.

— A verificat careva în cabana lui Sikes? întrebă Rick. Dacă l-a găsit pe Joey și băiatul continua să se comporte ciudat, ar fi putut să nu vrea să-l aducă înapoi aici, încă.

— Am verificat eu, anunță Olivia Sherbourne. M-am uitat acolo în primul rând. Nu-i nimeni, iar dacă s-ar întoarce acum n-ar putea să nu vadă toate mașinile alea din față; s-ar simți obligat să vină aici.

Rick mormăi ceva ca o aprobare. Se dusesse unica lui speranță de a rezolva rapid cazul. Nemulțumirea îi spori când se auzi o nouă bătaie puternică în ușa din față.

— Asta-i Milt Morgenstern, îi avertiză el pe ceilalți. L-am depășit pe drumul înapoi. V-aș fi foarte recunoscător dacă acum ați vorbi cu toții cât mai puțin. Spuneți-i doar că puștii s-au bătut și Joey a plecat. Nu cred că are vreun rost să-i dezvăluim faptul că băiatul se comportă ciudat.

Privirea i se îndreptă spre Alison, care se ghemuise la pieptul mamei. Avea ochii roșii încă de pe urma lacrimilor, iar tenul îi era palid.

— Crezi că poți face asta, Alison? Nu-ți cer să minți, ci numai să nu-i spui mai mult decât trebuie.

Fata ezită, apoi se decide:

— Ce-ar fi să mă duc în camera mea? propuse ea. În acest caz, n-ar mai trebui să vorbesc deloc.

— Perfect, fu Rick de acord. Tu ce zici, Logan? Știi cât de greu îți vine să păstrezi secretă o poveste bună ca asta dar e important s-o faci.

— N-o să scot o vorbă, promise băiețelul. Dar pot să merg și eu cu tine după Joey?

Rick se prefăcu că meditează asupra propunerii, apoi clătină din cap.

— M-ai ajuta mai mult dacă ai sta aici ca să-ți ajuți mama. Faci asta pentru mine.

Deși păru un pic descurajat, Logan încuviință. Alison se făcuse nevăzută pe scări înainte ca Olivia să-i dea drumul înapoi lui Milt. Editorul ascultă povestea banală pe care o născocise șeriful, apoi remarcă absența lui Bill Sikes.

— Sunteți siguri că îl caută pe Joey?

— Amândoi copiii l-au văzut plecând, răspunse Rick. Așa e, Logan?

Băiatul se uită drept în ochii publicistului.

— El a descoperit că Joey nu era în camera lui. L-a auzit pe Joey și pe Alison tipând unul la altul și a venit înapoi să vadă pentru ce se certau. Când a urcat sus să discute cu Joey, el dispăruse.

Înainte ca Morgenstern să mai poată întreba ceva, în fața casei sosi Frank Peters. În spatele camionetei, cei trei ogari ai lui lătrau furioși. Chestiunea celor petrecute în casă fu repede uitată din clipa în care Martin se apucă să organizeze potera. Cu un dram de noroc, îi vor găsi pe Bill Sikes și pe Joey împreună, pe drumul de întoarcere spre casă. Când o porniră la drum, însă, Rick Martin avu presentimentul că nu vor avea noroc în noaptea aceea.

Se rugă ca măcar să-i găsească pe băiat și pe îngrijitor în viață.

* * *

Bill Sikes urmă meandrele potecii. Respirația i se făcea tot mai grea pe măsură ce urca. Plecase din casă de cel puțin o jumătate de oră și majoritatea drumului făcut fusese urcuș. Cât timp îl urmărise pe Joey peste câmp, fusese floare la ureche; urmele tălpilor lăsate de băiat erau clar întipărite în pământul moale. Chiar și fără urme fusese ușor, căci iarba culcată la pământ oferea un indiciu sigur. Treaba se complicase când intrase în pădure. În punctul în care băiatul pătrunsese în pâlcul de conifere nu erau nici un fel de urme. Cu toate astea, Sikes n-avusese prea mari dificultăți să-l urmărească în continuare, căci Joey continua să fugă și, de fiecare dată când atinsese pământul, călcâiul lui

lăsase o adâncitură în covorul de ace de pe sol. Deși ritmul băiatului începuse mai încolo să se încetinească, Sikes reușise să se miște cu rapiditate încă.

Însă, foarte curând solul își modificase aspectul. La o sută de metri în adâncul pădurii, terenul plat al văii făcea loc pantei versantului muntos. Acolo Joey dăduse peste o cărare și se luase după ea. Era un drum pentru plimbare, larg și curățat de acele de pin. Dacă n-ar fi fost ploaia din ziua precedentă, Sikes ar fi pierdut, cu siguranță, orice urmă de-a băiatului. Așa, însă, apa transformase pământul bătătorit și tare într-o masă clisoasă. Joey apucase chiar pe centrul acestui drum, lăsând amprente adânci la fiecare pas.

Urmând această cărare, Sikes începuse să fugă. Trebuia să-l ajungă din urmă pe Joey. Trebuia. Din nefericire, cărarea se bifurcase, iar Joey apucase pe varianta mai abruptă și mai îngustă.

Înaintarea lui Sikes se încetinise considerabil din clipa în care începuseră să apară porțiuni mari de stâncă goală, pe care singurele semne ale trecerii lui Joey erau petele de noroi lăsate de pantofii lui.

În ultimele zece minute, Sikes se deplasase ghidat doar de instinct. Terenul își schimbase din nou înfățișarea. Cărarea șerpuia printr-o masă de roci imense, unele apărute când se formaseră munții, cu milenii în urmă, altele forțate să coboare de deasupra de ultima eră glaciară. În acea zonă, suprafața solului fusese spintecată și curățată de orice urmă de viață de gheața care avansa, iar amestecul de roci și gheață al morenelor fusese împiedicat să dea naștere oricărei forme de viață de vânturile puternice care suflau dinspre creste.

În acest loc, Bill Sikes se opri. Inima îi bătea cu putere, iar răsuflarea îi era întretăiată după acea lungă cățărare pieptișă.

Cu toate astea, nici măcar nu ajunsese la marginea pădurii. Mult dincolo de meterezele imense care străjuiau amenințătoare deasupra lui se vedea încă stratul des de pini care urcau constant, spre vârf.

Oare Joey se afla acolo sus, undeva, strecurându-se printre copaci?

Sikes n-avea de unde să știe. Băiatului nu i se mai putea lua urma.

— Joey? strigă el.

Vocea abia i se auzi în vastul necuprins al munților.

— Joey, unde ești?

Își ținu răsuflarea așteptând un răspuns, oricât de vag. Nu primi nici unul. Începu să respire din nou. Își umplu plămânii cu aerul rece al nopții. Inspiră adânc de câteva ori. Pulsul începu să-i scadă, iar gâfâitul i se liniști.

Încremeni brusc.

Auzise ceva? Își ascuți auzul și-și ținu respirația.

Secunde se scurgeau pe lângă el.

Secunde lungi de tăcere cristalină, nederanjată de nimic în afara unei rafale subite de vânt, care șuiera printre copacii din vârful meterezului de granit.

Cu toate astea, în ciuda lipsei zgomotelor, Bill Sikes avu deodată convingerea că nu mai era singur.

Aceeași senzație îl încercase și mai devreme. Era același sentiment care-l determinase să cerceteze întinderea fermei și care-l copleșea acum încă o dată, punându-i nervii la încercare, ridicându-i părul de pe ceafă și făcându-i pielea ca de găină.

Era ceva acolo în întuneric, nu prea departe, ceva care-l privea.

Joey?

Dar dacă ar fi fost Joey, de ce nu i-a răspuns la chemare?

Cu teama crescândă, incapabil să creadă că Joey ar fi fost în stare să continue să se cațere printre rocile masive — operațiune suficient de dificilă la lumina zilei, darămite noaptea, când era aproape imposibil să te descurci fără o

lanternă care să te ghideze — Bill Sikes apucă înapoi pe drumul pe care venise.

Trebuie că a rătăcit poteca, probabil undeva înainte de teritoriul acela de roci contorsionate. Joey o luase precis în altă direcție. Trebuie să fi găsit o cărare pe care el n-o observase.

Își croi drum înapoi printre roci cu toate simțurile treze. Se oprea la fiecare câțiva pași ca să asculte, așteptându-se ca după fiecare curbă a drumului îngust să dea nas în nas cu... ce?

Un urs?

În nici un caz, un urs. L-ar fi auzit zgomotul produs de gheare pe roci în timpul mișcării. L-ar fi auzit mormăind și fornăind și ar fi auzit răpăitul de pietricele produs de labele lui în timp ce scormonea pe sub roci căutând ființele mici care s-ar fi putut ascunde acolo.

Depăși morena și se văzu înapoi în spațiul mai larg al pădurii. Respira mai ușor acolo, căci nu mai era prins între rocile masive care-l puteau împiedica să se apere contra u-nui atac.

Continuă să coboare, ținându-se atent de potecă și aprinzând lanterna la fiecare câteva secunde pentru a examina zona de lângă drumeag. Căuta orice indiciu al locului în care virase Joey, îndreptându-se fie spre vârful muntelui, fie, mai probabil, înapoi către valea de dedesubt.

Auzi sunetul cât stătea ghemuit și studia o deformare a solului la un pas de cărare.

Deși era greu de auzit, acel mârâit al ființei nevăzute îi dădu fiori de gheață pe spinare. Îngheță în locul în care se afla, așteptând ca el să se repete, însă fu împresurat din nou de liniștea muntelui. Până și vântul își încetase orice adiere, lăsând ca liniștea să capete, în aceste condiții, o dimensiune stranie.

Sikes luă carabina de pe umăr, îndepărtă siguranța și introduse glonț pe țeava. Făcu un tur al locului cu fascicolul luminos care ajunsese pe sfârșite și stinse lanterna când cercetarea nu dezvălui nimic. Rămase, o clipă, orbit în întunecimea de smoală a nopții, dar își dădu imediat seama că stratul de nori se subțiasse, lăsând să treacă o parte din lumina argintie a lunii, insuficiente pentru a observa amănuntele pădurii din jur, dar suficient de puternică pentru a vedea spărtura dintre copaci care marca drumul.

Mergând prin beznă, la urechi îi ajunse zgomotul produs de ceva care se deplasa paralel, cu el, în dreapta.

Era un ușor fâșâit, care se opri brusc imediat după ce se o-pri el. Când porni, fâșâitul se făcu din nou auzit.

De sus, dinspre stânga, se auzi un alt sunet, ca un ușor fluierat.

O pasăre?

Poate un om...

Sikes încremeni, ascultând.

Fâșâitul nu se mai opri de această dată, ci spori în intensitate, apropiindu-se de el.

Era un animal care-l urmărea și se apropia tot mai mult.

Aprinse lanterna și plimbă raza ei leșinată printre arbori. Se opri până la urmă asupra unui pâlc de arbuști la zece metri distanță de el.

Un pâlc suficient de mare și de gros pentru a ascunde până și silueta masivă a unui *grizzly*.

Când fascicolul lovi tufișul, fâșâitul încetă. Sikes își descoperise urmăritorul.

Prada devenise vânător.

Îngrijitorul se lăsă tăcut în genunchi, puse lanterna pe sol cu razele, care se stingeau rapid acum, îndreptate asupra pâlcului de arbuști, își înălță arma la umăr, o apucă strâns și trase încet de cocoș.

Atacul veni pe neașteptate când se auzi zgomotul împușcăturii.

În timp ce încărcătura grea de pe țeava carabinei părăsea arma, pușca îi zbură lui Sikes din mâini. Din spate ceva se năpustise asupra lui. Greutatea acelui ceva îl trânti la pământ, cu carabina sub el.

Instinctiv, un țipăt îi răsări în gâtlee, dar fu retezat înainte de a ieși de pe buze căci, înainte ca aerul din plămâni să treacă de coardele vocale, laringele îi fu smuls cu brutalitate, iar uriașa arteră care pompa sângele de la inimă la creier îi fu făcută zdrențe.

Bill Sikes muri fără a mai scoate ultimul său urlet de groază.

* * *

Pocnetul singular răsună în toată valea. Frank Peters se aplecă și desfăcu lezele care-i țineau pe cei trei ogari în frâu. Le trecu pe la nas pentru ultima oară cămașa pe care o adusese Mary Anne din camera lui Joey și le comandă:

— După el! Dați-i drumul!

Lătrând de bucurie că fuseseră eliberați de lesă, câinii o luară la goană și dispărură iute în întuneric. În ciuda acestui fapt, Peters își continuă urcușul prin pădurea de conifere, însoțit de Rick Martin, Tony Moleno și Olivia Sherbourne, ultima insistând să ia parte la urmărire cu orice preț, în ciuda protestelor lui Rick. Ogarilor n-avea cum să li se piardă urma Atâta vreme cât aveau mirosul în nări vor continua să latre. Dacă l-ar fi pierdut, tonul glasului lor s-ar fi modificat imediat, iar ei ar fi început să se învârtă pe loc în căutarea mirosului pierdut, nerenunțând cu nici un chip până ce n-aveau să fie prinși din nou în lesă și îndepărtați de acolo. Chiar dacă prada lor intra într-un râu, ogarii ar fi continuat să ia urma, plescăind prin apă, cercetând ambele maluri, plimbându-se în sus și-n jos într-o căutare continuă.

Câteva minute mai târziu lătrăturile își schimbă, într-adevăr, tonul dar nu în sensul de frustrare anticipat de Peters. Era mai degrabă acel lătrat excitat pe care îl emit câinii de vânătoare când reușesc în tentativa lor de a urmări și înconjura prada.

— Să mergem, rosti Peters, punându-și statura greoaie în mișcare. Au prins ceva!

Le trebuiră zece minute pentru a prinde câinii din urmă. Când ajunseră în locul unde se aflau aceștia, descoperiră ceva neașteptat. Peters plasă fascicolul lanternei pe obiectul care le distrăsese complet atenția ogarilor și înțepeni pe loc, înjurând încet:

— Rahatu' naibii! Uitați-vă la asta.

Rămasă în urma celor trei bărbați, Olivia Sherbourne își făcu loc cu coatele printre ei, îngrozită că va vedea cadavrul lui Joey întins pe jos.

Se holbă, în schimb, la corpul lui Bill Sikes. Jacheta lui îmblănită fusese sfâșiată de la guler în jos. Pe spate avea tăieturi adânci, iar capul era răsucit într-o poziție bizară, rămas legat de restul trupului numai prin câteva ligamente și câțiva mușchi zdrențuiți. Cu toate că își dădea seama că omul murise, Olivia îngenunche și-i căută automat pulsul la încheietura mâinii.

— Ce dracu a putut face asta? șopti Frank Peters.

Privirea i se plimba, fascinată de groază, peste cadavru. Ogarii lui abandonaseră examinarea corpului întins pe jos și se aciuaseră lângă picioarele lui, scheunând.

Rick Martin și Tony Moleno cunoșteau deja răspunsul.

Semnele de pe cadavrul lui Bill Sikes erau aproape identice cu cele lăsate pe corpul lui Glen Foster cu câteva nopți în urmă.

Ființa care bântuia prin munți tocmai lovise din nou.

— Bine, oftă Rick Martin. Iată ce vom face. Nu vreau să fie nimic atins până ce nu vin aici tipii din Boise, mâine de dimineață. Nu vreau să fie distruse urmele de pași, nu vreau să fie mutat corpul lui Sikes din loc, nu vreau să faceți nimic. Vreau ca mâine să mai fie încă indiciile asupra celor petrecute aici, dacă există vreunul. Tony, ce zici dacă rămâi aici peste noapte.

Moleno înălță din umeri.

— Am supraviețuit și în noaptea aia, cred că o să mă descurc și acum.

— În regulă. Fă-ți un foc și fii cu ochii-n patru.

Își mută atenția spre Frank Peters.

— E vreo șansă să-ți readuci ogarii pe urma căutată?

Peters își desfăcu palmele, neajutorat.

— Pot să încerc, dar n-am nici o siguranță.

În următoarele douăzeci de minute, își conduse dinii de-a lungul perimetrului zonei în care fusese găsit Sikes, la distanță față de cadavru, pentru a nu tenta animalele cu mirosul proaspăt al sângelui și pentru a evita distrugerea porțiunii de sol pe care se înfăptuise crima.

Din nefericire, ogarii eșuară în încercarea de a adulmeca urma lui Joey. Totul era de parcă el s-ar fi topit în bezna nopții.

17

Soarele se înălța pe cer, iar lumina răspândită de el prin stratul plumburiu de nori alunga umbrele de pe pantele munților. Trecerea de la întunericul nopții la cenușiul dimineții se făcuse ușor, de parcă n-ar fi existat nici o sursă de lumină. Treptat, din bezna se iviseră siluetele fantomatice ale imenselor stânci ieșite în afară și copacii maiestuoși care veneau în cascadă de la linia de sus a pădurii până în vale.

Începând, în sfârșit, să iasă din brațele dulci ale somnului, Joey Wilkenson se cuibări mai bine în pat, luptându-se cu deșteptarea înceată a minții și a corpului. Răcoarea dimineții îi atinse toți porii. Joey strânse învelitoarea cu degetele pentru a și-o aranja mai bine în jurul lui. Ceva era în neregulă, în loc de puful moale al pădurii obișnuite, palmele sale dădură peste o țesătură aspră. Se trezi brusc. Ochii îi clipiră. Sta întins pe spate. Primul lucru pe care îl văzu fu o fereastră.

O fereastră fără geam montat pe cadru.

O fereastră care n-ar fi trebuit să fie acolo. În camera lui de acasă, când stătea întins pe partea stângă nu vedea nici o fereastră. Pulsul i se accelera când își dădu brusc seama că patul în care dormise nu era al lui. Îl dureau toți mușchii corpului, nu numai de frig, care părea că-i pătrunde din ce în ce mai adânc în oase pe măsură ce trecea timpul, dar și de la o înțepeneală neobișnuită. Joey se ridică în capul oaselor. Blana de animal cu care fusese învelit căzu de pe el, lăsându-l să tremure în calea vântului rece care-i izbea pieptul gol.

Unde se afla?

De ce nu era acasă?

Încercă să-și aducă aminte ce se întâmplase în noaptea care trecuse. Memoria îi reveni treptat, pe fragmente.

Azi-noapte îl copleșise senzația aceea.

Acea cumplită nervozitate.

Dorința furibundă de a evada în noapte.

Vocea pe care o auzise chemându-l, șoptindu-i numele.

Încercase să n-o audă. Cu cât încercase mai mult, cu atât devenise ea mai insistentă.

Se întrebase dacă nu cumva avea să înnebunească de data asta. Gândul îl speriasă mai rău decât chestiile alea îngrozitoare care-i biciuiau trupul și mintea.

Dacă n-ar mai fi plecat de această dată?

Dacă avea să-și petreacă restul vieții așa?

L-ar fi închis. L-ar fi băgat într-un spital de nebuni și nu i-ar mai fi dat drumul.

Din clipa aceea, emoțiile începuseră să se alimenteze una dintr-alta. La un moment dat, simțise că se scufundă într-o gaură neagră la fundul căreia îl aștepta un monstru înspăimântător, care avea să-l atace brusc, venind din neant, răsucindu-și tentaculele în jurul lui ca niște vreji de viță înăbușitori din care nu mai există scăpare.

Într-un târziu, întreaga agitație din minte i se transformase în furie oarbă și atunci țipase la mătușa Mary Anne când venise după el.

Nu! Nu țipase nici o clipă la mătușa Mary Anne. Alison fusese cea care intrase în camera lui, nu mătușa Mary Anne!

Memoria începu să-i joace din nou feste. Se forță să-și aducă aminte tot. Alison intrase în camera lui. De ce? Și de ce fusese el atât de înfuriat pe ea?

Încercă să-și amintească ce-i zisese ea, dar memoria refuză să-l ajute. Își aminti, însă, că era întins pe pat și se uita fix la ea, urând-o...

Urând-o pe Alison?

Dar asta era o nebunie! El n-o ura pe Alison. Îi *plăcea* de ea. De fapt o plăcea mai mult decât pe oricine altcineva. Ieri dimineață, când îl ținuse de mână, se simțise minunat. Dintr-o dată îi fusese indiferent ce se spunea despre el sau cum era tratat. Totul era bine câtă vreme Alison era lângă el, ținându-l de mână.

Venise și noaptea și el îi aruncase câteva vorbe cumplite despre mama ei și chiar despre ea. Îi reveniră în memorie câteva crâmpie:

... aș vrea să plecați... să plecați cu toții... vă urăsc, pe toți!

Sărise din pat și...

Oh, Isuse! O atacase pe Alison!

Numai că n-a făcut-o! Nu în realitate! N-ar fi putut!

Meditând mai profund, așa cum stătea acum pe patul din camera înghețată, își dădu seama, însă, că o făcuse. Alergase spre ea pentru a-și pune palmele în jurul gâtului ei și a strânge.

Și pentru a continua să strângă.

Dar de ce? Doar ea nu-i făcuse nimic! Încercase numai să discute cu el, să vadă ce pățise el și să-l ajute!

Iar el încercase s-o ucidă!

Ea fugise, însă, de lângă el! A îmbrâncit-o, ea s-a împiedicat de zid și...

Își aminti de o durere năucitoare. Se văzu apoi afară, alergând. Storm era Ungă el și era foarte întuneric. Cu toate astea, în ciuda beznei nopții, putea să distingă în jur.

Putea să vadă aproape la fel de clar ca la lumina zilei.

Și totuși amintirile de după părăsirea casei nu erau decât niște imagini fugitive, pe care cu greu le putea reține o fracțiune de secundă înainte de a se pierde din nou în neant, nelăsându-i nici o șansă de a le mai examina.

Unde se afla acum? Înfășurându-și blana de animal în jurul lui, se duse până la ușa deschisă și aruncă o privire afară. Se încruntă nedumerit. Peisajul i se părea familiar. Ieși afară și se răsuci pe călcâie pentru a cerceta coliba

părăginită în care își petrecuse noaptea. Avu dintr-o dată certitudinea că mai fusese pe acolo înainte.

Când?

Intră înapoi în colibă, frământat de întrebare. Brusc o lumină luci în ceața gândurilor.

Alaltăieri.

Marți după-amiaza, când urcase cu Alison și Logan la campingul Coyote Creek. Storm adulmecase ceva și se luase după miros, iar el îl urmăsea. Nu i se păruse atunci că merseă prea mult dar descoperise, când ajunsese acasă, că era mult mai târziu decât crezuse el.

Oare, venise până aici? Privi, curios, interiorul colibei și studie singurul scaun care zăcea lângă o masă grosolan făcută din scânduri strâmbe din lemn de pin. În cameră, mai era o sobă veche de fontă cu un ceaun mare pe ea, un raft pe care se odihneau câteva farfurii ciobite și câteva câni, precum și câteva haine, cu aspect ponosit, care atârnav de cuie ruginite înfipse în pereți. Deci locuia cineva aici, chiar dacă fereastra n-avea geam, iar ușa abia se închidea. Se uită încă o dată la cadrul ferestrei și descoperi că, pe afară, existau obloane care puteau fi închise și zăvorite. Le trase jos și le asigură, apoi se duse până la sobă, unde găsi rămășițele fumegânde ale unui foc, și puse, din cutia de lângă zid, trei bucăți de lemn peste tăciuni.

Sub raft, se găsea o lampă antică cu gaz, care avea, însă, feștila aranjată și geamul curat. Și totuși, dacă locuia cineva acolo, unde se găsea ființa aceea acum?

Și unde era Storm?

Se duse încă o dată la ușă și fluieră. O clipă mai târziu, clinele apărură, furișându-se de sub lăstăriș, dar se opri la zece metri de colibă și se lăsă pe picioarele din spate.

Joey se încruntă când văzu comportamentul acesta ciudat, îl strigă:

— Hai, Storm! E-n regulă, băiete!

Câinele nu se mișcă, ci începu să scheaune neliniștit.

— Storm, vino-ncoace!, porunci băiatul.

Animalul rămase pe loc, dar corpul i se înțepeni și începu să tremure de nervozitate. Uitându-se urât la câine, Joey se răsuci pe călcâie, intră în colibă și începu să-și caute hainele.

Le găsi într-un târziu, îngrămădite într-un colț. Le culese de pe jos.

Nările i se umplură de un miros ciudat, iute. Se îndreptă, nedumerit, cu hainele spre pat. Înțelese despre ce era vorba abia când le ordonă.

Pe toată îmbrăcămintea se vedeau pete întunecate.

Pete de sânge.

Încă umede, încă cleioase.

De unde apăruseră?

Făcuse el ceva? Ceva de care nu-și putea aminti? Era clar că da! Dacă n-ar fi fost așa de ce-i erau pătate hainele? Le înșfacă, se duse la soba în care lemnul adăugat începuse să ardă în flacără și înghesui îmbrăcămintea înăuntru. Trânti ușița de îndată ce materialul dinăuntru începu să fumege.

Îngrozit de gândurile care i se zvârcoleau în minte, aruncă o privire de jur-împrejurul încăperii, ca un animal prins în cursă. Trebuia să iasă! Trebuia să iasă imediat!

Își înfipse picioarele goale în pantofii de lângă pat și zbură pe ușă afară, cu nimic altceva pe el, care să-l protejeze de frigul dimineții, decât blana de animal sub care dormise. O porni pe cărare în jos, urmat de Storm, care catadicsise, în sfârșit, să se urnească din loc. Începând să-și dea seama că

făcuse un lucru cumplit în timpul nopții, fără a avea sentimentul certitudinii a ce anume făcuse, Joey se angaja grăbit pe versantul muntos, alunecând și căzând din loc în loc pe poteca pietroasă. Cu o mână își ținea blana în jurul umerilor goi, iar cu cealaltă se echilibra când își pierdea echilibrul. Încetini ritmul când ajunsese în pădurea în care panta devenea mai molcomă. Coliba dispăruse din vedere. Dacă îl va găsi cineva acolo? Abandonă poteca și începu să se deplaseze la adăpostul copacilor, paralel cu ea, ținând pasul drept.

Parcursese cam o milă când sesiză ceva neobișnuit înaintea lui. Se opri și ascultă, dar nu auzi nimic. Cu toate astea, când adulfmecă aerul, prinse urma unui miros.

Un miros cunoscut.

Îl recunosc. Era abia perceptibil și era identic cu cel simțit în colibă, când își culesese de pe jos hainele făcute ghem.

Miros de sânge.

Nările i se umpluseră din nou de aceeași aromă iute și înțepătoare.

Își relua drumul prin pădure, atent să nu facă nici un zgomot. Sesizând frica bruscă a stăpânului său, Storm i se lipi de picioare, cu părul de pe ceafă ridicat.

Băiatul se furișă din copac în copac. Mirosul devenea tot mai puternic. În cele din urmă, părăsind adăpostul unui pin mare și alb, se aplecă deasupra unui pâlc de arbuști, își dădu jos blana protectoare și se întinse pe burtă pentru a începe să se târască înainte prin lăstăriș, către sursa emanației, aflată la câțiva metri. Își croi drum prin vegetația deasă, mișcându-se cu încetineală. Storm îl însoțea, mergând lângă el. După un timp se opri. Printr-o gaură între frunze zări silueta unui bărbat așezat pe pământ și sprijinit cu spatele de un copac. Pe genunchii lui se odihnea o carabină, iar capul i se lăsase în jos, pe piept. Individul moțăia. Dintr-o dată omul se deșteptă și capul i se ridică. Joey îngheță.

Fusesse auzit?

Dar nu... omul se lupta, pur și simplu, cu el pentru ca să rămână treaz. Așa proceda și Joey în sala de clasă uneori, mai ales în diminețile care urmau nopților în care starea de nervozitate îl cuprindea în strânsoarea ei, nelăsându-l să doarmă.

Bărbatul se ridică în picioare. Joey îl recunosc.

Era Tony Moleno. Uniforma îi era boțită de pe urma nopții petrecute în pădure, iar ochii umflați de nesomn. Își întinse oasele amortite și se îndepărtă de copac. Urmărind mișcările polițistului, privirea lui Joey căzu pe sursa mirosului înțepător.

Ochii i se făcură mari în timp ce se holba la trupul întins pe pământ.

Probabil că Tony Moleno păzise acel corp toată noaptea, așa cum păzise și corpul lui Glen Foster cu numai două nopți în urmă.

Brusc, Joey fii bucuros că nu rămăsese nimic de văzut când el, Alison și Logan urcaseră până în camping alaltăieri. Avea acum ocazia să se uite, din lăstărișul unde se afla la figura lui Bill Sikes.

Să se uite la ochii lui goi de orice expresie.

Să se uite la rana căscată din care îi cursese sângele.

În minte, îi trecu fulgerător o nouă imagine.

O imagine a hainelor sale pătate.

Parcurse cu privirea fața lui Sikes. Își imagină sângele bolborosindu-i din gaura mare făcută în gât.

Cele două imagini fuzionară în mintea lui. Inima începu să-i sară din piept.

Oare el făcuse asta?

Era posibil?

Stăpânindu-și cu greu țipătul, începu să se târască înapoi, urmând drumul pe

care venise, până ce ieși din lăstăriș. Tremurând, cu dinții clănțănindu-i, nu numai de frig, ci și de groaza celor văzute — pe care era posibil să le fi înfăptuit chiar el —, se înfășură strâns în blană.

O apucă în josul muntelui, fără a mai ține cont de vreo cărare, împleticindu-se. Suspinele amenințau să-i taie răsuflarea la fiecare pas.

Nu se putea gândi decât la nevoia lui de a fugi. Era unicul imperativ care-i stăpânea sufletul și-i orienta pașii.

Dar, chiar și fugind în josul versantului, era conștient că, indiferent de cât de departe s-ar fi dus, sau în orice direcție ar fi apucat, imaginea feței împietrite a cadavrului lui Bill Sikes, ochii lui goliți de viață uitându-se țintă la el, acuzându-l, nu-l va părăsi niciodată.

Acea imagine îi era întipărită de acum în minte pentru totdeauna, gravată atât de adânc încât îl va chinui tot restul vieții lui. Nu va fi niciodată capabil să și-o șteargă din memorie.

Și totuși *exista* o cale de a elimina acel semn roșu din conștiință. Era un mod de a scăpa nu numai de viziunea mortului, ci și de groaza momentelor în care îl copleșea nervozitatea, făcându-l să vrea să zboare.

Își dădu seama că exista un mijloc de a scăpa de toate.

În minte i se formă altă imagine.

O poză a crestei de pe care plonjase maică-sa în abis cu mai puțin de două săptămâni în urmă.

Putea, însă, oare, să urmeze exemplul ei? Putea fi atât de tare încât să se urce pe vârful crestei, să se uite în jos și să sară?

18

— Este ora șapte, iar eu sunt Sugarloaf Sam. Salut această dimineată și vă voi ridica buna dispoziție începând de acum, până la ora zece! E o dimineată rece în valea Sugarloaf și există promisiuni că se va răci și mai mult înainte de a începe să se încălzească. Vești bune pentru schiori, vești proaste pentru fermieri, dar, precum obișnuia să spună prea cinstitul Abe Lincoln, îi mulțumești pe unii uneori, pe unii mereu, și pe nimeni une... bine, bine, n-a spus el asta, dar, știți, ce vreau să spun! Știți la ce mă refer! Și acuma iată primul hit al zilei!

Sam Gilman apăsă butonul "play" de pe consola din fața lui, iar mașinăria începu să cânte „Summertime”¹, melodie care i se părea lui Sam perfect compatibilă cu acea dimineată neobișnuit de friguroasă din septembrie. La urma urmei era stația *lui* de radio, cu toți cei cinci wați ai ei, iar dacă ascultătorilor nu le plăcea programul ăsta, era treaba lor și nu a lui. Se învârti pe scaunul care ocupa aproape tot spațiul disponibil din studioul mic de emisie, și începu să verifice lista de "invitați-gazdă" pe care micuța lui stație de radio avea să-i pună în undă în ziua aceea. De la zece, timp de o oră, Arne Svenson avea să vorbească despre pregătirea mașinilor pentru iarnă. Aproape toată lumea din orașel va asculta radioul pentru emisiunea aceea. Deși Arne era de aproape treizeci de ani proprietarul singurei stații de benzină din orașel, își păstrase accentul său dur, suedez, atât cât să facă neinteligibil orice cuvânt pe care îl scotea. Ca atare, își aducea întotdeauna cu el soția, pe Naomi, pentru a traduce. Iar Naomi nu ezita niciodată să inverseze sensul vorbelor lui. La sfârșitul orei de emisie, aveau să apară amândoi în pragul divorțului, iar Arne va înșfăca microfonul și va răcni.

¹ *Summertime* — anotimp de vară (n. tr.)

— Foi aduceți mașina fostră! F-o fac pă ni'ic!

Restul zilei decurgea, în mare, cam la fel. Sam Gilman îi permitea aproape oricui, care avea ceva de comunicat, să vină în studio și să preia microfonul timp de o oră sau mai mult. În zilele în care nu apărea nimeni avea la dispoziție o groază de benzi cu muzică. Înțelept, ținea într-un colț câteva benzi care puteau rula neîntrerupt opt ore. Însă lui Sam îi plăceau cel mai mult surprizele pe care le avea când invita orășenii la microfon ca să-și destăinuie păsurile. Îi plăcea să le ofere oamenilor cadrul pentru a-și spune o părere, indiferent dacă era sau nu de acord cu ea, atâta vreme cât ceea ce rosteau nu era obscen sau nu reprezenta o ofensivă evidentă la adresa vreunei minorități (politica lui Sam se mărginea la a da voie oricărui atac *numai* la adresa individului). Obişnuise deja lumea cu anunțul de disculpă conform căruia opiniile vorbitorului nu reflectau în mod necesar și pe cele ale postului de radio sau ale deținătorului acestuia, chiar și atunci când se afla și el în emisie. Când era întrebat asupra acestei tactici replica întotdeauna că și el se găsea adeseori în flagrant dezacord cu propriile sale gânduri și se proteja, astfel, de posibilitatea de a fi "tradus în justiție din Sugarloaf până-n Boise". Metodele sale de conducere nu-i aduseseră mare profit, dar țineau, cu siguranță, orașul cu urechea lipită de receptor.

De aceea, când se învârti din nou cu scaunul și-l văzu pe Milt Morgenstern cu ochii roșii, zgâindu-se înăuntru prin geamul de sticlă de la ușa studioului, Sam sesiză imediat că omul avea ceva de spus. Ceva atât de "fierbinte" încât nu mai putea aștepta până a doua zi, la viitoarea ediție a ziarului. Îi făcu semn publicistului să intre și zâmbi malițios.

— Știi, tu și cu mine am putea înființa un cartel de comunicații pe aici dacă am vrea, îl întâmpină Sam. Rămâne între noi. Am putea avea un control absolut asupra minților. Dacă ne-am forța cred că am putea alege ca primar și un soarece.

Milt nu răspunse la tentativa de umor a celui alt. Zâmbetul omului de radio dispăru.

— Ce se întâmplă, Milt?

— Avem o nouă crimă. Iar ceva nu este în ordine și nici nu miroase a bine.

Sam deveni extrem de serios.

— Vrei să spui că e de același gen cu treaba din camping? se interesă el în timp ce introducea o nouă bandă în cel de-al doilea casetofon.

Apăsă butonul de pornire exact în clipa în care se stinseră ultimele acorduri din "Summertime".

— Chiar așa, răspunse editorul.

În timp ce caseta porni să reproducă mesajul muzical de pe ea, Milt îi relată lui Sam ce se întâmplase în acea noapte, din clipa în care îl auzise pe Rick Martin că organizează o potărâ până în momentul în care polițistul se întorsese, alături de Olivia Shelbourne, la ferma El Monte, cu știrea despre moartea lui Bill Sikes.

— Chestia care mă deranjează cel mai tare e că n-a vrut în ruptul capului să mă lase și pe mine acolo sus.

Expresia din ochii ziaristului se înăspri.

— Vreau să spun că nu m-a vrut la fermă, n-a vrut să-i însoțesc în căutarea lui Joey Wilkenson și n-a vrut să urc și eu ca să văd cadavrul.

Buzele lui Gilman se arcuiră într-o expresie de cunoscător.

— Presupun că asta înseamnă că tu te-ai urcat, oricum, acolo, nu?

— N-am putut. Ticălosul nici măcar nu mi-a spus unde sa întâmplat.

— Și, deci, tu ce crezi că se întâmplă aici? întrebă Sam. Mirosise deja a

poveste senzațională, una care ar fi făcut ca liniile telefonului să sune toată ziua și care ar fi conectat toate radiourile din oraș pe frecvența lui de emisie, în așteptarea veștilor.

— Cum se face că Martin e atât de modest? reluă el.

— Ai văzut pozele cu omul ucis în camping? răspunse Morgenstern tot cu o întrebare.

Când Gilman clătină din cap, ziaristul introduse mâna în buzunarul jachetei groase, îmblănite, pe care o purta la venirea frigului și scoase trei fotografii.

— Ce crezi tu că a putut face una ca asta? întrebă el, înmânându-i pozele lui Gilman.

Sam simți un gol în stomac când cercetă fotografiile. Le returnă iute lui Morgenstern.

— Nici măcar nu vreau să mă gândesc.

— Ei bine, laboratorul din Boise nu știe, îl informă editorul. I-am sunat ieri după-amiază și am vorbit cu un tip pe nume Hank Henry care a fost foarte "drăguț" cu mine. Așa că am sunat din nou și m-am dat drept...

Ezită, oprindu-se pe ultimul metru de la a dezvălui numele cu care îl impresionase pe șeriful districtual.

— .. Hai să spunem că am obținut niște informații. Făcu o pauză, construindu-și o punere în scenă cât mai sugestivă.

— Nici ei nu știu ce l-a ucis, Sam. Spun doar că n-a fost om, dar nici vreun animal pe care să-l poată identifica.

Sam simți un fior pe șira spinării.

— Ești gata să intri în direct cu povestea asta?

— Dar de ce crezi tu că mă aflu aici? sosi replica.

Sam aduse încă un scaun în studio, îi dădu lui Milt o pereche de căști, verifică nivelul sunetului la microfonul pe care avea să-l folosească oaspetele său, apoi reduse cu atenție până la tăcere fondul muzical, întrerupând la mijloc interpretarea nazală a Barbrei Streisand din "Memory".

— Se pare că avem o problemă gravă aici, în Sugarloaf, anunță el, adoptând grijuliu o voce cât mai sonoră. Tocmai a intrat Milt Morgenstern și o să-l las pe el să vă povestească.

Îi făcu semn cu capul ziaristului, care se trase mai aproape de microfon.

— Azi noapte a fost ucis Bill Sikes, îngrijitorul de la ferma El Monte, un om pe care l-am socotit întotdeauna a-mi fi un prieten. Aparent el e ultima victimă a ființei care a omorât un excursionist luni noaptea în campingul Coyote Creek.

— Ai spus "a ființei", Milt, interveni gentil Sam. Asta înseamnă că sunt unele întrebări asupra celor ce se petrec acolo sus?

Ziaristul zâmbi subțire și lansă bomba:

— Eu aș zice categoric că sunt, Sam. Nu-ți pot spune decât că știu ceea ce bănuim, că n-are natură umană, dar nici nu e vreun animal cunoscut sau văzut de oameni. De fapt, după sursele mele de informații din Boise, această ființă nici măcar n-a putut fi identificată. Ei nu pot da asigurări decât asupra a ce *nu* e. Și nu e un urs, nici o felină sălbatică, și nici altceva la care ne-am gândit în mod normal că există în munții noștri. Acea ființă e, însă, foarte mare, foarte puternică și foarte periculoasă.

Spre satisfacția amândurora, termenul "Sasquatch" apăru de la primul apel telefonic. În câteva minute, becurile tuturor celor trei linii care făceau legătură cu studioul se aprinseră. Dezvăluind cât mai puțin și subliniind refuzul lui Rick Martin de a discuta cu Morgenstern, cei doi transformară iute scânteile misterului furnizat de laboratorul criminalistic din Boise în vâlvătaile panicii generalizate.

* * *

Mary Anne simțea că încep să o doară oasele de epuizare. Aproape terminată de oboseală, refuza cu orice preț să abandoneze lupta.

"Nu voi ceda până când nu se va întoarce Joey acasă", își spuse ea pregătind un nou ibric cu cafea.

Alături de Gillie Martin ea preparase cafea toată noaptea.

Devenise ca o litanie pe care și-o repeta încontinuu în timp ce ochii începuseră să o usture, umflați de nesomn, iar brațele și picioarele îi amorțiseră de tot.

"Nu mă voi culca. Nu, până ce nu se va întoarce Joey".

În jurul orei trei, când resimțea încă șocul veștii despre moartea lui Bill Sikes, se decisese ca a doua zi, sau poate chiar în noaptea aceea, dacă potera îl găsea pe Joey, să facă bagajul copiilor și să plece la Boise pentru a lua primul avion spre New Jersey. Era mai bine să se întoarcă, chiar dacă asta însemna să se ducă înapoi la Alan, decât să facă față ororilor de acolo. Într-un târziu, când se crăpase de ziuă, știind că Alan se sculase, apucase telefonul și-l sunase.

Ascultase cu gura căscată cum, în loc de Alan, îi răspunse o femeie: "Am greșit numărul", s-a gândit ea în prima clipă. "Probabil că e o atingere". Ceva o îndemnase, însă, să întrebe de Alan.

— Doarme, a anunțat-o vocea. Cine-i acolo?

Se holbase mută la aparat pentru o clipă, apoi, închisese fără a mai scoate o vorbă. Deci el adusese pe cineva în casă, iar ea nu mai avea acum un cămin în care să se întoarcă?

Orele continuaseră să se scurgă agonizant. Ocazional le parvenea câte o vorbă de la Rick Martin prin aparatul de emisie-recepție portabil adus de Gillie din mașina de patrulă. Mary Anne începuse să simtă oboseala lăsându-se asupra ei ca o greutate fizică, încetinindu-i pașii, obligând-o să se deplaseze din ce în ce mai greu prin bucătărie ca să pregătească sandvișurile pe care le cereau căutătorii, care ajunseseră în număr de șapte, pentru a-și reâmpropăta rezervele de energie.

"Dacă ei pot, atunci pot și eu", își spunea ea mereu.

La șase și jumătate, urcase scările ca să scoale copiii. Alison era deja în picioare, gata îmbrăcată.

— N-am dormit prea bine, a recunoscut ea.

După ochii ei roșii, Mary Anne fusese mai mult ca sigură Că nu dormise deloc.

Primul lucru făcut de Logan când îl trezise maică-sa a fost să întrebe dacă se întorsese Joey. Când Mary Anne clătinase din cap, puștiul a dat glas întrebării la care maică-sa refuzase să se gândească toată noaptea:

— A murit?

— Nu, i-a replicat imediat Mary Anne, conștientă că dorința putea sublima uneori realitatea. Și totuși, undeva în sufletul ei se cuibărise credința că, acolo sus, în munți, Joey trăia încă.

Dar cum reușise să păcălească ogarii lui Frank Peters?

De parcă Joey se evaporase de pe versantul muntos, dispărând ca un spectru în noapte.

Amândoi copiii se găseau acum la masa din bucătărie și mestecau clătitele preparate de Gillie Martin. Mary Anne număra lingurile de cafea pe care le introducea în imensul filtru de cafea găsit de ea pe raftul de sus al cămării din spatele bucătăriei. Tocmai turnase ultima lingură când o mișcare iute, de

dincolo de câmp, îi atrase atenția. Pulsul i se acceleră brusc.

Joey!

Trebuia să fie Joey!

Alergă la ușa din spate și trase de ea ca s-o deschidă. Se aștepta să-l vadă pe băiat traversând câmpul în fugă. Când ieși în curte, însă, își dădu seama că nu Joey era ființa care-i atrăsese atenția.

Era Storm, care se afla la marginea pădurii. Mary Anne îl strigă. În loc de a o lua la fugă spre ea, câinele se întoarse și dispăru printre copaci.

"Joey!" se gândi ea. "Trebuie să fie acolo, cu Storm. Trebuie!"

Cu siguranță că un astfel de câine nu și-ar părăsi stăpânul în mijlocul sălbăciei. Răsucindu-se pe călcâie, Mary Anne intră înapoi în casă.

— Cât îi trebuie lui Rick să vină înapoi aici? o întrebă ea pe Gillie.

— Poate zece minute, răspunse Gillie, uitându-se uimită la Mary Anne. A spus că...

— Dă-mi radioul, o întrerupse Mary Anne. Arată-mi cum funcționează și ai grijă de copii.

Începu să-și tragă pe ea jacheta care atârname de ușa din spate a casei.

— Dar unde te duci? se alarmă Gillie.

— Afară e Storm, o înștiința cealaltă femeie. E în pădurea de dincolo de câmp. Acolo trebuie să se afle și Joey! Nu pricepi? Storm nu s-ar fi întors fără el!

Gillie era gata să se certe cu Mary Anne și s-o silească să aștepte întoarcerea lui Rick, dar, înainte de a scoate vreo silabă, își dădu seama că, dacă ar fi fost în locul celeilalte, ar fi procedat exact la fel ca ea. Apucă radioul portabil și i-l înmână.

— Nu trebuie decât să apeși butonul lateral și să vorbești în microfon, o instrui ea. E deja potrivit pe aceeași frecvență cu radioul lui Rick. Fii însă atentă la ceea ce spui, o avertiză ea pe Mary Anne în timp ce aceasta se îndrepta deja spre ușă. În oraș sunt câțiva oameni care au aparate de interceptie și te vor auzi toți.

În timp ce Mary Anne porni, hotărâtă, să traverseze câmpul, Gillie închise ușa și se întoarse spre Alison și Logan, care ședeau încă la masă și priveau îngrijorați pe fereastră, cum alerga mama lor.

— O să fie totul bine, îi liniști ea, cu o voce care suna mai încurajatoare decât ce simțea de fapt femeia.

Deși nu se trădase față de copii, era convinsă că Storm avea s-o conducă pe Mary Anne spre orice, numai spre Joey nu.

După toate probabilitățile, Mary Anne spera în cel mai fericit caz să găsească trupul lipsit de viață al băiatului.

* * *

Mary Anne se cațără peste gard, îngrozită de gândul că Storm s-ar putea face nevăzut până să ajungă în pădure, pierzându-se astfel printre copaci fără ca ea să-i mai poată lua urma. Cu toate astea, fiorul dat de șansa de a lua parte activă la căutarea lui Joey îndepărtă oboseala din corpul ei; și-i dădu destulă energie pentru a o lua la fugă. Când parcursese trei sferturi din drumul peste câmp, îl zări din nou pe Storm, de-abia vizibil printre abori, foindu-se nervos pe loc în timp ce o aștepta. De îndată ce ajunse lângă el, dinele o luă din nou la fugă, mișcându-se rapid pe o potecă care șerpuia printre copaci și oprindu-se din loc în loc pentru a se uita înapoi ca să se asigure că ea îl urmează.

Ajunseră la o bifurcație. Storm o coti pe ramura din dreapta. După ce Mary

Anne îl imită, își dădu seama încotro se îndrepta.

Spre creasta de pe care căzuse Audrey, găsindu-și moartea.

Oare acolo se dusesese Joey?

Oare își petrecuse toată noaptea acolo, simțind cumva nevoia de a fi aproape de maică-sa și ducându-se, în consecință, la ultimul loc pe care pășise ea, în viață fiind? Pulsul femeii se accelerează la gândul că ar fi posibil să-l mai găsească încă acolo. Se forță să meargă mai repede, abia fiind conștientă de panta cărării, al cărei unghi se mărea din ce în ce mai mult.

Într-un târziu, ajunse la vârf. Inima îi bătu din nou cu putere când ieși la lumină pe platforma stâncoasă care despărțea marginea pădurii de abisul din spate.

Băiatul stătea chiar pe buza prăpastiei, cu capul întors spre ea. Genunchii îi erau trași în sus spre piept. Pe el era înfășurată o învelitoare care părea a fi fost făcută din blană de animal.

Scheunând, câinele se apropiase de Joey și încercă acum să-i lingă fața, dar băiatul părea indiferent și se răsucise la loc pentru a privi fix adâncul văii care se întindea sub el la mare distanță.

Un al șaselea simț o avertiză pe Mary Anne să nu-l strige și să nu facă nici un gest care l-ar ului.

Porni către el, deplasându-se încet și se opri până la urmă lângă el. Fără a scoate o vorbă, își strecură brațul în jurul lui și-l trase aproape de ea. O clipă el păru că opune rezistență, apoi, însă, se înmuie și capul i se sprijini de pieptul ei.

— Te simți bine? întrebă femeia.

Nu se simțea deloc furioasă pe această figură tristă peste care dăduse cu mai puțin de un minut înainte.

Joey ezită, apoi clătină din cap.

— Nu, șopti el cu o voce abia auzită. Nu mă simt deloc bine, mătușă Mary Anne. Mi-e frică. A-am vrut să mor.

Femeia se simți copleșită de un val de milă pentru finul ei. Simți cum îi dau lacrimile. Îl trase și mai aproape.

— Mă bucur enorm că n-ai murit, zise ea. Am fost cu toții îngrijorați pentru tine.

Joey rămase tăcut o bucată de timp. Apoi, cu o voce subțire, sunând ca și cum ar fi venit de la mare distanță, spuse:

— Pun pariu că Alison n-a fost îngrijorată. Pun pariu că ea mă urăște.

— Nimeni nu te urăște, îl liniști Mary Anne. Zău că nimeni.

— Dar, am încercat să-i fac rău, se tângui Joey. Mi s-a întâmplat ceva oribil și eu...

Tăcu o secundă, incapabil de a termina gândul. Apoi vorbi din nou:

— Mătușă Mary Anne, am înnebunit cumva? Oare asta să fie ceea ce e în neregulă cu mine?

Începu să suspine.

— N-am vrut s-o rănesc pe Alison. Zău că n-am vrut! Pur și simplu nu m-am putut opri! I-ar acum Bill Sikes e mort, și... și... mătușă Mary Anne, ce se va întâmpla cu mine

Mary Anne îl îmbrățișă și-i mângâie cu blândețe părul.

— Totul o să fie bine, rosti ea ca și cum ar fi adormit un bebeluș. Sunt aici, și tu ești în siguranță, și totul o să fie bine. N-ai rănit-o defel pe Alison, iar ceea ce a pățit Bill Sikes nu poate fi din vina ta.

— Dar... dar nu-mi *amintesc!*, suspină Joey. Nu-mi amintesc nimic din cele petrecute până ce m-am trezit, când am descoperit că eram singur, și...

Continuă așa, într-o bolboroseală incoerentă. Deși încercă să înțeleagă șirul vorbelor lui, Mary Anne nu pricepu o iotă. Treptat își dădu seama, însă, că el nu stătuse acolo toată noaptea, ci că dormise undeva sus în munți, și, când se trezise, se găsea într-un pat dintr-o colibă, înfășurat în blana care-i era acum piesă vestimentară.

Iar în acel loc venise imediat după ce se iviseră zorile, cu intenția de a se sinucide.

— Dar n-ai făcut-o, zise ea, ajutându-l să se ridice în picioare, în loc de așa ceva ai așteptat să-ți sară cineva în ajutor. Asta îmi dovedește că nu ești nebun.

Joey o privi cu o expresie de spaimă în ochii lui mari și căprui.

— O să mă trimiteți de aici? O să trebuiască să mă bagi într-un spital?

Mary Anne își puse palma pe obrazul lui într-un gest de liniștire. Nu se încumetă, însă, să facă vreo promisiune pe care să nu și-o poată ține ulterior.

— O să vedem la timpul respectiv. Hai să mergem acasă acum, acolo unde ți-e locul.

Cu Storm alergând înaintea lor, o porniră înapoi spre casă, fără ca vreunul să mai scoată vreo vorbă.

19

Au pornit la drum la o oră după ce Mary Anne l-a adus jos pe Joey de îndată ce băiatul s-a îmbrăcat iar Rick Martin i-a auzit ciudata istorisire a trezirii sale într-o colibă din munți. Joey i-a condus pe drumurile pe care Rick însuși le urmăse în cursul nopții. Ond au ajuns la locul în care fusese Bill Sikes ucis, Joey s-a oprit, uitându-se fix la locul în care zăcuse cadavrul și unde stătuse Tony Moleno — căruia îi permisesese să plece la culcare — de planton. Corpul lui Bill Sikes fusese luat de acolo, iar locul era cercetat minuțios de tehnicienii din Boise, așa cum se întâmplase și la camping cu câteva zile înainte, numai că în această dimineață ei își dublaseră eforturile, sigilând în pungi de plastic, pentru analiză, tot ce găseau. Joey nu scosese nici o vorbă cât timp se uitase. În final, se întorsese și pornise din nou să urce spre potecă. Apoi, după o jumătate de oră, părăsise cărarea și se afundase în pădure, urmând uneori potecile înguste lăsate de căprioarele care-și făceau rondul pe acolo, alteori, cel mai des, croindu-și propriul drum printre copaci.

Se aflau acum sus, în apropiere de limita pădurii, urmând un drum ce traversa amestecul de pământ și pietre al unei morene glaciare. Rick fu scuturat de un fior când încercă să-și imagineze cum și-ar putea petrece cineva iarna acolo, unde, zăpada atinge treizeci de metri, iar vântul urla sinistru, coborând pe valea munților. Se uită la Joey. Băiatul păru că-i citise gândurile.

— Suntem aproape, anunță el. E o potecă puțin mai sus. Cincizeci de metri mai departe, după ce se strecurară

printr-o mică spărtură dintre două stânci imense, poteca se lărgi. Câteva clipe mai târziu ieșiră într-un mic luminiș. La capătul lui, înghesuită lângă versantul stâncos, se vedea coliba.

Cele două ferestre fără geam păreau că se uită la ei cu răutate, iar ușa deschisă arăta ca o gură uscată. Din coșul de tablă ruginită care se înălța deasupra acoperișului peticit al cocioabei se înălța, însă, un fuor subțire de fum. "Casa unui muntean", își zise Rick Martin, cu toate că nu zărise niciodată așa ceva în cei zece ani de când se găsea în Sugarloaf. Până să vorbească cu Mary Anne Carpenter, cu o după-a-miază în urmă, nu auzise decât niște zvonuri

vagi despre posibila existență a unui pustnic, undeva sus, deasupra văii. Coliba din fața lui era exact genul de locuință sărăcăcioasă în care ar locui un astfel de individ.

— Vedeți? exclamă Joey. V-am spus eu că era aici! Scoțându-și pistolul din toc și spunându-i scurt lui Joey să rămână unde era, Rick porni spre ușă.

— Heei! strigă el. E cineva acolo?

Nu veni nici un răspuns dinspre casa care, în ciuda fumului trădător emanat de coș, respira a pustietate. În sfârșit, Rick se urcă pe verandă și își băgă capul înăuntru.

Interiorul colibei era la fel de apropiat de ruină ca și exteriorul. Cu toate astea era evident că locuia cineva acolo, în ciuda stării cocioabei.

— Nu-i nimeni, îl anunță el pe Joey. Intru să arunc o privire.

Rămas în capul potecii, Joey îl privi pe polițist cum dispăre în colibă. Porni, la rândul lui, să traverseze luminișul. Dacă i-ar fi arătat lui Rick Martin locul unde dormise, atunci acesta ar fi trebuit să-l creadă pe cuvânt.

Se opri brusc. Părul de pe ceafă i se ridică, iar pielea i se îmbrobonă toată.

Nu mai era singur.

Privi în jurul lui, convins că va descoperi pe cineva, sau ceva, în spatele lui.

Nu zări nimic.

Rămase nemișcat, cu urechea ațintită la vreun sunet care ar fi deconspirat prezența nevăzută, dar liniștea dimineții era tulburată numai de șoapta vântului printre frunzele copacilor.

Adulmecă aerul, ca un animal în căutarea mirosului prăzii.

Nimic.

Și totuși simțea prezența lângă el. Aproape că o atingea.

Așa cum, nevăzută, și ființa aceea părea că-l atinge.

Ezită o clipă, apoi se răsuca pe călcâie și o apucă din nou către potecă. Se refugie printre copaci, ascunzându-se față de oricine ar fi privit dinspre colibă printre arbuștii care creșteau la umbra pinilor înalți.

Ființa aceea se simțea tot mai aproape.

Se mișcă iute prin lăstărișul des, ghidat doar de o șoaptă din interiorul propriei minți. Merse așa cam cincizeci de metri până ce observă o siluetă ghemuită între copacii din față privindul.

Joey se opri, uitându-se fix la individ. Era îmbrăcat cu niște haine atât de ponosite încât nu mai aveau nici o culoare. Avea părul lung, iar fața nerasă avea trăsături grosolane.

Joey îl recunoscuse dintr-odată. Era bărbatul care privise: funeraliile părinților lui dintre copaci. Îl privise pe el.

Era omul care locuia în colibă.

În afara unei imagini neclare a lui în cimitir, Joey nu-și aminti să-l mai fi văzut pe acest bărbat înainte. Cele întâmplare cu două zile în urmă îi erau la fel de șterse din memorie ca și cele din noaptea precedentă. Cu toate astea aflat acum singur față în față cu el, Joey simți cum peste el însuși se pogoară o ciudată stare de calm. Fără a se gândi, se îndreptă către individ și se opri la numai câțiva pași de el.

Bărbatul își ridică mâna.

— E-n regulă, Joey, rosti el cu o voce guturală. Mă cunoști, nu-i așa?

Joey ezită, apoi dădu încet din cap. Era convins, în sufletul lui, că-l știa, într-adevăr, și că era legat cumva de el. Se simțea atras de înfățișarea lui necizelată ca de o forță irezistibilă.

— Noi suntem la fel, Joey, șopti omul. Tu și cu mine suntem identici. Avem același sânge, băiete.

Ochii lui întunecați nu-l slăbeau o clipă pe băiat.

— Așa e, întări el. Noi nu suntem ca ceilalți, Joey. Nu suntem ca nimeni altcineva. Mă înțelege, Joey.

Pe fruntea băiatului apărură cute. Cuvintele n-aveau nici un înțeles pentru el, dar ceva din spusele omului atinseseră o coardă sensibilă dinăuntru lui. Se trezi că încuviințează fără să vrea. Întreaga lui ființă se concentrase asupra acestui străin care părea a fi atât de familiar cu el.

— Nu trebuie să-ți fie frică de mine, Joey, reluă bărbatul. Vino.

Joey se duse mai aproape de el. Bărbatul întinse mâna pentru a mângâia obrazul băiatului. Pielea palmei lui era aspră. Joey, însă, nu făcu nici o mișcare să se îndepărteze. Obrazul lui părea ca atins de curent electric în punctele în care degetele îi răzuiau pielea. Dintr-o dată, ceva dinăuntru îl făcu să se simtă altfel decât se simțise până acum în toată viața lui.

Nu se mai simțea singur.

— Joey? Joey!

Vocea lui Rick Martin sparse solemnitatea momentului. Joey făcu ochii mari, alarmat. Bărbatul își luă mâna de pe obrazul lui. Ochii i se îngustară.

— Du-te înapoi, Joey, comandă el. N-a venit încă timpul. Când va sosi, o să te caut.

Lăsându-și mâinile mari, cu unghii groase și lungi, curbate ca niște gheare, pe umerii băiatului, bărbatul îl întoarse și îi dădu un brânci, arătând astfel că Joey trebuie să se întoarcă pe drumul pe care venise.

Joey făcu, ezitând, câțiva pași. Când Rick Martin îl strigă din nou, se întoarse ca să-l mai privească o dată pe acel bărbat a cărui prezență o sesizase, fără ca să-l vadă sau să-l audă.

Dispăruse. Locul unde se aflase cu numai o clipă înainte era pustiu acum.

Nu rămăsese nici o urmă a prezenței lui acolo. Joey cercetă cu privirea întreaga zonă, căutând o dovadă că întâlnirea fusese reală și nu fusese încă o dată o plăsmuire a minții sale.

Nu văzu nimic. Într-un târziu, se auzi din nou strigat și se întoarse.

— Vin acum! țipă el.

Alergă grăbit înapoi spre luminiș.

— Unde ai fost? îl luă în primire Rick Martin.

Îl cuprinsese panica când văzu că Joey a dispărut. Tonul vocii lui era acum extrem de aspru.

— A trebuit să fac pipi, murmură Joey. Eram chiar acolo.

Făcu un gest vag în direcția pădurii.

— Mă rog. Dar să n-o mai faci, îl admonesta Rick. I-am promis mătușii tale că nu te scap din vedere. Nu vreau să ajung mincinos în ochii ei, pricepi?

Joey dădu tăcut din cap. Nu suflă nici o vorbă despre omul pe care tocmai îl văzuse în pădure, dar ascultă cu atenție fiecare vorbuliță a lui Rick Martin referitoare la ordinele pe care le dădu acesta pentru a-l aduce pe Frank Peters și ogarii săi de vânătoare sus, la colibă.

Martin era sigur că, până la căderea nopții, câinii aveau să ia urma celui care locuia acolo.

* * *

— Mă întorc să vă iau pe la trei și jumătate, își anunță Mary Anne copiii, parcând mașina în fața școlii și aplecându-se peste Logan pentru a deschide portiera de lingă el. Dacă o să întârzii, așteptați-mă. Să nu luați autobuzul. Nu vreau să vă plimbați pe nicăieri.

— Dar de ce mai trebuie să mergem la școală? se tângui Logan într-o ultimă tentativă de a i se permite să rămână acasă în ziua aceea.

Însă înainte să mai zică ceva, Alison îl întrerupse:

— Vrei să încetezi de-a te mai purta ca un bebeluș, Logan? Mami are și așa destule...

Băiatul renunță la pledoaria lui și se răsuci ca să se uite chiorâș la soră-sa.

— Nu sunt un bebeluș! Am zece ani!

— Atunci nu te mai comporta de parcă ai avea doar patru, puse punct discuției Alison.

Deschise ușa din spate și se dădu jos.

— Nu-ți face griji, mama. O să am eu grijă de el.

Îi făcu semn cu mâna maică-sii în timp ce Range Roverul se puse în mișcare, apoi porni pe aleea largă către intrarea în școală.

— O să stai acolo toată ziua? îi zise ea lui Logan peste umăr.

După ce aruncă o ultimă privire lungă mașinii, băiatul se luă după soră-sa.

— Dacă ți-ai fi ținut gura aia mare închisă, aș fi convins-o să ne lase să stăm acasă, mormăi el.

Alison îl ignoră. Plecându-se în fața evidenței, Logan o urmă pe alee. Nu apucă să facă decât câțiva pași, când se auzi strigat.

— Hei, Logan! L-ai văzut?

Logan se întoarse. Michael Stiffle, îl privea cu o expresie malițioasă în ochi și cu buzele curbate într-un rânjel neplăcut.

— Nu l-ai văzut, nu-i așa?

— Pe cine? se miră Logan.

— Pe Bill Sikes! ți-pă careva.

În jurul lui Logan și al lui Alison se strânse repede o mulțime de copii.

— Ați apucat să vedeți corpul când l-au adus jos? se interesă altul.

Logan ezită. De dimineață, nu văzuse decât câțiva bărbați ieșind din pădure, dincolo de pajiște. Când porniseră spre ambulanța parcată în curtea casei, maică-sa îl oprise să se mai uite. Încerca să-și amintească toate detaliile imaginii pe care o zărise cu coada ochiului în clipa în care trecuseră cu targa pe lângă casă. Oare fusese cadavrul lui Bill Sikes? îl trecu un fior când se gândi că nu putuse fi nimeni altcineva.

— Sigur că l-am văzut, admise el. Au fost patru oameni să-l care și era înfășurat tot în plastic.

— Dar ai văzut corpul? insistă altcineva.

— N-am văzut nimic! exclamă Alison înainte ca frate-său să mai apuce să răspundă.

Simțind un gol în stomac, fata îl luă pe Logan de mână și porni către ușă. Spera să intre în școală înainte de a mai pune cineva vreo întrebare. N-ajunseră bine la jumătatea scării, că Mike Stiffle îl înșfacă pe Logan de braț.

— Unde-i Joey? înțepă el. L-au și dus deja?

Alison se răsuci pe călcâie. Îi aruncă o căutătură urâtă lui Mike. Sora geamănă a acestuia îl secunda, zâmbind superior. Sesizând ce avea să urmeze, Alison îl trase pe Logan din strânsoarea lui Mike.

— Haide, Logan, rosti ea cu o voce coborâtă pentru a nu fi auzită decât de frate-său. Hai să intrăm!

Furtuna se dezlănțui înainte ca ei să apuce să ajungă la ușă.

— Pariez că Joey a făcut-o! chirăi Mike. Pariez că el l-a ucis pe Bill Sikes!

— Joey e nebun! strigă altcineva.

— Daa! Toată lumea știe asta!

Alison se întoarse.

— Încetați! țipă ea. Opriți-vă! Nici unul dintre voi nu știe nimic!

— Îl cunoaștem pe Joey! i-o întoarse Michael Stiffle. Știm că...

Cuvintele îi muriră pe buze când ușa se deschise și pe verandă își făcu apariția Florance Wickman. Ellen Brooks o însoțea.

— Ajunge! interveni directoarea cu asprime.

Se antrenase ani de zile pentru a ști să controleze astfel de situații.

— Nimeni nu știe exact ce i s-a întâmplat lui Bill Sikes, așa că încetați cu chestiile astea.

Îl țintui cu privirea pe Michael Stiffle.

— M-ai înțeles?

Băiatul se uită în pământ și încuviință tăcut.

— Atunci, eu zic să vă pregătiți pentru ore, continuă directoarea în forță. Și nu vreau să mai aud că discutați despre Joey Wilkenșon! Dacă mai scoate vreunul vreo vorbă, am eu grijă să-l pun la ture de teren după școală timp de o lună! Vorbesc serios! O lună, fără scuze!

Amenințarea își făcu efectul. Murmurele elevilor se stinseră. Satisfăcută că situația intrase sub control, directoarea se întoarse și intră în clădire. Cu toate astea, câteva minute mai târziu, în biroul lui Florance Wickman, Ellen Brooks profită de faptul că era singură cu directoarea și i se adresă acesteia, nu numai în numele ei, ci și în numele celorlalți colegi din corpul profesoral, cu care discutase de dimineață:

— Și ce să facem? Astăzi toți copiii nu vorbesc decât despre evenimentele de aseară, iar eu nu pot spune că nu sunt îndrituiți s-o facă. L-ai auzit pe Sam Gilman de dimineață?

— Ar trebui să se simtă rușinat, izbucni Florance Wickman. Ca și Milt Morgensten, de altfel. S-au comportat de parcă ar fi *vrut* să provoace panică.

Oftă și se așeză pe scaunul de la biroul ei.

— Și totuși, mă tem că Sam și Milt au, pe undeva, dreptate. Copiii ar trebui să se teamă până nu se află cu exactitate ce a pățit Bill Sikes. *Tuturor* ar trebui să ne fie frică.

* * *

Mary Anne se plimba nervoasă prin bucătărie în timp ce aștepta întoarcerea lui Joey și a polițistului dinspre munți. Fusese convinsă, în clipa în care îi dăduse voie lui Joey să plece, că face o greșală. Și totuși ce altceva putea să facă. De îndată ce Rick Martin începuse să discute cu Joey, imediat ce acesta se îmbrăcase și se așezase să mănânce ceva, Mary Anne înțelesese încotro băteau întrebările polițistului.

— Îți amintești unde se află coliba? s-a interesat el. Ai putea s-o găsești din nou?

Joey ezitase, apoi dăduse din cap. Mary Anne ascultase îngrozită cum șeriful sugerase să urce imediat pe munte. În cele din urmă, Rick o trăsese de o parte.

— Am două crime pe cap, i-a explicat el, și o femeie în stare critică la spitalul din Boise. Dacă trăiește acolo sus cineva, ei bine, vreau să vorbesc imediat cu el. Iar dacă nu e nimeni acolo, sau dacă nu există nici o colibă...

Lăsă propoziția în suspensie, dar Mary Anne pricepu imediat ce voise el să spună.

— Ce se întâmplă atunci? s-a repezit ea, cu o voce de gheață. Doar nu crezi că Joey are de-a face cu crimele? Doamne, ce-ți trece prin minte? E numai un copil.

— Nu vreau să se șubânțeleagă nimic, s-a apărut Rick, dar trebuie să urmez

pista aceasta și n-o pot face decât cu ajutorul lui Joey.

Cu toată asigurarea primită, Mary Anne continuase să ezite. La sfârșit, însă, când Joey însuși o rugase să-i dea voie să-l conducă pe șerif până la cocioabă, ea se îmbunase, deși o făcuse împotriva propriei voințe.

— Trebuie să-mi dai voie să mă duc, a insistat Joey. Dacă toată lumea crede că mint, atunci toată lumea va crede că... or să creadă că...

Cu toate că Joey fusese incapabil de a rosti cuvintele, sensul celor spuse de el fusese clar. Mary Anne cedase în final, după ce Rick Martin i-a promis că nu va scăpa băiatul din vedere.

— Dar te uiți după el mereu! De acord?

El încuviințase iar ea îl crezuse. Și totuși, după ce au plecat, fiecare minut scurs a însemnat o tortură, mai ales acea oră și jumătate trecută după ce îi lăsase pe Alison și pe Logan la școală. Se duse la fereastră încă o dată, privi afară, și simți o imensă ușurare când îl văzu pe Joey traversând câmpul, cu Rick Martin alături. Forțându-se să nu alerge în întâmpinarea lor, îi așteptă la ușă. Când cei doi ajunseră în fața ei, se uită întrebătoare la Rick. Acesta citi întrebarea din ochii ei la fel de limpede ca și cum ar fi fost rostită cu glas tare.

— E acolo. Exact unde a spus că e și exact cum a descris-o.

Femeia simți cum se scurge tensiunea nervoasă din ea. Îl înconjura, protector, pe Joey cu brațul.

— Ați găsit pe cineva?

Martin clătină din cap.

— Cineva locuiește acolo sus, dar nu mă întreba cum. Îi descrie femeii coliba.

— Arăta de parcă el ar fi fost înăuntru cu puțină vreme înainte de sosirea noastră, încheie el câteva minute mai târziu. Era acolo o ceașcă de cafea, goală, caldă încă, iar focul tocmai fusese stins.

Se întinse cât era de lung pentru a-și activa sângele. Își dădea seama că nu va mai rezista fără să doarmă o oră sau două.

— Îl sun pe Tony Moleno și-l trimit acolo sus cu Frank Peters și ogarii săi. Dacă nu începe să plouă, câinii o să ia urma individului fără nici o problemă.

Mary Anne vru să zică ceva, dar se răzgândi și i se adresă băiatului.

— Joey? Ce-ar fi să te duci sus ca să te schimbi cât timp discut cu domnul Martin?

Băiatul se uită bănuitor la ea. Aveau să discute despre el. Era sigur de asta!

— Dar de ce nu pot să rămân? protestă el.

Descifrându-i frica din voce, Mary Anne zâmbi.

— Pentru că vreau să-ți pui haine curate. O să mergem la doctor să vedem ce se petrece cu tine.

Joey făcu ochii mari. Oare voia să-l ducă la un spital? Avea să-l interneze până la urmă, deși îi promisese că n-o va face?

— Dar ai spus că... Începu el.

Mary Anne îi puse degetul pe buze, reducându-l la tăcere.

— O să fie totul bine, Joey. O să mergem la doctor și el te va ajuta, poate, să-ți amintești ce s-a întâmplat azi-noapte. Îți promit c-o să stau cu tine, iar după aceea o să venim acasă.

Cum băiatul era încă nehotărât, ea îi vorbi din nou, cu ochii în ochii lui.

— Am promis să am grijă de tine, Joey. Le-am promis părinților tăi la nașterea ta și ți-am promis și ție de dimineață. N-o să-mi încalc această promisiune, Joey. Jur să n-o fac.

Joey o privi și nu observă pe fața ei nimic care să-l determine să creadă că ea nu spunea adevărul. Dar dacă nu-l spunea? Dacă îl trimitea la un spital,

undeva? În clipa aceea, în minte îi apărură răspunsul.

"O să fug. Dacă mă trimit la un spital, o să fug și o să mă duc în munți; șip să-l găsesc pe omul acela. O să-l găsesc și el o să aibă grijă de mine."

Satisfăcut de idee, părăsi bucătăria și urcă scările spre camera lui. După ce Joey se făcu nevăzut, Mary Anne se, întoarse spre Rick Martin.

— Nu înțeleg un lucru, rosti ea. Dacă tu crezi că Bill Sikes a putut fi ucis de acel cineva care trăiește în colibă, cum se face că același individ nu i-a făcut nici un rău lui Joey azi-noapte?

Era exact întrebarea care îl măcinase pe șerif în ultima jumătate de oră, când coborau înapoi spre casă.

Era o întrebare la care n-avea încă nici un răspuns.

* * *

Joey deschise ușa camerei sale și își salută câinele cu un fluierat. Animalul stătea întins pe pat, cu capul odihnindu-se pe labe.

În loc să sară și să se năpustească asupra stăpânului său pentru a-l întâmpina, Storm scheună ușor, își abandonează poziția și se strecură sub pat, făcându-se nevăzut încruntându-se, Joey se lăsă în patru labe și se zgâi în spațiul dintre somieră și podea.

Storm mârâi și se mai retrase câțiva centimetri.

Brusc, Joey înțelese.

Emana mirosul omului de pe munte.

— E-n regulă Storm, îl liniști el. Nu trebuie să te temi de el. Nu mi-ar face nici un rău. El mă iubește, băiete. Mă iubește.

Se întinse din nou după câine, dar scheunatul înspăimântat nu se diminua.

Mirosul omului care-l mângâiasse pe Joey pe față umplea nările animalului. Corpul începu să-i tremure. Se făcu și mai mic și se îndepărtă mai mult de băiatul care-i fusese stăpân toată viața.

Un băiat de care se temea instinctiv acum.

20

— Ei, n-a fost chiar atât de rău, nu-i așa, Joey?

Întrebă Clark Corcoran, ridicându-se și înconjurând biroul pentru a se cocoța pe colțul acestuia.

Clădit ca un atlet și cu un aer tineresc, Corcoran sfida cei patruzeci de ani ai lui. Felul lui blând de a fi îl făcuse întotdeauna să fie foarte iubit de copii.

Joey, însă, se agita nervos pe scaun. Se uită la doctor cu o expresie de îngrijorare.

— Vreți să spuneți că s-a terminat? întrebă el.

Corcoran încuviință.

— S-a terminat totul, răspunse doctorul cu un ton plin de afecțiune, deși știa că rezultatul examinării băiatului nu-l îndreptățește la o asemenea afirmație.

Ajunsese la unele concluzii în timpul ultimei ore, cât timp îl încurajase pe băiat să vorbească în timp ce el efectua diverse explorări fiziologice. Experiența îl determinase să! procedeze astfel. Cu pacienți de vârsta lui Joey, căpăta mult; mai multe informații dacă îi lăsa să vorbească liber decât dacă ar fi avut un comportament formal cu ei.

Din punct de vedere fizic, băiatul era sănătos. Cu toate că nu era înalt pentru vârsta lui — avea cu puțin sub medie —, dezvoltarea lui musculară întrecea cu

mult pe cea obișnuită la anii săi, iar pe piept începuse deja să-i apară părul. Pulsul și presiunea sângelui erau perfecte. Singura anormalitate era dată de temperatura corpului care indica în mod constant cu un grad Celsius peste limita normală. Corcoran investigase mai amănunțit, în căutarea unor simptome de boală, dar nu descoperi nici unul. La sfârșit, îi luase încă o dată temperatura lui Joey și obținuse același rezultat, pe care îl notă pe foaia de observație ca o anomalie ce va trebui verificată la următoarea întâlnire cu băiatul.

Deși nu aflase, încă, motivul golurilor de memorie ale lui Joey, intuia răspunsul. Pierderea părinților constituia un traumatism considerabil pentru băiatul de treisprezece ani și, de aceea, puteau exista momente când durerea îl copleșea peste măsură. În astfel de clipe, mintea lui n-avea altă opțiune decât de a intra într-o stare echivalentă cu catalepsia. În cazul lui Joey, Clark Corcoran era aproape convins că avea dreptate, căci, indiferent ce metodă aplicase ca să observe reacția băiatului față de pierderea părinților, acesta replicase în permanență că e în ordine, că se adaptase cu noua viață și că-i plăcea de mătușa Mary Anne. Recunoscuse chiar că făcuse o pasiune pentru Alison Carpenter.

Toate aceste reacții, puse laolaltă, îl conduseseră pe Corcoran la concluzia că Joey își reprima durerea refuzând să accepte realitatea celor întâmplate și tratând totul cu pretenția de a nu se fi întâmplat nimic important.

Nici una din aceste ipostaze nu putea fi adevărată.

Doctorul bănuia că băiatul se ascundea de toți, în acele clipe în care își pierde memoria, pentru a nu-și expune durerea în fața nimănui și a nu se expune nici el. În același timp, Corcoran era la fel de convins că aflase motivul pentru care Joey refuza cu obstinație să-și împărtășească suferința.

— N-am nevoie decât de câteva minute să o pun la curent pe mătușa ta cu starea ta de sănătate, apoi ești liber. Însă vreau să te văd din nou săptămâna viitoare.

Privirea lui Joey se umbri, bănuitoare.

— Am crezut c-ați zis că n-am nimic.

— Și așa se pare că și e, îl asigură Corcoran. Din punct de vedere fizic singura anormalitate este o ușoară temperatură, care va dispărea, presupun, până mâine. Cu toate astea mai avem încă de aflat ce-ai intenționat să faci azi-noapte când ai dispărut, nu-i așa?

Joey nu replică pe moment. Avea aerul unui animal prins în capcană.

— M-mulți oameni nu-și amintesc diverse lucruri, se aventurează el în final. Și ce mare scofală?

— Cine a zis că-i mare scofală? i-o întoarce Corcoran. Dacă acorda prea multă importanță pierderilor de memorie, exista riscul ca Joey să se retragă în el ca un arici.

— Dar nu ești măcar curios? Eu unul, știu că sunt! Prin mintea băiatului trecu o imagine a cadavrului lui

Bill Sikes. Și dacă *și-ar fi amintit* ce făcuse azi-noapte, dovedindu-se astfel că... *Nu!* Elimină gândul înainte de a-l fi terminat.

— Cr...cred că și eu sunt, admise el în cele din urmă.

— Atunci o să ne mai vedem și săptămâna viitoare, bine?

Corcoran deschise ușa cabinetului său și-l conduse pe Joey în sala de așteptare, unde Mary Anne răsfoia, nervoasă, o revistă.

— Vreți să veniți în cabinet două minute, doamnă Carpenter? o invită doctorul.

În timp ce Joey se așeză pe canapea, Mary Anne îl urmă pe Corcoran în

cabinetul lui și luă loc pe marginea scaunului din fața biroului. Doctorul se lăsă să cadă pe fotoliu, luă foaia de observație a băiatului și o înmână femeii astfel ca să citească singură însemnările lui.

— Cu excepția unei temperaturi ușor ridicate, remarcă el în timp ce Mary Anne cerceta notițele, Joey e în formă bună din punct de vedere fizic. De fapt, e într-o formă mai mult decât bună.

În minutele care urmară, el îi expuse femeii teoria sa referitoare la golurile de memorie ale lui Joey.

— Aș vrea să cred și eu că e așa de simplu, rosti Mary Anne, dusă pe gânduri, după ce el își termină relatarea.

Își amintea, încă, ziua în care sosise în Sugarloaf, când Joey, izbucnind în lacrimi, se aruncase în brațele ei.

— Băiatul descris de dumneavoastră pare mult mai... nu știu, cred că *stoic* e cuvântul. Iar Joey nu e stoic, e foarte irascibil. Stările lui de spirit se schimbă atât de repede încât mă întreb uneori dacă îl cunosc cât de puțin.

— Joey a fost întotdeauna așa, întări Corcoran. În plus, nu sunt deloc convins că în el se petrece un conflict. Încă de foarte mic a avut momente în care părea să se retragă complet în el, după cum a traversat perioade în care era un demon absolut.

Făcu o pauză. Continuă cu o voce precaută:

— Cât de bine l-ați cunoscut pe Ted?

"Ted", repetă Mary Anne în gând. *"Cu oricine aș vorbi se revine întotdeauna la Ted"*.

— Încep să mă întreb dacă l-am cunoscut vreodată, răspunse ea în cele din urmă. Presupun că nu. Vreau să spun că l-am cunoscut de când s-a măritat Audrey cu el, dar n-am stat prea mult de vorbă niciodată.

— A fost un om complicat, zise Corcoran, sprijinindu-se de spătarul fotoliului. Mie mi-a plăcut și vreau să țineti minte asta. Uneori, însă, îl ținea foarte din scurt pe Joey, iar alteori îl lăsa să facă ce-i trăznea prin cap. Întotdeauna am avut impresia că Joey n-a știut niciodată în ce ape se scaldă taică-său. Ce-i făcea plăcere lui Ted într-o zi, în a doua zi îl supăra, așa că Joey era mereu bulversat. Iar în ultimii doi ani, Ted devenise și mai dur cu băiatul.

Expresia femeii se înăspri.

— Vreți să spuneți că Ted îl maltrata pe Joey? Întrebă ea, hotărându-se că sosise timpul să pună această problemă la care toți ceilalți, de la Charley Hawkins la Rick Martin și Olivia Sherbourne, evitaseră să dea un răspuns. Câteva clipe doctorul rămase tăcut, apoi dădu drumul unui lung oftat. Când vorbi, evită să se uite în ochii femeii:

— Povestea e că nu prea au existat oameni care să ia poziție împotriva lui Ted. Chiar și eu m-am temut.

Se întinse și culese un creion pe care începu să-l răsucească nervos între degete.

— Știți că Ted era foarte bogat. Acum doi ani a înființat un fond pentru a clădi o clinică aici. Trebuia să începem construcția în primăvara viitoare.

Tăcu. Convinsă că știa ce avea să urmeze, Mary Anne re fuză să-i permită să evite asumarea propriei vini.

— Continuați, rosti ea.

Corcoran se lăsă moale în fotoliu.

— Ei bine, din păcate, deși făceam totul să-l ajut pe Joey, nu eram prea dornic să-l înfrunt pe Ted. Nu sunt prea mândru de chestia asta, dar asta e. Așadar, mă tem că trebuie să-mi asum o parte din responsabilitate în ceea ce privește situația lui Joey. Nu vă îngrijorați, însă, prea tare. L-am adus pe Joey

până aici, o să-l trec și prin situația de acum.

— Cum? sări Mary Anne, cu o nuanță de mânie în voce. Cum vă propuneți să-l ajutați pe Joey când știți ce se petrecea cu el și n-ați făcut nimic să opriți nenorocirea? Isuse Sfinte, *doctore* Corcoran! Cum ați putut s-o faceți? Știai toată lumea din oraș că Ted îl maltrata pe Joey? Și n-a făcut nimeni nimic?

— Nu sunt sigur că *știa* cineva cu adevărat..., începu Corcoran, dar Mary Anne nu-l lăsă să termine.

— Nu folosiți subterfugii, doctore Corcoran! i-o reteză ea. Tocmai mi-ați spus că-l bănuiați pe Ted că îl maltrata pe Joey. Asta înseamnă că trebuie nu numai să vă faceți însemnări despre el, ci și să raportați bănuielile dumneavoastră la poliție!

Începu să răsfoiască prin dosarul băiatului, cercetând foile pentru a găsi ceva care să reflecte cele spuse de doctor.

Nu descoperi nimic.

Absolut nimic!

Ajunse în final la sfârșitul dosarului unde se găsea o copie a certificatului de naștere al băiatului. Xeroxat pe ambele părți, părea a fi primul document al fișei sale medicale. Mary Anne se uită cu atenție la el, începu să răsfoiască din nou dosarul, apoi se întoarse la certificat.

Ceva nu era în regulă..

Studie din nou actul, apoi se uită la Clark Corcoran.

— Audrey mi-a spus că Joey s-a născut prematur, rosti ea.

Doctorul păru complet derutat de această schimbare.

— Ați îngrijit-o la naștere? continuă ea.

Corcoran negă.

— N-am fost atunci acolo. Iar Joey s-a născut în San Francisco, nu-i așa?

Mary Anne încuviință și privi încă o dată certificatul.

— Audrey mi-a zis că a fost norocoasă să se găsească acolo când s-a născut Joey.

— Sunt de acord, rosti doctorul. Dacă s-ar fi născut prematur aici, ar fi avut un mare noroc dacă ar fi supraviețuit.

— Numai că aici scrie că el a cântărit trei kilograme și opt sute nouăzeci de grame, observă Mary Anne. E cam greu pentru un născut prematur la șapte luni, nu-i așa?

Corcoran se încruntă și se întinse după dosar. Mary Anne i-l pasă peste birou. Doctorul studie, la rândul lui, certificatul și cercetă și însemnările privitoare la primele zile de viață ale băiatului. Nu exista nici o dovadă că fusese pus în incubator. Nu exista nici o mențiune despre naștere anormală sau despre vreo problemă deosebită.

— Sunteți sigură că Audrey a spus că Joey a venit prematur?

— Absolut sigură, replică Mary Anne.

Pulsul i se accelerează când calculează la ce dată rămăsese Audrey însărcinată dacă Joey era un copil la termen.

— Asta explică cu siguranță de ce era atât de dur Ted cu Joey, rosti ea în final cu vocea tremurândă.

— Nu pricep..., începu Corcoran. Mary Anne nu-l lăsă să termine.

— Dacă Joey s-a născut la termen, atunci Ted nu putea să-i fie tată. Ted și Audrey s-au cunoscut cu o lună înainte de a se căsători iar Joey s-a născut la șapte luni de la nuntă. Asta înseamnă că, dacă Ted ar fi fost tatăl, Joey ar fi trebuit să se nască prematur cu numai o lună. Audrey mi-a spus, însă, că el a venit cu două luni mai devreme.

Corcoran studie încă o dată însemnările din spitalul din San Francisco, apoi

clătină din cap.

— E clar că ea nu v-a spus adevărul. Doar dacă nu cumva a, falsificat cineva însemnările. E evident că s-a născut la termen. De fapt, greutatea la naștere indică posibilitatea ca să fi întârziat chiar, cu o săptămână sau două. În nici un caz, însă, n-a fost prematur. În plus, Audrey nu mi-a mărturisit niciodată că băiatul ar fi fost născut înainte de termen.

Mary Anne clătină din cap.

— Probabil că n-a povestit nimănui în afara mea și câtorva prieteni din Est. Dar dacă Ted n-a fost tatăl lui, cine...

Tăcu brusc, amintindu-și de bărbatul care se ascundea în spatele copacilor la înmormântarea lui Ted și Audrey.

Bărbatul despre care atât Rick Martin cât și Olivia Sherbourne spusese că trebuia să fie un om al muntelui, trăind de unul singur pe creste.

Omul care îl urmărise pe Joey la funeralii.

Omul în a cărui colibă se deșteptase Joey de dimineață?

Era posibil?

Dar era o nebunie!

Oricine ar fi fost tatăl lui Joey, cu siguranță că n-ar fi putut trăi în munții de deasupra Sugarloafului! Audrey nu s-ar fi îndrăgostit niciodată de un asemenea individ!

Doar dacă nu era "muntean" când o întâlnise pe Audrey.

Dintr-o dată, din memorie răsări una din remarcile Oliviei Sherbourne:

"...am avut multe de spus când Audrey s-a măritat cu el, la o lună după ce l-a cunoscut! I-am zis că era pe punctul de a se arunca din nou cu ochii închiși, că abia îl cunoștea pe Ted..."

Pe punctul de a se arunca din nou.

Mary Anne își aminti totul. Fusesse cineva, într-adevăr, dar nu durase mult. Câteva săptămâni doar. După aceea, Audrey n-a mai amintit nimic despre el.

Și totuși Ted trebuie că a știut adevărul. Mary Anne își închipui cum trebuia să fie el măcinat în toți acești ani de cunoștința acelei legături. În cele din urmă, ura i se răsfrânsese asupra băiatului despre care știa că nu e fiul lui.

Dintr-odată totul căpătă sens... și nimic n-avea sens. Începu s-o doară capul. Un ciocan o izbea deasupra ochilor.

Dacă acel om pe care îl văzuse la funeralii era una și aceeași persoană cu cel care locuia sus, în colibă...

Putea fi tatăl lui Joey?

Știa oare Joey că Ted nu fusese tatăl lui și simțise oare că e urât pentru asta?

Întrebările îi roiau în minte, ciocnindu-se una de alta, până ce ea ajunse, în cele din urmă, Să nu le mai suporte.

— Doctore Corcoran, rosti ea, prudentă, cu vocea tremurătoare, dacă ar fi ca tatăl adevărat al lui Joey... să iasă la suprafață... ar fi vreo cale de a demonstra că el e? Cu ajutorul unor teste de sânge sau altfel?

Clark Corcoran negă.

— În nici un caz prin teste simple de sânge. Așa nu putem decât să eliminăm anumite grupe de persoane care nu se potrivesc la grupa sanguină. Singura modalitate de a demonstra clar paternitatea e o analiză ADN. Iar asta e scumpă.

Mary Anne se hotărâ.

— Vreau să luați o probă de sânge de la Joey și să o trimiteți la un laborator pentru o astfel de analiză. Am sentimentul că vom avea nevoie de rezultat.

Câteva minute mai târziu, doctorul recolta sânge dintr-o venă a brațului drept al lui Joey. Nu făcuse nici o mențiune asupra scopului final al recoltării, ci

se mulțumise să-i explice că mătușa lui era îngrijorată de temperatura ușor ridicată și era nevoie, în consecință, să mai facă niște teste. Proba de sânge, recoltată în eprubetă, avea să fie marcată și expediată unui laborator din Boise.

În timp ce îl duse pe Joey înapoi la fermă, Mary Anne se întrebă dacă era cazul să-l cerceteze despre relația lui cu Ted Wilkenson. Se decise, în cele din urmă, că era mai bine să aștepte, măcar până ce avea să afle dacă fusese găsit bărbatul care locuia în colibă.

Găsit și identificat.

* * *

Omul se opri să asculte.

Câinii erau încă departe, dar se apropiau rapid.

Se comportase ca un prost, încă de la început. Ar fi trebuit să rămână lângă colibă și să asculte ce spunea șeriful. În loc de așa ceva, intenționase să stea la distanță și ca atare se furișase în pădure. Se urcase pe stinci până când ajunsese la un tăpșan unde se ghemuise cu lupoaca mârâind ușor lângă el. Stătuse acolo până ce-i văzuse pe individ și pe băiat — băiatul *lui* — croindu-și drum înapoi spre vale. Abia atunci, se întorsese la colibă, convins că nu va găsi decât ruine din ea, poate chiar numai o grămăjoară de cenușă.

Rămăsese neatinsă.

Își făcu focul, fără teamă fiindcă știa că nu mai avea nici un rost să-și ascundă prezența dând drumul la sobă numai noaptea. Își mănă portia de cartofi fierți, luați din depozitul aranjat în peștera din spatele colibei, și de iepure prăjit! vânat în noaptea care trecuse. Ziua nu simțea acea poftă grozavă de a se hrăni cu carne crudă.

Într-un târziu, se întinse pe pat, intenționând să se odihnească vreo câteva minute înainte de a decide ce avea de făcut.

Coliba trebuia abandonată. Era conștient de asta. Cu siguranță că șeriful avea să se întoarcă, aducând și alți oamenii cu el.

Și dini.

Aceiași câini de azi-noapte, care-i luaseră urma lui Joey, și care îi pierduseră mirosul numai când ajunseseră în zona în care îl găsise el pe băiat hoinărind prin pădure, cu ochit, sticloși, urmărind...

Urmărind ce?

O voce din interiorul lui pe care numai el o putea auzi?

Un instinct, imprimat atât de puternic în el încât n-avea altă variantă decât de a i se supune când îl copleșea dorința aceea arzătoare?

Nebunia sălășluia în Joey din clipa în care se născuse. Încă de pe vremea când mergea crăcănat prin curtea casei construită de cei doi Wilkenson, omul observase în copilaș chemarea cunoscută de el în timp ce-l privea de pe stâncile de deasupra.

Îl văzuse pe Joey pornind către adăpostul pădurii, cu ochii ațintiți pe copaci și pe umbra făcută de ei, cu sufletul căutând consolarea pe care numai sălbăticia i-o putea oferi.

Omul știa ce simțea băiatul și-i cunoștea chiar și ciclurile nebuniei.

De câte ori nu coborâse el în vale, mânat de foame și de sete, în anii în care aceste necesități mai puteau fi ținute sub control, și simțise nevoile trăite de Joey. De câte ori nu-l zărise la fereastra camerei lui, uitându-se lung afară, în noapte, și de câte ori nu-i simțise gândurile împletindu-se cu ale lui proprii?

Două minți și un singur instinct.

Oare, mai erau oameni în situația lor? Câți mai puteau fi?

Câți mai erau ca el, hoinărind prin noapte, luptându-se cu foamea, rezistând setei până ce pierdeau, în final, această bătălie cu propria lor natură?

Acum începuseră să moară oameni.

Oare, asta se petrecuse numai acolo? Sau mai existau alții ca el, locuind în alte colibe de pe alți munți?

Sau în alte locuri. În orașe, unde se ascundeau ziua în apartamente ieftine, pentru a se furișa afară numai noaptea, scotocind după hrană prin gunoaie așa cum scotocise el în camping, luptându-se în același timp cu demonii din el?

Existau oare alții care să se zbată așa cum se zbatuse el?

Și cum tocmai începuse s-o facă Joey Wilkenson?

Acum coliba îi fusese descoperită. Trebuia s-o abandoneze și să găsească un loc unde să se ascundă.

Trebuia să se ascundă înainte ca ei să vină să-l omoare.

Cu siguranță că ei asta intenționau. Oricine l-ar fi privit și-ar fi dat seama ce era cu el.

L-ar fi recunoscut și l-ar fi urât.

Așa cum îl vor urâ și pe Joey.

Și totuși, în Joey schimbarea dinăuntru era abia la început. Nimeni n-o vedea încă. Pentru ceilalți oameni neafecțați de boală, băiatul mai părea încă o ființă normală.

Nu! N-aveau să observe nimic până ce nu va fi deja mult prea târziu, abia după ce Joey va fi incapabil să reziste dorinței furibunde din el.

Își închisese ochii o clipă, încercând să-și scoată din minte imaginea lui Joey devenit un monstru identic cu cel care devenise el însuși. Epuizat de pe urma nopții care trecuse, corpul îl trădase. Adormise și se trezise numai atunci când lupul scosese un mârâit de avertizare.

Era prea târziu să se mai gândească la altceva decât să-și ia zborul și o ținea într-o goană, cu lupoasca alături.

Se simțea obosit acum. Extenuarea îi slăbea mușchii și i se cuibărea în oase. Curând avea să fie nevoie să admită lupta.

Va trebui să lupte sau să moară.

Se uită împrejurul lui. Cercetă cu privirea lui ascuțită peisajul, căutând un loc în care să se apere. Îl văzu, sus de tot.

Deasupra marginii pădurii, acolo unde suprafața de granit a muntelui era expusă din plin la vânt, exista o crăpătură.

O crăpătură îngustă, care-l va proteja din trei părți.

Îi va oferi protecție, dar îl va și închide în capcană.

Ezită o clipă, apoi se decide. Începu să se cațere. Lupul îi deschidea drumul, ca și cum intuise încotro se îndreptau.

Sub ei lătratul ogarilor creștea în intensitate.

* * *

— Dă-i drumul unuia din lesă, rosti Tony Moleno când din cerul plumburiu începu să cadă o ploaie rece.

Frank Peters îl privi pe șerif nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Ai înnebunit? Cât timp crezi că o să putem ține pasul cu el? O să dispară înainte.

— Am ajuns suficient de aproape, îl întrerupse Moleno. Aproape că-l simt E pe undeva, prin apropiere. Iar dacă nu-l găsim în următorul sfert de oră, nici că n-o să mai putem. Ploaia o să șteargă urmele mai iute decât intră iepurele în vizuină.

— Poate că ar fi mai bine să-l chemăm pe Rick, sugerează Peters.

Nu-i venea la îndemână să le dea drumul câinilor pentru a fugări jivina de pe munte.

Tony Moleno cercetă terenul de deasupra lor. Se aflau exact deasupra marginii pădurii. De acolo până la vârf nu se găsea nimic altceva decât rocă goală.

Rocă care era spartă, fărâmițată de un mileniu de ploi care săpaseră prin toate crăpăturile muntelui și care înghețaseră și se întinseseră pe parcursul iernilor lungi, croindu-și încet drum tot mai adânc, până când, în cele din urmă, bucăți imense de munte porniseră la vale, rostogolindu-se, defrișând zone mari de pădure în timpul căderii, ajungând, în fine, la poalele muntelui sub formă de avalanșă de pietre amestecate cu pământ și cu bolovani enormi.

De aceea, pretutindeni în rocă se zăreau crăpături. Era foarte posibil ca omul căutat să se ascundă într-una dintre ele.

Un dine îl putea găsi în câteva minute, iar, de unde se aflau, puteau urmări toată vânătoarea.

— Lasă-l pe Rick să doarmă, replică Moleno, luând o decizie. El nu e aici, iar noi suntem.

Aplecându-se, desfăcu lesa unuia dintre ogari. Câinele se năpusti înainte. Lătratul lui furios se sparse în mii de ecouri reflectate de stânci.

Animalul se mișca iute, fiindcă urma era puternică și nu aducea cu nimic mirosit mai înainte. Nu existau piste false și nici alte mirosuri care să se amestece cu mirosul înțepător cules de pe patul din colibă.

Cu capul coborât, începu să urce pe versant. Era ca o pată de maro și alb pe cenușiuul rocii, o pată care dispărea câteva secunde, când dădea ocol bolovanilor mari, pentru a reapare cățărându-se pe grohotișul care avea să fie curând acoperit de un nou strat de zăpadă și gheață.

Omul se cuprinse cu brațele.

Unul dintre câini se apropiase foarte mult.

Bărbații îi dăduseră drumul din lesă, ceea ce era bine.

Însemna că mai avea ceva timp până ce aveau să ajungă și ei la el. În timp ce câinele putea să se cațere pe calea cea mai scurtă, oamenii vor fi nevoiți să-și aleagă cu grijă drumul în căutarea cărării care îl adusese pe el acolo și se vor zbate să descopere orice amprentă de picior.

Ploaia cădea mai tare acum, dar venise prea târziu pentru a-l mai ajuta, deoarece era însoțită de un vânt rece dinspre creastă, care se învârtoșa în jurul lui, înghețându-l și înțepându-i degetele.

În plus, acel vânt sufla dinspre el spre câine, ducându-i mirosul la nările animalului.

Tonul lătratului se schimbă brusc. Își dădu seama că sosise ceasul. Ogarul sesizase mirosul lui direct și se va năpusti în sus, neinfluențat de urmele pașilor omului.

Bărbatul era, însă, gata. Era mai pregătit decât fusese vreodată.

Lupoaca mârâi pe ton jos un avertisment, dar omul o mângâie pe cap, reducând-o la tăcere.

Dintr-o dată, dinele ajunse acolo. Silueta lui apăru în deschizătura crăpăturii.

Ogarul încremeni brusc. Uită să mai latre, ca și cum ar fi fost surprins că dăduse așa repede peste pradă. Imediat, însă, lansă un urlet victorios și se repezi spre om cu fălcile căscate larg și cu saliva curgându-i pe limbă. Din gât i se înălță un alți șir de lătrături ca un semnal că prada era încolțită și se afla sub asediu.

Lătratul îi fu, însă, redus subit la tăcere. Tonul triumfător se transformă

instantaneu în altceva.

Hăul văii se umplu de tânguirea agoniei când lupoanca se năpusti înainte, prinse ogarul în aer, își închise fălcile în jurul gâtului câinelui și colții începură să sfărtece carnea celui alt animal.

21

— Ce dracu' s-a întâmplat acolo? se agită Frank Peters în timp ce ultimul strigăt îngrozit al celui mai bun ogar al său se stinse.

Tony Moleno își îngustă ochii.

— După mine, cel care e încolțit acolo tocmai a ucis un câine. Haide!

Îndepărtându-se de Peters, începu urcușul pe panta abruptă, alegându-și cu atenție drumul printre pietrele împrăștiate la baza stâncii și întrebându-se cât mai putea rezista din cauza epuizării, pe care cele trei ore de somn furate nu o putuseră îndepărta.

După ce își crescuse intensitatea, suflând dinspre nord cât timp se urcase pe versantul muntos, vântul începuse acum să șuiere dinspre vârf. În timp ce temperatura scădea vertiginos, ploaia rece care începuse să cadă cu câteva minute mai devreme se transformă iute în lapoviță.

Frank Peters se uită fix la șerif.

— Ai înnebunit? Dacă nu coborâm imediat de aici o să rămânem înțepeniți. Ia privește acolo!

Făcu semn cu mâna înspre cer, unde vălătuci negri întunecau deja lumina zilei, cu toate că după-amiaza abia începuse.

— Avem timp! insistă Moleno. Avem șansa să prindem individul chiar acum. Dacă o ratăm, tipul o să dispară! N-J să-l mai găsim niciodată!

— Dacă îl lăsăm unde e acum, ticălosul o să se congeleze, argumentă Peters.

Moleno îl ignoră, însă, și o porni pe pantă în sus. Resemnat, Peters îl urmă, ținându-se strâns de cureaua care-l lega pe singurul câine care-i mai rămăsese.

Ajungând la bolovanii îngrămădiți la baza stâncii, Tony Moleno se opri și așteptă să fie ajuns din urmă de Frank Peters.

— Cum naiba a ajuns acolo sus? se vaită Peters, întorcându-și capul din bătaia vântului și ștergându-și lapovița de pe față cu mâneca hainei.

Își introduse mâna în buzunar, scoase afară o pereche de mănuși groase și le puse în mâini.

— Mi se pare că a ajuns sus pe acolo, rosti Moleno și arată înspre un loc aflat la douăzeci de metri spre dreapta, unde o despicătură neregulată în creasta de granit părea să ducă spre un tăpșan larg de deasupra. Undeva pe acel tăpșan se afla crăpătura în care se ascunsese individul. Șeriful începu să-și croiască drum printre bolovani, invidiind câinele care se furișase, cu numai câteva momente înainte, prin spăr»| turi prea mici pentru Moleno pentru a le putea folosi. Se dej plasa încet acum, căci sub tălpile lui solul luase forma unea pante abrupte ce se termina în buza unuia dintre meterezele de stâncă, care se înălțau deasupra vârfurilor copacilor precum turnurile de observație ale unui castel.

Roca devenise alunecoasă. Lapovița formase deja un strat subțire de gheață, ce avea să devină mai lucioasă decât pietrele acoperite cu mușchi care se aliniau pe fundul pâ râului Coyote. O alunecare aici ar conduce la efecte mult mai grave decât luxația pe care o suferise Tony în primăvara anterioară, când se dusesse în prima expediție de pescuit a anului, |

Făcându-și curaj, înconjură cu brațele unul dintre bolo« vani, căutând mici

crăpături pentru degete, de care să se țină înainte de a testa cu piciorul micile porțiuni de teren stabil care puteau susține greutatea. I se păru că trecuse o veșnicie, deși, în realitate, nu trecuse mai mult de un minut, până ce reuși să se ghemuiască în adăpostul relativ al unei crăpături largi de pe fața stâncii, ca să-l aștepte pe Frank Peters.

Pentru Peters deplasarea era și mai dură. Își dădu prea târziu seama de greșeala făcută când își pusese mânușile groase. Înconjură și el bolovanul cu brațele încet, războindu-se cu tentația de a privi în josul pantei abrupte care se căsca sub el. Știa că era de-ajuns să-și arunce ochii spre hăul de dedesubt pentru ca să fie cuprins de un val de amețeală care să-i distrugă echilibrul precar în care se găsea. Brusc, simți cum e tras de lesa câinelui. Îi dădu drumul imediat curelei, iar ogarul, mai sigur pe picioarele lui decât Frank, începu să sară de la un bolovan la altul, apoi se târâ pe ultimii centimetri până ce ghearele descoperiră o scobitură în roca dură, acolo unde Frank nu putea zări nimic.

Întorcându-se cu spatele către versant, Peters se îndesă în stâncă. Știa că va trebui să-și scoată mânușile înainte de a continua să se deplaseze în jurul imensei roci, precum crabul, dar frica de înălțimi începu să pună stăpânire pe el. Și totuși, fiindcă mânușile îl împiedicau să-și folosească degetele, să nu și le scoată însemna să nu fie capabil să găsească și el o scobitură în roca ce devenea tot mai alunecoasă. În cele din urmă, slăbi strânsoarea cu care se ținea cu mâna dreaptă de o protuberanță a stâncii și începu să tragă de mânușă cu dinții, deget după deget. Imediat ce mâna i se eliberă de obiectul stânjenitor, începu să lucreze la cealaltă mână, lăsând prima mânușă să cadă în gol.

— În regulă, țipă el către Tony Moleno, pe care nici măcar nu-l mai vedea. Sosesec!

Își întinse mâna dreaptă cât putu de mult. Simțea piatra rece sub degete. Găsi, în sfârșit, o crăpătură subțire, își strecură degetele în ea și se ținu strâns. Porni apoi să-și miște încet piciorul drept. Căută o scobitură, o găsi, încercă, apoi începu să-și treacă greutatea de pe piciorul stâng pe cel drept.

Tocmai își slăbise strânsoarea mâinii stângi când simți cum cedează ceva sub talpa piciorului drept. Se clătină brusc, iar degetele îi alunecară afară din crăpătură.

Se lăsă instinctiv pe vine și se rostogoli pe spate, îndoin-du-și genunchii și încercând să-și frâneze mișcarea de alunecare cu tocurele pantofilor. Sub el, însă, pietrișul începu să cedeze. Se trezi că începe să coboare cu totul către prăpastia aflată la zece metri mai jos.

— Tony!!

Strigătul lui de ajutor se pierdu instantaneu, luat de vânt. Se rostogoli încă o dată înfigându-și unghiile în roca spartă, căutând în zadar, ceva, orice, de care să se agate.

De sus, Tony Moleno văzu cu groază cum Frank Peters aluneca ușor la vale. Părea acum că se deplasează întreg versantul, iar Peters se lupta ca și cum ar fi încercat să înoate contra unui curent de nisip.

— Tony! Fă ceva!

Era prea târziu, însă. Chiar dacă și-ar fi adus frânghia cu el, Moleno nu ar mai fi avut timp să i-o arunce prietenului său. Neputând să-și mute privirea de pe Peters, Moleno văzu cum Frank se rostogolește pentru ultima dată, cum încearcă să se țină în echilibru și cum reușește în final să stea pe picioare clătinându-se în timp ce plonjează peste marginea prăpastiei. Urletul lui de groază, reuși, pentru o clipă, să se înalțe deasupra vuietului vântului, apoi

dispăru, așa cum se făcuse nevăzut și Peters.

Șeriful trase adânc aer în piept. Holbându-se la bucățița de teren peste care trecuse Peters ultima dată înainte de a cădea în gol, își apucă stația de emisie-recepție de la brâu și apăsă butonul de pornire. Strigând pentru a se face auzit, din cauza șuieratului continuu al vântului, raportă dispecerei din Challis cele întâmplate și descrie stânca pe care stătea.

— Nu sunt sigur că mă pot întoarce jos, încheie el. Așa ca o să continui să urc.

În cele din urmă, se întoarce și porni îndârjit, să se cațere pe fața stâncii la a cărei bază stătea. Deasupra lui, cel de-al doilea ogar lătra excitat. Tony își înzeci eforturile de a se cățăra pe piatra alunecoasă și ajunse, în sfârșit, la tăpșanul care forma un îngust intrând pe o distanță de o sută de metri de-a latul versantului neted ca-n palmă. În acea clipă, glasul câinelui își schimbă tonul. Moleno își înteeți mersul și își scoase arma din toc. Mai avea, însă, încă zece metri până la animal, când ogarul dispăru într-o crăpătură dintre roci. O clipă mai târziu, acesta scoase același urlet scurt de durere pe care Moleno îl auzise cu puțin timp în urmă.

Șeriful își încetini ritmul și se deplasă cu atenție, până ce ajunse la numai un metru de tăietura profundă care străpungea stânca. Ghemuindu-se, apucă o piatră și o aruncă prin gura crăpăturii. Ciuli urechile pentru a auzi reacția individului pe care îl știa ascuns înăuntru.

Nu se întâmplă nimic.

Atunci, Moleno se apropie și mai mult, ținându-și, inconștient, respirația, apoi tâșni spre mijlocul deschizăturii, cu arma ținută de ambele mâini și cu degetul gata să apese pe trăgaci în clipa în care descoperea ținta.

Văzu imediat cum vine ceva spre el. Trase înainte de a-și concentra atenția asupra țintei.

Lupoica urlă de durere când plumbul îi sfâșie carnea de pe coaste. Scheunând, animalul dădu înapoi.

Uluit de neașteptatul atac al lupului, Tony avu o clipă în care uită să se concentreze. Acea clipă se dovedi fatală.

Omul de pe munte ieși din scobitura îngustă în care se înghesuise, sări de pe pietroiul pe care se sprijinise cu picioarele și căzu peste Tony Moleno. Unghiile sale, ca niște gheare lungi, de la mâna stângă se înfundară în orbitele ochilor șerifului, iar antebrațul drept, musculos și puternic, îi înconjură gâtul. Cu o răsucire scurtă, individul rupse gâtul lui Moleno, apoi ridică trupul inert și îl azvârli de pe tăpșan. Cadavrul se izbi de stâncă, se rostogoli dezarticulat în aer, apoi se izbi din nou și începu să alunece către buza meterezului de piatră.

În clipa când trecu de marginea prăpastiei, brațele și picioarele corpului lui Moleno se desfăcură larg, dând căzăturii finale către rocile de dedesubt aparența unui salt cu parașuta.

Un salt care se terminase îngrozitor de prost. Un salt executat în tăcerea morții.

* * *

— Rick? Rick, trezește-te!

Gillie Martin trase ușor de umărul soțului ei, apoi îl scutură mai tare. Rick gemu, se întoarce, apoi se deșteptă încet și clipi din ochi.

— Ce naiba te-a apucat? se rățoi el.

Se simțea încă epuizat după ce fusese toată noaptea în picioare și era convins, în ceața somnului în care încă se găsea, că nu se trântise pe pat decât

de un minut sau două.

— Abia apuc și eu să dorm...

— Zaci de trei ore, i-o reteză nevastă-sa. Te-aș fi lăsat să dormi dar s-a ivit o problemă.

Tonul vocii ei îl aduse instantaneu la realitate.

— Ascultam stația, reluă ea, și l-am auzit pe Tony Moleno chemând dispecera din Challis.

Ezită o clipă, apoi continuă, dându-și seama că nu avea altă opțiune decât de a-l pune brutal la curent cu veștile.

— Frank Peters a murit, Rick. Și-a pierdut echilibrul sus pe munte, iar Tony nu l-a putut ajuta.

Cuvintele soției lui risipiră ultimii aburi de somnolență din mintea șerifului.

— Oh, Isuse! Unde-i Tony? A pățit ceva?

— Eh, asta e cealaltă problemă, răspunse Gillie cu voce sumbră. Crede că l-a încolțit pe ăla care locuiește în coliba descoperită de tine de dimineață și s-a dus după el.

— Ce?? exclamă Rick.

Se ridică în capul oaselor și își azvârji picioarele afară din pat.

— De unul singur? E nebun!

— Spunea că nu crede că se mai poate întoarce. Se apropie o furtună și...

Rick n-o mai asculta, însă. Smulse receptorul telefonului și formă numărul de la ghișeul dispecerei.

— Debbie? Aici e Rick Martin. Pune-mi la aparat înregistrarea ultimului apel al lui Tony.

— I-am spus să coboare, Rick; dar...

— Tu dă drumul la aparat, Debbie! i-o reteză Rick.

Ascultă cu atenție vocea lui Tony, care se auzea cu greu din pricina furtunii și a paraziților. "Bine că și-a amintit măcar să-i comunice lui Debbie unde se află," își zise Rick. Deși locul precis în care se găsea putea să nu însemne nimic pentru dispeceră, Rick avea o imagine exactă asupra zonei.

— Mă duc acolo, o anunță el pe Gillie, întinzându-se după haina uniformei. O să ajung foarte aproape de el dacă o iau pe la campingul Coyote Creek și apoi sus pe lângă stăvilarul contra focului.

— Ai înnebunit? se repezi Gillie. Privește ce-i afară, omule! E un frig de-ți îngheață oasele, plouă, iar radioul anunță că în mai puțin de o oră va ninge în Stanley. Asta înseamnă că o să se pună pe nins și aici, iar sus, în munți, cu siguranță a început deja.

— Atunci ar fi mai bine să plec imediat, se încăpățână Rick, nesocotind vorbele ei.

Își încălță o pereche de ciorapi groși de lână și își trase o pereche de cizme în locul pantofilor lui obișnuiți.

— Cât e ceasul?

— Puțin peste unu și jumătate. Abia ai dormit câteva ore...

— Mă simt bine, o întrerupse Rick. Mult mai bine decât Frank Peters și să fiu blestemat dacă o să-l las pe Tony să încerce să coboare de unul singur de pe muntele ăla.

Se îndreptă spre garaj, găsi o frânghie de nylon de vreo sută de metri lungime, câteva pitoane și un cârlig de asalt. Gillie îl urmă la mașină, protestând în timp ce el îngrămădea echipamentul pe bancheta din spate.

— Nu-ți face griji, o liniști el. N-o să mi se ntâmple nimic.

Douăzeci de minute mai târziu, traversă campingul în care își găsise sfârșitul Glen Foster și o apucă în sus pe panta abruptă a stăvilarului. Comută jeepul de

tracțiune integrală și băgă maneta de viteze în treapta a doua. Motorul tură ca bezmetic iar transmisia scrâșni, dar vehicolul începu să urce pe panta desfundată. De sub cauciucuri zburau pietricele în toate părțile iar mașina aluneca și derapa pe noroiul înmuiat de ploaie.

După ce parcurse așa o milă, Rick coti pe un vechi drum forestier, acum aproape complet acoperit cu bălării, și trecu maneta de viteză în treapta cea mai de jos, accelerând în același timp cât de tare putea pentru a-și croi drum. Când drumeagul deveni, în cele din urmă, de nestrăbătut, blocat de un copac căzut, Rick își trase o manta de plastic peste uniformă și se năpusti în furtună.

Din ceea ce spusese Tony, n-avea de parcurs mai mult de o jumătate de milă până în locul în care căzuse Frank Peters.

Înghesuind pitoanele în buzunarele hainei de ploaie, își azvârli frânghia peste umăr și apucă cârligul, apoi se cațără peste arborele căzut și începu să-și facă loc prin pădurea de copăcei care blocase drumul părăsit.

Merse așa un sfert de oră până ce ajunse la piciorul stâncii de pe care se prăbușise Frank Peters. Zece minute mai târziu îi găsi cadavrul.

La câțiva metri distanță de Peters îl descoperi și pe Tony Moleno.

Partenerul lui zăcea întins pe spate, cu capul răsucit gro-l tesc pe umărul stâng.

Îi veni să vomite când se uită la fața lui Moleno, unde în locul ochilor rămăseseră două găvane pline de sânge. Se îndoii de mijloc și începu să verse.

În timp ce Martin rămase aplecat la baza stâncii, așteptând să-i treacă starea de rău, omul de pe munte se furișă printre copacii aflați la un kilometru mai încolo.

Coborând din ascunzișul lui de pe fața netedă a muntelui Sugarloaf, individul se îndreptă încă o dată spre sălbăticie. Forța furtunii îl îndemna înainte iar instinctele feroce din el ieșiseră la suprafață, alimentate de atacul asupra lui Tony Moleno până la a ajunge din nou la nivelul acelei dorințe furibunde de sânge.

* * *

Mary Anne Carpenter aruncă o privire prin mansarda-magazie de sub acoperișul înclinat al casei, căutând o cutie, un cufăr, orice obiect de acest gen în care să nu se fi uitat încă. Căuta date, informații sau însemnări despre bărbatul cu care se întâlnea Audrey înainte de a-l fi cunoscut pe Ted Wilkenson. Nu găsisese nimic. Deschisese toate cutiile și toate valizele dar nu descoperise încă nici un indiciu despre obiectul cercetărilor ei.

Cu excepția unei poze.

O unică poză din albumul de fotografii de la parter, în care era Audrey în mijlocul unui grup de oameni pe care Mary Anne nu-i recunoscuse.

Instantaneul era îngălbenit de trecerea anilor, dar în el se mai vedea încă cum Audrey stătea lângă un individ înalt, spătos, cu trăsături greoaie, al cărui braț era petrecut în jurul umerilor ei de o manieră ce însemna fie o simplă prietenie întâmplătoare, fie ceva de o cu totul altă natură.

Datorită acestei fotografii, Mary Anne continuase să caute și să cotrobăiască printre hârtii după un jurnal sau un pachet de fotografii pe care Audrey le-ar fi ascuns în dorința de a nu fi văzute de Ted. Căuta, de fapt, orice lucru care ar fi pus-o pe pista bună în ceea ce privea identitatea tatălui adevărat al lui Joey. Nu descoperise nimic. Își trecu mâneca hainei peste ochi într-un efort inutil de a se șterge de praful care se ridicase în jurul ei în ultimele trei ore, părăsi mansarda și se întoarse la biroul din bibliotecă. Știa că o nouă cercetare a sertarelor

acesteia s-ar fi dovedit zadarnică, așa că luă telefonul și formă din nou numărul Oliviei Sherbourne. Prima dată când sunase, îi răspunse robotul. Dădu și acum peste aceeași mașinărie.

— Sună-mă imediat ce auzi mesajul ăsta, rosti ea în aparat, repetând în esență același mesaj pe care îl mai lăsase. Olivia, mi-a venit o idee ciudată despre identitatea omului de pe munte, dar nu-mi amintesc numele! Dacă individul e, într-adevăr, cine cred eu că e, atunci i se putea năzări că are motive să-l ucidă pe Ted, și poate și pe Audrey! Știu că pare o tâmpenie, și așa și sper că e, dar sună-mă, te rog, imediat ce ai să poți!

Închise telefonul și se uită la ceasul ei. Era trei fără câteva minute. Se făcuse ora când trebuia să-și ia copiii de la școală. Avea să-l ia și pe Joey cu ea, de vreme ce se hotărâse să nu-l mai lase singur până ce n-avea să afle exact pe cine vânau poliștii.

— Joey! strigă ea. S-a făcut ora să mergem să-i luăm pe Logan și pe Alison!

Dinspre etaj nu sosi nici un răspuns. O cuprinse o prevestire rea. Fugi pe scări în sus înspre camera băiatului și deschise fără a bate măcar în ea.

Camera era pustie!

Imediat se uită spre fereastră. Închisă. Simți o ușurare bizară. Cel puțin dacă ieșise afară nu se strecurase pe fereastră, sărind de pe acoperișul verandei.

Dar unde se află?

Se duse până la geam și privi afară. Abia atunci își dădu seama că se pornise ploaia. Venea dinspre cer valuri-valuri și arăta ca și cum ar fi fost o pânză țesută cu fulgi de zăpadă și picături mari de apă.

Zăpadă? Dar era abia începutul lui septembrie. Își aminti atunci vorbele lui Bill Sikes, rostite de acesta cu nu-l mai două zile în urmă:

"O să vină devreme iarna... nu fiți surprinsă c-o să avem zăpadă pân'la sfârșitul săptămânii."

Ploaia varga sticla geamului iar norii grei diminuau lumina zilei într-atât încât afară părea că sosise seara. Mary Anne deschise fereastra pentru a obține o priveliște mai clară a curții și a pajiștei. O rafală de vânt înghețat o izbi cu violență. Închise repede fereastra și se grăbi să coboare la parter. Fugi înspre ușa din spate, de la bucătărie dar se opri brusc în drum. Pe masă se odihnea un bilet, sub solniță. Încruntându-se, îl culese de acolo.

"Sunt în șopron", citi ea cuvintele scrise cu litere îngrijite. "Caii trebuie hrăniți și grajdurile trebuie curățate, iar eu nu vreau să te deranjez."

Era semnat: "Joey", iar dedesubt era scrijelit un P.S.: "Nu-ți face griji!. Sunt bine!"

Simți cum își slăbește strânsoarea frica ce o cuprinsese în menghina ei când își dăduse seama că Joey nu se mai află în casă. Se lăsă să cadă pe unul din scaunele de la bucătărie și izbucni într-un hohot de râs când înțelese cât de aproape de panică fusese. După ce i se calmară nervii, se duse în debaraua din spatele scărilor și își scoase din cuier jacheta îmblănită, foi încheie toți nasturii, până la gât, pescui și o căciulă tricotată de pe raftul de deasupra hainelor, și-o puse pe cap, își răsuci gulerul jachetei în sus și o porni înapoi prin bucătărie spre ușa din spate a casei. Când o deschise, aceasta amenință să-i scape din mână din pricina furtunii, dar Mary Anne reuși s-o închidă, apoi porni să traverseze curtea spre șopron legănându-se pe picioare din pricina vântului și ținându-și brațul ridicat streășină ca să se apere de ploaie. Ușa șopronului era deschisă și proptită. Intră în clădire și trase ușa după ea iar vântul i-o trânti cu putere, închizând-o.

— Joey? strigă ea prin întuneric. Unde ești?

Nu auzi decât ușorul furnăit al unuia din cai. Se grăbi să traverseze toată

lungimea construcției pentru a aprinde lumina de la comutator și clipi, orbită de strălucirea corpurilor de iluminat.

— Joey? Ești aici?

Doi dintre cai se aflau la locurile lor cu căpățânile spânzurând liber deasupra porților de acces închise. Cel de-al treilea loc, al iepei, era gol. Simțind cum i se accelerează pulsul, Mary Anne se apropie de aceasta și se zgâi înăuntru.

Cu toate că Sheika nu era acolo, ieslea ei era plină cu mâncare iar podeaua grajdului era acoperită cu paie proaspete. Oare plecase Joey cu ea să călărească pe o vreme ca asta?

Mary Anne se îndreaptă spre camera anexă și cercetă harnașamentele. Toate șeile erau la locul lor.

Din ce în ce mai îngrijorată, părăsi încăperea și o apucă înapoi spre ușa șopronului. Când mai avea trei metri de parcurs, o văzu că începe să se miște de la sine, întredeschizându-se, apoi trântindu-se cu putere la loc din pricina vântului. Auzi, cu greu, afară, vocea lui Joey acoperind furtuna:

— Înapoi, Sheika! Hai! înapoi! Bravo, fato. Bună fetiță!

Ușa șopronului se deschise din nou, dar se trânti violent încă o dată. Mary Anne fugi înspre ea.

— Du-o înapoi! strigă ea, și se propti cu toată greutatea în ușă, încercând s-o împingă contra vântului.

— O să împing până o deschid! anunță ea.

— Bine! se auzi țipând Joey.

Femeia se forță încă o dată, prinzându-se de ușă cu brațele, și reuși să o deschidă. Imediat, prin deschizătură trecu Joey, călare fără șa pe iapă. Atât calul cât și băiatul erau uzi learcă, dar Joey zâmbea cu toată gura.

— Ar fi trebuit s-o vezi pe Sheika! trâmbiță el. I-a plăcut la nebunie!

Mary Anne se uită nedumerită la Joey.

— I-a plăcut ce? Ce-ai făcut? Unde-ai fost?

— Am scos-o s-o călăresc. A fost excelent. N-am mai călărit-o niciodată fără șa.

— În ploaie? se miră Mary Anne. Joey, afară toarnă cu găleata!

— Nu ploua când am plecat. Era ca un fel de bură. Ar fi trebuit, însă, s-o vezi! Când a început să toarne de-adevăratelea și când a început să sufle vântul dinspre munți, și-a luat zborul. Ar fi trebuit să ne vezi traversând câmpul! Ținea coada sus și se zbenguia pe cînste!

Bătu calul ușor cu palma pe gât, apoi își petrecu cu suplețe piciorul peste corpul ei și alunecă la podea. O apucă imediat de căpăstru și porni s-o ducă la locul ei.

— Ți-a plăcut, nu-i așa? îi vorbi el în timp ce calul îi atinse gâtul cu botul. N-a fost grozav?

Iapa necheză, dădu din cap și aproape că smulse cureaua din mână lui Joey.

— Mă rog, acum vino în casă, îi zise Mary Anne băiatului. Trebuie să te usuci și să-ți pui haine curate, apoi trebuie să coborâm până la școală ca să-i luăm pe Alison și pe Logan.

— Nu pot, replică Joey, aranjând-o pe Sheika în grajdul curățat și dând drumul curelelor de la căpăstru. Trebuie s-o șterg și să pun o pătură pe ea, altfel răcește.

— Ei nu zău? îl ironiza Mary Anne. Dar tu ce crezi că o să pățești? Și așa doctorul Corcoran zicea că ai un pic de febră.

— Mă simt bine, i-o întoarse Joey. Imediat ce termin cu Sheika mă duc să mă schimb.

Femeia începu să protesteze, dar își dădu seama că n-a-vea nici timpul și nici

dorința de a se certa cu băiatul. În afa-ră de asta, n-avea să fie plecată mai mult de o jumătate de! oră, iar până acum era posibil ca poliția să-l fi prins pe individul de pe munte sau să-l fi alungat din zonă.

— Bine, oftă ea. Promite-mi, însă, că o să stai în casă și n-o să pleci nicăieri.

Joey ezită. Ochii i se încețoșară o clipă, după care, însă, încuviință.

— Promit.

Pe buze îi apăru din nou zâmbetul.

— Ar fi bine să te grăbești, însă. Afară a început să ningă. Hei! Poate o să fim înzăpeziți! Poate că nu se va mai ține școală mâine! N-ar fi o chestie mișto?

Mary Anne zâmbi cu amărăciune. O să audă exact aceleași cuvinte de la Logan din clipa în care îl va lua acasă. "Bine măcar că Joey e la fel cu ceilalți copii când e vorba de zăpadă", își zise ea în timp ce se urca la volanul Range Roverului. Porni motorul. "Cu atât mai bine", își continuă ea șirul gândurilor. "Dacă se închide școala, va fi o vacanță norocoasă!"

Băgă maneta în viteză, întoarse mașina și porni pe șosea.

Observând-o cum pleacă, Joey simți că zâmbetul, pe care se forțase să și-l mențină pe față, începe să se estompeze.

Adânc în sufletul lui avea din nou acea senzație de început de agitație nervoasă care îl copleșise cu o noapte înainte și îl condusese, împotriva voinței lui, afară, în bezna nopții.

Când o călărise pe Sheika, cu numai câteva clipe înainte, gonind de-a latul câmpului prin ploaia rece, se simțise minunat, plin de o exuberanță ce-l făcea să sară în sus cu cea mai firească bucurie. În clipa în care intrase în șopron, însă, bucuria îl părăsise iar în capul pieptului începuse să i se formeze acel ghem nervos dat de senzația că e prins într-o capcană.

Simți acum, în timp ce ștergea calul, acea manifestare cunoscută de el a nervilor lui. Simți șuieratul naturii făcându-i semn și sălbăticia munților chemându-l.

Încercă să ignore senzația aceasta, încercă să pretindă că era numai o închipuire. În timp ce continua s-o frece pe Sheika cu cârpa, însă, dorința dinăuntrul lui deveni arzătoare.

Sesizând schimbarea din băiat, iapa începu să fornăie nervoasă, izbind cu copita în podea și ridicându-și capul pentru a se elibera de curelele care o țineau în ham.

22

Până când ajunsese Mary Anne la școală, ploaia se transformase complet în ninsoare. În timp ce Logan și Alison fugiră pe scări și traversară în goană mica pajiște, Mary Anne se uită îngrijorată la cerul cenușiu. Nu avusese niciodată experiența unor astfel de furtuni care veneau, devastatoare, dinspre Arctica în acest anotimp. Norii întunecați o făceau să tremure chiar și în interiorul călduros al mașinii. Își strânse jacheta îmblănită mai tare în jurul gâtului.

— Nu-i mișto? se repezi Logan, cățărându-se pe locul din față și trântind portiera în spatele lui. Pun pariu că nu va fi școală mâine! Pariez că o să ne înzăpezim!

Mary Anne îi zâmbi.

— Eu nu mi-aș face prea mari speranțe în locul tău. Nici nu suntem măcar la jumătatea lui septembrie, așa că ninsoarea asta nu va rezista. Probabil că până mâine se va topi toată.

— Nu se va topi! o contrazise Logan. Mike Stiffle zice că o să aibă doi metri și

jumătate și n-o să putem nici măcar să ieșim din casă! Mai spune că...

— Mie mi se pare că a exagerat un pic, îl întrerupse maică-sa.

Părăsi parcare și porni ștergătoarele pentru a îndepărta stratul de omăt de pe parbriz.

— Michael și Andrea Stiffle sunt niște ticăloși, declară brusc Alison de pe locul din spate.

Mary Anne o privi prin oglinda retrovizoare.

— Oh? Cum de-ai ajuns la concluzia asta?

Fata se așază, morocănoasă, într-o rână pe locul ei.

— Eh, pur și simplu nu-mi plac, asta-i tot.

— Discutau despre Joey, interveni Logan cu o notă de mânie în voce. Au spus că...

Înainte de a-și termina propoziția, observă că Joey nu se afla în mașină.

— Unde e? Întrebă el.

Mânia față de gemenii Stiffle făcuse loc preocupării față de soarta băiatului pe care îl privea deja ca fiind un frate mai mare.

— Doar nu l-a trimis doctorul la spital, nu-i așa?

Își amintea perfect cât de înspăimântat fusese Joey la ideea că ar fi trebuit să fie internat într-un spital, deși pentru Logan nu era clar despre ce spital ar fi putut fi vorba.

— E bine sănătos, îl asigură Mary Anne. E acasă și are grijă de Sheika.

Domolit, Logan schimbă imediat subiectul.

— Aș fi vrut să stau *eu* acasă azi și să am grijă de cai.

— Nu zău? rosti Mary Anne cu vocea tăgănată. Ei bine, ia să vedem: n-ai fi avut de făcut decât să cureți grajdurile, apoi să scoți niște fin din hambar, apoi să-i hrănești pe toți trei. După asta te puteai ocupa de țesălatul lor. În plus, mereu se găsește câte ceva de trebăluit prin anexă. Șeile trebuie lustruite, și...

— Dar el nu trebuia să facă toate astea, o întrerupse Logan, dându-și, într-un târziu, seama că era luat peste picior.

— Ce a zis doctorul? Întrebă Alison de pe locul ei din spate. Chiar e ceva în neregulă cu Joey?

Mary Anne ezită, gândindu-se la cât de mult le putea dezvălui celor doi copii din cele spuse de doctorul Corcoran de dimineață. Ajunseseră la marginea orașelului. În fața lor, asfaltul era deja acoperit de un strat, în continuă creștere, de nea. Cu fiecare minut care trecea părea că ninge tot mai tare. Apucând mai strâns de volan, femeia zise:

— Are probleme legate de adaptarea la realitatea morții părinților lui. Doctorul crede că nu este ceva extrem de serios, dar Joey poate să aibă unele momente în care să fie foarte furios din cauza celor întâmplare.

— Ei, și de ce n-ar fi? exclamă Alison.

Frica pe care o simțise față de Joey cu două nopți în urmă făcuse loc unui val de simpatie.

— Nu-i drept, continuă ea. Amândoi părinții sunt morți iar acum toți copiii sușotesc că e vina lui! E îngrozitor, ma-mi! Dacă i-ai asculta pe unii, ai crede că Joey e un fel de monstru sau așa ceva!

Mary Anne simți un junghi străbătând-o, din pricina vinovăției, când își aminti că numai de dimineață chiar ea îi pusese lui Clark Corcoran o întrebare care putea fi, în mod cert, interpretată la fel. Își aduse cu exactitate aminte de momentul de panică prin care trecuse cu mai puțin de o oră înainte, când coborâse din mansardă și descoperise că Joey nu se afla în casă. Dacă începea și ea să se întrebe dacă nu cumva problemele băiatului erau mult mai profunde decât durerea, atunci la ce să se aștepte de la altcineva care...

Sesiză brusc că mașina își pierduse direcția luând o curbă. Apăsă automat pe frână, apoi își aminti că asta era cea mai mare prostie pe care o putea face, așa că luă iute piciorul de pe pedală și manevră volanul în derapaj controlat. După o secundă cât o veșnicie cauciucurile prinseră din nou sol tare sub ele. Mary Anne încetini și scoase un suspin de ușurare.

— Ai grijă, mami, se plânse Logan. Aproape că ai ieșit de pe drum. Tati spunea mereu că femeile nu știu să conducă pe zăpadă!

— Tatăl tău nu e aici să conducă el, nu? i-o tăie Mary Anne cu vocea mai supărată decât merita comentariul lui Logan. Îmi pare rău, se scuză ea imediat. În definitiv, n-am ieșit de pe șosea, nu?

Logan se cufundă într-o tăcere îmbufnată iar Mary Anne se concentra asupra șofatului. Câteva minute mai târziu, ajunseră în curtea din fața casei, deja acoperită cu un strat de câțiva centimetri de zăpadă. Mary Anne manevră Roverul până lângă ușa din spate. Se dădură toți trei jos și se grăbiră să intre în bucătărie. Afară ninsoarea continua să se întetească. Rafalele de vânt dinspre munți o viscoleau peste câmp. Lângă magaziile din spatele șopronului se formaseră deja dune mici de omăt.

— Mi se face frig numai dnd mă uit, zise Mary Anne. Alison ce-ar fi să încropești un foc în living? Eu o să prepari o cacao fierbinte. Tu, Logan, cheamă-l pe jos Joey, da?

Tocmai pusese laptele pentru cacao la încălzit, când Logan se întoarse.

— Nu e sus, raportă copilul. De fapt, nu e nicăieri.

Forțându-se să nu-și dezvăluie panica bruscă în fața fiului ei, Mary Anne își puse iute pe ea jacheta îmblănită și căciula tricotată apoi adăugă și un fular în jurul gâtului și a părții de jos a feței. În cele din urmă deschise ușa din spate și fugi către șopron. Deschise ușa doar atât cât să se strecoare înăuntru. Sheika se afla la locul ei, dar nu se vedea nici urmă de Joey.

— Joey? strigă femeia, înfricoșată.

Doar nu plecase... pur și simplu nu putuse pleca! Promisese să stea acasă!

— Joey?

Auzi o mișcare dinspre podul șopronului. Scrută zadarnic întunericul de deasupra.

— Joey? Ești acolo sus?

— Cobor imediat, anunță băiatul.

Instantaneu panica ei se domoli. Rămase cu gura căscată, însă, o clipă mai târziu când își întoarse fața spre ea în timp ce cobora scara.

Fața băiatului, ca și partea de sus a hainelor, dealtfel, erau acoperite de zăpadă.

— Joey? Ce Dumnezeu...

Băiatul se îndreptă spre ea, cu pași mici, aproape nesiguri.

— Observam zăpada, declară el cu voce atât de coborâtă încât femeia abia îl auzi. Am deschis trapa de sus. De acolo se vede tot muntele.

Băiatul se încruntă, ca și cum ceva l-ar fi nedumerit. Cu voce îngrijorată, rosti:

— Doar am stat acolo, mătușă Mary Anne. Nu făceam nimic.

Tonul vocii i se schimbă din nou, dându-i femeii impresia că era înspăimântat:

— Zău că n-am făcut nimic rău!

"Îi e frică", își zise Mary Anne. "Se teme de mine!"

Se duse lângă el și-l îmbrățișă.

— Bineînțeles că n-ai făcut! Ia uită-te, însă, la tine. Ești tot plin de zăpadă. Cred că ești înghețat!

Îl simți cum tremură în brațele ei.

— Hai înăuntru. O să facem un foc și o să bem o ciocolată fierbinte, iar apoi o să faci o baie bună și fierbinte. Ce zici de asta?

Tăcut, neîndrăznind nici măcar să vorbească din pricina senzației cumplite de panică care se lăsă din nou asupra lui, Joey dădu din cap și o lăsă pe Mary Anne să-l conducă înapoi spre casă. Cu toate astea, când ieșiră din șopron și femeia își strânse mai bine hainele în jurul ei, Joey simți că se destinde.

Își dădu seama că nu-i era frig. În ciuda valurilor de ninsoare și a temperaturii negative, nu-i era deloc frig.

* * *

Joey privi țință cada de baie din care ieșeau aburi. Se dezbrăcase la piele în camera lui, care i se păruse înăbușitor de caldă, iar acum, holbându-se la cada plină cu apă fierbinte, nu simțea nici o dorință de a-și cufunda trupul în ea. Mica încăpere îl făcea să transpire din abundență. Simți o ciudată fierbințeală în oase în timp ce se pregătea să intre în cadă.

Era un soi de fierbințeală care n-avea nimic de-a face cu căldura camerei deoarece nu simțise frigul nici măcar atunci când stătuse în pragul trapei deschise a podului, înfruntând direct bătaia vântului dinspre versanții stâncoși.

Avusese acolo senzația calmului dat de vânt și zăpadă, calm care îndepărta orice urmă din teribila nervozitate ce-l cuprinsese înainte. Vântul care îi răsfira pletele și fulgii de nea care îl ciupeau de față făcuseră ca acea senzație de gol sec din abdomen, acea nevoie bizară și furibundă de a eva-da — nu numai din casă sau de la fermă, ci și din el însuși — și acea senzație indescriptibilă de dorință de a ieși din propria piele să se potolească brusc. Avusese clar sentimentul că natura de afară îl chema, că pădurea îi făcea semn ian munții îi șopteau în urechi. Își aminti acum de toate acestea. Fiecare detaliu i se în crustase pe scoarța creierului. Fusese ca și cum ar fi trăit un vis în care își închipuise că e capabil să audă sunete pe care le știa că sunt imposibil de auzit. În realitate, vântul puternic nu i-ar fi putut permite să audă pașii unei căprioare prin lăstărișul de pe marginea pâraului și nici furișatul tiptil al unui șobolan pe podeaua șopronului la patru metri sub el.

Cu toate astea avusese senzația clară că auzul lui înregistrase toate aceste zgomote. Mai mult, nici măcar nu fusese surprins de apariția Roverului în curte, căci auzise dinainte zgomotul motorului silențios amestecat cu șuieratul vântului.

Își imaginase chiar că poate urmări fiecare fulg de nea în parte. Alegea câte unul purtat de vânt, îl observa în dansul lui îndrăcit executat alături de frații lui, apoi îl pierdea când acesta atingea, în sfârșit, solul și se topea în țesătura albă a păturii ce învelea curtea.

Până și nasul lui simțea miresme de care nu fusese conștient înainte. Erau mirosuri vagi ale creaturilor pădurii, ca niște șuvițe firave purtate pe undele de asalt ale vântului, fiecare dintre ele distinctă, fiecare dintre ele determinând apariția unui fior adânc în interiorul corpului lui.

N-avusese senzația de frig nici măcar atunci când răspunsese chemării mătușii sale, după ce se despărțise cu greu de euforia dată de natura de afară. Aflat acum în cada de baie, fierbințeala apei care-i ataca pielea se combina cu acea căldură specifică care radia de undeva din adâncul ființei lui, aducându-l aproape la o stare de leșin.

De pe frunte îi curgeau picături de sudoare iar gura i se umplea de salivă.

Aplecându-se în față pentru a deschide robinetul de apă rece, își făcu

palmele căuș sub șuvoiul înghețat care ieșea de pe țeava, își turnă apa pe cap, apoi culese săpunul și începu să-și spele părul.

În timp ce se săpunea, își dădu seama că se întâmplase ceva cu părul lui. Simțea cu degetele o asprime de care nu fusese conștient înainte. Mirat, alunecă pe spate, își ținu respirația și se scufundă sub suprafața apei, petrecându-și degetele prin păr pentru a se spăla de săpun. Ieși din nou la suprafață abia după ce simți cum îl dor plămânii. Aerul reținut ieși printre buze ca o explozie când își relaxa diafragma. Apucă din nou săpunul și începu să se frece pe brațe și pe piept. Senzația stranie de furnicătură se accentua. Fără nici un avertisment prealabil, îl apucă un val de claustrofobie.

Cada i se pără brusc extrem de mică iar pereții încăperii păreau că se închid peste el. Se ridică în picioare, scuturându-și cu violență capul și împrăștiind picături de apă ca o ploaie prin cameră. Se îneca din pricina căldurii înăbușitoare. Ridică fereastra de deasupra căzii de baie și inspiră adânc aerul rece care venea de afară. Simțindu-se mai bine, ieși din cadă, luă un prosop de pe grătarul prins în perete și începu să se șteargă. Zări cu coada ochiului o imagine cețoasă a corpului lui în oglinda de deasupra chiuvetei, așa că se întinse și șterse cu mâna aburul de pe geam.

Se holbă la imaginea din oglindă.

Nu era aceeași imagine cu cea reflectată de același obiect de dimineață.

Ochii păreau a i se fi îngustat puțin.

Partea de jos a obrazilor părea să se fi întunecat, ca și cum ar fi fost umbra unei bărbi.

Își trecu degetele prin părul lui umed și ciufulit și simți încă o dată ciudata asprime a acestuia. Aplecându-se înainte, își examina capul cu atenție sporită.

Din piele îi răsăriseră peri subțiri, ca niște tuleie, abia vizibile cu ochiul liber.

Și totuși erau acolo.

Înghiți în sec, privindu-se în oglindă.

Ce se întâmpla cu el?

Fu cuprins de panică. În ciuda ferestrei deschise, camera, casa și tot ce-l înconjură părură brusc că se închid din nou peste el.

* * *

Rick Martin se trânti la pământ, adăpostindu-se sub umbrela protectoare pricăjită a unui copac căzut. Stratul de zăpadă creștea rapid, iar vântul care cobora pe panta muntelui începuse să construiască troiene, culegând cristalele de gheață imediat ce ele atingeau solul și îngrădindu-le la loc în aer alături de fulgii grei și pufoși care păreau să fie cernuți de un cer invizibil. Ar fi trebuit să se înapoieze la jeep cu o jumătate de oră în urmă, dar greșise undeva drumul și acum se rătăcise. Viscolul reducea vizibilitatea la numai câțiva metri.

Trebuia să continue cercetările pentru a găsi jeepul?

Dacă ar fi făcut-o și nu l-ar fi descoperit, ar fi putut sfârși pierdut în pădure, fără nici un mijloc de a se proteja contra furtunii. Dacă s-ar fi întâmplat așa ceva, știa ce avea să se petreacă cu el până la sfârșitul zilei.

Ar fi putut să se rotească în cerc ore întregi, spunându-și că se apropia din ce în ce mai mult de siguranța oferită de mașină, existând însă șansa să n-o găsească niciodată.

În cele din urmă, probabil frigul ar fi început să-l afecteze. Mai devreme sau mai târziu, probabil până să se lase întunericul, s-ar fi așezat pentru a se odihni. Cu energia terminată, luptându-se cu panica, cu epuizarea și cu foamea, ar fi simțit nevoia imperioasă de a adormi.

Nu pentru multă vreme; doar pentru câteva minute.

Acele câteva minute s-ar fi transformat în veșnicie.

Abandonând gândul de a căuta jeepul, luă în considerare varianta de a se urca și mai sus în speranța de a da peste o peșteră, sau cel puțin peste o crăpătură în stâncă suficient de adâncă pentru a se adăposti până la trecerea viscolului. Dacă era protejat contra vântului, blocându-se în interior cu un perete de zăpadă, ar fi avut o șansă extremă de a supraviețui nopții care venea. Dimineața, după ce furtuna va fi trecut, va putea să recunoască zona în care se afla și va fi capabil, fie să se întoarcă la jeep, fie să-și croiască drum pe versantul muntos până în vale.

Cealaltă variantă era de a încerca să ajungă la vale acum.

Își făcu o hartă în minte, încercând să-și imagineze ruta pe care o urmărea de când dăduse peste cadavrele de la baza meterezului. Cât de departe ajunsese? Jumătate de milă? Două mile? Indiferent în ce direcție s-ar fi uitat, totul părea la fel.

Totul era acoperit cu o pătură albă. Vârtejele de zăpadă roiau printre copaci, iar vântul se tânguia trisl printre ramuri.

Nimic nu i se părea familiar. Știa că era normal să fie așa câtă vreme furtuna va continua. Zăpada transforma totul.

Contururile munților.

Aspectul pădurii.

Nu se mai putea încrede nici măcar în urmele lăsate de piciorul lui în spate. Pe măsură ce creștea, straiul de omăt a-coperea roci și umplea despicături de stâncă, transformând întreg versantul muntos într-o imensă capcana prin care trebuia să-și facă loc cu mare atenție, încercând terenul la fiecare pas înainte de a-și transfera greutatea de pe un picior pe altul.

Era mai bine să se întoarcă și să încerce să găsească un adăpost.

Se ridică, își scutură zăpada de pe cizme, apoi porni, cu capul aplecat, să urce înapoi dealul. Se deplasa în ritm constant. În zona în care se afla, panta era relativ blândă iar lăstărișul nu într-atât de des încât să nu-și croiască drum prin el cu relativă ușurință.

Sesiză piciorul stâncii înainte de a ajunge propriu-zis la el, căci vântul începu să se domolească și, ca atare, fu capabil să stea drept fără ca zăpada să-i vină direct în ochi și în nas.

Se opri o clipă, întinzându-și mușchii Spatelui, apoi porni din nou la drum. În cele din urmă, din zăpada răsări treptat un perete stâncos negru. Simți un fior de speranță care-i dădu aripi și-i permise să se forțeze înainte până ce fu capabil să se sprijine cu spatele de suprafața verticală. La piciorul peretelui zăpada avea deja mai mult de treizeci de centimetri adâncime și cădea încontinuu, așezându-se în această porțiune, cu blândețe pe pământ, din cauza lipsei de vânt. Cu toate că se auzea vuetul, el era estompat de omăt. Părea că vine de la mare distanță. Aproape că uită cum se simțea cu numai câteva minute înainte, când fulgii îl izbeau cu forța a o mie de ace, rănindu-i fața de fiecare dată când și-o ridica pentru a-și aranja echipamentul de pe el.

Dar unde se afla?

Căută cu ochiul minții să-și amintească de o stâncă asemănătoare cu aceea, dar curajul îi pieri când își dădu seama că muntele Sugarloaf, ca și ceilalți mulți, dealtfel, era presărat cu roci netede identice cu cea la baza căreia se găsea acum.

Putea fi oriunde.

Porni de-a lungul stâncii, deplasându-se prudent peste amestecul de pietre și pământ desprins din rocă. Pe acolo pe undeva trebuia să existe o crăpătură, o

streașină adâncă, ceva care să-i ofere adăpost. Într-un târziu, găsi ceva asemănător. Nu era mai mare ca o spărtură într-o suprafață, dar era suficient de bună pentru a oferi protecție în caz că vântul își schimba direcția.

Îngenunchie și începu să construiască un perete de zăpadă tasată, apoi bâjbâi prin jur după ramuri de copac căzute. Scutură zăpada de pe câteva și le înfipse în spațiul dintre stâncă și zidul construit. Dacă ar fi avut șansa să găsească și ceva lemn uscat pentru a face un foc cu ajutorul chibritelor pe care le purta întotdeauna la el, ar fi avut toate condițiile ca să supraviețuiască viscolului.

Începu să caute din ce în ce mai departe de adăpostul încropit rudimentar. Dintr-odată vârful cizmei drepte atinse ceva.

Ceva care ceda ușor.

Îngenunchie și mătură omătul care acoperea obiectul.

Se trezi că se uită la orbitele goale ale ochilor lui Tony Moleno.

Înjură încetșor. Făcuse toate eforturile acelea pentru a descoperi că mersese în cerc și se înapoiase la locul din care plecase... de câtă vreme?

O oră?

Două ore?

O groază de timp irosit.

Simultan cu disperarea care-l cuprinsese, însă, îi reveni speranța. Cel puțin acum știa unde se află.

Trase emițătorul radio din centură, îi dădu drumul și începu imediat să vorbească cu dispecera din Challis. Spera ca Gillie să-l audă și ea de acasă.

— Se pare că o să-mi petrec noaptea pe munte, rosti el, forțându-se ca vocea să-i sune lipsită de îngrijorare. Stratul de zăpadă crește vertiginos, dar am găsit o scobitură care mă protejează și o să-mi fac și un foc. Sun-o pe Gillie în caz că nu mă ascultă acum și spune-i că sunt bine, dar că nu vreau să risc să cobor în mijlocul viscolului. Gillie, dacă mă auzi acum, nu-ți face griji pentru mine și nu încerca să faci vreo prostie. Stai liniștită și relaxează-te. O să ne vedem în cursul dimineții.

Ezită o clipă, dar își dădu seama că n-avea cum să desconspire faptul că se învârtise în cerc.

— Mă îndoiesc că o să pot folosi jeepul de dimineață, dar cred că mâine va fi o vreme excelentă pentru snowmobil¹, așa că, dacă vrea careva să vină sus cu o sanie, mă găsește la baza stâncii Castle².

O clipă nu se auzi nici un răspuns, apoi la el sosi vocea mirată a dispecerei.

— Acolo i-ai găsit pe Moleno și pe Peters, nu-i așa?

— Așa e, oftă Martin, trist că i se descoperise secretul. Îți spun, însă, dacă face cineva gălăgie că m-am rătăcit, o să se trezească cu o buză învinețită din pricina scandalului pe care îl va provoca. Vorbim mâine dimineață.

"Dacă mai trăiesc încă mâine dimineață", își zise el, închizând aparatul.

Se gândi că avea cam jumătate-jumătate șanse să reușească. Știa că șansele se vor micșora dacă se întetește viscolul.

23

Mary Anne aruncă încă un lemn în foc. Mormanul de jar își schimbă poziția. Din el se înălțară flăcări care începură imediat să lingă combustibilul proaspăt.

¹ *Snowmobil* — vehicul asemănător cu sania, propulsat, însă, de un motor (n. tr.)

² *Castle* — castel (în engl. în text — n. tr.)

Mary Anne își întinse mâinile pentru a și le încălzi.

— Nu-i prea rău, nu-i așa? întrebă ea.

Afară ningeă atât de tare încât fulgii păreau că îmbracă locuința cu un lînțoliu alb. Cu toate că pusese întrebarea pe un ton încurajator, Mary Anne se întrebă dacă nu rostise acele cuvinte mai mult pentru a se liniști pe ea decât pe copii.

— E răcoare, replică Logan. Acasă n-a nins niciodată așa! Pariez c-o să rămânem înzăpeziți o săptămână. N-ar fi mișto?

"Nu și dacă n-am suficientă mâncare în casă" își zise Mary Anne. "Și dacă se întrerupe curentul electric? Dacă îngheață țevile? Dacă se întâmplă ceva și nu putem ieși din casă?"

Întrebările acestea nu și le pusese niciodată în New Jersey, unde și în mijlocul celei mai rele furtuni străzile erau curățate în cel mult câteva ore, iar la numai un bloc distanță dispunea de un magazin de alimente. Penele de curent rareori durau mai mult de o oră sau două iar dacă înghețau țevile, n-avea nimic altceva de făcut decât să cheme un instalator. Aici, însă...

Oare aveau să dezăpezească drumul, măcar până la poarta fermei? Trebuiau s-o facă; era o șosea districtuală. În plus, doar nu se așteptau să facă ea treaba asta, nu? Dar alea pietruită? Pe aceasta cine avea s-o curețe?

Se gândi la tractorul adăpostit în spatele șopronului. Oare trecuse numai o zi de când promisese Olivia Sherbourne s-o învețe cum să-l conducă? Se hotărâse s-o facă! peste o săptămână. Acum, însă, Mary Anne își dori s-o fa făcut numaidecât atunci. Cu toate astea, dacă nevoia avea să se dovedească presantă, bănuia că ar fi fost în stare să-l pornească și să-l conducă destul de bine cât să dea zăpada la o parte de pe calea de acces spre casă.

"N-o să se ajungă aici", se liniștea singură. "Urgia va ține o oră sau două, după care se va potoli." Se forță să se calmeze, spunându-și că nervozitatea resimțită i se datora, în principal, fricii față de omul din munte.

"Nu intra în panică din pricina acestei idei tâmpite", își comandă ea. O clipă mai târziu, gândurile îi fură întrerupte de Storm, care veni fuga în birou, scheunând încet în timp ce lovi cu laba piciorul femeii, apoi plecă înapoi în trap. Dintr-o dată, animalul latră ascutit, aducându-i din nou frica în suflet.

Era ceva afară? De aceea lătra Storm? Dădu să se ridice; pentru a se duce după câine, dar Logan fusese mai iute.

— Îl scot afară! trâmbiță el, luând-o la goană pe urmele animalului.

— Nu! țipă Mary Anne, înfricoșată. Logan...

Ajunse în bucătărie tocmai la timp ca să-și vadă băiatul îmbrăcându-și jacheta. Îl prinse de braț când el atinse clanța ușii. Ghemuit lângă ușă, Storm scâncea și zgâria cu labele lemnul vopsit.

— Logan, nu ieși afară! porunci ea. E ger și o să faci pneumonie!

— N-o să fac! o contrazise băiatul.

Trase de ușă cât să se strecoare animalul, dar când fu rândul lui, maică-sa i-o închise în nas.

— Of, mami, n-apuc niciodată să mă distrez și eu! se tângui Logan.

În acea clipă începu să sune telefonul. Mary Anne se uită urât la fiul ei.

— Dacă deschizi ușa aia o să-ți petreci restul după-a-miezii în camera ta! Ai înțeles?

Logan își îngustă ochii, furios, dar nu cuteză să încerce a mai ieși afară. Se duse până la fereastră, de unde putea urmări câinele, cum stătea acum în curte, la câțiva metri de casă, cu capul sus și cu o labă ridicată în timp ce adulmeca aerul. O clipă mai târziu izbucni într-un lătrat puternic și alergă spre colțul casei, pe după care se făcu nevăzut.

— Alo... rosti Mary Anne tulburată, ridicând receptorul în timp ce-l

supraveghea pe Logan cu coada ochiului.

— Mary Anne? Întrebă Olivia Sherbourne cu voce neliniștită. Ce se întâmplă acolo sus? Aveai un ton îngrozit când ai lăsat mesajele acelea.

— Olivia! țipă Mary Anne. Slavă Domnului! Spune-mi, ce știi despre...

Ezită pentru că îl observă pe Logan urmărind-o și ascultând fiecare silabă din ceea ce spunea ea. Îl expedie înapoi în bibliotecă și se apucă să-i explice Oliviei ideea ei ciudată abia după ce dispăru el din raza ei vizuală.

— Olivia. Joey nu s-a născut prematur. Așadar, Ted nu poate fi tatăl lui!

La celălalt capăt al firului se lăasă tăcerea. O clipă, Mary Anne se întrebă dacă nu se întrerupsese legătura. Când vorbi, Olivia avea vocea cavernoasă:

— Numele lui era Slater. Shane Slater. Țasta-i numele după care îl cunoșteam noi, însă.

Mary Anne simți că-i îngheață sângele în vine.

— Ce spui tu acolo, Olivia?

O altă scurtă tăcere. Apoi:

— Era un bărbat ciudat, Mary Anne. A apărut în Valea Soarelui în primăvara aceluia an. Le-a spus tuturor că se numea Randy Durrell. Toată lumea l-a plăcut, iar Audrey a înnebunit după el. Vreau să spun că a înnebunit cu adevărat după el. Într-o zi, tipul a dispărut.

— Cum așa, a dispărut? se miră Mary Anne.

— Am descoperit motivul a doua zi, continuă Olivia. În zonă și-au făcut apariția doi agenți F.B.I. căutându-l pe un oarecare Shane Slater. Aveau la ei și fotografii de-ale lui; după care nu se putea face nici o eroare. Era același tip cu care se vedea Audrey.

— Sfinte Sisoie! șopti Mary Anne. Ce făcuse?

— Nu știu. Nu ne-au spus. Ne-au informat doar că trebuie considerat foarte periculos, ceea ce m-a făcut să bănuiesc mereu că trebuie să fi ucis pe cineva.

Se lăasă tăcerea. În cele din urmă, ea fu spartă de Mary Anne.

— Nu l-au prins niciodată, nu-i așa?

— Dacă ar fi făcut-o, am fi auzit și noi. Chestia asta s-a întâmplat, însă, acum paisprezece ani, Mary Anne. N-ar putea fi același individ! Ar...

— De ce nu? interveni Mary Anne. Dacă s-a ascuns în munți și a locuit acolo de atunci? Dacă știa că Audrey e însărcinată? Dacă știe acum că Joey e fiul lui?

— Calmează-te, Mary Anne, o întrerupse Olivia, când vocea celeilalte femei căpătase o notă de isterie. Nu sunt decât niște speculații. N-ai de unde să știi...

— Eu știu că Ted n-a fost tatăl lui Joey și mai știu că l-a maltratat! i-o întoarse Mary Anne. Știu că toți de aici îl evită și știu acum și de ce! Ted a fost un om bogat! Atât de bogat încât niciunul nu sufla în fața lui. Dar dacă tatăl adevărat al copilului trăia sus în munți și știa ce-i făcea Ted lui Joey? Cum s-ar fi comportat el, Olivia? Cum te-ai fi comportat *tu*?

Izbucnirea femeii întâlnește la celălalt capăt o lungă pasivitate. Când, în sfârșit, vorbi, Olivia avea un ton sobru.

— Bănuiesc că l-aș fi ucis pe Ted. Aș fi putut chiar s-o ucid și pe Audrey pentru că i-a dat voie lui Ted să-l maltrateze pe fiul meu.

— Exact la asta mă gândesc și eu, rosti Mary Anne cu voce tremurătoare.

Simțind aproape fizic frica celeilalte femei, Olivia reluă:

— Mary Anne, până nu știm cu exactitate ce se petrece în munții ăia, cred că ar fi mai bine să le faci bagajele copiilor și să-i aduci aici. Afară începe să arate ca un adevărat viscol, iar mie nu-mi place ideea de a vă înzăpezi acolo. Chiar dacă ai judecat greșit, și trebuie să mărturisesc că după mine, ăsta-i adevărul, o să fii îngrozită dacă rămâi blocată acolo.

Mary Anne privi afară, în curtea peste care se lăasă întunericul. Ninsoarea era

din ce în ce mai deasă. Putea zări deja troienele mari de lângă zidul șopronului.

— Mă întreb dacă o să reușesc, rosti ea. Mi se pare că are deja vreo treizeci de centimetri.

— Dacă pleci acum n-o să ai nici un necaz, o asigură Olivia. Range Roverul e construit special pentru o vreme ca asta. Eu am suficiente camere, și...

— Mami! strigă Alison din bibliotecă. Curge prin acoperiș!

— Oh, Doamne! se vaită Mary Anne. Olivia, te sun eu peste câteva minute. Alison zice că s-a spart acoperișul!

Olivia oftă și ea.

— Vrei să vin să te ajut?

— Te sun eu, repetă Mary Anne.

Lăsă receptorul în furcă și își urmă fiica în bibliotecă. Când ajunse acolo, amândoi copiii se holbau la tavan, pe care o pată umedă se împrăstia cu repeziciune peste scândurile de cedru iar apa începuse să pice pe podea.

— Alison, du-te și ia un lighean pentru a strânge apa, îi comandă Mary Anne fiicei sale. Eu mă duc să văd dacă descopăr de unde provine pata.

Încercând să-și schițeze în minte un plan al casei pentru a-și da seama ce cameră se afla deasupra încăperii afectate, Mary Anne o luă la fugă în sus pe scări. Brusc își dădu seama.

Baia copiilor!

Cu toate că ușa camerei era închisă, văzu o pată întunecată de apă împrăștiindu-se pe covor, în fața ușii. Alergă înspre baie, strigându-și finul pe nume.

— Joey?Joey?

Nu primi aici un răspuns. Ciocăni mai tare în ușă.

— Joey? Ce se întâmplă acolo!

Încercă să răsucescă clanța, descoperi că era blocată și bătut cu putere din nou în ușă.

— Joey? Răspunde-mi?

Auzea acum apa curgând, ca un curent constant care clipoceă în cadă, peste care era evident că se revărsa.

De ce nu-i răspunde Joey?

Brusc avu o vedenie, cu el întins în cadă, cu capul sub apă și cu pielea colorată într-un oribil cenușiu al morții.

Oare, alunecase? își pierduse controlul și se izbise cu capul de marginea dură de porțelan a căzii în timp ce cădea?

Dar ar fi strigat, nu? L-ar fi auzit cu siguranță, cu tot vuietul furtunii de afară.

Mary Anne avu brusc o altă imagine cu el. Era așa cum îl descoperise de dimineață, învelit cu blana de urs, ghemuit pe buza crestei de pe care picase Audrey.

Cu brațele înconjurându-și picioarele, privind sumbru hăul de parcă și-ar fi dorit...

Oh, Doamne! Nu!

— Alison! țipă ea. Logan, veniți să mă ajutați!

Încercă din nou să răsucescă de clanță, dorindu-și cu disperare ca aceasta să i se învântească sub palmă, dar ea opuse imediat rezistență. Auzindu-și copiii bocănind pe scări ca răspuns la apelul ei, împinse cu toată greutatea trupului în ușă. Lemnul cadrului scârțâi, dar nu cedă.

— Mami? Ce sa întâmplat? întrebă Alison din fugă.

— Ușa e-ncuiată, țipă maică-sa din nou, cu o voce care atingea pragul isteriei. Joey s-a-nchis pe dinăuntru, cada a dat pe afară, el nu-mi răspunde și...

— Mă duc să iau toporul! strigă Logan.

Coborâ în goană scările și se întoarse o clipă mai târziu cu un mic baltag care se odihnea pe cămin, gata de a fi folosit pentru tăiat surcele. Deși ezita să distrugă ușa, frica pentru soarta lui Joey o făcu pe Mary Anne să smulgă unealta din mâinile lui Logan și s-o izbească în ușă. Lama se înfipse adânc într-un canat al ușii. Mary Anne răsuci de ea, o eliberă, apoi lovi din nou. La a treia lovitură canatul se frânse în două, apoi se rupse. Mary Anne își trecu mâna prin golul ivit în seândură, bâjbâi o clipă, apoi găsi clanța interioară și o răsuci iute. Broasca clincăni și ușa se deschise larg, lăsând să iasă un val de aer înghețat pe coridor.

Cu Alison și Logan înghesuindu-se în spatele ei, Mary Anne se grăbi să se uite la cada de baie.

Joey nu era înăuntru. Nu era înăuntru!

Simți un val de ușurare care-i dădu energie. Se aplecă și închise robinetele, tăind astfel sursa de apă, apoi își introduse mâna în apa rece și trase de dopul de la valva de scurgere.

Apă rece?

De ce să fi făcut el...

N-apucă să-și termine gândul, căci se uită în sus la fereastra deschisă și o apucă tremuratul când văzu cum intrau valurile de fulgi purtați de vânt.

— Camera lui, Alison, comandă ea. Vezi dacă-i acolo! Acum!

În timp ce fata se răsuci pe călcâie pentru a se topi înspre camera lui Joey, Mary Anne se aplecă peste cadă și se forță să închidă fereastra. Însă poziția ei incomodă o deranja îngrozitor, așa că fereastra se deschise iar. În clipa aceea, se întoarse Alison.

— Nu-i acolo, mamă! Hainele îi sunt îngrămădite pe podea, dar el a dispărut.

Mary Anne simți cum o cuprinde din nou panica. În timp ce arunca priviri disperate de jur-împrejurul camerei mici, ochii i se opriră asupra halatului de baie al lui Joey, atârnat încă de cuiul din spatele ușii.

Nu!

Era imposibil! Doar nu se cățăraseră pe fereastră gol pușcă, cu viscolul urlând afară?! Era nebun? În timp ce apa continua să se reverse peste marginea căzii, Mary Anne se aplecă din nou înspre fereastră, deși știa că era zadarnică orice încercare de a zări ceva prin furtuna orbitoare. Dacă plecase de atâta vreme încât cada dăduse pe afară, atunci, probabil că se găsea acum undeva unde nu ar mai fi putut fi văzut.

Coborând scările în fugă, Mary Anne alergă la ușa din față, o deschise și păși pe verandă.

— Joey! strigă ea forțându-se ca vocea să depășească urletul vântului. Joey, unde ești? Vino înapoi!

Tocmai când plecase de pe verandă, pentru a-l căuta pe băiat prin furtună, Alison o strigă din hol.

— Mami! Ce faci?

Distrasă de la intenția ei, Mary Anne se întoarse spre fiica ei. Cu toate că se afla numai la câțiva metri de verandă, abia o vedea pe Alison.

— Mami, vino înapoi! o rugă fata. O să te rătăcești afa-ră! O să îngheți și o să mori!

Mary Anne ezită, sfâșiată în două de nevoia de a se duce după băiat și conștiința faptului că Alison avea dreptate. Dacă mai făcea câțiva metri numai, casa ar fi fost înghițită de valul de ninsoare și s-ar fi putut învărti ore întregi pe loc căutând-o și nemaigăsind-o.

O apucă disperarea. Înăbușindu-și un suspin, se înapoie pe verandă.

— Ce nu e-n regulă cu Joey, mamă? o întreabă Alison când intră înapoi în casă,

închizând ușa după ea.

Vocea îi tremura de frică când o întrebă din nou:

— Au dreptate, cumva, copiii de la școală? E nebun?

Mary Anne se sprijini de ușa. Încercă să-și adune forțele și să se gândească la ce avea de făcut Poliția! Trebuia să anunțe poliția!

Ignorând întrebările fetei, alergă înspre bibliotecă, ridică receptorul și apăsă cele trei taste ale numărului de urgențe.

Abia când termină de format, își dădu seama că nu avea nici un fel de ton.

Joey dispăruse, iar telefonul era mort.

* * *

Omul se deplasa prin viscol cu instinctul unui animal. Era atât de familiarizat cu pădurea și atât de obișnuit să meargă prin beznă, încât nici furtuna nu reușea să-i împiedice înaintarea. Lăsase lupoaca rănită în adăpostul crăpăturii de stâncă, convins că aceasta ar fi supraviețuit chiar dacă el nu s-ar mai fi întors. Rana nu i se infectase. În mai puțin de o zi avea să fie din nou pe picioarele ei, șchiopătând din greu, dar capabilă să-și găsească singură hrana. Satisfăcut că o lăsase în siguranță, plecase înspre vale, îndreptându-se spre pârâu peste coasta muntelui. După ce ajunsese lângă apă, drumul i se ușurase. N-avusese de făcut nimic altceva decât să-i urmeze cursul. Era o rută pe care adeseori o făcuse în anii în care obișnuia să cerceteze acel teritoriu pe care, inconștient, și-l însușise.

Folosise același itinerar în noaptea în care murise excursionistul. Luna plină îl făcuse atunci să simtă o dorință irezistibilă de a ataca. Încercase să-i reziste, încercase să nu intre în camping, dar nu putuse să nu se furișeze în umbră, pe cât putea de departe față de lumina focului, și să nu le urmărească pe cele două ființe cuibărite lângă focul lor.

Se cuibăriseră și se băgaseră una într-alta într-un fel care avea o vagă rezonanță în memoria lui, aducând la lumină niște amintiri pe care învățase de mult că e mai bine să le țină încuiate într-un seif al sufletului. Era un singuratic și trebuia să rămână singur tot restul vieții.

Singur.

Singur, cu un lup drept unică companie.

Cum de-l cunoscuse animalul? Cum îl recunoscuse cu atât de mulți ani în urmă, când nici el nu pricepea ce se petrece cu el?

Oare emana deja de atunci mirosul?

Oare mirosul de fiară — acea putoare de bestie care devenise încă de atunci puternică — începuse deja să răzbată prin porii pielii lui?

Ăsta fusese motivul pentru care lupoaca știuse că n-avea de ce să se teamă de el?

În noaptea aceea se ghemuise lângă el, în camping, și pândise în tăcere alături de el. Împărtășise din lupta lui cu el însuși când încercase să se forțeze pentru a se înapoia în pădure și pentru a-i lăsa în pace pe acel bărbat și pe acea femeie, să se bucure unul de altul.

Nu reușise pentru că nevoia de a vâna fusese mai puternică.

Atât de puternică încât fusese irezistibilă.

În cele din urmă, cedând în fața acelei nevoi, lovise.

Cortul se rupsesse în mâinile lui ca o hârtie, iar el însuși...

Alungă imaginea din minte, dorind să-și șteargă din memorie amintirea faptei sale. Știa, însă, că așa ceva nu era cu putință.

Imaginea îl va chinui, îl va tortura, până va muri.

Nu mai avea mult până atunci.

Dar nici nu sosise încă momentul.

Cel puțin nu până ce nu va vorbi încă o dată cu Joey.

Traversă ca o umbră campingul și continuă să coboare pe firul apei până ce aceasta se revărsa pe solul văii, încetinindu-și viteza când începea să serpuiască.

Era minunat pârâul acesta în lumina cenușie a după-a-miezii, ca o tăietură argintie printre movilele de zăpadă viscolită, peste care se aplecau ramurile copacilor de pe maluri, încărcate cu cristale scânteietoare de gheață.

În omătul proaspăt căzut, nu se vedea nici o cărare. Până și creaturile pădurii se ascuseseră de violența furtunii. După ce aceasta se va potoli și atmosfera va fi iarăși calmă, vor ieși toate de prin găurile lor și o vor lua la fugă peste suprafața albă și pufoasă, lăsând în spatele lor urme adânci și poteci atât de clare, încât orice prădător le va putea vâna cu ușurință.

Părăsi, în sfârșit, cursul apei și se strecură printre copaci către casă. Deși se afla la numai patruzeci de metri depărtare de clădire, era complet mascat de vârtejurile de zăpadă.

Mai avea încă vreo douăzeci de metri de mers când auzi țipătul, venind dinspre locuință:

"Joey! Joey, unde ești? Vino înapoi!"

Acceleră ritmul înspre sunet. În cele din urmă zări conturul clădirii, văzu luminile aprinse prin ferestre și observă ușa deschisă.

Se opri, ascuns încă privirii de roiurile de fulgi. Nu dorea să se apropie mai mult, pentru a nu risca să se expună vederii.

Privi cum Mary Anne Carpenter se întoarce la adăpostul casei, neajutorată contra forței furtunii. În timp ce ușa se închidea în spatele ei, înțelese ce se petrecuse acolo.

În acea după-amiază întunecată, Joey plecase de acasă și se afla acum pe undeva, căutându-l.

Omul se ghemui cu simțurile în alertă și cu tot corpul tensionat, încercând să găsească vreun indiciu al locului în care se putea afla băiatul. Într-un târziu, începu să meargă din nou. Dădu încet ocol casei, stând suficient de departe pentru a nu fi zărit de cineva care s-ar fi uitat pe fereastră dinăuntru. În cele din urmă, ajunse în curtea dintre casă și câmp. În fața ochilor lui răsări șopronul.

Avea una dintre uși întredeschisă și ținută așa de zăpada troienită.

Aflând acum unde se găsea Joey, omul traversă curtea cu grația unui animal și se furișă prin spațiul dat de ușa întredeschisă.

Ochii i se adaptară imediat la lumina chioară dinăuntru, în grajdurile lor, cei trei cai se dădură imediat înapoi din fața ușițelor ce-i separau de culoarul din mijlocul șopronului, dorind instinctiv să se distanțeze de ființa care le invadase domeniul. Buck și Fritz necheză nervoși, iar Sheika se ridică pe picioarele din spate, fornăind și izgonind cu copitele din față pericolul descoperit de nările ei.

Bărbatul nu-i luă în seamă. Nasul lui dăduse de urma unui miros care cobora din podul cu fân.

Joey.

Înainta tăcut, potrivi scara și fu, o clipă mai târziu, sus în pod. Ghemuit lângă ușile de la capătul podului, Joey se cuibărise în fân. Ținea genunchii la piept, iar picioarele și le înconjurase cu brațele. Când bărbatul se apropie de el, băiatul ridică privirea și dădu din cap cu o expresie de frică în ochi.

Bărbatul se așeză lângă el. Își întinse palma sa noduroasă și atinse obrazul băiatului, întocmai cum procedase de dimineață, când Joey venise la el în

pădurea din apropierea colibeii.

— Să nu te temi, Joey, rosti el cu voce coborâtă. N-o să-ți fac nici un rău. N-aș putea să-ți fac vreun rău.

Joey se uită la el și ochii i se făcură mari când privi fața schimonosită a bărbatului. Îi tremura tot corpul, deși nu era înfricoșat din pricina omului care se ghemuise în fața lui și nici nu-i era frig. Tremuratul se datora altei cauze. Îi era frică de senzațiile din interiorul lui, senzații care-i erau acum răscolite de acea prezență insolită din șopron.

— C-ce e în neregulă cu mine? șopti el. De ce sunt așa?

Bărbatul nu zise nimic. Se lupta cu dorința de a curma pentru totdeauna, în acea clipă, suferința băiatului.

N-o putea face, însă, chiar dacă era convins că asta era cea mai bună cale de urmat.

— E vina mea, murmură el într-un târziu.

Cuvintele i se înecau în gât.

— E numai vina mea, Joey. N-am știut însă. Îți jur că n-am știut.

— N-ai știut ce? se miră Joey.

La ce se referea, oare?

— Am încercat să le spun, reluă bărbatul. Am coborât să discut cu ei, ca ei să te ajute. Ar fi trebuit să fie totul în ordine în acea zi, Joey. Luna nu se ridicase pe cer iar eu mă simțeam bine. Extraordinar de bine. Când am intrat în șopron, calul s-a speriat...

Joey înțelese brusc.

— Tatăl meu. *Tu* mi-ai ucis tatăl!

Porni să se ridice, dar degetele puternice ale bărbatului i se așezaseră pe umărul lui gol, forțându-l să rămână pe loc.

— Voiam doar să vorbesc cu el, Joey. Voiam să-i arăt ce se va petrece cu tine. Voiam să-l opresc de a-ți mai face rău și să fac să înceteze chestiile alea pe care ți le făcea.

Vocea îi tremură, apoi se frânse.

— Am crezut că, dacă va afla, va putea să te ajute.

— Mă ura, șopti Joey. Dintotdeauna m-a urât.

Cu răsuflarea întretăiată dădu drumul, pentru prima oară, cuvintelor pe care nu le mai rostise în fața nimănui:

— M-am *bucurat* când a murit!

Bărbatul îl forță pe Joey să-l privească direct în ochi.

— Eu l-am ucis pe omul din camping, Joey. Tot eu l-am ucis și pe Bill Sikes. De asta mă aflu aici. Trebuie să-ți spun ce ți se va întâmpla, Joey. De acum, o să înceapă, dacă nu a și început deja. Simți deja ceva, nu-i așa, Joey? Golul din burtă și mâncărimea pielii? Nu le simți, Joey? Nu le simți chiar acum?

Puștiul făcu ochii mari de uimire când îl auzi pe acest individ ciudat rostind pe dinafară toate cele câte i se întâmplaseră lui. Dădu din cap, aproape involuntar.

— Va fi și mai rău, Joey, continuă bărbatul.

Vocea abia i se auzea, dar avea o intensitate care-i încrusta băiatului în minte fiecare silabă.

— Curând o să fii ca mine. O să trebuiască să te ascunzi în pădure, Joey. Oricine te va zări, va dori să te omoare. Va fi și mai rău când vei îmbătrâni. O să vânezi, Joey. N-o să alergi, însă, după animale. Vei vâna oameni.

— N-nuu... murmură Joey.

Individul continuă să vorbească, desconspirându-i băiatului la ureche, fără oprire, viitorul.

— O să începi să-i urăști, Joey. Pe toți. O să hoinărești noaptea, o să te zgâiești în casele lor, o să-i privești. Apoi o să începi să-i ucizi.

Joey căscă gura, dar individul nu-l slăbi, continuând să peroreze, mai mult pentru el decât pentru băiatul îngrozit.

— N-o să vrei să faci asta. O să încerci să n-o faci, dar n-o să te poți controla. Totul e în sângele tău, Joey, așa cum e și în al meu. O să începi în curând să te schimbi. Ungھیile ți se vor preface în gheare, iar părul îți va crește pe tot corpul. O să arăți ca mine, Joey. Ca mine! Privește!

Dându-i drumul băiatului, se ridică și își sfâșie cămașa, aruncând-o pe dușumeaua podului.

Joey se holbă înspăimântat la pieptul puternic al omului, la mușchii care-i jucau sub părul cârlionțat care-i acoperea toată pielea.

— Atinge-l, șopti bărbatul. Nu e păr uman, Joey... e altceva. E ceva îngrozitor, Joey.

Ca și cum vorbele l-ar fi hipnotizat, Joey întinse mâna. Perie cu degetele țesătura păroasă densă ce-i acoperea pielea omului.

Blană.

Se simțea ca o blană! Dacă își închidea ochii, își putea imagina că-l mângâie pe Storm, într-atât era părul acela de dens și de moale.

— Asta ți se va întâmpla și ție, îl auzi pe individ.

Își aminti de perii ciudați care-i creșteau pe cap și de umbra întunecată ce se formase la baza feței.

— De ce? gemu el.

Cuvântul îi fu înecat imediat de un suspin.

Bărbatul îl înconjură cu brațele, trăgându-l aproape de el.

— Pentru că *eu* sunt tatăl tău, Joey, șopti el. Numele meu e Shane Slater și eu sunt tatăl tău.

* * *

Creierul îi luă foc. Simțea acea stare de nebunie ridicându-se ca un val în el. Ar fi fost atât de ușor să-l calmeze pentru vecie pe Joey acum... l-ar fi fost extrem de simplu să-și pună degetele în jurul gâtului lui. O mângâiere, apoi o smucitură scurtă cu care i-ar fi sfărâmat oasele, și totul s-ar fi terminat.

Atât de ușor...

Simți cum i se strâng degetele involuntar și simți cum băiatul înțepenește în timp ce creștea presiunea asupra lui.

Nu trebuia decât să-și mute mâinile și să-și alunece palmele peste gâtul lui Joey, în sus.

Într-o clipită ar fi fost gata.

— *Nuuuuu!*

Un urlat chinuit. Îl împinse pe Joey, se bălăbăni până la ușa podului și o deschise larg.

O clipă mai târziu, se făcu nevăzut, dispărând în furtună atât de iute încât părea că n-a fost niciodată în acel loc.

Cuvintele lui rămăseseră suspendate în aer, întipărite în memoria lui Joey, răsunându-i ca un ecou în minte.

"...tatăl tău, Joey. Numele meu e Shane Slater și sunt tatăl tău..."

În adâncul sufletului, Joey știa că asta era adevărul.

Logan se uită în sus la maică-sa. Fața îi era palidă și avea ochii mari de frică.
— Ce o să facem, mami?

Mary Anne stătea și tremura lângă biroul din bibliotecă. Ținea încă receptorul mort în mână. Simțea că un val de iste-l rie amenință s-o copleșească. Simțea cum își pierde controlul și cum îi vine să urle de neputință și de spaimă. Nu se mai putea descurca și nu mai putea rezista! Unde putuse Joey să plece? Din ce cauză să fi ieșit afară prin fereastra aia și să fugă prin furtună, gol? Cât ar fi putut supraviețui în astfel de condiții? Întrebările se răsuceau precum șerpii în mintea ei și, cu fiecare secundă care trecea, confuzia în care se găsea se adâncea. Nu se putea gândi decât că o păștea o criză de plâns și își dorea cu disperare să se prăbușească pe canapea și să uite totul.

Ochii începură să o înțepe din pricina lacrimilor amenințătoare. Era conștientă, însă, că trebuia să lase nervii la o parte. Trebuia să meargă mai departe și să pară că ține situația sub control, și asta măcar de dragul celor doi copii ai ei, dacă nu pentru propria-i sănătate. Și Alison, și Logan o priveau așteptând. Logan se uita la ea cu încrederea dată de cei zece ani ai lui. Alison întrevedea clar, însă, panica din sufletul ei.

Mary Anne trase adânc aer în piept și puse receptorul la loc în furcă. Își odihni o clipă mâna acolo, convinsă că i-ar fi tremurat din clipa în care și-ar fi ridicat-o de pe aparatul care o trădase în loc să o ajute.

Căută să spună ceva sau să facă ceva care să le ocupe gândurile și să-i distragă de la faptul că Joey nu se mai afla în casă. Auzi un plescăit când o picătură de apă căzu de pe tavan în ligheanul pus de Alison pe podea.

— Baia, rosti ea, agățându-se de ceva — de orice! — de care să se preocupe până ce aveau să i se limpezească gândurile. Adu niște cârpe din cămară, Logan.

Părăsi biblioteca abia mișcându-și picioarele și traversă livingul, intrând în hol. În fața ei, se întindeau treptele scării. O clipă, se întrebă dacă le va putea urca. Auzi vocea lui Alison în spatele ei, încercând s-o liniștească.

— Nu-i vina ta, marni! O să-l găsim! Știu c-așa va fi! Dând aprobator din cap, fără a scoate vreo vorbă, Mary

Anne reuși să urce până sus.

În timp ce mama și sora lui urcau la etaj, Logan trecu prin sufragerie în bucătărie. Când era pe punctul de a intra în cămară, avu senzația că aude ceva la ușă.

Un sunet ca un zgâriat!

Storm! Sau poate chiar Joey!

Fără să-și mai cheme mama, se îndreptă spre ușa din spate și trase de ea s-o deschidă, convins că Storm sau Joey se vor strecura înăuntru.

Nimic.

Încruntându-se, Logan încercă să vadă ceva prin viscol. O clipă nu zări nimic altceva decât vârtejurile de zăpadă. Imediat observă, însă, ceva, abia vizibil, deplasându-se prin furtună.

— Joey? șopti el.

Însă în clipa în care cuvântul îi fugi de pe buze, fantoma dispăru.

Dar o *văzuse!*

Știa că așa e!

Era chiar acolo, afară! Fără nici o ezitare ieși pe mica verandă din spate și își făcu mâinile pâlnie în jurul gurii.

— Joey! Hei, Joey! Tu ești?

Cuvintele fură luate de vânt. Ezită, întrebându-se dacă era cazul să iasă mai

mult — numai un metru sau doi — și să strige din nou, sau să se întoarcă în casă. Cel care decise pentru el fu vântul, care îl izbi, îi băgă zăpadă în ochi și-l orbi pentru o secundă. Logan se răsuci pe călcâie și fu pe punctul de a intra înapoi, clătinându-se, în bucătărie, când direcția vântului se modifică brusc, creând un scurt moment de vacuum în interiorul casei. Ca atare, ușa se trânti singură în nasul băiatului.

Logan apucă de clanță și încercă s-o răsucescă.

Încuiată!

De ce n-o verificase înainte de a ieși afară?

— Mami! strigă el, începând să bată în ușă. Mami, am rămas încuiat pe dinafară! Dă-mi drumul înăuntru!

Încă o dată, vorbele dispărură luate de vânt imediat ce ieșiră dintre buzele lui. Băiatul fu cuprins de un fior de spaimă când își dădu seama că baia se afla în cealaltă parte a casei. Dacă nu coborau scara, n-aveau cum să-l audă strigând.

Fereastra! Poate că ar trebui să spargă geamul de la ușă.

Dar mama l-ar omorâ pentru asta! Aproape că o auzea rățoindu-se la el:

"Pentru numele lui Dumnezeu, Logan, nu te gândești înainte de a face ceva?"

Ar putea să dea un ocol casei, stând lipit de ea. Să nu se piardă în furtună, și să încerce toate ferestrele. Iar dacă ar fi găsit una neîncuiată până ce ar fi ajuns pe cealaltă parte, ar fi putut striga chiar desub camera de baie. Atunci trebuiau să-l audă! Trebuiau!

Începu să tremure de frig. Vântul pătrundea prin puloverul pe care îl îmbrăcase mai devreme, când mai avea încă speranța că va putea să iasă și să se joace în zăpadă. Își dori acum să-și fi îmbrăcat măcar jacheta înainte de a ieși pe verandă. Cine se gândise însă că ușa aia tâmpită se va închide de la sine?

Cocoșându-și umerii pentru a se putea proteja de rafale, părăsi veranda și porni către partea din față a casei, încercând fiecare fereastră pe măsură ce ajungea la ea.

Erau toate zăvorite.

Tocmai dădea colțul fațadei casei când zări din nou o mișcare cu coada ochiului. Se întoarse într-acolo, mijind ochii pentru a vedea mai bine. De această dată, fantoma nu se mai făcuse nevăzută în pătura albă de nea.

O siluetă masivă venea spre el, răsărind din zăpadă ca un demon oribil dintr-un coșmar. Holbându-se la fața groaznică, încadrată de o barbă lungă, ca o coamă de păr negru împletit cu fire albe de nea și fluturând sălbatic în vânt, a omului de pe munte, băiatului îi pieri graiul. Se întoarse s-o ia la goană. Uitase de casă și de pericolul viscolului. În minte nu mai avea în clipa aceea decât trăsăturile contorsionate ale îngrozitoarei apariții. Începu să alerge cât îl țineau puterile, luptându-se cu vârtejurile de ninsoare. Se avântă astfel tot mai departe prin curte. Curând ajunse la punctul de unde, dacă s-ar fi întors, n-ar mai fi fost capabil să zărească locuința aflată la numai zece metri depărtare.

Alunecă și căzu cu fața în jos pe stratul de omăt. Atunci simți mâinile lui pe corp.

Erau niște mâini puternice, cu unghii atât de lungi și de ascuțite că le simțea chiar și prin pulover.

Își regăsi vocea și scoase un urlet de groază, dar era prea târziu.

Se simți ridicat în aer și imobilizat de brațele individului.

— *Nuu!* urlă el din nou. Dă-mi drumul! Ajutor! Mami! Mami!

— Ssst, sssst, zise Shane Slater, luptându-se cu băiatul care se zbătea. Trebuie să te duc...

Înainte de a mai putea spune ceva, însă, se auzi un urlet subit de câine furios, și o mișcare străpunse perdeaua de fulgi când Storm se năpusti din viscol, atacându-l pe Shane Slater, cu botul deschis și cu ochii scăpărându-i de mânie fixați pe omul acela atât de urât, al cărui miros fusese singur capabil să-l îngrozească.

În mintea animalului nu era loc acum decât pentru amenințarea față de băiețel. Instinctul de a păzi copilul depăși frica de individul acela. Cu ochi strălucitori, se aruncă în aer, năpustindu-se către gâtul omului ale cărui brațe îl înconjurau pe Logan Carpenter.

Pe moment, uluit de atacul brusc al câinelui, Shane Slater reacționează instinctiv și își ridică brațele pentru a-și proteja gâtul de colții animalului.

Își ridică brațele cu care îl ținea încă strâns pe băiat.

Încercă prea târziu să se întoarcă și să se protejeze, pe el și pe băiat, de fălcile dogului german.

Storm se răsuca în aer când victima sa încercă să se ghemuiască, și fălcile sale imense se închiseră ca un clește când intrară în contact cu carnea omenească.

Carnea lui Logan Carpenter.

Caninii câinelui se afundară în gâtul băiatului, secționându-i artera jugulară. În aceeași clipă, Shane Slater se trânti la pământ pentru a lăsa copilul, apoi prinse dinele, îi strânse botul cu o mână și gâtul cu cealaltă. Cu o scurtă răsudre, reuși să slăbească strânsoarea fălcilor animalului. Storm lăsa să-i scape un țipăt de agonie când mandibula i se făcu fărăme sub forța mâinii lui Slater.

Lăsând dinele să zacă unde căzuse zgârcindu-se în zăpadă, Slater îl ridică pe Logan, îl apropie de pieptul lui lat și se aplecă peste el pentru a-l proteja de vântul înghețat

Din rana de la gâtul copilului, sângele curgea în valuri peste barba deasă a bărbatului, încălcând firele cârlionțate de păr care-i acopereau tot restul corpului.

— Nu, șopti Slater cu o voce pe care o auzea chiar și el greu și pe un ton dudat care aducea cu intonarea unui cântec. Nu muri... te rog, nu muri... trebuie să înceteze... n-o pot opri... n-am vrut... niciodată n-am vrut... nu mai vreau... te rog, nu mai vreau... fă-o să se oprească...

Începu să se balanseze, ghemuit aproape de pământ, cu corpul mulându-se protector în jurul muribundului. Vocea i se stinse într-un ușor suspin.

În cele din urmă, când sângele încetă să mai curgă din gâtul băiatului iar corpul rămase moale și fără viață în brațele lui, Shane Slater îl așază cu blândețe în zăpada pufoasă, după care se ridică.

Știa ce avea să se întâmple când va fi găsit băiatul. Vor da vina pe el, fiindcă nu vor înțelege în ruptul capului că el încercase doar să-l protejeze și să-l salveze de la moartea prin îngheț.

Se îndepărtă, clătinându-se, prin ninsoare. Buzele i se mișcau fără ca să mai iasă vreun sunet printre ele, deoarece mintea începea să-l lase, fărâmițându-se în mii de bucățele.

Începu încă o dată să facă un tur al casei. Se zgâi prin ferestre, văzu focul dansând vesel în cămin, văzu mobila care dădea un sentiment de confort, bucătăria luminată strălucitor, plină de tot felul de mămăcăruri pe care nu le mai gustase de aproape paisprezece ani.

Trecuseră paisprezece ani de când fusese ultima oară într-o casă ca aceasta, paisprezece ani de când zărise oamenii aceia venind spre oraș după el. Atunci se hotărâse să dispară în munți. Era mult mai bine să facă așa decât să le dea

voie să-l ia cu ei și să-l închidă din nou.

În seara aceasta, înainte de a muri, va mai cunoaște o dată căldura unei case.

Căldura unei case adevărate.

A acelei case.

25

Olivia Sherbourne se mișca nervoasă prin micul living al casei ei, aflată mai jos de ferma El Monte. La fiecare câteva secunde, se ducea la fereastră pentru a se uita la uraganul de afară.

Oare era numai o proiecție a dorinței ei, sau vântul începuse, într-adevăr, să slăbească un pic?

"Probabil că imaginația îmi joacă feste", își zise ea. Zăpada se așeza după modele clare, fiindcă vântul sufla dinspre nord, coborând de pe pantele munților de-a latul văii, astfel încât, deși fațada era acoperită până la pervazurile ferestrelor cu troiene, mica peluză îngrădită, ce se întindea din spatele casei până la îngusta lizieră de foioase care mărgineau pâraul Coyote în drumul lui pe lângă granița proprietății, era relativ curată.

Încercă să vadă șoseaua cu ochiul minții, așa cum urca ea drept pe firul văii. Cea mai mare porțiune a ei trebuia să fie practicabilă încă. Banda dinspre nord trebuie să fi rămas relativ curată, chiar dacă cea dinspre sud ar fi fost troienită.

Ridicase de două ori receptorul telefonului s-o sune din nou pe Mary Anne, dar în amândouă cazurile linia prezentase ocupat.

Încercă acum și a treia oară, dar telefonul era mort. Își dădu seama ce trebuie să se fi întâmplat.

Aparatul Mary Annei nu fusese deloc ocupat, ci ieșise, pur și simplu, din funcțiune mai devreme ca al ei.

Dar dacă i se defectase, de ce nu-i luase Mary Anne pe copii cu mașina să coboare până la ea? Olivia crezu că a găsit răspunsul în timp ce mai privi o dată pe fereastră. Gu siguranță Mary Anne preferase să stea în casă decât să riște să rămână înțepenită în zăpadă cu mașina și cu cei trei copii în ea.

Mai ales dacă se gândise că Shane Slater ar fi putut fi pe undeva prin vecinătate, căutându-l, probabil, pe Joey.

Era oare cu puțință? Ideea părea atât de neverosimilă.

Și totuși, amintindu-și de vremurile din urmă cu paisprezece ani - oare chiar trecuse atât de mult? - Olivia începu să aibă îndoieli.

Nu o entuziasmase niciodată acel Slater, chiar sub pseudonimul de: "Randy Durell". Încă de când l-a întâlnit pentru prima oară, n-a putut în ruptul capului să asocieze numele lui cu persoana. I se păruse întotdeauna că "Randy" este un nume de băiat care sugerează căldura și masculinitatea. Randy Durrell, însă, nu se potrivea deloc cu această imagine. Încă de la început; zărise ceva în ochii lui — o stranie strălucire dură — care o făcuse să se întrebe dacă el n-avea cumva vreo doagă sărită.

Era un tip mare și tăcut, dar nu de genul care aducea calmul și siguranța. Mai degrabă avea o tensiune în interiorul lui, ca și cum ar fi existat un resort interior care se întindea din ce în ce mai mult, apropiindu-se pe zi ce trecea de momentul în care se va rupe.

Audrey făcuse, însă, o pasiune nebună pentru el și se prăbușise, pur și simplu, când a aflat că el era vânat de F.B.I.

Oare a știut încă de atunci că era însărcinată?

Mai important: știau oare și Shane Slater?

Chiar și așa, fără să știe că Audrey îi poartă copilul în pânțe, el putea fi genul de om căruia îi place să dispară în munți și să depindă numai de el, dându-le cu tifla celor care încercau să-l găsească.

Era genul de individ care ar fi considerat asta ca pe provocare.

Iar o provocare și mai mare ar fi fost să rămână în zonă și s-o urmărească pe Audrey.

S-o urmărească și să devină obsedat de ea?

Poate chiar să se întoarcă la ea când ar fi încetat vânătoarea după capul lui?

Dacă așa stăteau lucrurile, atunci presupunerea Mary Annei nu mai era atât de neverosimilă. Când își dădu seama de asta, Olivia simți cum îngrijorarea pentru Mary Anne și pentru copiii ei se transformă în frică.

Chiar dacă ar fi stat în acea noapte cu toate ușile încuiate, problemele aveau să se ivească de dimineată. Presupunând că viscolul și-ar fi epuizat energia până în zorii zilei. Următoare, Olivia calculă că plugul pentru curățat zăpada ar fi ajuns în dreptul casei ei pe la opt sau opt și jumătate. Ferma El Monte ar fi fost, fără nici o îndoială, complet ignorată. Ted și Audrey își asumau de obicei singuri responsabilitatea curățirii ultimei mile de șosea, atașând un plug de fier la tractor și croind un drum în jumătate de oră.

Mary Anne nu știa însă nici măcar cum să opereze cu tractorul, darămite să mai atașeze și plugul. Asta însemna că va trebui să-și croiască drumul pe jos cu toții.

Era mai bine dacă s-ar fi dus cu camioneta acolo chiar acum pentru a-i aduce chiar ea jos. Hârbul ei vechi de cinci ani se dovedise tare cu ocazia unor viscole mai puternice ca acesta.

Își aduse cea mai groasă haină din dulapul de sus. Era o jachetă din lână netoarsă matlasată cu puf de gâscă, pe care de obicei nu o folosea prea des până în decembrie. Își puse mânușile, apoi își înfășură capul și gâtul cu un fular gros. Camioneta era parcată în spatele casei, la adăpost de urgie, și era acoperită de numai câțiva centimetri de zăpadă. Sub stratul de nea, Olivia descoperi însă o peliculă de gheață. Porni motorul, ținând piciorul apăsat pe accelerație pentru a grăbi procesul de încălzire al motorului, apoi acționa cu putere? decongelatorul. Peste parbrizul înghețat începu să sufle aer rece, care se încălzi repede. Așteptând să se topească gheața, Olivia apucă telefonul celular din mașină și chemă oficiul șerifului din Sugarloaf. Când văzu că nu-i răspunde nimeni, formă numărul de acasă al lui Rick Martin.

Gillie răspunse de la primul apel. Acest fapt, ca și vocea înspăimântată a femeii, îi spuseră din start multe Oliviei.

— Aici e Olivia Sherbourne, Gillie. Ce s-a întâmplat?

— Oh, Doamne, Olivia... e groaznic! Frank Peters e mort, Tony Moleno e mort și...

Vocea i se stinse într-un suspin.

— Unde-i Rick? se interesă Olivia.

— Sus în munți. S-a dus să-l ajute pe Tony, dar până să ajungă acolo...

Un alt suspin îi tăie vorba. Trecură câteva secunde până ce reuși să-și recâștige controlul de sine.

— Se întâmplă ceva cumplit acolo sus, Olivia! Am încercat să sun la tine acum câteva minute, dar toate telefoanele au amuțit! Am încercat să sun șa toți din vale să le spun să vină în oraș. Acolo sus nu mai e nimic sigur, Olivia. Dacă...

— Ascultă, Gillie! o întrerupse Olivia. Mary Anne Carpenter și cu mine credem că știm cine ar putea fi. Dacă nu ne înșelăm numele lui e Shane Slater și

trăiește acolo sus, în munți, de ani de zile. Acum paisprezece ani îl căuta F.B.I.-ul în Valea Soarelui.

— Ce!! exclamă cealaltă femeie. Ce spui tu acolo, Olivia? Acum paisprezece ani?

— Ascultă, tu pune-l doar pe șerif la curent, bine? Numele individului e Shane Slater, repetă Olivia. S-ar putea să greșim, dar dacă avem dreptate atunci șeriful va ști, cel puțin, pe cine să caute. Eu plec spre El Monte chiar acum. Pe drum o să mă opresc la Stiffle și o să-i avertizez să plece.

— Ești sigură că o să reușești? întrebă Gillie. Dacă te înzăpezești...

— N-o să mă înzăpezesc, replică Olivia. Și chiar dacă se întâmplă așa, n-o să pățesc nimic. Am telefonul cu mine și o să-ți dau de veste ce fac

În urechea Oliviei se auzi croncănitul sec al semnalului care anunța epuizarea energiei.

— Te mai sun eu, Gillie! strigă ea în microfonul aparatului, introdus în spațiul de deasupra oglinzii retrovizoare.

Dădu drumul ștergătoarelor de parbriz și privi cum stratul subțire de gheață înmuiată e spart în fragmente și îndepărtat, încă de la prima oscilație completă a instrumentelor. Când era pe punctul de a introduce maneta în viteză, cuvintele Gilliei îi reveniră brusc în memorie.

"Acolo sus se întâmplă ceva cumplit." Imediat, în minte îi apărură imaginea ochilor stranii, strălucitori, ai lui Shane Slater.

Tăie contactul motorului, scoase cheile din locaș și introduse una dintre ele în broasca compartimentului pentru! mânuși. Ușița se deschise cu un zgomot sec. Căută înăuntru și scoase o cutie cu cartușe de carabină, apoi folosi o altă cheie pentru a descuria rastelul de arme care traversa spațiul din spatele scaunelor mari ale camionetei. Își scoase de acolo carabina, încarcă atentă magazia, verifică siguranța, apoi puse arma la loc în rastel.

Se opri la timp să nu încuie la loc rastelul, așa cum instinctiv pornise s-o facă. Dacă avea să aibă nevoie de pușcă în seara aceea, atunci era de așteptat să nu aibă prea mult timp la dispoziție pentru a folosi o cheie. Porni din nou motorul, trecu într-o treaptă inferioară de viteză, făcu o întoarcere în U și o luă pe alee către șosea. De îndată ce părăsi adăpostul casei, zăpada se adineii. O clipă Olivia se întrebă dacă nu er cazul să se oprească pentru a monta lanțurile la cauciucuri.

Nu mai avea timp pentru asta.

Acționa maneta de trecere a transmisiei pe toate cele patru roți. Mașina se năpusti ca un tanc înainte, croindu-și drum prin troienele de pe alee. Ajungând pe șosea, Olivia observă cu satisfacție că avusese dreptate. Banda folosită de ea era aproape curată, cu toate că surata ei fusese mascată de nămeți care pe alocuri aveau un metru înălțime.

Crescu puțin viteza, dar păstră maneta în treaptă inferioară. Chiar dacă mașina beneficia acum de tracțiune integrală, Olivia simțea cum se luptau cauciucurile pentru a se menține. Fiecare răbufnire de vânt abătea camioneta din calea ei. Drumul până la ferma El Monte, care în mod normal se făcea doar în câteva minute, avea să dureze mult mai mult în acea după-amiază.

* * *

— Logan? Unde sunt cârpele alea?

Mary Anne stătea nervoasă în capătul scărilor strigându-și fiul. Trecuseră mai mult de zece minute de când ea și Alison se urcaseră la etaj. Prosoapele din baie erau deja îmbibate, dar apa continua să bălțească pe podea, iar covorul

din hol mustea sub pașii ei.

Lupta contra inundației din baie îi dăduse suficient timp pentru a-și liniști nervii. Se hotărâse deja că n-are altă variantă decât de a se duce după Joey prin viscol. Dacă băiatul nu se rătăcise prin ninsoare, singurul loc în care se putea afla era șopronul, acolo unde ea îl mai găsisese de două ori până acum. Știa în ce direcție trebuia s-o ia și clădirea nu se găsea la mai mult de treizeci de metri depărtare de casă. Era aproape convinsă că putea parcurge distanța aceea fără a se rătăci.

— Logan, mă auzi? strigă din nou.

Neîndoindu-se că băiatul ei se ținea de șotii, flecare secundă care trecea o irita și mai mult. Cum nu-i răspundea nimeni de jos, inspiră adânc, forțându-se să nu explodeze, și coborâ în grabă scările. Traversă iute sufrageria. Când mai avea puțin până la cămară, se opri brusc și se holbă la podeaua din fața ușii.

O grămăjoară de zăpadă se transforma rapid într-o băltoacă de apă.

Pe nepusă masă fu cuprinsă din nou de panica pe care abia reușise să și-o înfrângă. Zbură la ușă și trase de ea s-o deschidă.

— Logan! țipă ea. Logan, vino înapoi aici! În clipa asta!

O rafală de vânt o împinse în casă și trânti ușa în urma ei. Mary Anne o auzi pe Alison bocănind pe scări.

— Adu-mi haina, Alison! strigă ea. Repede!

Câtevasecunde mai târziu, fata apăru în bucătărie cu jacheta îmblănită în brațe.

— Logan a dispărut! anunță Mary Anne, apucând haina și îmbrăcând-o.

— Cum a putut face o asemenea tâmpenie? se întrebă ea.

Fără a mai aștepta vreo replică, trase încă o dată de ușă și ieși, clătinându-se, afară.

Rămasă în bucătărie, Alison alergă spre ușa deschisă, strigând după maicăsa:

— Mami, nu! Nu mă lăsa singură!

Era, însă, prea târziu. Mary Anne era pe punctul de a fi absorbită de roiurile de fulgi. Se întoarse o clipă și țipă prin viscol:

— Stai înăuntru, Alison! Nu părăsi casa!

Cuvintele ajunseră la fată slab, dar ajunseră. O clipă mai târziu, când maicăsa dispăru definitiv în norul alb, ea se retrase neajutorată în bucătărie și închise ușa după ea.

Casa care îi păruse cu numai puțin timp înainte a fi caldă și tihnită îi păru acum, dintr-o dată, extrem de mare.

Extrem de mare și teribil de pustie.

* * *

Mary Anne mergea împleticit prin zăpadă, aproape orbită de pudra albă și nesigură de direcția în care se deplasa.

— Logan! strigă ea. Dragule, unde ești? Dacă mă auzi, țipă! Te găsesc eu, Logan.

Se opri o clipă, dar nu auzi nimic. Privi în jurul ei și își dădu seama că nu se mai zăreau nici casa și nici șopronul.

Unde se afla?

Disperată, încercă să-și amintească în ce direcție apucase de când părăsise mica verandă din spatele casei.

O pornise către șopron dar se răsucise pe călcâie când o strigase Alison.

Ce prostie!

Acționase, însă, instinctiv, tot așa cum urmasse și imperativul de a ieși în viscol pentru a-și găsi fiul.

Remarcă prea târziu că nu-și adusese nimic cu ea. Nu avea cu ea nici lanternă și nici pușca din bibliotecă.

Își aminti brusc de ghemul imens de sfoară din nailon ce se odihnea în sertarul de jos al biroului lui Audrey. Nu trebuia decât să lege capătul lui de clanța ușii.

Respinse gândul cât putu de repede, pentru a nu mai pierde timpul condamându-se pentru propria idioțenie. Dacă nu-l găsea pe Logan în curând...

Încotro?

Încotro se afla casa?

Șopronul?

Încotro s-o ia?

Tentaculele spaimei se strângeau în jurul ei. Simți cum i se comprimă plămânii, ca și cum pieptul îi era strâns de bare de metal. Făcu un pas înainte, apoi se răzgândi și porni în altă direcție. Qțiva pași mai încolo se opri, ezitând, apoi o coti spre stânga. De data aceasta, frica teribilă de a nu se îndepărta, mergând astfel, și mai mult de casă o opri după numai trei pași.

"Gândește!" își comandă sieși.

Vântul!

Din ce direcție bătea?

Rămase nemișcată. Se concentra puternic, apoi își aminti de ușa de la bucătărie și de faptul că vântul o împingea înapoi de fiecare dată când încerca s-o deschidă.

Sufla dinspre nord!

Cobora versantul muntos dinspre nord și bătea cu putere dinspre pajiște.

Dacă se deplasa contra vântului, mai devreme sau mai târziu avea să ajungă la gardul din jurul pajiștei, de unde, mergând în lungul lui, putea ajunge la zidul șopronului. În inimă i se cuibări un licăr de speranță, căci, cu puțin noroc, i-ar fi putut găsi acolo și pe Joey și pe Logan!

Panica începu s-o slăbească. Se întoarse încet până ce vântul îi suflă direct în față. Protejându-și ochii cu mâneca jachetei, porni să înfrunte pieptiș rafalele bezmetice, cu obrajii înțepați de cristalele arzătoare de gheață și cu ochii lăcrimându-i de frig.

După ce făcu cinci pași, piciorul ei stâng se izbi de ceva.

Ceva moale.

Se lăsă în genunchi, îndepărtă zăpada de pe obiectul care zăcea acolo și scoase un țipăt când atinse cu degetele blana lui Storm.

Întrebările se porniră șuvoi în mintea ei în timp ce degetele îndepărtau toată zăpada de pe corpul lipsit de viață al animalului. Oare, ăsta fusese motivul pentru care ieșise Logan afară? Venise dinele până la ușa din spate, zgâriase lemnul și apoi fugise când Logan deschisese?

Dădu la o parte și ultimele fire de nea, și se trezi în fața fâldi rupte a câineluâ, dislocată de la locul ei și atârând deschisă. Limba roz spânzura printre dinți.

Nu era roz...

Roșie!

Mary Anne văzu petele roșii de pe zăpada care înconjura capul animalului și simți că-i vine să verse. Ce se întâmplase aid? Storm trebuia să fi atacat ceva sau pe cineva.

Ceva care îl atacase la rândul-i și-l ucisese.

Îl auzise, oare, Logan pe Storm lătrând, sau auzise chiar ultimul lui urlet de moarte înainte de a fi ucis de acel ceva care-l atacase?

— Logan? strigă ea încă o dată. Oh, Doamne! Logan!

Cauza morții lui Storm trebuia să fie încă prin preajmă. Corpul câinelui nu se rădse încă, iar sângele din gură era încă proaspăt. Nu putea să fie mort de mai mult de dteva minute!

Din ochi îi curgeau acum șuvoaie de lacrimi, în parte din cauza viscolului, în parte de pe urma groazei la gândul a ce se putea afla acolo, poate chiar la numai dțiva metri depărtare de ea. Poate acel ceva o mirosise deja și era pe urmele ei acum. Mary Anne începu să dea înapoi, cu aceeași intenție, însă, de a ajunge la gard și apoi la siguranța relativă a șopronului.

Se opri încă o dată. De data aceasta, printre lacrimi, zări obiectul care îi bara drumul înainte de a se lovi de el.

Din nou un strigăt îi ieși printre buze, dar acum nu făcu nici un efort să și-l mai oprească.

Un alt țipăt țâșni din ea dnd căzu în genunchi pentru a strânge la piept trupul neînsuflețit al fiului ei. Țipătul i se transformă într-o tânguire de disperare când capul băiatului căzu pe spate, dezvăluind privirii maică-sii groaznica rană de lagât.

Strângând trupul fiului ei în brațe, Mary Anne începu să suspine. Durerea din suflet amenință s-o facă să-și piardă mințile. Începu să se miște pe loc înainte și înapoi, legănându-l pe Logan în brațe, așa cum proceda cu el când era numai un bebeluș.

Viscolul vuia în jurul ei, îmbrăcând-o cu lințoliu alb, dar Mary Anne nu mai era conștientă de nimic în afară de cumplita agonie de a-și ține în brațe copilul mort.

Era o agonie din care ea simțea că nu-și va mai reveni.

* * *

Olivia Sherbourne își croia drum pe lângă banda șoselei și încetinise până aproape de oprire, pregătindu-se s-o cotească pe aleea îngustă de acces către familia Stiffle, când le văzu mașina, o mică limuzină Subaru, făcându-și, cu dificultate, loc către șosea. Opri camioneta și așteptă până ce Mark Stiffle ajunse în fața ei, apoi coborâ geamul portierei, cât să poată vorbi cu el.

— Ne îndreptăm spre oraș, anunță Mark, ridicându-și vocea pentru a fi auzit.

— Tocmai veneam să văd ce faceți! replică Olivia. O să vă descurcați cu mașina asta?

Mark dădu din cap.

— Am lanțuri la toate roțile!

— Bun! Atunci mă duc sus la El Monte s-o iau pe Mary Anne și pe copii. O să ne adăpostim la mine acasă dacă n-apucăm să ajungem până în oraș!

Mark se uită în oglinda retrovizoare peste capul gemenilor, care se hlizeau emoționați de perspectiva petrecerii unei nopți cu prietenii în oraș, către șoseaua acoperită de zăpadă ce ducea spre ferma El Monte.

— Ești sigură că o să reușești? întrebă el îngrijorat.

Olivia încuviință.

— Eu o să mă descurc. Mary Anne, însă, e speriată de moarte și telefonul i-a amuțit.

Ochii i se îngustară.

— Ai auzit de Frank Peters și Tony Moleno?

Margaret Stiffle se aplecă peste bărbatu-său să audă mai bine. Olivia se uită

la copiii de pe canapeaua din spate a micii limuzine. Când vorbi din nou, își coborâ cu o notă tonul vocii.

— Gillie spune că au murit. Iar Rick e prins în munți.

— Iisuse! exclamă Mark. Ce dracu se întâmplă p'aici?

— Pun pariu că e Joey, țâșni Michael Stiffle din spate. Pariez că mintea i-a luat-o complet razna!

Margaret se încruntă la fiul ei, dar Olivia preferă să nu ia în seamă acuzația băiatului.

— Nu cred că va descoperi cineva dintre noi ceva până ce nu se potolește viscolul. Aveți grijă și dacă vă lasă mașina rămâneți în ea! Bine?

— Nu-ți face griji în privința noastră, rosti Margaret. Ai grijă de tine!

Olivia dădu din cap, închise geamul și le făcu semn cu mina gemenilor de pe bancheta din spate în timp ce Mark puse încet mașina în mișcare, ghidându-se după urmele lăsate de autovehicolul Oliviei. Introducând iarăși maneta în viteză, doctorița porni din nou pe drum în sus. Constată că zăpada se adâncea pe măsură ce urca spre fermă.

Băgă maneta în dreapta cea mai coborâtă de viteză. Motorul vui iar vehicolul începu să înainteze din nou ca un tanc. Mai avea încă un sfert de milă până la intrarea în fermă, mergând mai mult ghidată de serpentinele drumului, dedt de vreo posibilitate de a zări asfaltul dinainte, când simți brusc cum roata din față, dreapta, iese în decor.

Își trecu instantaneu pidorul de pe pedala de accelerație pe cea de frână și apăsă tare pe ea înainte de a reacționa deprinderea de a șofa iarna.

Frânele blocază roțile. În consednță, ele își pierdură aderența pe gheața formată sub stratul de zăpadă. Mișdndu-se lin, camioneta pivotă în jurul axului ei și patină până ce ieși complet de pe șosea.

Olivia își încleșta mâinile pe volan în timp ce mașina se mclină abrupt pe dreapta dnd ambele roți de pe acea parte alunecară în șanțul adânc care urma paralel cursul drumului.

Vehicolul se opri brusc, aruncând-o pe Olivia peste volan. O clipă ea rămase nemișcată, înjurându-se printre dinți pentru că fusese suficient de cretină să acționeze frânele pe o ninsoare ca asta. Se decise, într-un târziu, că n-avea rost să mai piardă timp autoflagelându-se. Introduse maneta de viteze în dreapta de mers înapoi și încercă să urce terasamentul cu spatele, răsucind de volan spre stânga astfel ca botul mașinii să muște din pământ și să forțeze roata din dreapta să urce.

O clipă mai târziu, în șanț se aflau trei din cele patra roți ale camionetei. Furioasă, Olivia izbi cu pumnul bordul mașinii.

Ieși din vehicol, se deplasă în fața lui pentru a vedea cât de rău se împotmolise și își dădu imediat seama că nu avea nici o șansă de a scoate camioneta de acolo fără ajutorul unui camion. Oftând dezgustată, se cațără înapoi în cabină și apucă telefonul.

Ecranul nu avea nici o linie afișată pe el, ci numai două cuvinte: "Nu funcționează", care îi dădură o senzație de chin insuportabil. La ce era bun lucrul ăla blestemat dacă nu funcționa când avea nevoie de el?

Stătu așa două minute, întrebându-se dacă era cazul să rămână în camionetă sau să meargă pe jos până la fermă.

Bunul-simț îi spunea să rămână acolo, să dea drumul la motor cât să păstreze cabina încălzită și să se asigure că nu se depune zăpadă sub țeava de eșapament ca s-o blocheze. Ar fi fost culmea ca șoferul de pe plugul de dezăpezit s-o descopere moartă în propria ei mașină a doua zi.

Doar că se afla la numai un sfert de milă depărtare de El Monte. În plus, în

decursul anilor urcase acel drum la pas de mii de ori. N-avea decât să urmeze asfaltul până ce ajungea la poartă. De acolo era ușor. Aleea de acces fusese tăiată prin pădure. Ca atare nu exista posibilitatea de a te rătăci.

În același timp, însă, o voce slabă dinăuntru ei o avertiza că sute de oameni își pierduseră viața înainte în astfel de furtuni, procedând exact așa cum avea ea de gând. Fuseseră chiar situații în care persoanele înghețaseră până muriseră la jumătatea drumului dintre casă și șopron.

Olivia era convinsă, însă, că vântul începea, în sfârșit, să se domolească. Chiar dacă s-ar fi dovedit că nu era așa, zona aceasta nu era o întindere nesfârșită ca în câmpie, unde să nu găsești pe o rază de sute de mile nici un copac pe care să-l folosești drept reper. Aici era Idaho, și pădure exista pretutindeni. N-avea decât să meargă pe lângă ea și știa al naibii de bine că ar fi ajuns astfel și legată la ochi până la fermă dac ar fi fost nevoie.

Hotărându-se, scoase o lanternă din compartimentul pentru mănuși și extrase carabina de la locul ei. Lăsă cheile în contact, își îmbracă mănușile îmblănite, își strânse fularul în jurul capului și al gâtului și ieși.

Porni la drum, cercetând fiecare pas pe care îl făcea cu piciorul și dând zăpada la o parte pentru a se asigura că se afla încă pe asfalt.

Când se răsuci pe călcâie, văzu că era în mijlocul viscolului. Deși nu putea fi la mai mult de cincisprezece metri depărtare, camioneta dispăruse în norul de fulgi de zăpadă.

Olivia Sherbourne avu senzația unei singurătăți totale.

Vântul înghețat care antrena zăpada începu în cele din urmă să pătrundă prin jacheta groasă, îmblănită, singura protecție pe care o avea Mary Anne Carpenter împotriva viscolului. Când se simți rebegită de frig, femeia reuși, în sfârșit, să iasă din carapacea în care se retrăsese. Se uită la chipul lui Logan și avu ciudata senzație că vede fața unui străin.

Acolo nu era fiul ei. *Nu putea* să fie fiul ei! Era altcineva, altcineva care semăna numai cu Logan. Băiatul ei trăia încă. *Trebuia* să fie încă în viață. Iar ea îl va găsi.

Îl va duce pe copilul acesta — acest străin pe care ea refuza să-l recunoască ca fiind carne din carnea și sângele ei — în șopron, iar apoi va continua să-l caute pe Logan.

Se ridică anevoie, împleticindu-se în timp ce se lupta să țină cu brațele trupul acela cât mai aproape de pieptul ei. Ceva dinăuntru ei îi aminti să meargă contra vântului. Câteva momente mai târziu ajunse la gard. Se opri și se sprijini de el o clipă, în timp ce corpul îi fu cutremurat de un imens suspin. O cuprinse un fior și genunchii îi slăbiră. Se temu o secundă să nu se prăbușească sub povara pe care o purta în brațe.

Și de ce nu, în definitiv?

De ce să nu se abandoneze impulsului de a se întinde pe jos în zăpadă - care brusc i se păru a fi moale și atrăgătoare ca o pătură călduroasă -, și să nu doarmă? Nu pentru mult timp. Doar pentru puțină vreme, câteva minute. Să-și acorde un răgaz până...

Până ce?

Până ce va muri!

Cuvintele o înfiorară, căci știa categoric că ele exprimau adevărul.

Avea să moară dacă se întindea pe jos, chiar și pentru o clipă.

Iar Alison va rămâne singură. Singură în casă, singură cu acel cineva care hălăduia pe afară, ascuns, undeva, în viscol.

Dar cine era? Cine bântuia pe afară, mascat de albeața orbitoare și lovind cu sălbăticie, așa cum îl omorâse pe fiul ei?

Un oarecare Shane Slater? Un om al cărui nume nu-l știuse până acum câteva minute?

Trebuie că ea se înșeală! Probabil că se agățase de orice pai și inventase o poveste pentru a se potrivi faptelor, dar mascând în același timp adevărul.

Joey?

Era, oare, posibil ca propriul ei fin să fi făcut asta?

Încercă să-și imagineze scena, dar mintea refuză să o ajute.

Și totuși...

Joey fusese afară în noaptea în care murise omul din camping.

Fusese afară și în noaptea în care pierise Bill Sikes!

În plus, avea toate motivele să-și fi urât tatăl.

În minte îi apărură câteva instantanee, câteva amintiri crude: Joey privind-o chiorâș, explodând brusc de parcă ar fi luat foc, cu o expresie întunecată și înfricoșătoare în ochi.

Nu! Nu putea crede așa ceva. Nu putea fi posibil! Era numai un băiețel! Cu toate astea, deși încercă să-l respingă, gândul rămase acolo, refuzând s-o părăsească.

Dar *trebuia* să fie altcineva! Bărbatul din colibă... chiar dacă întreaga ei ipoteză era greșită, acolo sus, în munți, era cineva, pe care Frank Peters și Tony

Moleno îl urmăriseră toată ziua!

Dar dacă nu era vorba despre nici un om? Dacă nu exista nimeni?

În fond, nu-i spusese nimeni nimic despre asta; nici măcar șeriful!

Dacă Joey fusese cel care descoperise coliba cu ani în urmă și-l dusesese pe Rick Martin acolo pentru a se proteja?

Era el, oare, capabil de așa ceva?

N-avea de unde să știe cu precizie. Nu putea ști de ce anume era Joey capabil și nici măcar la ce se gândea el. Nu-l cunoștea, de fapt, absolut deloc!

Dar dacă era Joey, care era următoarea victimă?

Alison?

Ea însăși?

El se putea găsi oriunde. Poate era deja pe urmele ei, dându-i târcoale în timp ce ea se sprijinea de gard cu putere, de parcă lemnul singur era în stare s-o protejeze. Autoîncurajându-se, se sili să elimine spaima din ea. Simți un fior de energie străbătându-i corpul. Gata!

Indiferent dacă afară se afla Joey sau altcineva, ea nu se va lăsa pradă atât de ușor. Va supraviețui.

Și ea, și Alison vor supraviețui!

Porni repede la drum, cu pasul mai ferm, ghidându-se după gard, înspre șopron. Ajunse curând acolo. Strânse cu putere corpul lui Logan și se luptă cu zăvorul ușii. Degetele îi degeraseră aproape de pe urma frigului.

"Înăuntru", își zise ea. "Trebuie să-l duc înăuntru. Nu pot să-l las aici. Nu pot să-l părăsesc ca să-l îngroape furtuna în zăpadă!"

Zăvorul cedă, în sfârșit. Mary Anne trase cu putere de ușă, obligând-o să se deschidă, în ciuda nămeților, atât cât să se strecoare înăuntru.

Înconjură cu privirea spațiul întunecat al șopronului. Auzi unul din cai fornăind ușor. Ducând cadavrul lui Logan cu ea, trecu grăbită pe lângă boxele ocupate de cai și deschise zăvorul de la al patrulea. În acel loc îl descoperise pe Joey cu câteva nopți înainte dormind pe un pat de paie. Lăasă, acum, cu blândețe trupul lui Logan pe podea și îngenunche lângă el. Își puse mina pe obrazul lui rece și se uită fix la chipul lui. Dacă n-ar fi existat rana cumplită din gât, aproape că-și putea închipui că băiatul doarme și se poate trezi în orice clipă.

Dintr-o dată, caii începură să se agite iar Buck, în grajdul alăturat, necheză puternic. O clipă mai târziu, Mary Anne auzi un sunet în spatele ei. Răsucindu-se, zări cum se mișcă zăvorul din fier forjat al ușii care făcea legătura directă dintre șopron și pajiște. Își dădu seama atunci care era motivul spaimii cailor.

Afară era cineva care încerca să intre!

Joey!

Trebuia să fie Joey!

Nu! Cailor nu le fusese niciodată frică de Joey.

Creatura de afară slobozi un urlat îngrozitor. Inima femeii începu să bată cu putere. O cuprinse din nou panica. De data aceasta nu mai avu puterea s-o stăvilească și să-și recâștige controlul de sine. Ieși în fugă din grajd. Picioarele tropăiră în goană pe dușumeaua de lemn a șopronului, în drumul lor spre ușă. Ajunsă acolo, Mary Anne se opinti s-o deschidă contra vântului care o închisese, apoi zbură afară, nesimțitoare la furtună și la zăpadă, cu unicul scop de a ajunge la securitatea casei.

* * *

Urletul nepământesc se ridică peste vuietul vântului suflând printre copaci,

apoi se stinse, redus la tăcere de vârtejurile de zăpadă. Olivia Sherbourne se opri pe loc. Un fior violent îi scutură corpul și pielea i se zbârli toată, de spaimă, în timp ce țipătul se pierdea în viscol.

Nu era un țipăt omenesc, dar nu semăna cu vreunul de animal auzit de ea.

Nici măcar pisica sălbatică, care se auzea din când în când, nu scotea sunetul ăsta cumplit, ce răsună de-a latul văii, acea notă stranie de durere, pe care Olivia o descoperise într-un singur țipăt scurt.

Durere și furie.

Fusese ca și cum ființa care emisese sunetul se încărcase într-atâta de emoții încât le redusese în final la un singur urlat comprimat de frică, confuzie și mânie.

Brusc, Olivia avu revelația momentului în care mai auzise un strigăt identic.

Se întâmplase cu multă vreme în urmă, cu mult înainte de a se fi stabilit în vest. Închinase un apartament lângă un spital de boli mintale, atrasă fiind de chiria ieftină. Nu i-a trebuit mult ca să descopere de ce era chiria atât de coborâtă. La nici o săptămână după ce s-a mutat, a început să audă țipetele venind din instituția alăturată. Privind pe fereastră a văzut o terasă cu o balustradă înaltă la etajul patru. Deși era mijlocul iernii și temperatura era apropiată de zero grade Celsius, pe terasă se afla o femeie.

Cu părul despletit, purtând numai un balonzaid peste cămașa de noapte, femeia strângea cu degetele metalul rece al balustradei, ca un animal în cușcă. Buzele îi erau strâmbate într-o grimasă de durere iar din plămâni îi ieșea un plâns chinuit, care-i exploda pe buze cu același amestec de teroare și de frică pe care Olivia îl auzise purtat de furtună în valea Sugarloaf.

Un țipăt inuman și totuși scos de ceea ce era, sau fusese odată, o ființă umană.

În minte, îi răsună încă o dată avertismentul lui Gillie Martin: "*Acolo sus se petrece ceva îngrozitor.*"

Ceva care ucisese cel puțin patru persoane.

Acei ceva nu se mai ascundea în sălbăcia munților, ci coborâse în vale.

Olivia aruncă o privire în jurul ei. Deși simțea cum vântul începuse, în sfârșit, să slăbească, ningeă încă abundent iar pulberea albă spulberată de pe sol se amesteca cu fulgii proaspeți cernuți din cer pentru a-i reduce ei vizibilitatea la numai câțiva metri. Simți un junghi de spaimă când avu senzația că tot acel univers alb se închidea în jurul ei.

Dacă ființa aceea chinuită îi prinsese deja mirosul și se apropia de ea, căutând-o?

Lăsa, hotărâtă, frica la o parte. Acel ceva care se afla prin zonă nu putea fi mai conștient de prezența ei decât fusese ea de cealaltă prezență cu numai câteva secunde înainte.

Se întrebă, în timp ce urlatul îi răsună încă o dată în minte, dacă acela care îl scosese putea fi conștient de altceva decât de grațiile propriului creier sau dacă nu cumva aceea ființă era, după cum îi răsunase țipătul, prinsă în capcana unui iad din care nu mai putea ieși în vecii vecilor.

O rafală de vânt o izbi din plin. Olivia porni din nou la drum și ajunse, în sfârșit, la coloanele de piatră care marcau intrarea în ferma El Monte. Imediat ce trecu pe sub portalul de vite, însă, frica o cuprinse din nou, căci aleea pietruită îngustă, de acces spre casă, șerpuia printre copaci înalți ale căror trunchiuri erau înconjurată de lăstăriș des, ce putea adăposti oricând acea ființă ce țipase așa de straniu cu numai câteva minute înainte.

În aceste condiții, ea nu avea la dispoziție decât o secundă sau două pentru a se pregăti de apărare în fața unui atac prezumtiv.

În consecință, își luă arma de pe umăr, dădu siguranța la o parte și introduse cartuș pe țeava.

Ținând arma cu ambele mâini, continuă să înainteze încet pe alee, trudind din greu împotriva furtunii, cu senzația că pădurea se închidea peste ea ca o cușcă imensă.

Nu făcuse mai mult de trei pași când auzi ceva mișcându-se în pădure, undeva la stânga ei. Se răsucii și ridică arma, dar nu-i apărură nimic în raza vizuală.

Nimic altceva în afara cortinei albe, groase, învârtindu-se în fața ochilor ei, aproape orbind-o în timp ce ea mijise ochii ca să vadă cauza acelui zgomot.

Când îl auzi din nou, mai aproape de această dată, dar nu fu capabilă nici acum să vadă sursa, se întoarse și plonjă în pădure. Hotărârea de a nu părăsi aleea se evaporase în fața creaturii nevăzute.

Până când căprioara, care fusese deranjată de trecerea femeii, ieși pe alee și se îndreptă spre șosea cu o serie de sărituri arcuite și grațioase prin zăpadă, Olivia dispărură în viscol, deja răătăcită.

* * *

Mary Anne dădu buzna prin ușa din spate, o închise trântind-o în spatele ei și începu să se lupte cu închizătoarea cu degetele ei amorțite. Tremurând toată, se răsucii și puse lanțul, apoi se zgâi afară, prin albeața orbitoare.

Se mișcase ceva acolo?

Fusese vreo mișcare afară, la limita razei vizuale, care dispăruse înapoi, în ascunzișul ninsorii înainte de a apuca ea s-o distingă clar?

— Ce e, mami? Întrebă Alison cu voce tremurătoare. Unde-i Logan? Ce a fost sunetul ăla?

Mary Anne simți cum i se umplu ochii de lacrimi când Alison menționa numele fratelui ei. Refuză, însă, să le dea drumul. Refuză să accepte acea clipă ca fiind cea potrivită pentru a încerca să-i explice fetei că fratele ei era mort.

— Nu știu, rosti ea, punându-și brațele pe piept și sprijinindu-se o clipă de ușă pentru a se reculege. Afară e ceva, Alison. Am crezut că tocmai am zărit acea ființă.

Își aminti brusc de sângele care-i pătase hainele și pe care Alison l-ar fi zărit imediat ce s-ar fi întors cu fața spre ea.

— L-a ucis pe Storm, Alison. Zace acolo, în curte. Eu... Vocea i se stinse. Se răsucii, în sfârșit, înspre fie-sa. Alison se holbă o clipă la ea. Mary Anne înțelese că, în ciuda vorbelor și a hotărârii de a nu-i dezvălui fetei ce i se întâmplase lui Logan, tragedia i se citea limpede pe față.

Ochii fetei se umplură de lacrimi. Clătină din cap, ca și cum i-ar fi fost imposibil să accepte adevărul înscris pe trăsăturile mamei ei. Mary Anne se îndreptă spre Alison, o înconjură cu brațele și o strânse la piept.

— Nu spune nimic, șopti ea. Nu acum. Dacă spui ceva mă voi prăbuși. Nu mai putem face nimic pentru el, iubito. Absolut nimic.

— Oh, mami, gemu Alison.

Simțea un nod imens în gât.

— Ce se petrece? Ce o să facem?

— Nu știu, oftă Mary Anne.

Sesiză brusc cu coada ochiului o mișcare fulgerătoare. Cind se întoarse să privească mai bine, zări ceva licărind la fereastra de deasupra chiuvetei.

O față...

De fapt nu o față... În orice caz nu o față asemănătoare cu cele văzute de ea

în viața ei.

Vedenia dispăru înainte ca ea să conștientizeze ce văzuse. În memorie îi rămase, însă, imaginea unei perechi de ochi, chiar dacă se uita acum la o fereastră goală.

O pereche de ochi înguști, feroci și strălucitori, reflectând lumina din bucătărie.

— Ajută-mă, rosti Mary Anne, pe un ton care exprima o urgență. O împinse pe Alison de lângă ea.

— Nu pune nici o întrebare și fă ce-ți spun eu.

Trase de scaunele de la masa masivă din stejar, apoi împinse tăblia din lemn către ușă.

— Ajută-mă!, strigă ea.

Vocea ei ascutită străpunse frica și durerea care o paralizaseră pe Alison și o readuse pe fată la viață. Se duse lângă maică-sa și o ajută să ridice masa, ca un scut, în fața ușii.

— Ce e, mamă?, se tângui Alison. Ce e afară?

— Nu știu, răspunse Mary Anne cu voce tremurătoare. Am văzut... Ceva ne privea pe fereastră, Alison. Abia l-am zărit, dar...

Se scutură ca de un fior de frig, amintindu-și acele două tăieturi îngrozitoare care țineau loc de ochi, ațintind-o.

— Oh, Doamne! N-o să țină!

Gândi cu febrilitate, încercând să găsească ceva, orice, care să poată împiedica ființa de afară să intre în casă. Erau prea multe uși, însă, și prea multe ferestre.

Arma!

— Haide! țipă ea.

Se întoarse și zbură din bucătărie. Alergă prin sufragerie și living, ajunse în bibliotecă. Se încurcă puțin cu ușa de la rastelul armei, apoi își aminti că acesta era încuiat.

Cheia!

Unde era cheia?

Se duse ca o nălucă la birou și smulse sertarul din mijloc cu suficientă forță ca acesta să iasă complet din locaș. Dintr-o dată, conținutul lui se revărsă pe podea. În jurul picioarelor ei se revărsă o întreagă mulțime de stilouri, creioane, agrafe de birou și alte mărunțșuri, care fuseseră colecționate în decursul timpului în sertar. Căzu în genunchi, răscoli prin harababura aceea cu degete tremurătoare și găsi, în sfârșit, ceea ce căuta.

— Deschide-l! țipă ea către Alison, aruncându-i cheia. Trase cu febrilitate de celelalte sertare, căutând cutia cu cartușe pe care o pusese bine după ce Olivia îi predase lecția de tir.

Găsi cutia și o deschise. Făcu ochii mari când văzu că rămăseseră numai două cartușe. Le culese dinăuntru, aruncă cutia goală și se grăbi să i se alăture fetei. Smulse arma din rastel de îndată ce fata reuși să deschidă ușa.

— Ce-o să se-ntâmpale, mami? întrebă Alison în timp ce Mary Anne se chinuia cu arma.

Din minte îi dispăruseră instrucțiunile Oliviei referitoare la modul de încărcare al carabinei.

— E-n regulă, încercă Mary Anne s-o liniștească, deși vocea îi tremura. O să fie bine!

O clipă mai târziu degetele ei găsiră siguranța care deschidea magazia. Strecură cele două cartușe înăuntru, închise magazia și armă carabina.

— Mai pune niște lemne pe foc, Alison, rosti ea, cu toate că era conștientă că

dinții îi clănțăneau și corpul îi era scuturat de fiori, mai mult de pe urma fricii decât a frigului.

Alison porni spre cămin dar încremeni. Culoarea din obraji îi dispăru subit când se holbă la fereastră.

Mary Anne urmări privirea fetei și îngheță.

Zgâindu-se înăuntru, acei ochi, văzuți de ea cu câteva minute înainte în bucătărie, o urmăreau pe ea și pe Alison cu atenție. Acum era vizibil clar și restul feței.

Trăsături grosolane, ochi înfundați adânc în orbite, strălucind ca și cum ar fi fost iluminați din interior de o sursă de energie.

Masa încălцитă de păr, glazurată acum de zăpadă.

Omul avea pieptul gol. Mary Anne îi putea vedea mușchii încordați ai brațelor și umerii puternici.

Dintr-o dată pricepu.

Nu Storm îl ucisese pe Logan.

Copilul ei trecuse în neființă din pricina acelei creaturi diavolești care stătea afară, în fața ferestrei, indiferent la furtună și uitându-se chiorăș la ea cu ochii plini de o furie dementă ce-i îngheța ei sufletul.

Ridică arma, își înfipse ferm patul ei în umăr, apoi apăsă, cu arătătorul mâinii drepte, butonul ce declanșa luneta cu laser.

Fața dispăru de la fereastră cu o clipă înainte ca lumina roșie să pornească și fascicolul ei să străpungă furtuna de afară.

— Cine e? se tângui Alison, dându-se înapoi pentru a se chirci lângă peretele opus ferestrei. Ce vrea?

Mary Anne nu-i răspunse. Ținu în continuare carabina cu țeava ațintită spre fereastră, dar într-un târziu, cum acel chip nu reapăru, lăsă arma în jos.

— Nu știu, șopti ea. Nu știu.

Se îndreptă istovită spre cămin, luă un buștean din coșul cu lemne și-l aruncă pe grătarul cu jar scânteietor.

Flăcările țâșniră imediat în sus, înconjurând lemnul proaspăt care începu să pâraie.

O clipă mai târziu se auzi o bocănitură în ușa din față. Alison făcu ochii mari. Veni lângă maică-sa și se lipi de ea.

Bocănitură se repetă, apoi urmă o lungă tăcere. Mary Anne simți că pulsul i-o ia la goană și crezu că-și aude tunetul băților inimii. Tocmai era pe punctul de a face un pas către ușa livingului când se auzi un troznet îngrozitor, urmat de un zgomot de sticlă sfărâmată.

— A spart ușa! strigă Alison. E în casă!

— Nu te mișca! îi comandă Mary Anne. Stai locului nemișcată.

Ridică din nou carabina, o îndreptă către ușa dinspre living și apăsă butonul lunetei cu laser.

Pe peretele îndepărtat al livingului apăru o mică pată roșie strălucitoare, cu marginile tăiate parcă de un diamant, și asta în ciuda luminii din cameră.

Se auzi un foșnet, apoi un mormăit.

Pe podeaua încăperii apăru o umbră. Mary Anne se concentra asupra ei, observând-o cum își schimba forma pe măsură ce omul care o arunca se deplasa ușor spre ușa de la bibliotecă.

Privirea ei surprinse o mișcare în spatele ușii. Mută arma spre dreapta, atingând în același timp trăgaciul.

Carabina bubui. În peretele ce separa biblioteca de living apăru o gaură. În același timp, de dincolo se auzi un urlet de durere. Imediat după aceea, în cadrul ușii își făcu apariția individul.

Pieptul îi era acoperit cu sânge, iar în mâna stângă strângea zona din abdomen în care se înfipsese glonțul ce traversase zidul. Omul porni către ele, clătinându-se, cu mâna dreaptă întinsă înainte și cu unghiile ca niște gheare despicând aerul.

În ciuda panicii pe care o simțea, Mary Anne introduse al doilea cartuș pe țeava, ridică arma și apăsă încă o dată pe comutatorul de pornire a laserului. Razele roșii țâșniră imediat și se centrară pe stomacul bărbatului.

Ținându-și respirația, Mary Anne apăsă din nou trăgaciul.

Bubuitul carabinei umplu încă o dată încăperea. Femeia simți cum patul armei o izbește în umăr datorită reculului, dar reuși să-și păstreze echilibrul.

Făcu ochii mari când încărcătura mortală, nestânjenită de peretele bibliotecii, pătrunse în stomacul lui, dându-l de-a berbeleacul pe spate. Din rană, sângele izbucni în cascadă, dar omul păru să nu ia în seamă asta. Se sprijini de cadrul ușii. Răscoli camera cu privirea, de parcă ar fi căutat ceva, apoi începu să alunece către podea.

Picioarele îi cedară. Căzu brusc, rostogolindu-se pe spate.

Mâna dreaptă, care, numai o secundă mai înainte, o căuta pe Mary Anne, se îndreptă acum spre rana din abdomen, mișcându-se spasmodic, ca și cum ar fi încercat să-și bage la loc, prin pielea sfâșiată, intestinele ieșite afară.

Apoi ochii i se închiseră, trupul lui masiv se mai scutură o dată și omul rămase nemișcat.

Mary Anne și Alison se holbară șocate la acel trup, din care curgea încă sânge, și care bloca acum accesul spre living. Nici una dintre ele nu se mișcă și nici una nu îndrăzni să respire.

Timpul încremenise pe loc.

Afară vuietul viscolului se estompase. Treptat, treptat, se stinse.

O cumplită tăcere invada casa.

— C-cine e? murmură Alison.

Tremura din tot corpul în timp ce se uita îngrozită la bărbatul întins pe jos care bloca ușa dinspre living.

Mary Anne deschise gura să zică ceva, dar nu putu scoate nici un sunet.

Simți cum îi slăbesc genunchii. Inima îi bătea încă nebunește, dar reuși, încet-încet, să revină cu respirația la normal.

O făcuse.

Ucisesse, cu adevărat, un om.

Stomacul i se revoltă, dar ea refuză să vomite.

"Nu e om", își spuse ea.

"Chiar dacă are un nume, fie și Shane Slater, asta tot nu-l face om, ci un monstru."

Era un monstru mânjit cu sângele fiului ei.

Ăsta îl ucisesse pe Logan. Această... această *creatură*, al cărei cadavru zăcea împrăștiat pe podea, îi omorâse copilul.

Înțelese acum totul.

Pe monstrul ăsta trebuia să-l fi zărit Logan.

Oare de câtă vreme stătea afară, bântuind în jurul casei sub acoperirea viscolului?

Asta fusese prima dată când venise acolo?

Știa, însă, prea bine care era răspunsul.

Acest... lucru fusese cel care îngrozise caii în șopron și care îl pusese pe Bill Sikes să caute prin noapte sursa spaimei lor.

O scutură un fior de groază când se gândi la cât de des hălăduise el, probabil, prin curte, ascuns de bezna nopții, zgâindu-se prin ferestre și observându-i.

Spionându-i.

Oare fuseseră ei vreodată la adăpost de privirea iscoditoare a acelor ochi cât timp stăteau în bibliotecă sau în bucătărie?

Și ce căuta el oare?

În subconștient, Mary Anne știa însă de ce se afla el acolo. Uitându-se cu atenție la el, deveni sigură de identitatea lui.

Era bărbatul a cărui fotografie o găsisse de dimineață albumul cu fotografii al lui Audrey.

Recunoscuse acum, fiindcă-l vedea în carne și oase, asemănarea lui cu Joey Wilkenson, în ciuda deformărilor aduse chipului lui de viață și de moarte.

Aceeași frunte bombată și aceeași gură severă.

Urechile alipite de cap, deși cele ale lui Shane Slater erau mari, chiar nefiresc de mari.

Știa de ce venise el. Îl urmărea pe Joey.

Își urmărea fiul.

Dar ce dorise în noaptea asta?

Oare venise să le omoare și pe ele și să-l ia pe Joey cu el? Sau fusese altceva, ceva pe care ea nu-l va ghici niciodată?

Făcu un pas către el și se uită fix încă o dată la chipul lui contorsionat. Ochii lui păreau că o ațintesc de parcă el ar mai fi trăit încă.

Nebun!

Arăta ca un nebun. Mary Anne știa că așa trebuie să fi fost ca să trăiască sus în munți an după an, supraviețuind ca să-și vadă copilul cum crește ca fiu al

altui bărbat.

Reuși în sfârșit să-și regăsească glasul.

— E omul din colibă, răspunse ea abia acum întrebării fetei.

Vocea îi răsună cu putere în tăcerea cavernoasă care se lăsase peste locuință o dată cu încetarea vântului. Trebuia s-o informeze pe Alison, oare, că el era și tatăl lui Joey?

Nu.

Cel puțin nu acum.

— Probabil că l-au gonit până aici, zise ea evitând restul întrebării fetei.

Cu un efort, Mary Anne reuși să-și relaxeze mâna care ținea arma. Degetele strânse o dureau de pe urma forței cu care strânsese cauciucul dur al patului puștii.

— Trebuie să-l scoatem de aici.

Alison căscă ochii de frică, dar nu zise nimic. Gura i se uscăse brusc la ideea de a fi nevoită să atingă acea chestie oribilă, care sângera, de pe podea.

Mary Anne sprijini pușca de căminul de piatră și făcu, eătând, un pas către corpul mătăhălos al lui Shane Slater, apoi se opri.

Dacă nu murise?

Înconjură încăperea cu privirea, căutând o altă armă decât carabina goală. În cele din urmă zări vatraiul de ațâțat focul, o tijă masivă și neagră din fier forjat, al cărei capăt era îndoit în unghi drept. Vârful acestui capăt fusese strunjit până la dimensiunile unui vârf de cui. Cu mâna tremurândă, se întinse și luă obiectul din cârligul lui de sub polița masivă a căminului.

— Ajută-mă, Alison, șopti ea, pornind din nou spre trupul căzut al lui Slater.

Își simțea picioarele cântărind tone, amenințând să cedeze la fiecare pas.

— Pentru numele lui Domnului, Alison, nu pot face asta singură!

— Mami, eu...

— Ajută-mă!!! ridică tonul Mary Anne.

Nota ascutită din vocea maică-sii pătrunse prin ceața care se strânsese în jurul creierului fetei.

Încet, forțându-se la fiecare pas, Alison se îndepărtă de cămin și porni spre maică-sa.

— C-ce o să facem cu el?

— Îl ducem afară, răspunse Mary Anne. Suntem înzăpezite aici, Alison. N-o să putem ieși până nu vine cineva după noi și nu putem sta aici cu...

Ezită, căutând un cuvânt mai bun, dar nu găsi nimic.

— ... cu *asta*! Trebuie să mă ajuți să-l scoatem afară!

Alison dădu, tăcută, din cap. Se duse lângă maică-sa, rămânând cât putea de departe de pata de sânge care continua să se întindă pe podea.

— C-cum? întrebă ea. Cum o să-l mutăm din loc?

— Trebuie să-l tragem, replică Mary Anne. Dacă luăm fiecare de un braț...

O trecu un fior la gândul de a se atinge de cadavrul însângerat. Ce alternativă avea, însă? Dacă l-ar fi lăsat acolo, chiar dacă l-ar fi acoperit, n-ar fi putut rezista nopții lungi care o aștepta. Când ar fi găsit-o ceilalți, probabil că ar fi descoperit-o chircită pe podea, bolborosind tot felul de cuvinte fără sens, cu mintea plecată de mult în altă lume. Chiar și așa, simțea acum că începe pe undeva să cedeze și dorea cu disperare să se abandoneze impulsului de a urla după ajutor.

Să urle, deși știa că nu o poate ajuta nimeni.

Erau singure, complet singure, iar afară zăpada continua să cadă din ceruri, înălțându-se tot mai mult cu fiecare minut care trecea.

Cit mai avea să treacă până ce le va putea veni cineva în ajutor ca să

părăsească pentru totdeauna acest loc groaznic?

Nu putea ști.

Era conștientă numai de faptul că-și va pierde mințile dacă nu scotea din casă acel corp al omului care-i ucisese fiul.

— Acum! îi porunci ea lui Alison cu voce spartă. Hai s-o facem și să scăpăm o dată!

Se aplecă și apucă de una din încheieturile mâinii lui Slater. Încă nesigură că va fi în stare să atingă ceea ce rămăsese din acel individ, Alison se forță să se întindă spre cealaltă încheietură.

Degetele fetei mai aveau câțiva centimetri până la brațul bărbatului când acesta își înălță, brusc, brațul și unghiile sale ca niște gheare se strânsură în jurul încheieturilor ei.

Alison țiță, iar Mary Anne își dădu seama că se adevărasă cele mai negre temeri ale ei. Slater nu murise. Ochii săi erau larg deschiși acum. Degetele se strânsură ca o menghină pe brațul fetei, unghiile intrară adânc în carnea ei, capul i se întorsese și gura începu să i se miște.

Mary Anne dădu drumul încheieturii pe care o ținea și se ridică. Simți cum o cuprinde furia uitându-se fioros la chipul muribundului pe care-l crezuse mort deja. Imobilizată, Alison se holbă și ea la fața lui. Buzele lui se mișcau spasmodic, luptându-se să vorbească. Mary Anne strânse cu putere vătraiul. Îl ridică sus deasupra capului, cu capătul ascuțit ținând direct fruntea bărbatului.

În timp ce vătraiul își începu traiectoria sa mortală, individul reuși, în sfârșit, să articuleze câteva cuvinte:

— *Îmi... pare rău, șopti el. Încercat să ... salvez... pe el...*

Fură ultimele vorbe rostite de el. În timp ce le scotea, Mary Anne izbi din toate puterile ei. Înfipse vătraiul în țeasta lui și-i făcu creierul bucăți.

Mâna lui îi dădu drumul fetei. Alison se uită în sus la maică-sa. Fața îi era pământie.

— L-ai auzit? șopti ea, cu voce întretăiată de emoție. Ai auzit ce-a spus?

Mary Anne lăasă vătraiul să cadă pe podea și nu scoase nici o vorbă, dar clătină din cap când Alison repetă ultimele cuvinte ale mortului.

— Nu putea spune asta, rosti ea. L-a ucis pe Logan, Alison. El l-a ucis! Acum hai să-l scoatem de aici!

Convinsă că murise, Mary Anne se aplecă și luă ambele brațe ale lui Slater, apoi începu să-l târască prin living și sufragerie.

Alison găsi tăria să se ridice și să-și ajute mama abia când o auzi pe aceasta trăgând de masa care baricada ușa de la bucătărie. Cu toate astea, în timp ce cărau amândouă cadavrul afară, trăgându-l prin curte pentru a-l pune în afara vederii în spatele șopronului, Alison continua să audă în minte ultimele cuvinte ale omului.

El trebuie că l-a ucis pe Logan! *Trebuia* să fi fost el!

Numai că, undeva, afară se găsea și Joey!

Vorbele lui Shane Slater fură înlocuite în mintea ei de cuvintele auzite de dimineață la școală.

"Pariez că Joey a făcut-o, rostise Andrea Stiffle. E nebun și pun pariu că el a făcut-o!"

Dacă Andrea avea dreptate? Dacă Joey îi omorâse fratele, și nu acest individ? Un fior de groază o scutură când își dădu seama că ziua nu se sfârșise încă.

* * *

Joey Wilkenson își reveni încet din sumbra reverie în care căzuse după ce

omul din colibă sărise din podul cu fân în curtea de dedesubt, dispărând brusc în viscolul şuierător. În urechi îi răsunară pocnetele armei de foc, dar, pe măsură ce se trezea, nu fu capabil să spună dacă ele fuseseră reale sau numai o plăsmuire a imaginației lui.

În cele din urmă, pentru prima oară frigul mușcător al după-amiezii îl pătrunse. Începu să tremure și atunci se îngropa în căldura relativă a stratului gros de fân de pe dușumeaua podului.

Se îngropa ca un animal care caută adăpost în fața vitregiei naturii.

O clipă mai târziu, auzi un ușor țipăt, apoi vântul începu să se domolească și o voce din adâncul lui îi șopti că se întâmplase ceva.

Ceva îngrozitor.

Ieși parțial de sub plapuma finului, dar rămase la distanță de ușa deschisă a podului, căci instinctul îi dicta să rămână ascuns. Își apăsă ochiul pe o gaură din scândurile groase ale șopronului.

O clipă nu zări nimic. Pe măsură ce zăpada stârnită de vânt se reazeza pe pământ, însă, casa începu să capete din nou contur. În timp ce privea, ușa din spate se deschise și o siluetă ieși afară.

Imediat, ea fu însoțită de alta.

Două siluete, ieșind cu spatele și cărând ceva.

Un corp!

Corpul unui om care fusese în pod alături de el, care îi vorbise și care îl atinsese.

Un om care prelinsese căe tatăl lui

Oare putea fi adevărat?

N-avea cum să știe cu exactitate, însă. În timp ce le privea pe Alison și pe Mary Arme cum cărau cadavrul prin curtea înzăpezită, fiecare trăgând de unul din brațe, simți cum o furie sinistră se ridică în el.

Îl ucisese. Îl împușcaseră de parcă n-ar fi fost decât un animal sălbatic al pădurii!

În timp ce mama și fiica dădeau colțul șopronului, dispărând din raza sa vizuală, Joey se strecură complet afară de sub fin și se îndreptă spre scară. O secundă mai târziu ajunse jos și se furișă tăcut în camera anexă.

Găsi acolo haine. Era o îmbrăcămintă pe care maică-sa nu o mai considerase bună pentru școală și o aruncase în șopron ca să aibă Joey ce să poarte când își îndeplinea treburile, până ce îi devenea prea mică sau până ce avea să se ponosească prea tare. Scormonind într-un cufăr dădu peste o pereche de blugi uzați, o flanelă pătată și un pulover gros, ros la manșete.

Le îmbrăcă, apoi încălță o pereche de pantofi cu o jumătate de număr mai mici decât purta el.

După ce termină de îmbrăcat, părăsi încăperea, și se îndreptă tăcut către fundul șopronului, unde se afla o ușiță care permitea ieșirea afară. Se opri lângă ea și ascultă dar nu auzi nimic. În cele din urmă crăpă ușa și se zgâi afară, în lumina palidă a după-amiezii.

În zăpadă, zăcea trupul inert al omului de pe munte, aproape de acoperișul sub care era depozitat tractorul.

Joey părăsi șopronul și se deplasă încet, în tăcerea fulgilor care cădeau lin acum, către locul în care era întins Shane Slater.

Ajuns lângă el căzu în genunchi pentru a-i privi chipul.

Tatăl lui

Încercă să nege. Încercă să-și spună că nu putea fi adevărat.

Și totuși... Undeva în adâncul sufletului știa că *era* adevărat. Știuse asta chiar înainte ca acel bărbat să i-o spună.

Shane Slater.

Numele rămăsese întipărit în memoria băiatului, deși nu-l auzise pronunțat decât o singură dată.

De câtă vreme se urcase, oare taică-su în munți?

Oare stătuse acolo toată viața, observându-l pe el?

Așa făcuse.

Joey simțea că așa era. O simțea în acel loc ascuns din adâncul lui unde se păstrasera zăvorite toate senzațiile intime avute de-a lungul anilor.

Acum știa de ce nu-i fusese niciodată frică de pădure și de ce nu se temuse niciodată să hălăduiască singur prin munți.

Tatăl lui, adevăratul lui tată, era și el acolo, deși Joey n-o conștientizase niciodată, asta.

Știa acum și de ce nu-și făcuse niciodată prieteni și nu se potrivise cu restul copiilor din Sugarloaf.

El era altfel!

De asta își petrecea atât de multă vreme singur sau cu animalele de la fermă.

Nu fusese de vină numai felul în care îl tratase tati. A fost dintotdeauna ceva dinăuntrul lui. Numai animalele nu-l evitaseră niciodată și nu se comportaseră de parcă ar fi fost ceva în neregulă cu el. Ele nu-l obligaseră niciodată la tăcere, precum făcuseră copiii de la școală.

În plus, din câte își amintea, munții îl chemaseră la sânul lor dintotdeauna. Îi stârniseră mereu o coardă sensibilă și-i șoptiseră că ei erau cei cărora le aparținea el de drept

Acum înțelegea și motivul.

Munții erau locul în care se găsea tatăl lui cel adevărat, cel care stătuse acolo tot timpul și-l supraveghease. Așa îngenunchiat în zăpadă cum era acum, Joey începu să rememoreze momentele în care se sprijinea de fereastră, simțind o prezență stranie și nevăzută cum ajunge la el și încercând să reziste dorinței nebune de a ieși afară în noapte.

Acum știa că acel bărbat se afla în acele momente acolo, pe lângă casă, ascuns în întuneric, atât de apropiat de el încât Joey mai că-l simțea fizic.

Fusese acolo tot timpul, priveghindu-l, iar la sfârșit, când soțul maică-sii începuse să-l bată, protejându-l. Iubindu-l.

Joey simțea și acum atingerea mâinii acelui om pe obrazul lui și iubirea care-l încălzise când se ghemuise lângă el.

Iubirea acelui om care îi era tată și pe care el îl trădase.

Căci în acea zi îi arătase lui Rick Martin unde locuia tatăl lui și îl condusesse pe versantul muntos, permițându-le lor să înceapă astfel vânătoarea lui spre vale.

Dar tatăl lui îl iertase.

Chiar după ce fusese vânat toată ziua, împins să plece de sub protecția muntelui, el îl iertase.

Taică-su știa că o să moară. Îi spusese, doar, că avea să moară chiar în ziua aceea.

Cu toate astea, el îl iertase.

Îl iertase și îl iubise.

Întinzându-se să mângâie obrazul lui Slater, așa cum acesta îl mângâiasse mai devreme pe al lui, Joey deschise gura și scoase un urlet sinistru de durere.

De durere și furie oarbă.

Până la urmă, Joey devenise în totalitate fiul tatălui său.

* * *

Olivia Sherbourne auzi urletul spărgând liniștea ninsorii, îi auzi ecoul răsunând de-a latul văii, nemaifiind estompat de viscol. Brusc, sunetul încetă.

Era același gen de urlet pe care îl auzise și înainte, aceeași eliberare inumană de durere și chin, același plânset sfâșietor care făcea să-i înghețe sângele în vene.

Oare trecuseră numai câteva minute de când îl mai auzise?

I se părea că trecuseră ore, nesfârșite ore, pe care și le petrecuse prin zăpadă, căutând disperată vreun semn pe care să-l recunoască.

În orice caz, acum, că zăpada spulberată înainte de vânt începuse să se așeze la loc, din albeața înconjurătoare se ivi ceva familiar.

La douăzeci de metri mai încolo se afla un pin cu coaja albă, unul dintre acei copaci bizari care nu semănau deloc cu arborii înalți ce împădureau flancurile munților. Ramurile lui contorsionate se ramificau dintr-un trunchi noduros, iar mănunchiurile ciudate de ace, care semănau cu niște frunze, strânseseră pe ele cantități mari de omăt, astfel încât copacul arăta de parcă ar fi fost acoperit în întregime cu smocuri mari de bumbac.

Recunoscă acest arbore. Îl văzuse de fiecare dată când urcase la fermă. Forma lui singulară îi atrăsese mereu atenția când ieșea din aleea îngustă în luminișul larg dominat de casă.

În această după amiază, însă, se apropia de el dintr-o altă direcție. Înțelese brusc ce se întâmplase. O luase spre nord, prin pădure, în loc s-o ia către vest, așa că, în loc să meargă paralel cu sinuozitățile aleii, apucase de-a latul văii. Știa de acum că șopronul și construcțiile anexă se aflau chiar în spatele copacului, deși nu le putea vedea încă.

Nu vedea, însă, nici creatura care emisese acel urlet, ale cărui ecouri se prelingeau încă de-a lungul văii. Își luă arma de pe umăr, verifică magazia ca să fie sigură că avea cartuș pe țeavă și porni spre construcțiile anexă ale femeii. Când își dădu seama că nu se mai putea considera rătăcită, simți că un val de energie o inundă. Pierise pericolul de a muri în furtuna de zăpadă. Ținând carabina în poziție de tragere, Olivia își croi drum printre nămeți, deplasându-se cât de repede putea.

* * *

Îngenunchind lângă cadavrul tatălui său, Joey Wilkenson prinse din zbor un zgomot vag de zăpadă crănțănind sub pași. Corpul i se tensiona. Adulmecă inconștient aerul, încercând să descopere ce fel de ființă se apropia de el.

Din gât îi ieși un mârâit. Se ridică și dispăru pe după colțul șopronului. Se ghemui la adăpostul unei mici magazii. Se puse pe observat și pe așteptat, cu toate simțurile în alertă.

* * *

Adăpostul tractorului era vizibil acum. Olivia își dublă eforturile. Țelul ei final se zărea în sfârșit cu claritate. În spatele adăpostului, se afla șopronul, iar în spatele acestuia se putea vedea un colț din casă. Mai avea de parcurs numai câțiva metri.

Se opri locului și ochii i se făcură mari când văzu perechea de picioare care se ivea de după colțul adăpostului.

Era o pereche de picioare goale. Tălpile erau îngroșate de bătăture iar

încheieturile răsucite și îndoite, terminate cu unghii încovoiate care semănau cu niște gheare.

Pulsul Oliviei se accelerează pe nesimțite. Femeia schimbă drumul și o cotește către perechea aceea de picioare. O clipă mai târziu, se trezi în fața unui cadavru.

Un cadavru care zăcuse în zăpadă și din a cărui rană, imensă și căscată, de la abdomen mustea încă sângele.

Doi ochi se uitau fix la ea, privind-o lipsiți de viață din găvanele înfundate.

O altă rană profundă se căsca în fruntea omului, de parcă cineva îi înfipse o țepușă în țeastă după care o scosese, cu bucăți de creier cu tot.

Olivia se uită ca atrasă de magnet la chipul omului. O cuprinse frica când acele trăsături contorsionate i se părură vag familiare.

Cu siguranță, însă, că nu-l mai văzuse pe bărbatul acela. Altfel nu l-ar fi uitat niciodată, căci fața avea un aer fioros, un amestec bizar de om și de animal.

Un mârâit amenințător îi întrerupse subit gândurile. Femeia încremeni. Fiecare mușchi al corpului i se încorda brusc. Se răsuci iute pe călcâie, ridicând în același timp carabina la umăr, ținând cu stânga de magazie și apăsând cu arătătorul drept pe trăgaci.

O secundă mai târziu, peste ea năvăli Joey Wilkenson, de la celălalt capăt al adăpostului tractorului. Corpul lui o izbi în spate cu suficientă forță ca s-o arunce la pământ.

Carabina își slobozi singură încărcătura. Femeia își simți umărul drept dislocat din articulație când patul armei o izbi în piept. Durerea năucitoare o făcu să țipe. Încercă să se rostogolească și să se elibereze de greutatea creaturii care o atacase.

Când încercă să se miște, însă, simți un braț strecurându-se ca un șarpe în jurul gâtului ei. Presiunea exercitată de acesta îi tăie răsuflarea.

Trebuia să se miște. Trebuia să facă ceva — orice! — pentru a se descotorosi de atacator. Se luptă. Brațul liber bâjbâi prin zăpadă. Din gât îi țâșni un țipăt ascuțit de durere și teroare. Era prea târziu, însă. Durerea umărului drept îi epuiza deja energia, iar brațul drept devenise inutil în încercarea ei de a se apăra.

Nici nu mai fu conștientă de noua durere care-i asaltă corpul când Joey Wilkenson își înfipse dinții în ceafa ei. Minte ei începuse deja acea inevitabilă retragere în bezna moale și lipsită de chin a inconștienței.

Când își lichidă oribila muncă începută, și când simți că Olivia rămăsese nemișcată sub el, Joey se ridică.

Pe pulovărul lui licărea sângele proaspăt. Își șterse restul de sânge de pe gură cu mâneca.

Gâfâia. Privind cadavrul femeii pe care o cunoștea de mic, acel trup inert pe care tocmai îl răpusese, prin corp îi trecu un fior de căldură.

Se simți puternic și tare, energizat de omor. Nările i se dilată când inhalară aroma de halucinogen a sângelui proaspăt. Înțelese acum, în sfârșit, cine și ce era el.

Părăsind cadavrul femeii își croi drum prin nămeții de zăpadă către gardul care separa curtea de câmp și de pădurea din spate.

Sări peste gard cu o singură mișcare expertă și se topi înspre pădure. Pașii săi iuți îl purtau cu ușurință peste pajiște, curățată practic de zăpadă de către vânt. Se opri să se uite înapoi abia când ajunse la marginea pădurii.

Casa era încă vizibilă prin ninsoare. Se uită fix la ea pentru o clipă, apoi se făcu nevăzut

Acea casă nu mai era căminul lui și nici n-avea să mai fie.

De-acum înainte, casa lui va fi muntele, unde va trăi așa cum trăise taică-

său, ascunzându-se ziua de inamicii care locuiau în valea de dedesubt și ieșind afară numai noaptea.

leșind să vâneze în întuneric.

28

Mary Anne se trezi încet. Ochii îi clipiră, orbiți de lumina strălucitoare a soarelui care inunda livingul prin ferestrele dinspre est. Câteva clipe refuză cu obstinație să se deștepte fiindcă, o dată cu revenirea la realitate, îi revenea și frica paralizantă care o imobilizase toată seara și toată noaptea ce precedaseră această bizară dimineață înșorită.

N-ar fi trebuit să fie plină de soare această dimineață. Ar fi trebuit să plouă pe rupte, dată fiind ninsoarea din ziua precedentă. Ar fi trebuit să plouă mărunț, cu picături mici care să cadă din nori plumburii, bătând darabana, ca un bocet trist, pe acoperișul casei.

O bucată de vreme, Mary Anne nu se mișcă din loc, ba chiar își închise pleoapele ochilor pentru a se proteja de lumina strălucitoare, ca și cum prin simplul act de a refuza realitatea zilei dinainte și-ar fi putut pretinde ei însăși, pentru încă vreo câteva minute, că nu se întâmplase nimic în realitate și că totul nu fusese decât un coșmar care refuza să-i părăsească mintea pe măsură ce ea revenea la realitatea în care adevărul era că Logan dormea în camera lui de sus, ca și Joey.

Poate că și Bill Sikes era pe punctul de a coborâ din cabana lui, tropăind prin zăpada scânteietoare pentru a se apuca de treburile lui.

Și Olivia... poate că ar trebui s-o sune pe Olivia și să o roage să vină la o cafea ca să-i povestească de visul cumplit pe care îl avusese în acea noapte.

Un vis în care se întorsese în casă cu Alison și se cuibărise alături de fata ei în bucătărie, gândindu-se cu febrilitate la ce avea de făcut.

Auzise apoi un urlat înălțându-se de undeva din spatele șopronului. Sângele îi înghețase în vene când se gândise că Shane Slater — pe care îl împușcase, apoi îl ucisese cu vâtraiul — reușise cumva să învie. Se agățase de Alison, strângându-și protector fiica adolescentă de parcă ar fi fost încă un bebeluș, și se uitase prin fereastră către furtuna de afară, cu *groaza în suflet*, în timp ce-l aștepta pe Slater să apară, cu abdomenul sfâșiat și sângerând, cu pieptul mustind de sângele lui Logan și cu o gaură, din care i se scurgea creierul, în frunte.

Ca un mort, și totuși încă în viață, venind inexorabil înapoi către casă.

Către ea. Către Alison.

Știuse că data viitoare când își va face el apariția, ea nu se va putea apăra, nici pe sine și nici pe fiica ei, deoarece curajul o părăsise, iar corpul, ca și mintea, îi erau epuizate.

El nu venise, însă.

O tăcere cumplită urmase acelui urlat bestial de ură sălbatică. O tăcere care părea că se perpetuează la nesfârșit. Se auzise apoi o împușcătură.

O singură bubuitură a unei carabine, al cărei ecou mugise din stâncă în stâncă sus deasupra munților, urmat la numai câteva clipe de un țipăt de groază și durere.

Țipătul unei femei.

Țipătul Oliviei Sherbourne.

Din clipa în care îl auzise, Mary Anne știuse de cine fusese el scos și pricepuse, când ecourile lui se stinseră, că Olivia Sherbourne murise. O

strânsese mai tare pe Alison, care-și îngropase fața la pieptul ei, dar nu scosese nici o vorbă. Continuase să privească fix afară, așteptând să vadă ce avea să urmeze.

Îl zărise apoi pe Joey.

Apăruse de undeva din spatele șopronului, alergând peste câmp cu grația unui animal tânăr. Mary Anne înțelesese că el fusese autorul uciderii Oliviei încă înainte ca el să se oprească la marginea pădurii și să se întoarcă cu fața spre casă.

În acea clipă, când el își lua rămas bun de la fostul lui cămin, petele roșii sclipitoare de pe pulovărul alb pe care îl purta îi confirmaseră adevărul amar. Îl observase tăcută cum se uita țintă la casă, apoi cum se răsuțește pe călcâie și dispăre în pădure.

După asta, Mary Anne pierduse noțiunea timpului. N-a-vea nici cea mai vagă idee cât mai stătuse în bucătărie, legănând-o cu blândețe pe Alison și așteptând să-i treacă fetei groaza șocului și ei propria frică paralizantă.

Cândva, la un moment dat se mutaseră în living. Prinseseră o pătură peste fereastra făcută bucăți, prin care pătrunsese intrusul în casă, și împrăștiaseră alte pături pe podea pentru a acoperi petele de sânge închegat care se întunecau la culoare și se uscau repede.

Făcuse un foc în căminul imens de piatră din living. Se așezară amândouă în tăcere pe canapea, Mary Anne în capul oaselor, iar fata ghemuită lângă ea, cu capul în poala ei. Nici una nu scosese vreo vorbă.

Priviseră amândouă fix flăcările pâlpâitoare.

Fiecare rumegase cele întâmplate în felul propriu.

Mary Anne nu era categorică în privința momentului când adormiseră și nu putea spune dacă se lăsase sau nu noaptea când mințile și trupurile lor istovite se abandonaseră inconștienței.

Deschizând acum ochii și renunțând la dorința de a se retrage în mrejele fierbinți ale uitării din somn, deveni conștientă că nimic nu fusese un coșmar. Totul se întâmplase aieva.

Se întinse, cu mușchii protestând, apoi se eliberă de sub greutatea capului fetei, strecură ușurel o pernă sub obrazul lui Alison și întinse o pătură peste corpul ei încolăcit. Jarul scânteia încă în cămin. După ce verifică telefonul, care continua să fie mort, Mary Anne puse trei bușteni pe foc, apoi folosi un burduf de piele tocită pentru a readuce flăcările la viață, dându-le aer. În timp ce ele reveniră jucăușe în sus, dansând printre bușteni, ea se duse la fereastră și se zgâi afară în lumina limpede a dimineții.

Ninsoarea nu contenise, probabil, toată noaptea, căci acum curtea era acoperită de o pătură de nea de aproape șaiszeci de centimetri înălțime. Acoperișurile șopronului și ale celorlalte construcții erau și ele învelite cu omăt. Zăpada se depusese în strat mare până și pe marginea de sus a gardului. Suprafața orbitor de albă, licărind de pe urma cristalelor de gheață, era întreruptă într-un singur loc, de urme de căprioară. Ramurile copacilor care străjuiau pârâul gemeau sub încărcătura grea, căci frunzele lor, care abia începuseră să-și schimbe culoarea, agățaseră mult mai mulți fulgi decât ar fi putut-o face ramurile goale.

Peste noapte, valea trecuse de la o toamnă timpurie la miez de iarnă. Mary Anne fu scuturată de un fior în timp ce admira feeria monocromatică. Își dădu seama brusc, însă, că acel fior provenea de la conștiința cumplitului adevăr care zăcea sub cortina de nea și nu de la frigul de dincolo de fereastră.

— Mami? rosti Alison cu voce somnoroasă.

Mary Anne se întoarse să-și privească fiica, care părea în acea dimineață,

mult mai mică decât cei treisprezece ani ai ei.

— S-a întâmplat totul cu adevărat, nu-i așa? continuă fata cu ochii plini de teamă și cu fața albă.

Mary Anne nu putu decât să dea din cap, incapabilă de a scoate vreun sunet.

— Ce-o să facem? întrebă fata. Mergem acasă? Ne înapoiem la tati?

Mami... tati...

Ieri dimineață, Alison o mai chema încă "mamă", cât despre taică-su trecuseră ani de zile de când îi spunea numai "tată". După teribila dramă din ziua precedentă, revenise la termenii din copilărie. Plină de afecțiune și de milă pentru fata care era acum unica ei comoară rămasă, Mary Anne se întoarse la canapea, se așeză și își petrecu brațele în jurul ei.

— Nu știu ce vom face, iubito, zise ea moale. Nu știu decât că acum nu putem face nimic. Suntem înzăpezite iar telefonul nu funcționează încă. Trebuie să așteptăm să vină cineva să ne ajute.

— Și dacă nu vine nimeni?

— O să vină, n-avea grijă. Va veni cineva să ne ajute de îndată ce se va putea.

Porni spre bucătărie. Știa că trebuie să facă ceva, orice, înainte ca groaza nopții trecute s-o cuprindă iar cu tentaculele ei.

Pregăti un ibric cu cafea și se uită pe fereastră, peste câmp, către locul unde se făcuse nevăzut Joey în pădure.

Îi trecu un gând prin minte.

Dacă se va întoarce Joey?

Dacă se va întoarce băiatul și nimeni nu va sosi în ajutorul lor?

* * *

Sus pe munte, Rick Martin se agită, apoi, încet-încet, se deșteaptă. Toate oasele îi erau înțepenite de frig, dar reușise să supraviețuiască nopții. Focul mic, pe care îl înjghebase, se stinsese de mult. Își introduse mâna în buzunar și căută cutia de plastic dur ce conținea rezerva lui sărăcăcioasă de chibrituri. O găsi într-un târziu, o scoase și își dădu seama că degetele îi erau prea amortite pentru a deșuruba capul micului cilindru cenușiu. Începu să și le maseze, apoi își trase fermoarul jachetei și-și strecură mâinile înăuntru, cuibărindu-le la căldura subțiorilor. În timp ce degetele începură, încet, să se dezmoștească, iar mâncărimea cauzată de degerături să se potolească, privirea iscodi împrejurimile după ceva ce putea fi pus peste tăciunii negri care constituiau rămășițele stinse ale focului de peste noapte. Cu degetele chircite de durere începu, o clipă mai târziu, să rupă una din ramurile de copac pe care o folosisese la înjghebarea unui pat. Strânse cu atenție bucățile la un loc, pentru a permite aerului să circule cât mai lejer printre acele umede de pin. Abia după ce se declară satisfăcut catadicsi să aprindă primul chibrit. Îl ținu în centrul micii grămăjoare. Bățul arse până la capăt rapid. Câteva ace sfârâiră, începură să ardă, dar se stinseră când din chibrit nu rămăsese nimic altceva decât un ciot fumegând.

Focul reuși să se înfiripe abia la penultimul chibrit. Își făcu mâinile pâlnie în jurul flăcării mici și suflă peste ea ușor ca să se întindă printre ace. Riscă să mai adauge câteva lemne abia când focul începu să ardă zdravăn. Flacăra nu se stinse. Curând, Martin simți căldura pătrunzându-i prin haine. Rupse restul ramurilor care-l ajutaseră, atât ca să-și facă o pernă pentru a se proteja de solul tare, cât și să-l izoleze față de zăpada care căzuse noaptea. Le puse pe toate pe foc până ce căldura deveni atât de intensă încât îl obligă să se ridice în

picioare și să facă un pas-doi înapoi. În cele din urmă se întoarse de tot cu spatele la el și începu să dărâme bariera de zăpadă pe care o înălțase pentru a se proteja de vântul turbat din ziua precedentă. Zidul era mult mai gros acum decât cel construit inițial. Cât timp suflase vântul, troienise toată zăpada. Baza zidului avea peste un metru grosime și începea chiar de deasupra solului, însă omătul era moale. Ca atare, în câteva secunde Martin străpunse peretele eliberându-se astfel din mica peșteră în care înfruntase furtuna. Cercetă valea cu privirea și văzu că era acoperită toată cu o pătură groasă albă. Singure colțurile de granit ale stâncilor rămăseseră golașe. La mare distanță sub el, abia vizibil, se afla orașelul care arăta ca un cătun micuț băgat într-un presse-papier de cristal, cu acoperișurile îngropate pe vecie sub un strat alb și cu luminări strălucind întotdeauna în micuțe ferestre vopsite.

Își scoase emițătorul din centură și-i dădu drumul. În acea dimineată, lipsind viscolul generator de paraziți, o auzea pe dispecera din Challis la fel de clar ca și când ar fi vorbit cu ea la telefon.

— Gillie m-a sunat toată noaptea, îl informă aceasta. Dacă nu i te dau imediat cred că vine și mă omoară, chiar dacă ar trebui să dezăpezească singură drumul. Isuse, Rick, tu crezi c-ar face așa ceva?

— Mă rog, aici unde sunt eu zăpada are aproape un metru grosime. Cât de curând îmi poți trimite un elicopter să mă ridice de aici?

— M-apuc de treabă imediat, promise femeia. Avem o posibilă identificare a omului pe care-l cauți. Un oarecare Shane Slater care a evadat de aproape cincisprezece ani.

Înainte ca Rick să dea vreo replică, prin eter auzi vocea nevastei sale. I se sesiza de la o poștă ușurarea din suflet.

— Rick? Doamne, chiar n-ai pățit nimic?

— Cam nimic dacă nu te gândești că n-am mâncat, că am pierdut meciul de fotbal și că am cam îmbătrânit ca să mai dorm pe un simplu pat de ramuri. Sunt în viață, însă, așa că nu prea mă pot plânge, nu? Tu cum ai petrecut noaptea?

— Acum e bine, răspunse Gillie, numai că n-am dormit deloc. Sunt îngrijorată în privința Oliviei și a Mary Annei Carpenter. Telefoanele lor s-au întrerupt și singurul lucru pe care l-am aflat a fost acela că familia Stiffle s-a întâlnit cu Olivia în drumul lor spre oraș, ieri după-amiază. Ea le-a spus că se duce să-i ia pe Mary Anne și pe copii ca să-i aducă acasă la ea.

— Atunci probabil că acolo sunt acum, o liniști Rick. Olivia știe întotdeauna ce face.

Gillie ezită, întrebându-se dacă era cazul să-i povestească soțului ei depre celălalt amănunt care o îngrijora. Înainte de a se decide, subiectul fu atacat chiar de el.

— Te-ai uitat pe fereastra din spate? De acolo se vede coșul ei.

— Am făcut-o, răspunse Gillie. Nu e nici un fuio de fum. În plus, o știi pe Olivia — nu s-ar eschiva să facă focul dacă are cu ce. Dacă ar fi fost în casă ar fi ținut focul aprins toată noaptea.

Rick cercetă din nou valea și văzu ceva care semăna cu o vagă șuviță de fum înălțându-se din zona în care se afla casa Wilkenson.

— Cred că s-au adăpostit cu toții în El Monte, anunță el în radio.

În acel moment interveni dispecera.

— Rick, se pare că nu vom putea trimite un elicopter până la tine în mai puțin de două ore. Avem peste tot oameni -aflați la anaghie și majoritatea lor au nevoie de ajutor medical. Poți să mai stai liniștit o vreme acolo?

— Pot face mai mult decât atât, replică Rick cu voce aspră. Dacă m-am băgat

aici în mijlocul unui viscol, atunci o să pot să ies naibii de aici și singur, acum că s-a terminat.

— Rick, rămâi unde ești! interveni Gillie cu un ton ridicat. Ești norocos că ești încă în viață, și o știi prea bine! Stai acolo până vine careva și te culege.

Martin clătină din cap, în ciuda faptului că nu-l vedea nimeni.

— Nici o șansă! E mai bine să plec pe jos decât să atârn de o frânghie pe sub burta păsărilor ăloră cu elice. Probabil că m-ar târâ printre copaci și ar reuși ei să mă omoare. Vorbim puțin mai târziu.

Închise emițătorul înainte ca Gillie să mai zică ceva. Aruncă câțiva pumni de zăpadă peste focul muribund și porni la drum. Își croi drum printre nămeți până ajunse la marginea pădurii. Acolo deplasarea deveni mult mai ușoară de vreme ce o mare parte a zăpezii fusese prinsă de frunzișul des al copacilor de deasupra capului lui. În cea mai mare parte, solul era aici neacoperit. O luă înapoi pe drumul pe care venise, făcându-și loc printre arbuștii de pe sol, până ce ajunse în locul în care își lăsase jeepul.

Dădu ocol vehicolului acoperit de zăpadă. Evalua situația și ajunse în final la concluzia că avea cea mai mare șansă de a apuca pe calea pe care venise dacă putea să întoarcă automobilul. Îndepărtă omătul din dreptul țevii de eșapament și al portbagajului, și-l ridică pe acesta din urmă. Găsi înăuntru, pe jumătate îngropat în mulțimea de obiecte diverse ce păreau că au o predilecție de a se aduna acolo, setul de lanțuri, pe care îl ținea tot timpul în spate, chiar și când demonta jeepul pentru a-l curăța, și o lopată, pe care o căra special pentru situații ca aceasta. Partea cea mai dură avea să fie îndepărtarea unei cantități suficiente de zăpadă pentru a putea pune lanțuri la toate cele patru roți. O dată ce acestea erau montate, restul era floare la ureche.

O oră mai târziu, după ce înjurase mai mult decât o făcuse în ultimele douăsprezece luni luate la un loc, cu pielea julită de pe cel puțin jumătate din degete, lanțurile erau fixate la locul lor. După ce mai dădu și o parte din zăpada care înconjura mașina, Rick intră în ea și încercă motorul.

Acesta se înecă de câteva ori, tuși, apoi prinse să se învârtă împiedicat. Martin îl trată cu atenție. Apăsă de câteva ori pe pedala de accelerație pentru a-l încălzi treptat. Poticnelile se transformară încet într-un tors constant. Dădu la maximum butonul de aer cald, apoi ținu palmele în fața ventilatoarelor până ce le simți cum se dezgheață din nou. În cele din urmă verifică transmisia și puse maneta de viteze pe mers înapoi. Jeepul începu să se deplaseze. Rick auzi crântănitul rămurelelor sfărâmându-se în timp ce puntea din spate a mașinii părăsi drumul și se afundă în lăstărișul dens. Când automobilul nu mai putu da înapoi, schimbă maneta pe mers înainte, răsucii de volan și intră cu botul în tufișurile de pe cealaltă parte a îngusteii alei.

După trei manevre de acest gen, Rick reuși, în sfârșit, să întoarcă jeep-ul. Introduse maneta de viteze în treapta cea mai coborâtă. Ambala motorul și vehicolul începu să-și croiască drum prin zăpadă.

Treizeci de minute mai târziu, ajunse înapoi în camping, iar douăzeci de minute după aceea renunță la jeep căci drumul părăsise umbrela protectoare a pădurii iar zăpada viscolită cu o zi înainte formase troiene de un metru și jumătate înălțime. Întoarse mașina și urcă înapoi pe drum până ce socoti că se afla în punctul cel mai apropiat de casa de la ferma El Monte. Tăie contactul și abandonează mașina, căci oricum nu mai conta. Se afla acum în teritoriu cunoscut, la numai un sfert de milă de fermă. Dădu drumul emițătorului, raportă poziția lui și o rugă pe dispeceră s-o anunțe pe Gillie din partea lui.

— Mi-ar place să-i comunic eu însumi, dar mă îndoiesc că ar vrea să vorbească acum cu mine. Te mai caut după ce aflu care e situația pe aici.

Își croi drum pe panta blândă către pârau, deplasându-se cu repeziciune prin pădure. Găsi un vad să traverseze cursul de apă abia la o sută de metri în lateral față de direcția pe care o urma. Ieși, în sfârșit, din pădure și se uită fix la casa ce se înălța la mai puțin de patruzeci de metri depărtare.

Acoperit de zăpadă, Range Roverul era încă parcat în curte, iar din coș se ridica un fuior cenușiu de fum.

Abia când privirea îi căzu pe pătura ce spânzura dincolo de fereastra spartă, în interior, își dădu seama că se întâmplase ceva rău, deși casa arăta pașnică acum.

Opintindu-se prin zăpadă, ajunse în cele din urmă pe veranda din față și ciocăni tare în ușă.

Neauzind nici un răspuns, bătu din nou. Tocmai era pe punctul de a părăsi veranda pentru a se duce spre ușa de la bucătărie când se auzi vocea Mary Annei Carpenter, tremurând clar, cu toată estomparea dată de ușa grea de lemn.

— C-cine e?

— Rick Martin, doamnă Carpenter! strigă șeriful. Ați pățit ceva?

Ușa se întredeschise. Mary Anne se zgâi suspicioasă la el o clipă, apoi deschise ușa larg când îl recunoscuse. După expresia de groază din ochii ei și după fața de un alb cadaveric, Rick intuie că se întâmplase, cu adevărat, ceva tragic.

— Sunt morți, rosti Mary Anne cu voce indiferentă.

Pe fața palidă începură să-i curgă lacrimile șiroaie când își dădu seama că se putea abandona, în sfârșit, în siguranță șocului prin care trecuse.

— Au murit toți. Logan... Olivia... Slater... toți sunt morți. Toți sunt morți...

Rick intră în casă. O conduse cu blândețe pe Mary Anne către bucătărie. Pe drum, își scoase din nou emițătorul de la brâu.

— Sunt la El Monte, anunță el. Am nevoie de ajutor. De ajutor mult. Trimite un plug până aici sus. Acum! S-ar putea să fie trei morți.

Când ajunseră în bucătărie, Rick o văzu pe Alison. Fata avea fața la fel de palidă ca și maică-sa. Stătea la masă, cu un pahar neatins de suc de portocale în fața ei. Rick aruncă o privire de jur-împrejurul camerei, apoi se întoarse spre Mary Anne.

— Unde-i Joey? se interesă el.

Mary Anne se uită o clipă la șerif, apoi se răsuci spre fereastră și spre vârfurile munților care se înălțau, undeva, sus de tot deasupra văii.

— S-a dus, șopti ea. Individul ăla... se numea Shane Slater și era tatăl lui Joey. Acum Joey a dispărut.

Fixând cu privirea meterezele de granit, Mary Anne schimbă tonul.

— Exact ca taică-său. A plecat în munți, exact cum a făcut taică-său.

* * *

Joey deschise brusc ochii. Simțurile îi intrară toate odată în alertă. Se afla în colibă — coliba tatălui său — și dormise din nou în patul tatălui său, încovrigat sub un munte de piei de animale.

Nu mai era sigur.

Simțea o prezență undeva în apropierea colibei, cu toate că nu auzea nici un sunet și nu vedea nimic mișcându-se prin cadrul ferestrelor sau prin ușa deschisă.

Și totuși era convins că se afla cineva acolo. Se strecură de sub blănile grele. Era îmbrăcat încă cu hainele găsite cu o după-amiază în urmă în camera anexă

a șopronului. Picioarele goale nu scoaseră nici un sunet cât timp se îndreptă către ușă. În cele din urmă, Joey păși afară, pe verandă.

Stratul de zăpadă era mare. Dispăruseră până și urmele pașilor săi lăsați în timp ce se cățăraseră până la colibă. Aerul era nemișcat, dimineața liniștită, iar toate zgomotele erau camuflate de pătura de nea căzută peste noapte. Cu toate astea, Joey continua să simtă acea prezență invizibilă bântuind prin apropiere.

Se apucă să fluiera moale o singură notă joasă. O clipă mai târziu auzi un zgomot vag, ca un scâncet abia perceptibil, după care văzu o mișcare în tufișurile de la marginea luminișului.

În timp ce observa, dintre arbuștii deși apăru lupoaica, cu capul plecat, cu coada între picioare și cu trupul hărtănit al unui iepure între fălci. Se uită ținută la Joey. Ochii îi scânteiau în lumina soarelui. După câteva secunde, Joey se ghemui pe vine și își întinse mîna către ea.

— Vino-ncoace, fetișo, rosti el. E-n regulă... vino-ncoace.

Lupoaica ezită o clipă, după care înainta, șchiopătând, pe cele trei picioare valide, ținând laba dreaptă din spate ridicată deasupra solului. Când mai avea doi metri până la băiat se opri scurt, scheună din nou, apoi se prăbuși în zăpadă, întinzându-se cât era de lungă, având grijă, însă, să-și protejeze piciorul rănit, pe care și-l încovrigă la piept.

— Ce e? întrebă Joey, aplecându-se spre ea. Te-au rănit? Și totuși, acum e-n ordine. Ești în siguranță acum și eu o să am grijă de tine.

Continuă să-i vorbească cu voce joasă animalului, se apropie și se ghemui din nou când ajunse lângă ea. fei întinse mîna, trecându-i degetele pe la nas pentru a-i fi adulmecate, apoi vru s-o mângâie pe cap. Lupoaica tremură sub atingerea lui dar nu făcu nici o mișcare pentru a o respinge. După asta, Joey o mângâie pe corpul viguros. Văzând că lupoaica nu are nici o intenție de a-l mușca sau de a fugi, Joey se apucă din nou să-i vorbească. În cele din urmă se ridică în picioare și porni spre colibă. Îi făcu semn și ei să vină. Animalul se forță să revină pe picioare și se luă, șchiopătând, după el. Căzu la podea imediat ce păși înăuntrul colibe.

În timp ce se rostogolea pe partea stângă, Joey îi văzu blana năclăită de sânge din jurul găurii făcute de glonțul tras de Tony Moleno.

Se duse la sobă și mai puse niște lemne pe focul pe care îl făcuse în noaptea ce trecuse. Luă, apoi, o tigaie turtită, o duse afară și o umplu cu zăpadă. Cât timp zăpada se topi pe sobă, el continuă să-i vorbească lupoaicei, așezându-se lângă ea și mângâindu-i blana cu gingășie. În cele din urmă, când apa deveni suficient de caldă, găsi o cârpă și începu să curețe rana.

Tremurând sub atingerea lui, animalul păru să înțeleagă că el o ajută, așa că nu făcu nici un gest de a se trage de sub mîna lui și nu scoase nici un mârâit amenințător.

Într-un târziu, rana rămase curată. Joey descoperi că glonțul străbătuse în întregime piciorul, lăsând în urmă câte o rană de fiecare parte. Găsi alte cârpe, pe care le făcu fâșii subțiri, apoi începu să panseze rana. După ce termină, lupoaica se ridică, protejându-și partea dreaptă, și-l linse pe mînă.

— Bravo, feto, zise el.

Dându-și seama că îi era foame, Joey studie încăperea cu privirea, căutând ceva de mâncare. Își aminti de iepurele adus de lupoaică. Părăsi coliba și văzu la capătul luminișului, un șoim care se așezase pe corpul rozătoarei și-i scotea ochii. Joey alergă către el, strigând și dând din mâini. Pasărea țipă, brusc furioasă, și începu să dea, apărându-se, din aripi. Cu toate astea, când Joey se apropie mai mult, șoimul se lansă în aer, strângând în gheare cadavrul

iepurelui. Dădu drumul rozătoarei abia când băiatul ajunsese la numai câțiva pași. Instinctul de conservare fusese mai puternic decât dorința de a păstra prada. Se ridică, fâlfâind din aripi, și dispăru de lângă Joey. Smulgând iepurele din zăpadă, băiatul se înapoie în grabă spre colibă.

Găsi înăuntru un cuțit și începu să jupoaie, neîndemânatic, animalul. În cele din urmă, renunță la unealtă și își folosi degetele pentru a separa pielea de carnea de dedesubt. Răsuci un picior pentru a-l scoate din articulație, rupse tendoanele de pe os și începu să sfâșie carnea crudă cu dinții. Când se satură, aruncă rămășițele micii creaturi către lupoaică, care își înfipse dintr-o dată colții în ele și începu să înfulece bucăți mari fără a se mai obosi să le mestece.

În timp ce lupoaița se sătura și ea, Joey duse pielea afară pentru a o îngropa în zăpadă. La urechi îi ajunse un sunet prevestitor de rele, reflectat de stâncile de deasupra lui. Lăsă blana iepurelui din mână și scrută cu privirea valea de dedesubt.

O clipă mai târziu descoperi sursa zgomotului.

Un elicopter trecea în lungul văii. Joey îl urmări, apoi văzu cum rămâne nemișcat în aer pentru o clipă, după care începu să coboare.

Către pajiștea de la ferma El Monte.

Joey se impacientă. Curând vor porni în căutarea lui. Știa de pe acum încotro se vor îndrepta mai întâi.

Vor veni în coliba către care îl condusesese pe Rick Martin cu o zi în urmă.

Ochii i se îndreptară spre coș. Văzu fuiorul de fum ce răsărea din el.

Acel fum se vedea destul de clar din vale, căci nu exista nici cea mai mică adiere de vânt ca să-l disperseze.

Se înapoie în colibă și începu să caute obiecte pe care să le ia cu el, lucruri pe care să le folosească în timp ce va căuta un loc în care să se stabilească.

Găsi un cuțit, niște frânghie și o capcană pentru animale.

Existau, însă, și alte obiecte, pe care le putea folosi dar pe care nu le putea căra cu el.

Va trebui să revină!

Să se întoarcă altădată, noaptea, când n-o să-l vadă nimeni.

Acum însă trebuia să plece.

Își umplu buzunarele cu ce găsi la îndemână, se înveli cu o blană de urs de pe pat și fluieră încet către lupoaică.

O clipă mai târziu, Joey se făcea nevăzut. Începu să se cațere după instinct, mai sus pe munte, cu lupul șchiopătând pe urmele lui.

Trebuia să urce mai sus, acolo unde terenul era și mai dur și unde orice adiere de vânt, apărută pe măsură ce soarele urca pe cer, putea șterge toate urmele lăsate de el în zăpadă.

Trebuia să urce mai sus, unde existau caverne în stânci, peșteri în care se va putea ascunde până ce avea să învețe cum trăise taică-său.

Ca și tatăl lui mai înainte, Joey avea să dispară în munți, fără a lăsa vreun indiciu în urma lui.

29

Târziu în acea după-amiază, în biroul său din Boise, Hank Henry se holbă, nevenindu-i să-și creadă ochilor, la raportul procurorului de pe biroul lui. Uitându-se la fax, creierul lui respinse cuvintele scrise de doctorul din Challis.

Cauza morții lui Shane Slater, individul identificat cu precizie după amprente în mai puțin de o oră de la sosirea cadavrului la morga districtului Custer,

fusese simplă și clară: un cartuș tras de o carabină calibrul doisprezece îi penetrase abdomenul, distrugând rinichii, ficatul, stomacul și intestinele. Chiar și fără rana din centrul frunții, care îl ucisese instantaneu, omul ar fi murit în câteva minute, poate chiar în câteva secunde. Slater se afla deja pe moarte în clipa în care Mary Anne Carpenter izbise cu vâtraiul, un obiect care, alături de carabină, fusese adus la biroul șerifului odată cu transportarea cadavrului la medicul legist. Într-adevăr, cele două răni produse de cartușe ar fi trebuit să facă imposibil ultimul lui act înainte de a muri, anume strângerea brațului fetei.

Erau multe lucruri în privința lui Shane Slater care păreau a fi imposibile.

Descrierea cadavrului, neînsoțită de alte amănunte, n-a-vea sens.

Medicul făcuse multe însemnări. Studiindu-le, Hank Henry deveni tot mai neîncrezător.

Unghii precum ghearele, de două ori mai groase ca ale unei ființe umane, dar mult mai înguste.

Incisivii, dezvoltati mult mai mult decât în cazul unei danturi normale, mult mai lungi decât dinții care îi flancau și terminați într-un colț ascuțit.

Colții care erau ideali pentru a sfâșia carnea.

Și gura lui Slater era diferită. Obrazul era proeminent iar arcul dentar deformat până la o ciudată formă de pană.

Existau anomalii și la ochi și la urechi. Nici unele nu corespundeau cu normele umane.

Analiza conținutului stomacului arăta că meniul lui consta, parțial măcar, din carne crudă.

Conținutul de grăsimi al corpului era extrem de coborât, iar mușchii lui erau într-o stare de dezvoltare mult mai bună decât se presupunea normal pentru un om la vârsta lui. Hank Henry era dispus, însă, să nu țină cont de această observație. Individul trăise singur în munți ani de zile. În atare condiții, mușchii lui *trebuiau* să fie bine dezvoltati.

Cel mai mult îl puneau în încurcătură mostrele de păr și de sânge, care fuseseră trimise la laboratorul din Boise, alături de raportul preliminar al autopsiei.

Medicul din Challis descrisese mostrele de păr ca fiind "păr de pe corp incompatibil cu mostrele de păr uman disponibile", iar mostrele de sânge ca "insensibile la testele laboratorului local".

Pentru Hank Henry fusese extrem de ușor să găsească o potrivire pentru mostra de păr. Pur și simplu o trimisese jos, la propriul laborator, unde se observase imediat identitatea cu una din mostrele culese de sub unghiile Tamarei Reynolds.

Măcar acum obținuse dovada identității criminalului din cazul Glen Foster. Henry bănuia că se va stabili aceeași legătură și cu cazul Bill Sikes, când aveau să se termine analizele asupra probelor recoltate de la locul morții sale.

Ce dracu' voia să spună acea concluzie? "păr de pe corp incompatibil cu mostrele de păr uman disponibile"? Sânge care era "insensibil la testele laboratorului local"? După el, raportul legistului nu era decât o șmecherie birocratică, pentru a spune că părerea lui era că Slater nu avea nimic uman în el, și asta ca să evite o concluzie clară scrisă pe hârtie, pentru care ar fi putut fi tras la răspundere.

Nu că i-ar fi învinovătit. În definitiv, și el trimisese mostrele de păr, pe care propriul laborator nu le putuse identifica, celor de la laboratorul federal la câteva minute după ce citise raportul. În plus, în urechi îi răsună încă disprețul din vocea lui Rick Martin când șeriful din Sugarloaf îl sunase pentru a-i discuta raportul. Ce mai putea să aibă el de zis despre raportul legistului în aceste

condiții?

Oftând se întoarse la computerul lui și tipări instrucțiunile de cerere a dosarului lui Shane Slater, apoi așteptă cât programul se puse pe lucru, conspectând prin fișierele diverselor baze de date din țară. Câteva secunde mai târziu apăru și raportul. Hank Henry începu să-l citească.

Nu conținea nimic de mare importanță. Omul fusese arestat cu aproape douăzeci de ani înainte, pe baza unei acuzații emise cu zece ani mai devreme. Fusese implicat în diverse mișcări pacifiste pe timpul primilor ani ai războiului din Vietnam. În cele din urmă, pe numele lui se emisese un mandat, după ce el luase parte la o mică răscoală într-un oficiu de recrutare. Nimeni nu fusese rănit, dar oficiul fusese distrus. Povestea standard cu studenții radicali care ieșiseră de sub control. Slater dispăruse, dar, după ce se dăduse la fund câțiva ani, se predase singur, în aparență datorită oboselii de a mai fi un fugar.

Condamnat la închisoare cincisprezece ani, fusese un prizonier model, dar se întâmplase ceva straniu.

În conformitate cu dosarul lui de pe monitorul computerului, el ucisese două surori în timpul unei evadări din spitalul unei închisori, iar de atunci devenise un fugar.

Henry se încruntă, apoi apucă telefonul și chemă închisoarea federală în care fusese deținut Slater până la evadarea sa de acum paisprezece ani. După ce fu plimbat de colo-colo de trei ori, ajunsese în sfârșit să discute cu directorul.

Hank Henry se prezintă, apoi anunță motivul apelului său.

— Am un cadavru aici pe care l-am identificat ca fiind un fost prizonier de-al dumneavoastră. Numele lui e Slater Shane.

Directorul nu-i replică imediat. Când vorbi, vocea sa avea o nuanță de precauție.

— Nu sunt sigur că numele lui îmi spune ceva. Aici au fost închiși o groază de oameni de-a lungul anilor...

— Câți dintre ei au fost prizonieri model înainte de a intra în spital, a ucide două infirmiere și a evada apoi? îl întrerupse Henry.

— Dar știi că v-ați făcut temele, comentă directorul.

— Întrebarea mea e aceasta: de ce a fost Slater băgat în spital? Ce a avut?

Directorul adoptă un ton sever.

— Mă tem că nu vă pot răspunde la asta. Toate informațiile despre Slater, făcute publice, se află în raportul pe care bănuiesc că-l aveți acum în fața ochilor. Toate celelalte informații sunt clasate.

Hank Henry traduse imediat înțelesul vorbelor directorului: guvernul urmărea ceva și nu se dorea să afle cineva despre asta.

Interpretarea lui fu confirmată o clipă mai târziu, când ecranul computerului se șterse brusc. Încercând să reapeleze fișierul la care se uitase cu numai câteva secunde înainte, pe ecran apăru o singură linie:

Toate băncile de date cercetate — nici un dosar găsit.

Shane Slater tocmai dispăruse din dosarele guvernului Statelor Unite.

* * *

Ce se va întâmpla cu caii?

Gândul poposi în mintea Mary Annei Carpenter din neant. Ea și Alison erau pe punctul de a părăsi casa. Cele câteva lucruri personale aduse cu ele cu două săptămâni în urmă fuseseră deja împachetate în valize.

Era mijlocul după-amiezii. Toată ziua, casa fusese plină de oameni. Pe unii, Mary Anne îi cunoștea, pe majoritatea, însă nu. Charley Hawkins își făcuse

apariția la scurt timp după ce plugul îndepărtase zăpada de pe șosea, urmând îndeaproape dricul și ambulanța care sosiseră pentru a lua corpurile lui Logan și Oliviei Sherbourne. Cadavrul lui Shane Slater fusese ridicat de acolo cu elicopterul și dus imediat în Challis pentru autopsie. Ca din senin apăruseră diverși indivizi, care începuseră să scormonească casa și curtea, fotografiind totul, luând mostre de sânge de pe podeaua bibliotecii și a livingului și culegând în săculețe de plastic chiar și fragmente din geamul spart al ferestrei prin care intrase Slater în casă.

Chiar și trupul lui Storm fusese scos de sub zăpadă și împachetat într-un sac de plastic.

Mary Anne nu văzuse nimic din toate acestea, incapabilă de a se aduna pentru a ieși afară măcar până la șopron, atunci când îl scosese pe Logan din grajdul în care îl lăsase ea, pentru a-l pune în dric.

— N-o pot face, îi spusese ea lui Margaret Stiffle, care sosise la câteva minute după Charley Hawkins. Știu cum ți se pare această atitudine, dar n-o pot face!

— Nu mi se pare în nici un fel, insistase Margaret. În locul tău nici eu n-aș putea să mă duc acolo. După toate prin câte-ai trecut sunt uimită că mai poți judeca.

Numai că ea nu mai judeca. Nu făcea decât să se țină pe picioare și să-și facă de lucru cu tot ce-i cădea în mână, convinsă că, dacă ar fi încetat să se miște și ar fi căzut pe gânduri, mintea ei ar lua-o razna.

La ora zece a dimineții, telefonul fusese, în sfârșit, pus în funcțiune. Din acea clipă, știuse că nu mai putea amâna inevitabilul.

Îl sunase pe Alan și-și dăduse toată silința să-i explice ce se petrecuse.

— E mort, a șoptit ea. Logan a murit!

Se lăsase un moment de tăcere la celălalt capăt al liniei, apoi vocea lui Alan s-a făcut auzită. Furia din voce îi mascase orice urmă de durere pe care ar fi simțit-o.

— Cum mama dracu' ai permis să se întâmple așa ceva? a tunat el. Vin acolo cu primul avion și-mi iau fata acasă! .

Uluită, Mary Anne crezuse o clipă că nu-l auzise bine. Apoi își dăduse seama, însă, că nu se putea aștepta la altă reacție din partea lui.

Orice nu mergea, orice se întâmpla, trebuia să fie din vina ei. În acea clipă, orice urmă de sentiment pentru el se topise.

— Nu te obosi, a oftat ea, gândurile limpezindu-i-se pentru prima oară în acea zi. N-o să fim aici, Alan. Eu și Alison plecăm.

Nedorind să-l mai asculte, știind că el nu-i va arunca decât acuzații, Mary Anne închisese tăcută telefonul.

După asta începu să împacheteze, nesigură, încă, asupra destinației către care aveau să se îndrepte, dar liniștită că-i povestise adevărul lui Alan. Până seara, ea și Alison aveau să fie plecate de la fermă, iar după funeraliile lui Logan aveau să dispară și din Sugarloaf.

Aveau să plece pentru totdeauna.

Se târâse până sus, scosese valizele din dulap și începuse să-și împăturească hainele. Terminase treaba într-un timp mult mai scurt decât și-ar fi imaginat. Și totuși, aducându-și atât de puține haine cu ea, cum putuse să-și închipuie că actul pregătirii unui bagaj i-ar fi putut lua mai mult de câteva minute?

După aceea, se dusese către camera lui Logan, intenționând să împacheteze și hainele lui, dar nu fusese capabilă nici măcar să deschidă ușa, darămite să-i privească îmbrăcămintea.

— O să aranjez să ți se trimită hainele lui, o liniștise Charley Hawkins când o

descoperise în fața ușii de la camera lui Logan, tremurând din tot corpul.

Mary Anne dăduse din cap dar nu rostise nimic. Se lupta cu emoțiile. Îi spusese avocatului să nu-i trimită hainele abia când ajunsese din nou jos și încercase să mănânce un castron cu supă pregătită de Margaret Stiffle.

— N-o să pot nici măcar să deschid cutia, a zis ea. În plus, trebuie să existe cineva aici care să le folosească. Numai...

Vocea i se stinse din nou, dar Charles încuviință.

— Nu-ți face nici o grijă. O să mă ocup eu de tot.

Ezitate o clipă, apoi reluate:

— V-am luat deja ție și lui Alison un apartament la motel. Le-am spus că nu știu cât veți sta, dar puteți rămâne acolo cât veți dori.

S-a uitat la el oarbă.

— Nu pot să rămân în Sugarloaf. Pur și simplu nu pot.

Avocatul îi zâmbise cu înțelegere.

— Bineînțeles că nu. Presupun, însă, că o să vrei să iei parte la înmormântarea Oliviei. M-am gândit să-l comemorăm în aceeași zi și pe Bill Sikes.

— Și pe Logan, gândi Mary Anne cu voce tare. Aș vrea ca tot atunci să fie și înmormântarea lui Logan.

Deși n-avea nici cea mai mică idee de ce rostise acele cuvinte, când le scosese înțelese că era cel mai bun lucru care se putea face. Cu toate că venise de puțin timp acolo, Logan se îndrăgostise de fermă. Mary Anne își dăduse seama că el aparținea acestui loc, în ciuda faptului că își petrecuse majoritatea vieții în Canaan, New Jersey.

Acum era, în sfârșit, gata de plecare. Valizele se aflau în spatele Range Roverului iar ea și Alison stăteau pe verandă.

Se răsuci către Charles Hawkins și Margaret Stiffle, care o acompaniaseră afară din casă.

— O să trebuiască să aranjăm ca să aibă cineva grijă de cai, îi zise ea lui Charley. Ai pe cineva în minte care să vină până aici ca să-i hrănească și să curețe grajdurile? Poate cineva care se va ocupa și de îngrijirea...

— O s-o facă Michael, interveni Margaret. Stăm aproape, pe șosea, și el iubește caii.

— Crezi că vrea? Întrebă, neliniștită, Mary Anne. După ce s-a întâmplat...

Vocea i se stinse și un fior îi străbătu corpul.

— O să vrea, o asigură Margaret.

— Bineînțeles că o să-l plătesc..., începu Mary Anne, dar cealaltă femeie ridică mâna într-un gest de protest.

— N-o să faci așa ceva! Dă-i voie să-i călărească, și el o să-ți plătească pentru privilegiu! Doamne, pentru ce există vecini dacă nu pot da o mână de ajutor?

Cu toate astea, Mary Anne ezită. Ceva îi spunea să refuze oferta și să insiste ca Charley Hawkins să găsească pe cineva care să se mute în cabana lui Bill Sikes, sau chiar în casa mare. Și totuși, cine ar vrea să locuiască aici după carnagiul la care fusese martoră această clădire?

— Bine, acceptă ea într-un târziu, urmând calea minimei rezistențe. Spune-i că-i poate călări oricând va voi și mai spune-i să-l cheme pe domnul Hawkins dacă are nevoie de ceva. Oricum, sunt sigură că nu va trebui s-o facă multă vreme.

Privi casa, care părea atât de caldă și de primitoare cu numai două săptămâni în urmă. Acum avea un aer prevestitor de rele.

— Cred că vom vinde ferma de îndată ce o să se poată, nu-i așa, Charley?

— Eu cred că o să mai discutăm pe tema asta, replică avocatul.

Nu era nevoie să-i reamintească femeii că, deocamdată, nu se putea întreprinde nimic în acest sens, căci ferma nu era a ei.

Îi era lăsată în custodie pentru Joey. Până ce nu era găsit băiatul sau cadavrul lui, nu se putea dispune de absolut nimic timp de șapte ani.

Șapte ani, după care Joey Wilkenson putea fi declarat mort în mod legal.

— O să aranjăm totul după ce se vor mai liniști lucrurile, continuă el. Ești sigură că nu vrei să te duc cu mașina în oraș?

Mary Anne clătină din cap.

— Mă descurc. În plus, cred că Alison și cu mine avem nevoie să rămânem singure o vreme.

Se urcă la volanul Range Roverului. Alison se așează pe scaunul pasagerului din dreapta. Mașina era deja încălzită.

Mary Anne introduse maneta în viteză și întoarse vehiculul pentru a porni pe aleea îngustă, convinsă că n-avea să se mai întoarcă vreodată.

Părăsind casa pentru totdeauna, nici ea și nici Alison nu se uitară înapoi. Își doreau amândouă să uite cât mai repede evenimentele terifiante petrecute acolo.

* * *

Rick Martin se holba la hamul care se bălăngănea de scripetele montat în exteriorul elicopterului. Se așteptau ei cu adevărat ca el să iasă din cabină, să se bage în acel ham și să se lase coborât pe solul aflat la cincisprezece metri mai jos? Probabil că erau nebuni! Se uită la pilot, care zâmbea malițios, apoi îi auzi vocea în căștile petrecute după urechi.

— Arată mult mai rău decât e! Încearcă. O să-ți placă!

— Tu ai încercat vreodată! urlă Rick în microfonul suspendat deasupra gurii.

— Pe naiba, nu! cârâi pilotul. Mă tem ca dracu' de înălțimi!

Uitându-se sumbru la pilot, Rick își desfăcu centura de siguranță, își scoase căștile și își puse o căciulă groasă împletită, apoi trase de ușă în lateral, s-o deschidă. În cabină pătrunse brusc o pală de aer înghețat, adusă de rotorul cu elice. Instinctele îi comandau să trântască ușa la loc și să-i poruncească pilotului să-l ducă înapoi în vale, unde puteau așeza mașinăria pe teren ferm. Dacă ar fi făcut asta, însă, el și cei doi oameni din spate ar fi trebuit s-o ia pe jos și, după câtă zăpadă căzuse în noaptea precedentă, expediția către coliba lui Shane Slater, de pe versantul muntos, le-ar fi luat cea mai mare parte a zilei, asta, bineînțeles, în condițiile în care ar fi putut ajunge la destinație. Resemnat în fața inevitabilului, Rick inspiră adânc apoi întinse mâna și înșfacă hamul. Îl trase aproape de scaun și își transferă corpul în el, având grijă să-și asigure tot harnașamentul de pe el. Își dădu drumul afară. Pilotul începu să-l coboare spre sol. Câteva secunde mai târziu, când picioarele i se înfundară în zăpada moale și tălpile atinseră terenul dur, Martin își dădu seama că pilotul avusese dreptate. Realitatea nu era chiar atât de rea precum fusese anticiparea. Se eliberă de ham, ridică degetul mare pentru a-i indica pilotului să ridice frânghia sus, apoi își croi drum prin zăpadă către coliba aflată la douăzeci de metri mai încolo.

Începuse deja cercetarea colibei când cei doi polițiști din Challis i se alăturară. Joey Wilkenson fusese acolo. Lăsase urme prin zăpadă când abandonase adăpostul.

Din aer, ele erau perfect vizibile. Pilotul le urmărise cât putuse de departe, până ce se apropiaseră de crestele munților și începuseră să simtă efectele

vântului care bătea dinspre vest. În același timp în care elicopterul începuse să se balanseze periculos, urmele pe zăpadă începuseră și ele să dispară.

— Zăpada dispare de acolo, anunțase pilotul în cască. N-are sens să urmărim urmele mai departe, iar dacă urcăm mai sus nu garantez că vom mai cobori!

O clipă mai târziu se răsuciseră pe loc și se întoarseră pentru a rămâne suspendați deasupra construcției în care se afla acum Rick Martin.

Se minună din nou că putuse cineva supraviețui în cocioaba aia iarna. Era evident, însă, că Shane Slater reușise. Deși focul fusese stins, soba era caldă și câțiva tăciuni scânteiau încă înăuntru. Rick îi readuse la viață, adăugind lemne până ce focul începu din nou să danseze vesel. Nu că ar fi fost de mare folos, chiar dacă ar fi închis cu ceva spațiile libere din ușă și ferestre, treabă pe care el oricum n-avea de gând s-o facă atâta vreme cât acestea erau unicele surse de lumină.

— Isuse Christoase, se minună Tom Singlefeather pășind înăuntru. Arată ca o cocină bună pentru izolarea nebunilor! De ce naiba a locuit cineva aici?

— Tocmai asta o să descoperim, îl informă Martin.

Aruncă o privire în jurul încăperii. O cercetase cu numai douăzeci și patru de ore în urmă, dar acum era hotărât să găsească ceva, orice, ce i-ar fi putut scăpa cu o zi în urmă.

— Dacă va fi nevoie, desfacem totul în bucăți. Trebuie să existe ceva aici despre care cei de la federală nu ne-au spus nimic!

Trase valiza, descoperită în ziua precedentă, de sub pat, o deschise și începu să răcolească din nou conținutul.

— La naiba, murmură el când văzu că nu descoperă nimic nou. Trebuie să fie ceva...

— Ce zici de asta? țâșni Tom Singlefeather.

Era ingenuncheat pe podea și ridicase de o scândură din dușumea.

Acea scândură îi scăpase complet lui Martin. Obiectul fu dat la o parte și Singlefeather își băgă mâinile și capul în gaura ivită. Începu să bâjbâie prin spațiul de sub casă. O clipă mai târziu, scoase afară o cutie metalică maro, cu vopseaua scorjită și cu partea de jos ruginită. Semăna cu o mică mapă. La un capăt avea un mâner de sârmă, de care se putea ține în mers. Broasca din față era încuiată, dar Martin o sparse ușor cu vârful îndoit al unui cuțit pe care Singlefeather îl descoperi pe polița care-i servea lui Slater de bucătărie.

În interiorul cutiei, Rick găsi o cărticică cu îmbrăcămintea de piele tocită și cu paginile începând să putrezească de pe urma anilor petrecuți în spațiul închis de sub casă. Martin deschise coperta sfărâmicioasă și își dădu seama că acea carte era jurnalul lui Shane Slater.

Avu nevoie doar să citească prima pagină ca să înțeleagă că găsisese ceea ce căutase, căci primele cuvinte explicau totul: "Am făcut un târg. Se testează un nou program medical în spital și se caută voluntari. Trebuie să fie periculos căci ei promet o eliberare timpurie oricăruia dintre noi pe care îl fraieresc, și ne fac pe noi, fraierii, să semnăm un fel de declarații pe care le vor folosi numai dacă își vor închipui că-i putem da în judecată. Dar ce dracu' — în cel mai bun caz aflu ce pune la cale guvernul, iar în cel mai rău, mor. Așa că nu e mare scofală. Oricum, o să scriu totul, pentru orice eventualitate."

Rick răsfoi cu atenție până la ultima pagină. Scrisul individului se schimbase. Nu mai erau acele litere ușor lizibile de prima dată ci o scrijelitură abia descifrabilă.

"Mă tot schimb, e tot mai rău. Acum nu mi se modifică numai corpul, ci și mintea. Sunt gata să mor — uneori vreau să mor — dar nu pot. Nu încă. Trebuie

să-l avertizez pe Joey, trebuie să-i explic ce i se va întâmpla. Trebuie să-i spun că-mi pare rău. De ce mi-au făcut asta? De ce s-au comportat așa? Și de ce m-am lăsat cuprins de dragostea pentru Audrey? E prea târziu, însă, — nu mai pot schimba nimic și știu că n-o să fiu în stare să-l omor pe Joey, chiar dacă știu că ar trebui s-o fac. Nu mă mai pot opri. Nu mai sunt o ființă umană. Când vine noaptea și mă las pradă instinctelor, trebuie să vânez. Să vânez ca un lup. Să-mi ucid prada ca un lup. Bănuiesc că o să și mor ca un lup. Odată, cineva mă va vâna și atunci se va sfârși. Se va sfârși pentru mine în orice caz. Ce se va întâmpla, însă, cu Joey? Ce se va întâmpla cu fiul meu?"

La fundul cutiei mai era un plic, conținând o copie a documentului semnat de Shane Slater cu mai mult de cincisprezece ani înainte, prin care se declara de acord să participe la experimentul din spitalul închisorii.

Acceptase să i se injecteze un ser conținând ADN-ul unei "specii non-umane", sperându-se ca acest ADN să se amestece cu al său propriu și să-i întărească rezistența la anumite boli.

Același ser putea, însă - și documentul sublinia, cu litere de un alt caracter, cuvântul "putea" - altera pentru totdeauna structura propriilor sale gene.

În cazul lui Shane Slater, "specia non-umană" era *canis lupus*.

Lupul cenușiu.

30

Clark Corcoran se uita la documentele de pe birou și nu-i venea să-și creadă ochilor. Cu toate astea, nu exista nici o îndoială cu privire la validitatea testelor făcute pe țesuturile prelevate din diferite părți ale corpului lui Shane Slater. Testele făcute fuseseră trecute prin două laboratoare iar mostrele fuseseră nu numai din sângele, ci și din sperma lui.

În ultimele două zile Corcoran rulase, suplimentar, pe calculator testele lui proprii, teste pe care nici nu-i dăduse prin minte să le facă în anii în care Joey Wilkenson fusese în grija sa. Fiecare rezultat pe care îl citise clarifica și mai mult evidența. Faptele nu puteau fi negate, indiferent dacă mintea refuza sau nu să le accepte.

Oftă și se sprijini de spătarul scaunului. Cercetă fețele celor trei oameni adunați în jurul biroului lui, apoi își scoase ochelarii pentru a le șterge lentilele, dându-și seama că gestul era mai mult un mod de a-și mai acorda câteva momente pentru a-și ordona gândurile.

Mary Anne Carpenter ședea între Charley Hawkins și Rick Martin. Fața îi era palidă și degetele ei răsuceau o batistă pe care o mototolea deja în mână când intrase în birou, cu zece minute în urmă, însoțită de Hawkins.

Avocatul, cu fața suptă, făcea tot ce-i stătea în puteri pentru a-și menține un aer de impasibilitate judiciară. Corcoran se întreba însă, ce gânduri treceau prin mintea lui Hawkins în acea dimineață. Era evident că omul nu prea dormise în noaptea care trecuse. Bănuia, de fapt, că nimeni din Sugarloaf nu dormise prea bine în noaptea aceea. Se adevărase de dimineață că în tot cursul zilei precedente, ca și în cursul nopții, dealtfel, circulasera tot felul de zvonuri.

Omul lup din Sugarloaf.

Corcoran auzise termenul pentru prima oară când dăduse drumul la radio de dimineață și-i auzise pe Sam Gilman vorbind despre evenimentele de la ferma El Monte. Deși disc-jockeyul prezentase faptele incomplet, nu-i fusese deloc greu lui "Sugarloaf Sam" — o poreclă care îl deranja întotdeauna vag pe Clark

Corcoran — să umfle povestea până la dimensiunile unui basm de asemenea proporții încât fiecare ar fi trebuit să se considere norocos că supraviețuise. Dacă l-ai fi ascultat pe Gilman cum istorisește, ai fi crezut că Shane Slater bântuise prin oraș în flecare noapte, de ani de zile, căutând victime pentru a-și satisface "pofța de sânge". Nimeni nu părea să fi observat că nu existase nici o victimă până acum o săptămână. În cele din urmă, Corcoran îl sunase, îngreșat, pe Gilman la studio și-i sugerase să-și schimbe porecla în "Vampirul din Sugarloaf. Neinteresat să discute cu cineva care nu întreținea focul bârfei sale, Gilman îl redusese prompt pe Corcoran la tăcere. Drept răzbunare, doctorul închisese radioul, ceea ce nu însemna mai mult decât o victorie la Pyrus, de vreme ce, indiferent dacă l-ar fi ascultat sau nu, zvonurile continuau să circule. Situația avea să se înrăutățească în mod clar când rapoartele de pe biroul lui aveau să fie făcute publice, ceea ce trebuia să se întâmple curând.

Va fi mult mai rău.

Cu ochii înroșiți de nesomn, Rick Martin se agită, într-un târziu, în scaunul lui.

— Ei bine? Întrebă el. Care-i verdictul?

Corcoran își drese glasul, apoi se aplecă înainte, alegându-și cuvintele cu grijă.

— Nu știu sigur ceea ce trebuia să vă spun, începu el, deși știa că nu se putea evita adevărul. Aș vrea să vă spun altceva, dar nu e nici o îndoială că Mary Anne a avut dreptate. Shane Slater a fost tatăl biologic al lui Joey Wilkenson.

Mary Anne dădu, întunecată, din cap.

— De la Olivia știu că Audrey s-a simțit tare jenată în legătură cu toată afacerea asta. Se pare că n-a avut nici o informație despre "Randy Durrell". Nici măcar nu i-a cunoscut adevăratul lui nume, dar era înnebunită după el, după cele spuse de Olivia.

— Numai că s-a dovedit că Slater era cel care era nebun, interveni Martin.

Nimeni din încăpere nu chicoti.

— Bănuiesc că de asta s-a îndrăgostit atât de repede de Ted, continuă Mary Anne. Era la pământ, și, cel puțin, știa exact cine era Ted. Am crezut atunci că face o greșală îngrozitoare, dar...

— A făcut-o, punctă Clark Corcoran. Era deja însărcinată cu Shane Slater.

Privirea femeii se ridică încet din poza ștearsă în care erau Audrey și bărbatul care își spunea Randy Durrell.

— Ai menționat, însă că Joey n-are nimic, șopti ea. Ai spus...

— Am greșit, recunosc Corcoran, oprindu-și privirea pe dosarul deschis de pe birou. Din câte am văzut, nu există nici o posibilitate ca Joey să n-aibă nimic. Când au făcut experimentul pe Shane Slater au reușit să-i altereze structura genetică. Genele sale nu mai au o structură umană, Mary Anne. O mare parte dintre ele au rămas umane, însă există și diferențe. Anumite porțiuni din ADN-ul lui nu se potrivesc cu ADN-ul uman.

Răsfoi o pagină a dosarului, apoi alta.

— Același ADN se regăsește în spermă. Toate rapoartele sunt aici și nu lasă loc de întors. Aproape sigur au trecut câteva din...

Corcoran ezită, căutând cuvântul potrivit, nedorind să-l folosească pe cel care-i venise brusc pe buze.

Un om cu educația lui nu putea folosi cuvântul "omul-lup".

— ...și-a trecut câteva din *mutațiile* sale genetice fiului său, completă el propoziția.

Mary Anne strânse din buze dar nu scoase nici o vorbă.

— Care anume? se amestecă Charley Hawkins. Vrei să spui că trebuie să-l

considerăm la fel de periculos pe cât a fost Shane Slater?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Charley, dar știm deja că a ucis-o pe Olivia Sherbourne! izbucni Rick Martin.

— Dar Clark zicea că..., începu să se apere avocatul, cu un ton de disperare în voce.

— Eu știu ce am să fac, îl întrerupse Martin, ridicându-se în picioare.

Privirea i se îndreptă spre fereastră. Sprâncenele i se încruntară când văzu că stratul gros de zăpadă nu dădea încă nici un semn că ar fi vrut să se topească.

— Imediat ce se mai dezgheață îmi strâng o echipă, declară polițistul. O să răscolim munții ăia până îl găsim, și când o să-l prindem...

Se opri la timp, dându-și seama că, dacă ar fi continuat, ceea ce i-ar fi zburat printre buze n-ar fi sunat ca o replică dintr-un film de dragoste și, în plus, l-ar fi și incriminat.

Știa, doar, că un ofițer al legii nu poate să vâneze un copil de treisprezece ani cu sânge rece și să-l omoare.

Numai că exact asta era intenția lui.

Se putea întâmpla mai curând decât și-ar fi închipuit oricine, dacă se adeverea bănuiala care-i încolțise în minte de dimineață.

Când întâlnirea din biroul doctorului luă sfârșit, Rick Martin se urcă în jeep și porni spre ferma El Monte.

Era aproape sigur că Joey avea să se întoarcă acolo.

O fi fost el fiul lui Shane Slater, dar nu ajunsese ca taică-său încă.

Nu știa cum să trăiască în pădure și n-avea nici cea mai mică idee cum să aibă grijă de el în sălbăticie.

Așa că trebuia să se întoarcă la fermă.

Dacă nu pentru altceva, măcar că i se va face foame.

Iar până în acea clipă se scursese suficientă vreme ca să fie îngrozitor de înfometat.

* * *

Michael Stiffle cercetă zăpada adâncă ce masca poteca care începea la marginea pajiștii sale și șerpuia prin pădure pentru a da în alea către ferma El Monte.

Folosise cărarea aceea toată viața lui și știa fiecare curbă atât de bine că nu se simțea niciodată pierdut, nici măcar în noaptea aceea în care el și Andrea se duseseră să-l sperie pe Joey Wilkenson.

Acum nu zăpada era cea care îl reținea de la a urma poteca. De fapt se gândise toată dimineața cât de distractiv ar fi fost să ia snowmobilul și să facă o cursă prin pădure, apoi să se zbenguie pe pajiștea imensă de la El Monte, făcând opturi mari în neaua proaspătă și albă care rămăsese nestrăbătută chiar și de căprioare. De fiecare dată când medita la asta, însă, își amintea în același timp de silueta neclară pe care el și Andrea o zăriseră la fermă cu câteva nopți înainte.

Oare fusese Shane Slater?

Michael era scuturat de un fior de emoție de fiecare dată când se gândea la asta. Abia aștepta să înceapă din nou școala pentru a povesti tuturor ceea ce văzuse.

În plus, fusese singurul care văzuse omul-lup, chiar dacă Andrea ar fi susținut altceva. Își amintea perfect totul. Ea stătuse lipită de casă, prea înfricoșată fie și numai pentru a ieși și a arunca câteva pietre în fereastra lui Joey! Era posibil să fi zărit și ea ceva — poate o umbră, sau ceva asemănător — dar el fusese singurul care văzuse clar monstrul care-l ucisese pe Logan — și poate și pe doctorița Sherbourne — cu proprii săi ochi!

Auzise, bineînțeles, că Joey fusese cel care o omorâse pe doctoriță, dar nu credea în ruptul capului chestia asta. Joey era nebun, dar nu era suficient de puternic pentru a ucide pe cineva cu mâinile goale. Ca atare, faptul că Shane Slater murise ar fi trebuit să facă mai puțin înfricoșătoare poteca aceea dintre copaci.

Cu toate astea, când fu, în sfârșit, gata să plece spre ferma El Monte pentru a hrăni cail — și pentru a găsi, ca să-și satisfacă amorul propriu, locul din spatele șopronului unde fuseseră găsiți Shane Slater și doctorița Sherbourne —, nu simți deloc tentația de a merge pe cărarea aceea, cu sau fără snowmobil. De fapt n-ar fi trebuit să se ducă acolo de vreme ce ai lui îl făcuseră să le promită c-o să-i aștepte până ce se vor întoarce din oraș. Taică-său avea să-l ducă cu mașina acolo și trebuia să-l aștepte până ce-și va termina treaba.

Să aștepte, de parcă ar mai fi fost un puști de zece ani care nu-și putea purta singur de grijă.

Mai mult, știa că tatăl lui nu-l va lăsa în ruptul capului să se apropie de locul unde fuseseră descoperite cadavrele. Ai lui însă, n-aveau să se întoarcă din oraș mai devreme de o oră iar el avea destul timp să urce până acolo, să cerceteze locul, să hrănească animalele și să se și întoarcă.

Porni la drum, mișcându-se iute de-a lungul aleii către șosea, apoi o coti la dreapta spre El Monte. Drumul fusese curățat și asfaltul se vedea limpede în urma traficului de mașini care existase până atunci. Ajunse la calea de acces către fermă în mai puțin de zece minute.

Începu să dea semne de nervozitate abia la jumătatea aleii, când pădurea păru că începe să se închidă în jurul lui din ambele părți. Omățul gros de pe copaci și de pe pământ părea că învelește pădurea cu o tăcere nefirească. Dintr-o dată, Michael simți că e urmărit. Părul de pe ceafă i se zbârli și simți

cum i se face pielea de găină, chiar dacă era îmbrăcat cu un pulover gros și cu o jachetă. Privind în jurul lui, așteptându-se cumva s-o zărească pe Andrea ascunzându-se pe după un copac, gata de a se arunca asupra lui, Michael iscodi pădurea pe ambele părți ale aleii, dar nu văzu nimic. În cele din urmă, când fu convins că nu se află nimeni acolo să-l observe cum îi cedează nervii, o luă la fugă și alergă restul drumului până la fermă. Nu se opri decât când ajunse în curtea mare.

Ajuns acolo, își trase răsuflarea, apoi aruncă o privire în jurul lui. Dincolo de adăpostul din spatele șopronului zări panglicile, galben strălucitoare, de plastic, ce marcau zona unde zăcuseră cele două cadavre. Michel porni imediat într-acolo să cerceteze locul și se simți vag dezamăgit când descoperi că nu era cine știe ce de văzut. Zăpada din jurul adăpostului fusese bătătorită de pași, așa că acum nici măcar nu mai putea fi sigur unde stătuseră corpurile. Singurul lucru remarcabil era că unele porțiuni de zăpadă erau pătate de ceva pe care Michael îl bănuia a fi sânge. Uitându-se la acele pete roșii îl trecu un frison. În cele din urmă se întoarse și porni către șopron.

În timp ce se apropia, însă, de acea construcție enormă și amenințătoare, începu să se întrebe dacă n-ar fi fost mai bine să-și aștepte părinții acasă. Cu toate că soarele strălucea, iar cerul era limpede, acel șopron părea cumva a prevesti numai rele.

Atunci își aminti.

Înăuntrul șopronului găsiseră corpul lui Logan Carpenter, cu gâtul sfâșiat și cu hainele îmbibate de sânge.

Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, Michael se deplasă încet în jurul clădirii până ce ajunse în fața celor două porți uriașe.

Poate că n-ar trebui să intre. Poate că ar trebui să se ducă acasă și să vină mai târziu cu taică-său.

"Lașule!" își spuse el. "Ești un laș! Înăuntru nu sunt decât niște cai și poate, câțiva șobolani!"

Lăsând frica la o parte, băiatul ridică, hotărât, zăvorul și trase de ușă s-o deschidă.

Balamalele scârțâiră. Caii dinăuntru începură să fornăie și să izbească, neliniștiți, cu copita în podeaua grajdurilor lor.

— E-n regulă, rosti Michael cu glas tare, mai mult pentru a-și calma proprii săi nervi. Eu sunt. O să vă dau de mâncare!

Însă nu făcu nici o mișcare de a intra înăuntru. Rămase în ușă gata să-și ia imediat zborul dacă ar fi auzit ceva ce nu i-ar fi sunat bine.

În afară de cai, nu auzi nimic. În cele din urmă se strecură în șopron, lăsând ușa deschisă.

Zece minute.

Doar zece minute până ce va termina și se va putea duce înapoi acasă. Apoi, mâine, la școală, va putea povesti tuturor ce ispravă făcuse el și ce văzuse.

Și le va mai spune că nu-i fusese deloc frică.

* * *

Joey se mișca tăcut prin pădure, strecurându-se din copac în copac și furișându-se peste spațiile deschise doar când era sigur că nu-l vedea nici un ochi de om. De mai mult de o oră dădea târcoale fermei. Începuse de la capătul potecii care se deschidea în pajiște, chiar vizavi de ușa bucătăriei. Chiar și când coborâse pe cărare fusese atent să evite micul luminiș care se învecina cu pajiștea, rămânând la câțiva pași înapoi, sub adăpostul pădurii, ghemuindu-se

jos de tot în timp ce supraveghea casa, insensibil la umezeala rece care pătrunsese prin haine. Într-un târziu își schimbase poziția, deplasându-se spre vest, până ce găsisese un punct de observație din care putea să țină sub control atât spatele casei cât și fațada dinspre vest. După ce nu remarcase nici un semn că ar fi fost cineva acolo, plecase din nou croindu-și drum prin pădure, rămânând ascuns privirii, examinând cu răbdare casa din toate unghiurile, satisfăcut că aceasta era, într-adevăr, pustie.

Se înapoie acum pe urmele pașilor săi până ce ajunse din nou în spatele casei. Clădirea din bârne îl ascundea privirilor dinspre gura aleii și șopron. Se ghemui la baza unui pin alb, găsindu-și un adăpost invizibil între ramurile lui răsucite.

Adulmecă aerul, căutând orice vag miros ce ar fi trădat prezența cuiva care s-ar fi ascuns în casă, și ascultă ca să audă vreun sunet făcut de cel care l-ar fi așteptat.

Nimic.

Mușchii i se încordară. Făcu, în sfârșit, și ultima mișcare. Leși de sub ascunzișul copacului și sprintă peste curtea acoperită de nea. Se făcu mic la umbra casei. Stătu acolo o clipă, apoi se strecură în jurul laturii de vest și se furișă prin fereastra spartă prin care pătrunsese taică-său în casă cu două zile în urmă.

Două zile.

Și mai mult de o zi de când părăsise coliba, cățărindu-se sus pe munte până ce găsisese o peșteră în care să se cuibărească. Se ghemuise în ea, observând nevăzut cum elicopterul zburase deasupra lui, căutându-l, apoi își făcu culcuș în blana de urs pe care o adusese cu el din colibă și dormise iepurește toată noaptea.

De dimineață, însă, se sculase înfometat. Stomacul ghiorăia și un junghi rece și dureros îl săgeta în abdomen.

Mâncase deja niște zăpadă, dar foamea nu-i fusese domolită, își potolise, doar, setea. În timpul dimineții începuse să se gândească la mâncarea din casă.

Se găsea mai multă hrană decât era necesar.

În plus, nimeni nu avea să mai fie acolo.

Nu după cele întâmplate.

Părăsind lupoasca invalidă, pornise în jos pe munte. La fiecare pas foamea îi creștea, dar n-ajunsese în nici un moment atât de puternică încât să-l facă să iasă din limitele prudenței.

Acum ajunsese acolo și casa era pustie așa cum bănuise!

Doar că fereastra spartă fusese acoperită de cineva cu o foaie de placaj. Se întinse, își strecură degetele sub marginea placajului și trase de el. Acesta rezistă o clipă, apoi unul dintre cuie cedă și o secundă mai târziu se ivi în placaj o spărtură destul de mare ca să-și furișeze ambele mâini prin ea. Trase din nou și unul dintre colțuri se eliberă, apoi cedară toate cele patru cuie de la baza plăcii și Joey putu să îndepărteze lemnul suficient de mult cât să treacă peste pervaz și să sară pe podeaua dinăuntru.

Ca un animal prudent, se ghemui din nou, ascultând.

Casa era tăcută.

Se ridică în picioare și se duse iute în bucătărie, unde deschise frigiderul.

Pe raftul de jos se aflau încă cele cinci fripturi, învelite în plastic, pe aceeași farfurie pe care le lăsase Mary Anne. Sfâșie plasticul uneia dintre ele și începu să rupă bucăți de carne crudă pe care le introduse în gură și le înghiți aproape fără să le mestece.

Durerea din stomac i se mai potoli, apoi dispăru cu totul când termină prima halcă de carne și trecu la a doua.

După ce-și astâmpără foamea, lăsa frigiderul în pace, deschis, și se duse în sufragerie, apoi la piciorul scărilor. Porni să urce treptele încet. Nările i se umplură de mirosuri familiare, ce-i stârneau emoții.

Ajunse la ușa camerei lui, dar trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre altă ușă.

O ușă întredeschisă.

În cameră, aroma fostului ocupant al ei încă puternică. O inspiră adânc și o căldură ciudată i se împrăștie în tot corpul.

Alison.

Alison, care fusese întotdeauna bună cu el, chiar și după ce o atacase.

Se duse la ușa dulapului și o deschise.

Dulapul era gol. Toate hainele ei dispăruseră. Înconjură camera cu privirea și văzu o eșarfă care spânzura de piciorul patului.

Eșarfa pe care i-o alesese el.

O smulse de acolo, o duse la nas și-i inspiră mireasma. În cele din urmă își înfășură țesătura în jurul gâtului, consolată de mirosul fetei care-i fusese singurul lui prieten din viață.

Un minut mai târziu se afla din nou la parter. Încarcă cât putu mai mult cu mâncare un sac mare de plastic. După ce umplu sacul, se strecură prin ușa din spate. Când era pe punctul de a porni spre pârâu și spre siguranța muntelui, văzu ușa șopronului parțial deschisă.

Ezită, se răsuci un pic pe călcâie, apoi adulmecă aerul.

Din direcția șopronului venea o adiere de vânt. Joey simți mirosul cailor. Mirosul lor familiar răscoli amintiri ale unor zile ce păreau trecute de o veșnicie, când petrecea nesfârșite ore alături de ei, hrănindu-i și țesălându-i, antrenându-i și călărindu-i.

Acele zile apuseseră pentru totdeauna.

Inspiră adânc mireasma liniștitoare. Dorea să și-o întipărească în memorie. Brusc, mușchii i se încordară. Dinspre șopron mai venea un miros.

Un miros de care nu fusese pe deplin conștient dinainte, dar care îi provoca acum o furie oarbă.

Michael Stiffle.

În șopron se afla Michael Stiffle, iar mirosul lui, neplăcut cum era, trezea alte amintiri în mintea lui Joey.

Amintiri ale momentelor când Michael îl chinuia, când îi spunea că e nebun, când șușotea despre el crezând că el nu-l ascultă.

Din subconștient se iviră și alte amintiri. Subit Michael Stiffle păru să întruchipeze toate mojițiile și insultele pe care le suferise dintotdeauna din partea colegilor săi. Înnebunit de ură, Joey dădu drumul sacului cu mâncare și pomi către ușa deschisă a șopronului.

* * *

Michael Stiffle îi turna mâncarea iepei în iesle când Sheika fornăi, își clătină capul și începu să dea înapoi, cu copitele bocănind pe dușumeaua de lemn și cu ochii larg deschiși.

— Ce e? întrebă Michael, ridicându-și privirea din iesle pentru a se uita nedumerit la iapă. Cu o clipă înainte animalul își pusese botul pe gâtul lui, încercând să-l dea la o parte în efortul de a ajunge la hrana proaspătă. Acum el părea îngrozit. Când Michael se întinse s-o bată ușurel pe gât, ea se dădu într-o

parte cu un nechezat puternic. Continuă să se dea înapoi și se opri când lovi cu crupa marginea boxei. Se ridică pe picioarele dindărăt și izbi aerul cu copitele din față, forțându-l pe Michael să se tupileze rapid.

— Isuse! izbucni băiatul, mergând de-a bușilea către ușa boxei. Ce naiba ți s-a întâmplat?

Continuând să se uite la Sheika, Michael bâjbâi în spatele lui după zăvor și îl dădu la o parte când îl găsi. În timp ce poarta se deschise larg el se strecură pe coridorul din față boxei și trânti la loc jumătatea de jos a ușii, deși iapa, care se afla încă în fundul boxei, nu făcu nici o mișcare pentru a-l împiedica.

Michael își dădu seama că nu numai Sheika era speriată. Buck și Fritz izbeau și ei nervoși din copite. Dintr-o dată, Fritz se ridică și el pe picioarele din spate iar copitele din față începură să lovească bârnele care-i îngrădeau boxa. O clipă mai târziu intră și Buck în horă, apoi li se alătură și Sheika.

— Ce dracu se petrece aici? întrebă Michael cu glas tare.

Află imediat răspunsul, căci brusc simți aceeași senzație de a fi urmărit, pe care o mai simțise cu câteva minute înainte în pădure.

Numai că acum ea era mai puternică.

Mult mai puternică.

Pielea corpului i se făcu de găină și un fior teribil îl cuprinse.

Sesiza o prezență care nu era nici om, nici animal.

Auzi apoi un sunet — un singur pas —, care în loc de a-l face să sară din loc, îl paraliza.

Privi rapid în jur, căutând ceva pe care să-l folosească ca o armă.

O furcă.

Se afla la numai doi pași, pe partea cealaltă a coridorului.

Adunându-și curajul la un loc, Michael Stiffie se forță să depășească frica paralizantă ce-l cuprinsese, apoi traversă coridorul și înhață furca.

În timp ce mâinile i se încleștară pe mâner, auzi un alt sunet, mult mai apropiat de această dată, chiar în spatele lui. Se răsuci pe călcâie, cu coarnele ascuțite ale furcii întinse în față, și se trezi că-l privește pe Joey Wilkenson.

Celălalt băiat se uita la el cu ochi îngustați care scânteiau amenințători. Văzându-l, Michael avu o vedenie.

Imaginea unui lup.

O clipă, care dură cât o veșnicie, nici unul nu scoase nici o vorbă.

În cele din urmă, Michael Stiffie rupse tăcerea.

— C-ce vrei?

Vocea îi tremura.

Joey se uită chiorâș la băiatul care îl chinuise toată viața.

— Sunt nebun, șopti el. În sfârșit e adevărat, Michael. Toate lucrurile pe care le-ai spus pe seama mea sunt, în sfârșit, adevărate.

— L-lasă-mă-n pace, murmură Michael. Nu te-am rănit niciodată. Nu ți-am făcut niciodată nimic!

— Ba da, replică Joey. Și n-ai făcut-o numai tu, Michael. A făcut-o și soră-ta, și toți prietenii tăi.

Joey își înfipse privirea în ochii celuiilalt. Michael simți că nu avea putere să-l evite.

— Știi ce ți se va întâmpla, Michael?

În timp ce genunchii începuseră să-l lase, Michael încercă să vorbească, dar descoperi că rămăsese fără glas. Se holbă mut la Joey.

— O să te ucid, Michael, șopti Joey. Într-o noapte, când o să te simți în siguranță în camera ta, o să vin și o să te ucid.

Michael Stiffie se uită uluit la Joey. Cuvintele celuiilalt îi răsunau în minte.

"O să vin și o să te ucid, Michael. O să vin și o să te ucid."

— N-nuuu! izbucni Michael, găsindu-și vocea, în sfârșit.

Se repezi spre Joey, cu coarnele furcii îndreptate direct spre pieptul lui. În ultima clipită, Joey păși lateral și prinse furca cu ambele mâini în timp ce trecea pe lângă el.

O fracțiune de secundă mai târziu, Joey smulse arma din mâinile lui Michael. Cind își dădu seama ce se înlămplă, acesta se întoarse să fugă.

Ajunse în apropiere de camera anexă, când Joey azvârli furca cu o forță atât de mare încât coarnele se înfipscră adânc în lemnul ușii prin care voia să treacă Michael.

Două dintre coarne încălecară gâtul băiatului, prinzându-i capul de ușă.

Al treilea, cel dintre ele, pătrunse în gâtul lui, rată milimetric șira spinării și străpunse artera carotidă.

Michael dădu să țipe, dar strigătul muri aproape imediat înecat într-un geamăt bolborositor când gâtulejul i se umplu cu sânge care-i curgea în valuri din gură și din nas.

Pe moarte, auzi ultimele cuvinte ale lui Joey Wilkenson:

— Ăsta-i numai începutul, Michael. Ăsta-i numai începutul.

După ce Michael muri, Joey slobozi, din adâncul sufletului lui, un hohot sinistru. Ieși din șopron la lumina strălucitoare a soarelui de afară. O luă la fugă către casă când urechile sesizară zgomotul unei mașini urcând aleea. Apucă sacul cu mâncare și porni către adăpostul copacilor.

Rick Martin sosi la mai puțin de un minut după aceea. În timp ce parca în curtea din fața casei, îl văzu pe Joey pe câmp, la numai câțiva metri de pădure. Pulsul i se accelerează și frână brusc.

— Joey! strigă el, dându-se jos de pe scaun și scoțându-și arma de la centură. *Joey Wilkenson!*

Băiatul se opri și se întoarse în timp ce Rick îl țintea.

Șeriful trase prea repede și glonțul se pierdu.

Până să fie gata din nou să tragă, Joey dispăruse.

Se făcuse din nou nevăzut în munți, iar ecoul râsului lui răsuna încă printre meterezele colțuroase de deasupra.

EPILOG

"Încă o oră", își zise Mary Anne. "Încă o oră, și o să putem pleca pentru totdeauna din locul ăsta."

Ceremonia funebră se încheiase. Reușise să treacă prin ea, deși nu prea știa cum. Aflată acum în Cadillacul lui Charley Hawkins, cu Alison alături de ea, își putea permite, în sfârșit, să reflecteze asupra înmormântării.

Fusese ceva supranatural cu coșciugele înmormântate în acea dimineață în cimitir. În tot timpul slujbei și al actului de îngropăciune, care se sfârșise cu câteva minute în urmă, ea avusese senzația că era pe punctul de a se deștepta și de a se scula din acest coșmar cumplit, pentru a se regăsi acasă, în Canaan.

Și totuși, se întâmplaseră toate, iar amintirile îi vor rămâne întipărite în subconștient mulți ani de acum încolo.

În noaptea care trecuse, ca și în cea dinainte, ea se trezise în mijlocul unui coșmar real, în care se rătăcise în viscol cărând cu ea trupul lui Logan prin vârtejurile de zăpadă.

Numai că, în vis, Logan nu murise.

Era viu, sângele îi șiroia din rana cumplită de la gât și o implora să-l ajute și să nu-l lase să moară.

Ținându-l în brațe, ea continuase să meargă prin viscol, dar, indiferent în ce direcție ar fi apucat, era același lucru.

Zăpadă. Zăpadă nesfârșită, izbind-o în față ori încotro s-ar fi întors. În brațe, Logan, murind mereu.

În ambele nopți se deșteptase țipând. În ambele nopți Alison se strecurase în pat lângă ea și o luase în brațe în timp ce ea era scuturată de amintirea cumplită a visului.

Stătea acum pe locurile din spate ale limuzinei lui Charley Hawkins și Alison era lângă ea, împletindu-și degetele mâinii cu ale ei. În câteva minute vor ajunge la han, unde se va ține o mică ceremonie funebră. După asta, totul se va termina. Ea și Alison vor putea pleca din Sugarloaf.

Se vor mai întoarce, oare, vreodată? Vor mai fi capabile de a reveni aici, fie și numai pentru a se reculege la mormântul lui Logan?

În acest moment ea ar fi spus că nu. Și totuși, în fundul sufletului știa că, mai devreme sau mai târziu, amorțeala le va părăsi, iar amintirile celor petrecute acolo se vor estompa, pierzându-și limpezimea.

Unde se vor duce, însă?

Nu se hotărâseră încă, deși Mary Anne știa deja că Alison nu dorea, nici măcar cât ea, să se întoarcă în Canaan și să încerce să-și reia existența mizeră de acolo. Amintirile despre Logan ar fi prea puternice, căci orice ar atinge sau vedea, oricare dintre ele, le-ar aminti de băiat și le-ar reânnoi durerea pierderii lui.

— Ce facem atunci cu taică-tău? o întrebase Mary Anne în toiul discuției din noaptea trecută. Nu vrei să-l vezi?

— Nu vine nici măcar la înmormântarea lui Logan, nu-i așa? răspunse Alison cu amărăciune.

— Nu-și poate permite, îi amintise maică-sa.

Fata rămăsese, însă, neînduplecată.

— Ar fi făcut rost de bani dacă ar fi vrut cu adevărat, replicase ea, zâmbind fără bucurie. Cred că-mi dau seama acum de ce nu ți-l dorești înapoi.

Discuția se opri în acest punct. Știa amândouă de ce nu voiau să se întoarcă în Canaan, dar nici una nu știa încotro s-o apuce.

În mașină, Alison întrebă:

— Mamă? Unde o să plecăm?

Ca și cum fata i-ar fi ghicit gândurile. Ieșind din reveria ei, Mary Anne se răsuci să-și privească fiica, care o susținuse pe timpul slujbei, mână în mână cu ea. Dintr-o dată Alison părea mai în vârstă. Ochii i se schimbaseră. Își pierduseră inocența copilărească și se întunecaseră de pe urma unei bruște maturități. "Nu și-a pierdut numai fratele", își zise Mary Anne. "S-a dus și copilăria ei".

— Nu m-am gândit încă, răspunse ea cu glas tare.

— Ei bine, eu m-am gândit. Îți amintești că Logan voia să meargă în California? Mai ții minte cum vorbea el mereu de Disneyland și de învățatul suriului, și de toate celelalte?

Mary Anne simți o nouă săgeată în inimă când se gândi la toate lucrurile pe care Logan le aștepta cu nerăbdare și pe care n-avea cum să le mai experimenteze vreodată. Neîncrezătoare în propria voce, își permitea doar să dea mut din cap.

— Hai s-o facem pentru el, mamă, continuă fata. Hai să mergem în California și să facem toate chestiile alea pe care și le dorea Logan.

Mașina se opri dar Mary Anne nu făcu nici un gest de a se da jos. Rămase tăcută pe loc, meditănd la cele spuse de Alison.

O putem face, oare?

Puteau pleca singure, numai ele două, ca să-și construiască o întreagă viață numai pentru ele?

De pe locul șoferului, Charley Hawkins zise:

— Poți să pleci chiar acum, Mary Anne. Nici nu trebuie să mai eziți. Nu ai decât să-ți faci bagajele, să le pui în Range Rover și să decolezi.

Mary Anne se simți brusc dezorientată.

— Dar nu pot. T-trebuie să mă mai gândesc. Nu pot *face* așa ceva, pur și simplu cum ai bate din palme.

— Ba poți, o contrazise Charley, privind-o prin oglinda retrovizoare. Exact așa cum au făcut Ted și Audrey. S-au întâlnit, și-au dat seama că sunt făcuți unul pentru altul, și asta a fost tot. Nici unul nu a regretat vreo clipă ce a făcut, în ciuda sfârșitului. Chiar dacă ar fi știut ce avea să se întâmple, ar fi procedat tot așa.

— Ai dreptate, acceptă Mary Anne. Aveți amândoi dreptate. Hai s-o facem.

Se dădu jos din mașină. Greutatea de pe piept îi mai dispăruse. Zece minute mai târziu, ea și Alison terminară de împachetat. Punându-și bagajele în automobil, se așezară pe locurile din față.

— Ești sigură că nu vrei să-ți iei rămas bun de la cineva? o întrebă Mary Anne pe Alison.

Fata clătină din cap.

— Mi-am luat rămas bun de la Logan în cimitir. Cred că e timpul să plecăm.

Mary Anne introduse maneta în viteză și demară. Părăsind pentru totdeauna orașelul Sugarloaf, nici una nu se uită în spate.

Dacă ar fi făcut-o, l-ar fi putut zări pe Joey Wilkenson, care le observa mașina de pe munte până când aceasta dispăru din vedere.

Abia după aceea catadicsi și ci să se întoarcă în siguranța ținutului de munte, alături de lupoica pe care o numise Lobo, și care șchiopăta lângă el.

— Nu-ți face griji, zise el încet, lăsându-și o mână pe capul animalului în timp ce cu degetele celeilalte mângâie eșarfa lui Alison, ce-i înconjură încă gâtul. O s-o regăsim. Oriunde se duc, o s-o regăsim cumva.